

İMPARATORLUĞUN KILIÇI

Wisteria
3

ADORA YAĞMUR

*Wisteria, bir zamanlar yeşil ve barış dolu bir diyardı.
Şimdiyse kanla kaplı karanlık bir imparatorluk.*

Zaiden ve Saige, imparatorluğun kaderini omuzlarında taşıyan seçilmiş savaşçılardır. Sadakatleri, cesaretleri ve kılıçları onları her zamankinden daha büyük bir tehdidin karşısına çıkarır. Acıların Hükümdarı Euria Vaseva, büyü gücüyle krallıkları bir bir fethederken Wisteria halkı zalim bir karanlığın içinde yok olmak üzeredir. Diyarın geleceği Zaiden ve Saige'in, kehanetleriyle Wisteria'nın kaderini değiştirebilecek gizemli bir kâhini bulmasına bağlıdır. Ancak bu yol nehirlerin ötesindeki, ölümcül sislerin ardındaki karanlık surlarla ve beklenmedik düşmanlarla doludur.

Wisteria'nın gökyüzünü kırmızıya boyayan savaş bulutları altında Zaiden ve Saige hem diyarı kurtarmak hem de kendilerini korumak zorundadır. Dostluklar sınanacak, sırlar ortaya dökülecek ve ihanet hiç beklenmedik bir anda onların kapısını çalacaktır.

Zafer, sadece savaşın değil kalplerin de kazanılmasıyla mümkündür.

Ama hangi bedeller karşılığında?

Yetişkin Okurlar İçindir!

ISBN: 978-625-6149-00-7

9 786256 149007

indigo

f /indigokitap
t /indigokitap
i /indigokitap

*Aldığım her nefes,
mühürlendiğine inandığım
kaderimden sahip olmadığım
anları çalan bir suikastçı
gibiydi. Zihnim, yaşam ve
ölümün parmaklarını birbirine
geçirmiş, ağır hareketlerle dans
ettiği, çılgınlıklar ve kılıç
çınlamalarından oluşan kaotik
bir senfoniden ibaretti.*

İMPARATORLUĞUN KILICI

Adora Yağmur

Baskı: Eylül 2024
ISBN: 978-625-6149-00-7
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © Zeynep Yağmur Doğan, 2024
Bu kitabın yayın hakları İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

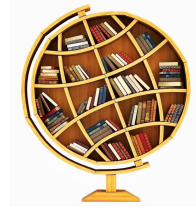
Editör: Seda Durdu
Son Okuma: Hümanur Turan
Kapak İllüstrasyonu: Ahmet Uzun
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans
Ayrac Görsel: artbreeder

Baskı
Egem Basım Yayın Sanayi ve Ticaret LTD. ŞTİ.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
Kat: 2 No: 436 Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43624

Düzenleme
Ny.ozlem

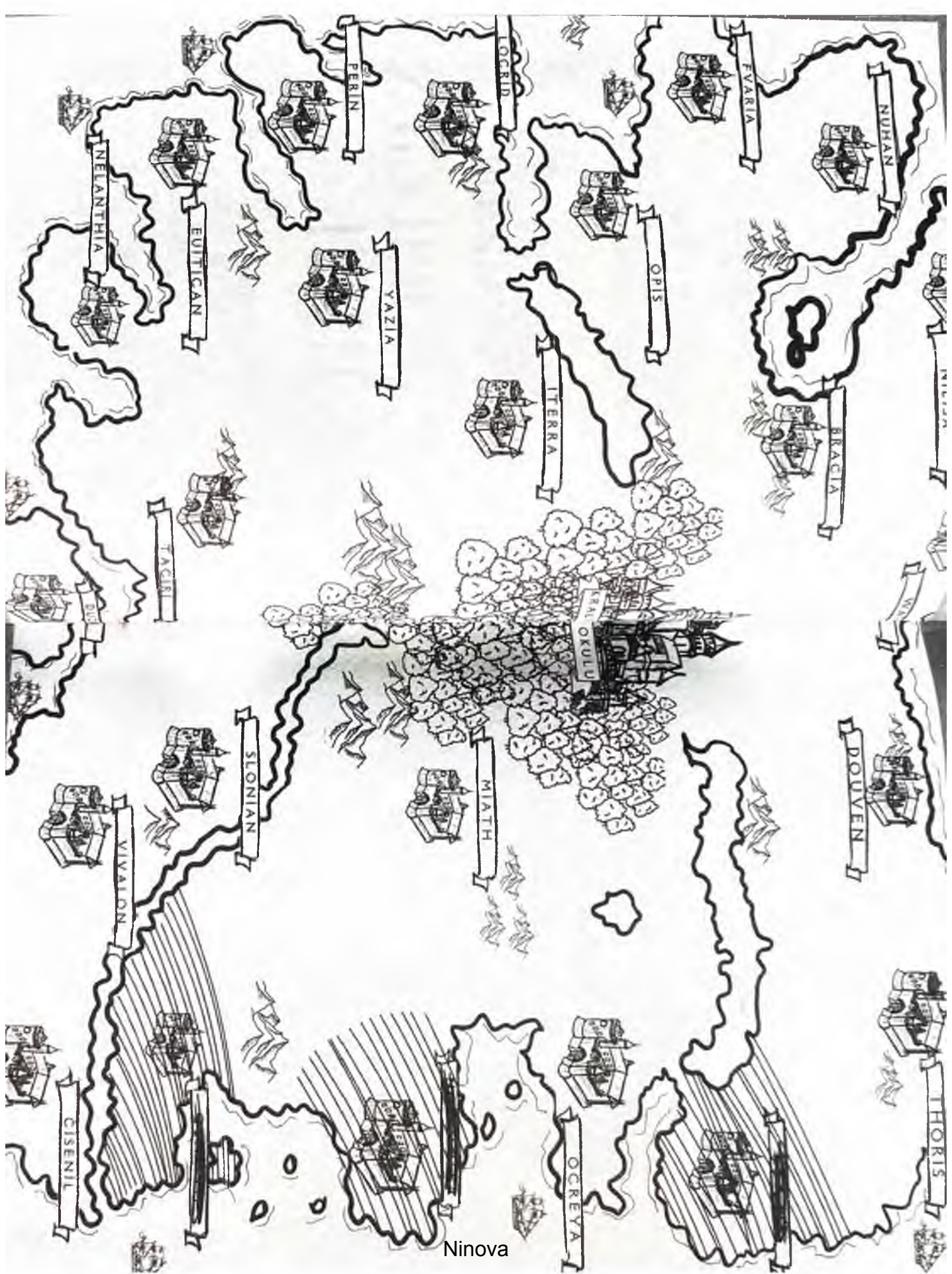

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1 İç Kapı No: 177
Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

ADORA YAĞMUR
İMPARATORLUĞUN
KILIÇI

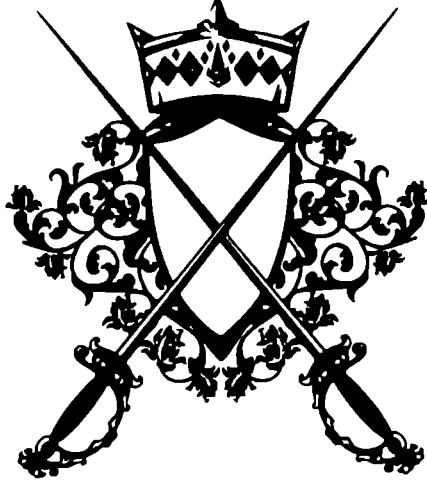
Wisteria 3

Ninova

Sevgiye dair umutlarınızı asla kaybetmeyene...

Uyarı: Şiddet, ölüm ve taciz gibi tetikleyici unsurlar içermektedir.

**Wisteria Diyarı'nda geçireceğiniz yepyeni bir macerada
size eşlik edebilecek şarkılar:**

REVIVED – Derivakat

Little Girl Gone – Chinchilla

Aurora – Running with the Wolves

Children of the Stars – Bella Goldwin & Oliver Lie

Her & The Sea – Clann

Aurora – Hunting Shadows

Kalandra – Brave New World

Egzod & Neoni – The Revolution

Zdravljica – Rok Nardin

My Kingdom – Kalandra

Chris Grey – Let the World Burn

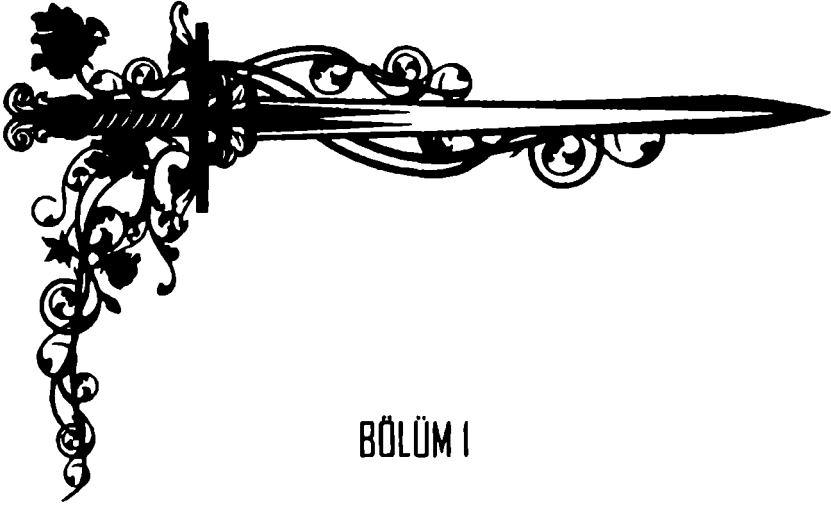
Ely Eira – Showdown

“In the Rain” (Piano / Orchestral cover) | Unofficial OST

Conan Gray – Family Line

The Water is Fine – Crimson Edition

Elephant Music – Baron

BÖLÜM I

SIYAH SİS

Nehrin bir kenarında durup Thoris Krallığı'nın sınırlarına uzanan taş köprüye ilk adımımı atmaya hazırlandım. Nehrin soğuk suyu ve kıvrak hareketleri atlarımızı endişelendirmişti çoktan. Onları sakinleştirebilmek için usulca fısıldadım. "Sakin ol, Zane," dedim yelesini nazikçe okşayarak. Onu, sırf Zaiden'ı sinir edebilmek için böyle adlandırmıştım. Zaiden'in kısaltmasıydı ve niyetimde gayet başarılı olmuşum. Ne zaman atıma seslensem, Zaiden gözlerini deviriyordu.

"Etrafından dolaşsak olmaz mıydı?" diye söylendi.

"Yolumuz uzardı." İnce su tabakasıyla kaplı, koyu renkli dengesiz köprüye bir göz attım. Bizi, ıslanmadan karşıya geçirse bile atların kaymaması neredeyse imkânsızdı. İlk adımımı atarken Zane'e tutunsam da tedirgin olmuşum.

"Bekle, ben önden geçeyim," dedi Zaiden bıkkın bir ses tonuyla. Cevabımı beklemeden Kasırğa'nın dizginlerini serbest bıraktı.

"Lüzum yok," diyerek anında Zane'i suya adım atması için yönlendirdim. Kâhini bulmak için çıktığımız bu yolda, Wisteria'nın en kuzeyine ilerleyerek ihbar aldığımız köye ulaşmanın tek yolu bu nehirden geçmekti. Atım, suya adım attı. Suyun o kadar da soğuk olmadığını belirtircesine başını bir sağa bir sola devirdi. Su, gövdesinin yarısına kadar geliyordu. Başı tamamen yukarıdaydı ve nehrin geri kalanının derinliğine bakılırsa güvenle ilerleyebilirdi.

“Bak,” dedim bilmiş bir sırıtışla Zaiden’a dönerek. “Çözümü buldum.”

Nehrin ötesindeki, kör edici siyah bir bulut gibi yeryüzüne çöken sise baktım. Zane’e tutuna tutuna taşların üzerinde ilerlerken bu yolculuğun artık eskisi kadar neşeli olmadığını fark ettim. Wisteria, şimdilerde çok daha karanlık bir yerdi. Doğu Wisteria neredeyse tamamen Euria Vaseva’nın kontrolü altına girmişti. Kraliçe, yani halk arasındaki ismiyle Acıların Hükümdarı, Nothersea, Krazir ve Quarith’i tamamen işgal etmişti. Krallıklar ona direnememişti bile. Daha önce hiç karşılaşmadığınız, diyar dışı güçlere direnmek zordu. Henüz Euria Vaseva’nın gücünün sınırlarını bilmediğimiz gibi, onu nasıl yenebileceğimizi de çözememiştik. Eskiden yemyeşil, güneşli bir diyar olarak düşündüğüm Wisteria artık kıpkırmızı kanlarla kaplı, karanlık bir diyardı. Merhamet, yerini acımasızlığa bırakmıştı. İmparatorluğun sürdürdüğü barış, yok olmuştu. Artık yalnızca savaş vardı.

Aniden çıkan bir rüzgârla siyah saçlarım, gözlerimin önünde şiddetle dans etti. Zaiden’ın hemen arkamda olduğunu bildiğim için aceleyle ilerlerken buldum kendimi. Eğer fazla oyalanırsam rüzgârın gücüyle Zaiden dengesini kaybedebilirdi. Taş basamakların sonuna vardığımda, rahat bir nefes verdim. Elimi, Zaiden’ın tutunabilmesi için uzattığımda bana Kasırğa’nın dizginlerini fırlattı. Deri kayışları havada yakalayarak kuzguni tüyleri suyla iyice koyulaşan atı karaya çıkardım.

Zaiden kendini nemli, yumuşak toprağa bırakıverdi. “Gerçekten su geçitlerinden nefret ediyorum,” diye homurdandı uzun siyah saçlarını bir eliyle arkaya atarken. Yolculuğumuza çıktığımızdan beri Zaiden’ı zorlayan iki şey vardı: su ve ata binmek.

Belki de ona kalsa, İmparatorluk Sarayı’nda kalırdı. Asano ailesinin yanında, rahat odasında, sıcacık şömine ateşiyle ısınan yatağında yatardı. Bir kâhinin peşinden koşma endişesinden kendini soyutlardı. Aynı şey benim için de geçerliydi. Sarayın güvenli surlarının ardında, ikimiz de tüm bu tehlike ve risklerden uzak kalabilirdik. Ancak Irithel ve Drystan’ın en güvendiği insanlar olmanın bir

bedeli vardı. Bu görev için bizi zorlamamışlardı fakat böyle bir vazifeyi en güvenilir şekilde yerine getirebilecek kişiler ikimizdik. Tüm diyar hakkında tahminlerde bulunan, üstüne üstlük haklı çıkan bir kadını bulup sağ salim saraya götürmek zorundaydık. Aksi takdirde, tüm Wisteria acımasız bir hükümdarın eline düşecekti.

Irithel ve Drystan, genç yaşta olmalarına rağmen kendilerini defalarca kanıtlamışlardı. Özellikle Irithel, bir soylu gibi büyütülmediği için Drystan'dan çok daha fazla çaba harcamak zorunda kalmıştı. Yıllar boyunca verdikleri emek sayesinde halkın güvenini kazanmışlardı. Ancak artık yalnızca halk için değil, kendi çocuklarının geleceği adına da Euria Vaseva'yı yenebilecek gücü bulmaları gerekiyordu. Onunki gibi merhamet yoksunu, kudretli bir büyü gücüne sahip olan hükümdarla karşı karşıyayken geçen her dakika kıymetliydi.

“Şu sise doğru gitmemiz gerekiyor,” dedim parmağımın az önce dikkatimi çeken karanlığı işaret ederek.

“Haritadan kontrol ettin mi?” Zaiden, ayağa kalktı ve dizlerindeki toprak parçalarını silkeledi. “Gerçi pek ihtiyacımız var gibi durmuyor. Kâhin rengârenk bir çiçek tarlasında saklanacak değil ya.”

Omuzlarımı silktim. “Kızıl Ordu gittikçe yaklaşıyor. Elimizi çabuk turalım.”

Kömür karası gömleğinin kollarını yukarı çekti. Kasırğa'nın eye-rine birkaç hamlede anca yerleştirdi ve dizginlerini ele aldı. “Bırak da ben önden gideyim Siyah Kuğu, sana bir şey olursa Irithel beni asla yaşatmaz.”

Hafifçe kıkırdadım. “Sadece sis var. Bir şey olmayacak.” Zane bana katılır gibi kişnedi. *Hadi bin de gidelim*, der gibi bir hali vardı. Atımı dinlemeye karar vererek sırtında yerimi aldım.

İç çekerek, yeryüzünün kara bulutuna odaklandım. Zane'in bir ayağı diğerinin önüne geçerken göz ucuyla Zaiden'i kontrol ettim. Kara kaşları çatılmış, yara izinin belirginliği kaybolmuştu. Gözünden elmacikkemiğine doğru inen yara izi kendini güneşte göstermeyi daha çok seviyordu. Bulutlu günlerdeyse ağaç kavuğuna saklanan bir sincap misali teninin derinliklerinde kayboluyordu.

Kendimi bacaklarımla iyice sabitledim atımın eyerine. Sisin içine girdikçe aniden karşılaşılabileceğimiz herhangi bir şeyin atları korkutma ihtimali de artmıştı. Kolay kolay irkilmese de Zane'in, aniden ortaya çıkan bir tarla faresi yüzünden beni sırtından atmasını istemiyordum. Üstelik vakit kaybetmeyi de göze alamazdık. Bizim kâhini bulamadığımız her saniye bir kişi daha ya ölüyor ya da Euria Vaseva'nın hükmüne giriyordu.

"Bu fazla ürkütücü," diye mırıldandı Zaiden, Kasırğa'yı bana doğru yaklaştırarak.

Başımınla onayladım. "Üstelik doğal durmuyor."

Ocreya'da geçirdiğimiz birkaç günün sonunda, doğadışı güçlere alıştığımız söylenebilirdi. Özellikle düşmanlarının kalplerini tek el hareketiyle parçalayıp yok eden bir kraliçenin varlığı, artık bu tarz olaylara şaşırılmamızı engelliyordu. Yine de neyin doğal, neyin yeni oluşan bu düzenin bir parçası olduğunu anlamak hâlâ zordu.

"Kâhin olabilir mi?" diye sordu Zaiden, çenesini sıkarak.

"Böyle güçleri olup olmadığını bilmiyoruz." Konuşurken dizginleri sıkıca tutmaya devam ediyor, etrafı kolaçan etmeyi de unutmu-yordum.

Zaiden ise benim aksime, biraz daha işin eğlencesindeydi. "Geleceği tahmin edebilen birisi için bir tutam sisle oynamak çok da zor olmasa gerek."

Bu, riskli bir tahmindir. "Güçleri ve sınırları öğrenmemiz zaman alacak."

"Senin özel güçlerin olsa hangisine sahip olmak isterdin peki?" diye sordu hınzırca sırıtarak.

"İstemezdim," diye yanıtladım. "Halimden gayet memnunum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "İstediğin her güce sahip olabilecekken bunu ret mi ediyorsun?"

Omuzlarımı silktim. Beş seneden fazladır beraber çalışmamıza rağmen buna şaşırması tuhaftı. "Fark etmediysen söyleyeyim, ben fazla gücü ve etkiyi sevmiyorum." Elimini belimdeki kılıcın kabzasına yerleştirdim. "Kılıcım ve ben, her şeye yeteriz."

Yüzünü buruşturdu. "Bir kâhini bulmaya yetemediniz."

“Sen ne isterdin?” diye sordum, sanki çok mantıklı bir cevap verebilecekmiş gibi.

Saçlarını hafifçe savurdu. “Ben...” Parmağıyla kendini gösterdi. “Ve bu karizmam varken özel bir güce ihtiyacım yok, Siyah Kuğu. Diğerleri de benim gibi etkileyici olmak ister ama ben zaten bununla doğmuşum.”

“Herkesin üzerinde işe yarıyor mu bari?”

Şöyle bir düşündü. “Daha çok kızların üzerinde.”

“Ben hariç.”

“Evet sen hariç, çünkü sen sıradan kızlar gibi değilsin.”

Gözlerimi devirdim. “Bu cümleyi son kurduğunda, Irithel kışına tekmeyi basmıştı diye hatırlıyorum.”

Yüzünde, hatıraların getirdiği bir gülümseme belirdi. “Anlaşılan akıllanmamışım.” Vahşi bakışlarıyla kılıcımı işaret etti. “Denemek ister misin?”

“Belki daha sonra,” dediğim sırada önümüzdeki karanlık sis, yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Gözlerimi kısıp ileriye baktığımda belli belirsiz de olsa bir köy gözüme çarptı. Heyecan hissi tüm vücuduma yayıldı. Doğru yere gelmiştik. Sözkonusu köy yaklaşık elli adım ötemizdeydi.

Köye yaklaştıkça nemli zeminin yumuşaklığı azaldı. Atlarımız yere daha sağlam basmaya başladı. Zaiden da benim gibi, farklı bir ortamda olduğumuzu fark etmiş olmalıydı ki dikkatlice inceliyordu etrafı.

Halka şeklinde çevrilmiş sisin ortasındaki bu küçük köy, sanki başka bir diyara ait gibi görünüyordu. Daha aydınlık, yemyeşil bitkilere sahip, mutlu insanların olduğu bir yerdi. Parlak, kahverengi odunlardan yapılmış küçük kulübelerin her birinin önünden mor ve turuncu renklerde çiçekler fişkıriyordu. Evlerin aralarında, yaklaşık üç metrelik meyve ağaçları bulunuyordu. Bir noktada hepsinin uzaması durmuş gibiydi. Topraksaksa geldiğimiz yolun aksine, gür ve sağlıklı çimlere sahipti.

“Kâhinin çiçek tarlasında saklanması hakkında ne demiştin?” diye sordum Zaiden’a. Başını iki yana sallamakla yetindi.

Son birkaç adım kala, Zane'in sırtından atladım. Çizmelerim toprağa dokunduğunda çimlerin yumuşaklığına gömüldü. Sanki bir battaniyenin üzerinde yürüyordum. Çamur ya da aşınma yoktu, yalnızca sağlıklı otlar ve çiçekler vardı. Tuhaf da olsa böyle cıvıl cıvıl bir köy görmek ruhuma iyi gelmişti.

Ancak bizim onlara o kadar iyi geldiğimizden emin değildim. Köylerine giren yabancıları fark ettiklerinde irkildiler. Çamaşırlarını ipe dizen birkaç kadın, ortalıkta koşuşturan çocukları kollarından yakaladıkları gibi evlerine sürüklediler.

“Ne sıcak bir karşılama,” dedi Zaiden atından inmeden. Hâlâ dizginleri sıkı sıkı tutuyordu ve bir eli, kılıcının kabzasında duruyordu.

Ilık havanın doldurduğu yerin ötesinden, kuş cıvıltılarının arasından bir adam çıkıverdi. Üzerinde keten, ona hayli büyük gelen bir gömlek, altında da eskimiş, toprak lekeleriyle dolu bir pantolon vardı. Ayaklarıysa çıplaktı. Yaklaşık ellili yaşlarında olmalıydı. Bizi gördüğü anda başını kaldırıp sevecen dış görünüşüne hiç mi hiç uymayan, sert bir bakış attı. Liderleri olduğunu belli eden bir duruşu vardı. “Köyümüz yabancılarla kapalıdır. Ziyaretinizin sebebi nedir?”

Zaiden'in kabzasına sarıldığını anladığım anda öne çıktım. “Birini arıyoruz.”

Adam bakışlarını bir benim, bir Zaiden'in üzerinde gezdirdi. Ardından gözleri kılıçlarımıza takıldı. Tiksinmiş gibi bakıyordu. “Burada silah kullanmak yasaktır.”

“Eğer mecbur bırakmazsanız kullanmayız,” dedi Zaiden sertçe. Kılıcını kavrayan elini biraz olsun gevşetmedi.

Adam yeniden bana döndü. “Aradığınız kişinin bir ismi var mı?”

Keşke, diye düşündüm. *Her şey daha kolay olabilirdi.* Ancak peşinde koştuğumuz ihbarlar ve söylentilerin hiçbiri birbirini tutmuyordu. Sözkonusu kâhinin dış görünüşü sürekli değişiyordu. Bildiğimiz tek şey cinsiyetiydi, onun da işimizi kolaylaştırdığı pek söylenemezdi. Başımı umutsuzluk içinde iki yana salladım. “Ne ismini ne de dış görünüşünü biliyoruz. Yalnızca bir kadın olduğu bilgisine sahibiz.”

İç çeken adam, ellerini gevşekçe karnının önünde birleştirdi. “O halde, onu nasıl bulmayı bekliyorsunuz?”

“Söyle Saige, en kötü hepsini öldürürüz.” Zaiden yaramaz bir şekilde gülümsedi.

Kaşlarımı çatarak ona ters bir bakış attım. Elimi nazikçe havaya kaldırarak adamı rahatlattım. “Şaka yapıyor.”

Zaiden sırtırken adam şaşkın şaşkın bizi izliyordu.

“Wisteria hakkında kehanetlerde bulunan bir kadın var. Eminim ki duymuşsunuzdur. Onun burada saklandığına dair söylentiler var.” Gözlerimi, birilerini görme çabasıyla ağır ağır köyde gezdirdim. Ancak herkes fırtınadan kaçır gibi bizden uzaklaşmıştı ve hiç kimsenin gıyıkı çıkmıyordu. “Eğer bize onu verirsiniz, hiçbir sorun çıkarmadan çekip gideriz.”

Yalnızca kuş cıvıltılarının duyulduğu uzun bir sessizlik oldu.

“Kâhin burada değil,” dedi adam en sonunda sakince. Bu kadar kendinden emin ve umursamaz durmasına şaşırmıştım. Kendimi denklemden çıkarsam bile, dik duruşu ve acımasız bakışlarıyla Zaiden epey korkutucu görünüyordu. Yalan söyleyememesi gerekirdi.

“Bizim teker teker kontrol etmemizde bir sakınca yok o halde, değil mi?” diye sordu Zaiden ve atından iniverdi. Bu sefer bocalamamıştı. Gittikçe daha iyi bir binici oluyordu.

Adam ellerini davetkâr bir şekilde açtı. “Bakabilirsiniz, ancak bu yalnızca zaman kaybı olur. Kâhin birkaç gün önce ayrıldı. Sizin geleceğinizi söylemişti. İmparatorluğun Elçilerisiniz, öyle değil mi? Ne diyorlardı size?” Düşünüyor gibi yaparak biraz duraksadı ama isimlerimizi gayet iyi bildiğinden emindim. “Ruhların Zalimi ve İmparatorluğun Kılıcı mı?”

Bu takma isimleri duyduğum gibi irkildim. Onları biz seçmemiştik ancak o kadar fazla görevde adımız duyulmuştu ki, özellikle isyancılar arasında bu şekilde bahsediliyordu artık bizden.

“Doğru,” diyerek başımı geriye attım. Sırtımı dikleştirdim.

Adam kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. “Kâhin size bir mektup bıraktı.” Keten gömleğin içine uzandığı anda, Zaiden alarına geçerek bana iyice yaklaştı. Kılıcını hâlâ çekmediği için onunla

gurur duyuyordum. Seyahat ederek geçirdiğimiz süre boyunca, zor da olsa ilk başvurduğu yöntemin şiddet ve korku olmaması gerektiğini ona öğretmeyi başarmıştım.

Mektubu uzatmak için bize yaklaştığında Zaiden, benden önce davranarak mektubu kaptı ve tekrar yanıma geldi. Beraber, kıvrılmış parşömen sayfasını nazikçe iki yöne açtık.

*Yıkılışın inlemeleri, gelir ötesinden kehanetin,
Kurtuluşun gölgesinde, yazar durur dimdik,
Vaktin geldiğini bildirir şarkısı kâhinin,
Diyarın kalbinde fişkırır umutlu birlik,
Diyarların Yazarı'nın parmaklarından süzülen,
Acıların Hükümdarı'nın gölgesini delen,
Yakında, diyarın kaderini ateşleyen,
Yeni bir öyküyü başlatır gelen vakit.*

“Sanki işimiz yeterince zor değilmiş gibi şimdi de karmaşık cümlelerle mi kehanette bulunuyor?” Zaiden kâğıdı kabaca katlayıp fırlatırcasına bana uzattı. “Ne yapacağız şimdi?”

Tam o sırada, sormamız gereken bir şeyi atladığımızı fark ettim. “Kâhinin dış görünüşü nasıldı? Bize onu detaylıca tarif edebilir misiniz?”

Adam başını iki yana, olumsuzca salladı. “Ayrılmadan önce herkesin hafızasını temizledi. Onu görsek de neye benzediğini bilmiyoruz.”

Derin bir nefes verdim. Bu sefer onu bulduğumuzu sanmışken yepyeni bir bulmaca vardı karşımızda. Tek ipucumuz ise bu kâğıt parçasıydı. “Burada işimize yarayan başka bir şey olduğunu sanmıyorum.” Arkamı dönerek Zane'e doğru ilerlemeye koyuldum. “En iyisi gidelim.”

Zaiden gözlerini kırpıştırarak adama döndü. “Bu sis, kâhinin işiydi?”

Adam gülümsedi. “Diyarda olup biten her şey kâhinin işi, evlat. Dikkatli bak yeter.”

Zaiden, gözlerini devirerek yüzüne düşen saç tutamlarını sert bir nefesle itti. “Kesin öyledir,” dedi ve atına yaklaştı. Sesindeki tını

alaycıydı. İçinden küfürler savurduğunu tahmin edebiliyordum. Adama tekrar baktım. Gözlerimiz birbirine kenetlendiğinde bize tüm bilgileri vermediğini hissettim. Bir şeyler saklıyor gibiydi ama ne olduğunu öğrenmek için şiddete başvurmamız gerekeceğini hesaba katarak atıma binmeye karar verdim. Sakladığı bilgi her neyse, elbette biz de ulaşabilirdik ona. Bu zamana kadar ikimiz ilerlemiştik.

Bana merakla bakan Zaiden'a döndüm.

“Şimdi nereye?” diye sordu bıkkınlıkla.

Başımı iki yana salladım. “Kendimizi şu ürpertici köyden ve sisten kurtaralım da düşünürüz,” diyerek Zane'i yeniden sislere döndürdüm. Şikâyetle kişnedi. Onu hafifçe okşayıp ilerlemesi için cesaretlendirmemin ardından kendisine bir yön bularak yürümeye başladı. Onun ağır adımlarına Kasırğa da katıldı. Omzumun üzerinden baktığımda, adamın elleri karnında bizi izlemeye devam ettiğini fark ettim. Kıpırdamadan, dimdik duruyordu.

“Rahatsız edici,” diye sesli bir şekilde yorumladım durumu.

“Sorma,” dedi Zaiden, bana yetişerek. “Burasıyla ilgili her şey çok tuhaftı.”

“Yalan söylüyor,” dedim.

Yan yan baktı. “Tabii ki yalan söylüyor. Bu bile yalan olabilir,” dedi avcumun içindeki kâğıt parçasını işaret ederek.

Dudaklarımı büzdüm. İçimdeki his, adamın bir şeyler sakladığını söylüyordu ancak mektup buna dahil değildi. Mektubun sahiden de kâhinden geldiğini düşünüyordum. “Sanmıyorum. Bu gerçek.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu alayla.

“İçimden bir ses öyle söylüyor.”

Yok artık dercesine güldü. “İçindeki ses madem bunu biliyor, sor bakalım ona şimdi nereye gitmemiz gerekiyor?”

Onu duymazlıktan gelerek ilerlemeye devam ettim.

“Bu kadar yolu boşuna geldiğimize gerçekten inanamıyorum. Olmayan bir şeyin peşindeymişiz gibi hissediyorum. Kadın, insanların hafızalarıyla oynayabiliyor, Saige. Bir sis perdesi kurarak koskoca köyü saklayabiliyor. Böyle birisini nasıl bulacağız? Hayalet peşinde koşsak başarılı olma ihtimalimiz daha yüksekti.”

Ne yazık ki haklıydı. Belli bir görünüşü olmayan, güçleriyle istediği yanılığın yaratabilen birinin peşinde olmak insanı tüketiyordu. Arka arkaya başarısız olma hissinin de pek yardımcı olduğu söylene- mezdi. Ancak Diyarların Yazarı'nı bulmak zorundaydık. Tüm diyar için. Pes edemezdik. Ona giden tek yolsa kâhinden geçiyordu.

Sisin içinde iyice kaybolduğumuzda Zaiden hâlâ bir şeyler söylemeye devam ediyordu. Mırıltılarının ana konusu kâhini bulmak ve nerede olabileceği hakkındaki tahminler olsa da tüm dikkatimi ona veremiyordum. Kafamda bir rota oluşturmaya çalışıyordum. Zihnimde, mektupta yazan cümleler dönüp duruyordu. Onlardan bir anlam çıkarmak zordu. Verdiği ipuçları çok yetersizdi. Tam diyarın kalbinin neresi olduğunu düşünürken arkamızdan gelen hışırtılarla duraksadım. Zaiden, kendi sesi yüzünden bunu duymamıştı.

“Sus,” dedim emredercesine. Zane’i durdurdum.

Anında konuşmayı bırakıp kulak kesildi. Açıklığın ortasında, avlanmayı bekleyen birer tavşan gibi donup kaldık. Ses giderek yaklaşıyordu. Toprak üzerinde olduğumuz için nal sesleri duyamasam da böylesine ritmik ve düzenli adımlar bir insana ait olamazdı. “Bir atlı,” dedim hızla sesi analiz ederek.

İkimizin de elleri anında kılıçlarımızı buldu. Metal silahları öyle bir kuvvetle çekip çıkardık ki seslerinin metrelerce öteden duyulduğuna emindim. Bu, atlının da duyduğu anlamına geliyordu. Başımı eğerek korkusuzca gelen hedefi bekledim.

Gözlerimin, dört nala gelen atlıyı netleştirmesi hızlı oldu. Sağlıklı, heybetli at tepesinde bir adamla bize doğru ilerliyordu.

Yaklaştığında atını yavaşlatarak aramızda güvenli bir mesafe bıraktı. Açık tenli, atın üzerindeki duruşundan uzun boylu olduğunu tahmin ettiğim bir adamdı. Aşağı yukarı bizim yaşlarımızdaydı. Kısa, bembeyaz saçları, koyu gri gözleri vardı. Yakası yukarı kaldırılmış koyu yeşil bir pelerin giymişti. Köydekilerin giyimlerine nazaran daha modern bir kıyafetti bu. Üzerinde altın renkli işlemeleri bulunuyordu. Sert bir çene yapısı olmasına rağmen bakışları yumuşaktı. Belki de burnunun küçüklüğü onu sevimli gösteriyordu.

Bekledik. O da bekledi. Bu sırada gözlerim, Thori's'te pek de yaygın olmayan beyaz saçlarına takılmıştı. Ocroya ve biraz da Miath'ın çevresinde daha sık görülürdü. Kıyafetlerine ve fiziksel özelliklerine bakıldığında bu genç adamın buralı olmadığına emin oldum.

“Neden bizi takip ediyorsun?” diye sordu Zaiden, tok bir sesle.

Genç, sırtını dikleştirerek gülümsediğinde gamzeleri ortaya çıktı. “Takip etmiyordum. Size yetişmeye çalışıyordum.”

“Sebep?”

Elini pelerininin açıklığından geçirip hızla bir kâğıt parçası çıkardı. “Kaybedecek zaman yok. Yaşlı Aegon, size doğruları söylemedi. Daha doğrusu eksik söyledi. Asıl almanız gereken şey buydu.” Aegon diye bahsettiği kişi, bize mektubu veren tuhaf adam olmalıydı.

“O nedir?” diye sordum gözlerimi kısarak. Üzerinde bir şeylerin çizili olduğunu görsem de ne yazdığını anlayamayacak kadar uzaktaydım.

“Bir harita.”

Zaiden kısa bir kahkaha attı. “Çok düşüncelisin ama bizde ondan onlarca var.” Kılıcını kınına sokarak eliyle köyü işaret etti. “Evine geri dön.”

“Sizde bu haritadan yok,” diye açıkladı genç, gizemli bir ses tonuyla. “Kâhin bunu size bıraktı.”

“Ver o zaman,” dedi Zaiden, elini uzatarak.

Yabancı anında geri çekildi. “Önce bana bir konuda söz vermeniz gerekiyor.”

Zaiden küçümseyici bir tavırla gülümsedi. “Ben kimseye söz vermem.” Sert bakışlarla karşımızda duran yabancıyı izledi.

O ise yardım istercesine bana baktı.

“Ne istiyorsun?” diye sordum ben de kendi kılıcımı kınına sokarak. Anlaşılan bize saldırmak için gelmemiştir.

“Ben bir gezginim. Sizinle seyahat etmek istiyorum.”

“Yok artık.” Zaiden başını iki yana salladı. “Bak çocuk, haritayı bize ver ve defolup git. Eğer vermiyorsan da senden zorla alırım.”

Elimi nazikçe Zaiden'in koluna yerleştirdim. “Belki de açıklamasına izin vermeliyiz,” diye fısıldadım usulca. İçimden bir ses, sorun

olmadığını söylüyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Şüpheyle genç adama döndüm. Ondaki bir şey, güvenilir olduğunu fısıldıyordu bana. “Neden bizimle gelmek istiyorsun?”

Endişeyle yutkundu. Kaderini az sonra söyleyeceği birkaç kelime belirleyecekti. “Kâhin buradan ayrılmadan önce bana, diyarın kaderinde önemli bir rol oynadığımı söyledi. Bu haritayı büyüleyerek onun size ulaştığından emin olmamı istedi. Üstelik...” Derin bir nefes vererek düşüncelerini topladı. “Kimse onun neye benzediğini bilmiyor olabilir ama ben biliyorum. Ben hatırlıyorum.”

Zaiden öfkeyle atını ileri sürdü. Çimlerin üzerinde hızla yol katetti. Kaçmasına fırsat vermeden gencin arkasından dolaşp boynundan yakaladı ve onu kollarının arasına hapsetti. Aynı anda da elindeki kıvrılmış haritayı kaparak bana fırlattı. Haritayı havada yakaladım.

Gencin suratına dikkatle baktı. Dehşet içindeki ifadesine gülümseyerek karşılık verdi. “Tehlikenin suratına bakıyorsun,” dedi Zaiden tehditkâr bir sesle. “Eğer arkamızdan iş çevirmeye kalkarsan bu surat, göreceğin son surat olur. Anladın mı?”

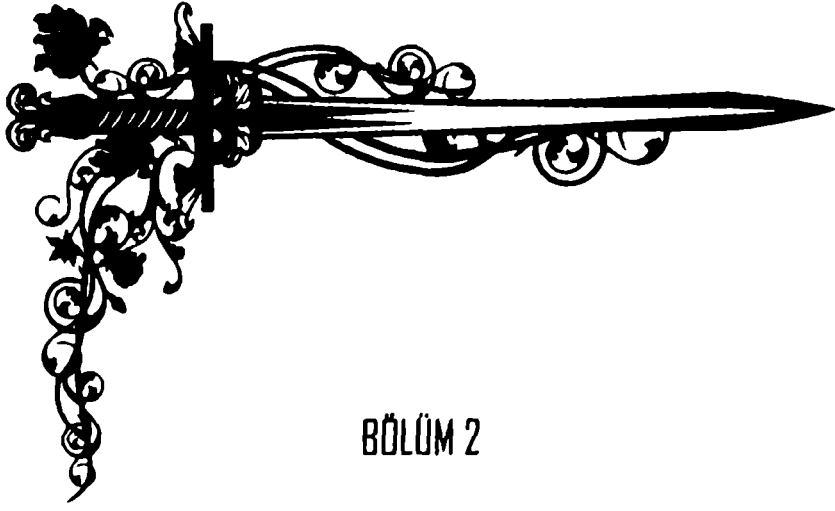
Yabancı başını sallamaya çalıştı. Zaiden’ın kolunun altında ezildiği için hareketi neredeyse fark edilmiyordu. “Eğer bize küçücük bir yalan dahi söylersen, seni doğduğuna pişman ederim,” diye de ekledi Zaiden.

Genç adamın nutku tutulmuştu âdeta. Zaiden, onu yavaşça serbest bıraktığında titreyerek atının üzerinde denge kurmaya çalıştı. Dudakları, hızla atan kalbi yüzünden kırmızılaşmıştı. En sonunda birkaç kelime söyleyebilecek kadar cesaretini topladı. “Anladım. Söz veriyorum, yolunuza çıkmayacağım.”

“Güzel,” dedi Zaiden. “Bizde kararları, karşındaki muazzam derecede cazibeli, zeki ve bir o kadar da iyi dövüşen kadın verir. O ne derse dinleyeceksin.” Bana dönerek göz kırptı. “Adı Saige ama sen harikalar ötesi leydim, desen de olur.”

“Saige yeterli,” diye düzelttim sırtarak. “Senin adın ne?”

Yanıtlamadan önce rahatsız bir halde yutkundu. “Kairon.”

BÖLÜM 2

BÜYÜLÜ HARİTA

“Siyah Kuğu,” diye seslendi Zaiden. “Ne düşünüyorsun?”

Dudaklarımı büzerek haritayı biraz daha inceledim. Üzerinde açık yeşil renkli bir ışık geziniyordu. Kairon’un anlattığına göre kâhin, kendini büyüyle haritaya mühürlemişti. O nereye giderse, minik ışık kaynağı da onunla hareket ediyordu. Ancak ışık, bir ateşböceğinin boyuyla aynı olsa da bulunduğu yerden pek ayrılmıyordu. Bu yer ise Miath Krallığı’ydı. “Görünüşe göre, Drystan’ın ailesi bizi çağırıyor.”

“Hangi yolu izleyeceğiz? Ocroya’nın sınırları çok genişledi. Savaş kamplarına yaklaştığımız anda işimiz biter,” dedi düşünceli bir tavırla.

“Douven’in güneyinden doğrudan aşağı inebiliriz ancak Sonsuz Orman’dan geçmemiz gerekir,” diye fikir belirtti Kairon, kısık sesle.

Başka şansımız yok gibiydi. Eğer Sonsuz Orman’ın etrafından dolaşmaya karar verirsek Ocroya’nın sınırlarına yaklaşır, Kızıl Ordu’nun adamları tarafından şişlenebilirdik. Ya da çok daha kötüsü, Euria’ya teslim edilirdik. Bu harita bizim işimizi kolaylaştırırsa da onun ellerinde ölümcül bir silah haline gelirdi.

“Bu rota mantıklı. Sonsuz Orman, bizi toplu isyancılardan ve savaş kamplarından gizleyecektir.”

“Douven’e uğrayacak mıyız?” diye sordu Zaiden umutla. Bunu neden sorduğunu gayet iyi biliyordum. Düzgün bir yatakta yatmak ve sıcak, taze yemek yemek istiyordu. Bu köye ulaşana kadar çok

vakit kaybetmiştik. Ne yazık ki krallığın merkezine gidecek kadar zamanımız yoktu.

“Direkt yola devam etsek daha iyi,” diye mırıldandım. Haritayı yeniden katlayıp korsemin içine sıkıştırdım.

“En azından yolda bir yer görürsek duralım.” Homurdandı ve Kasırğa’yı hâlâ içinde bulunduğumuz sisten çıkarmak üzere geldiğimiz yöne sürdü.

Yönümüzü Sonsuz Orman’a çevirdik. Derinliklerine ulaşmamız birkaç gün sürecekti. Artık bu yollar, eskisi kadar ıssız değildi. Doğudaki savaştan kaçan onlarca insan, krallıklar arası alanlarda görü-lüyordu.

Zane’in sırtında orta hızda ilerlerken geçirdiğimiz yılları düşündüm. Şu beş yıl, neredeyse altı olmuştu, son aylarımıza kadar oldukça rahat geçmişti. Elbette imparatorluğun kuruluşu boyunca karşımıza onlarca sorun çıkmıştı. Bazılarını Drystan bizzat hallederken diğerlerine bizi göndermişlerdi. Hatta bazı görevlere Nyx Kalistar’ın gittiği bile olmuştu. O ve abisi Tarrent Kalistar da imparatorluğun güvendiği sayılı insanlardandı.

Nyx de benim gibiydi. Yöneticilik ve hükmetme içgüdüğü onda yoktu. Bizim kanımızda savaşçılık vardı. Bizim kanımız, olaylara bizzat müdahale etmemizi haykırıyordu. Bu nedenle de çıktığım her görevi keyifle yerine getiriyordum. Ta ki Euria Vaseva ortaya çıkana kadar.

Onunla ilk karşılaşmamızı anımsadım. O ve Nathan Dharva’yı, Ocroya’nın tavernalarından birinde görmüştüm. Euria, Eira’ya o kadar çok benziyordu ki uzun süre gözlerimi ondan alamamıştım. Bir zamanlar kalbimi emanet ettiğim ve onu gözünü bile kırpmadan parçalayan kızın, mavi gözlü hali gibiydi. Ancak Euria’nın adımlarını yakından takip ettiğimiz dönemde, aslında hiç de alakaları olmadığını fark ettim. Eira, bana savurduğu hançeri bile titreye titreye tutarken, Euria tek bir hançere onlarca adamı dizecek cesarete sahipti. Eira yalancının tekiyken, Euria lafını esirgemeyen biriydi. Eira sevgisi için hiçbir şey yapamazken, Euria sevdiklerinin intikamını almak için kendini düzenli olarak tehlikeye atmıştı. Dışarıdan ne kadar benzeseler de, içleri bir o kadar farklıydı.

Eira'yı anımsadığım anda, kalbimde bir sızı belirdi. Onu özlediğim veya ona kırgın olduğum için değildi bu. Yaşasaydı, her şeyin başladığı o sene Cyra'nın tarafını seçmeseydi, her şeyin çok daha farklı olabileceğini bildiğimdendi. Ama kâhinlerin ve kehanetlerin de bize öğrettiği gibi, tüm yaşanmışlıkların bir amacı vardı.

“İyi misin?” diye sordu Zaiden, atını yavaşlatarak. “Yüzün soldu bir anda.”

Başımınla onayladım. Gözleri bu sefer Kairon'a kaydı. “Anlat bakalım Kai, kaç yaşındasın? Neden bir gezgin oldun? Bize aşağı yukarı ne zaman ihanet edersin?”

Kairon, arkamızdaki atını hızlandırıp ikimizle aynı hizaya getirdi. “Gezgin hayatında günleri saymak biraz zordur; sanırım yirmi beş yaşındayım.”

“Yirmi beş mi?” diye sordum şaşkınlıkla. Çok daha küçük görünüyordu.

Başıyla onayladı ve gülümsedi. “Saçlarımın beyazlığı yüzünden herkes daha küçük göründüğümü söyler. Gezgin olma sebepimse basit, anne ve babam her kimseler, doğduğumda rasgele bir ev seçip kapısına bırakıp kaçmışlar. Ben de belli bir yaşa gelene kadar o evde büyüdüm. Ancak hiçbir zaman oraya ait hissedemedim. Ait olabileceğim bir yer arıyorum.”

“Nerede doğdun?” diye sordu Zaiden.

“Ocreya.”

İçimden güldüm. Doğru tahmin etmişim. Bu kadar beyaz saç ve ten ancak saf Ocreya kanı olabilirdi.

“İhanet konusuna gelirsek de,” diye mırıldandı Kairon. Sesi alçak olsa da konuşması özgüvenliydi. “Size ihanet etmeyeceğim.”

Anında Zaiden'la birbirimize bir bakış fırlattık. İkimiz de bu kelimenin anlamını çok iyi biliyorduk. Normal bir insanın kaldırabileceğinden çok daha fazla ihanet görmüştük. Hem kendimize karşı hem de tanıdıklarımıza karşı işlenen onlarca ihanete tanık olmuştu bu gözler. Herkes, herkese ihanet edebilirdi.

“Dövüşebiliyor musun?” diye sordum konuyu değiştirerek.

“Eh işte,” diye yanıtladı ve uyluğundaki bıçağı işaret etti. “Bıçak kullanabilirim ve fırlattığımda hedefe isabet ettirebilirim ama kılıç dövüşü yapamam.” Gözleri belimdeki gümüş renkli, işlemeli kabza-ya takıldı. “Dengede tutabileceğimi bile sanmıyorum.”

Kairon, bir savaşçı ya da asker değildi. Casus olmak için fazla beceriksiz ve sakar birine benziyordu. Ancak ağzı iyi laf yapıyordu. Kesinlikle kendisini sevdirmeyi bilen, farklı insanlarla anlaşabilen birisiydi. Bu da gezgin olduğunu kanıtlar nitelikteydi. Muhtemelen onunla birkaç saat muhabbet etsem, söylemesine bile gerek kalmadan bir gezgin olduğunu anlayabilirdim. Gerçi dış görünüşünden de az çok belli olduğu söylenebilirdi.

“Bir soyadın var mı?”

Yutkunarak ileri geri kıpırdandı. “Gezginlik serüvenim boyunca o kadar çok isim değiştirdim ki beni büyüten ailenin bana verdiği soyadın ne olduğunu hatırlamıyorum bile. Hem, insanların tek bir isimle hayatını geçirmesi çok saçma. Binlerce farklı kimliğe bürünebilecekken neden tek kişi olarak yaşayayım ki? İsimler anlam taşır. Güç taşır. Güçlü bir isim ise tehlike demektir.”

“Yani yarın sana sümüklüböcek, diye seslensek umurunda olmayacak mı?” dedi Zaiden, sırtarak.

“Telaffuzu biraz uzun ama hayır, umurumda olmaz. İnsanların bana nasıl seslendiklerini pek umursamam. Benim için önemli olan yeni insanlar tanımak ve yeni yerler keşfetmektir.”

Sonsuz Orman’ın kuzeydoğusuna yaklaştığımızda bir tepeye ulaştık. Saatler süren at yolculuğumuzun ardından gözlerim bir ateş kaynağı, bir kulübe görmek için umutla etrafta dolaştı. Bu tepe, ormana varmadan önce dinlenme yeri bulmamızı sağlayacak son noktaydı belki de. Üstelik saatlerce yürümemizin ardından, göçler yüzünden sayısı artan uğrak hanlarına yaklaşmış olmalıydık. Sırtlarımızı dinlendirebileceğimiz, karnımızı doyurabileceğimiz bir yer o kadar da uzak olamazdı.

“Bence bu tarafa doğru gitmeliyiz,” dedi Kairon, eliyle tepenin sağ tarafını işaret ederek.

Zaiden gözlerini kısıp elini takip etti. “Orada hiçbir şey yok.”

“Evet ama ormanın seyrekleştığı yer orası olmalı. Ormanın içinden geçerken yorulan gezginler için bir taverna olduğuna eminim.”

Şüphyle Zaiden’la birbirimize baktık. Dibe indiğimiz anda, görebileceğimiz alan da daralacaktı. Ağaçlar sıklaşmadan kendimizi gece için korumaya almamız şarttı. Ya Kairon’u dinleyerek riske girecektik ya da kendi bildiğimizi yaparak. İki türlü de bu geceyi ormanda geçirmemiz mümkündü. Omuzlarımı silktim. “Şansımızı deneyelim.”

Üçümüz de atlarımızı, Kairon’un işaret ettiği yöne çevirdik. Birbirimizden fazla uzaklaşmadan at sürmeye devam ettik. Çimenlerin rengi daha da koyulaşırken bazı yerlerde aşınma fark ettim. Bir patika değildi, ama kullanılan bir güzergâh üzerinde ilerliyorduk. Bu da demek oluyordu ki doğru yoldaydık. Yorulmuş olmama rağmen tetikte kalmaya çalışsam da gözlerim ağır ağır kapanıyordu. En son ne zaman boğazımdan sıcak bir şeyler geçtiğini hatırlamıyordum bile.

“Müzik mi duyuyorum?” diye sordu Kairon, aniden duraksayarak.

“Karnımın gurultusu olabilir.” Zaiden da en az benim kadar yorulmuşu benziyordu. Enerjisi yavaş yavaş düşerken, belindeki para kesesinin olduğu yöne doğru kayıyordu. Her krallıkta bulunduğumuz için, hepsinin para birimini yanımızda taşımamız gerekiyordu. Irithel ve Drystan, tüm diyarda tek bir para biriminin kullanılmasını isteseler de daha başka öncelikleri olduğu için henüz bu konuda bir adım atamamışlardı.

Tam o sırada, kulağıma bir kemanın melodisi ulaştı. Kairon doğru duymuştu. “Müzik varsa...” dedim heyecanla ve Zaiden sözümü tamamladı. “Yemek de vardır.”

Tercihimizi bu yöne gelmekte kullanarak çok isabetli bir karar vermiştik. Kairon için kafamda oluşturduğum çetelede iyi tarafa bir çizik attım. Karnımızın doymasını ve dinlenmemizi sağlayacaktı bu gecelik. Birkaç ağacı geçip insanların yürüye yürüye oluşturduğu belli belirsiz patikada biraz daha ilerledikten sonra ormanın hemen girişine denk gelen bir han ilişiverdi gözümüze. Gözlerim, mumlarla aydınlatılmış, müzikle dolup taşan hanın güzelliğiyle kocaman açıldı. Çevresi ne kadar ölüyse, han bir o kadar canlı görünüyordu.

İçerisi kalabalık grupların dansıyla ışıltıyor, farklı türlerde şarkılarla dolup taşıyordu. “Fazla dikkat çekmeyin,” dedim pelerinin başlığını örterken. “Başınızı da örtün.”

Kairon kaşlarını çatıp duraksadı. “Burada bizi kim tanıyacak ki?”

“Eğer bir savaş varsa, askerlerin ilk uğrayacağı yer neresidir, Kai?”

“Şifacılar mı?” diye sordu Kairon tamamen fikirsizce.

Zaiden başını iki yana salladı. “Hanlar. Eğer bir askerin peşindeysen onu bulmak için yolda gördüğün ilk hana girmen yeterlidir.”

Atlarımızı güvende olduklarından emin olarak ahıra bıraktıktan hemen sonra başımız önde, hanın kapısından içeri adım attık. Kimsenin bizi fark etmemesi için başlıklarımızı kaşlarımıza kadar indirmiştik. Hal böyle olunca, insanlara çarpmamak da oldukça zorlaşıyordu. Özellikle bu insanlar, dans eden sarhoşlarsa.

Çeşitli kıyafetlerde insanlar, müzisyen ekibin etrafında daire çizerek dans ediyorlardı. Bazıları zırhlı askerlerken bazıları yırtık pırtık kıyafedi köylülerdi. Askerler bizi bu kalabalıkta zor fark ederdi ancak Zaiden’in uzun boyu, uzun siyah saçları ve gözündeki yara izi onu fazlasıyla tanınır kılıyordu. O sırada, uzun zamandır ilk defa bu kadar mutlu bir topluluğa denk geldiğimi fark ettim. Kendilerini savaşın karanlık ruhundan uzak tutmayı başarmışlardı. Kadınlar uzun eteklerini bir sağa bir sola savurarak düğümler içerisindeki karmaşık saçlarını birbirlerine çarpıyorlardı. Arkadan bakıldığında hangi krallıktan geldikleri bile belli olmuyordu. Saç renkleri bir gökkuşağıninkine kadar farklı tonlardaydı. Hatta birinin yeşil saçlı olduğunu bile görmüştüm.

“Siz oturun,” dedi Zaiden boş bir masayı işaret ederek. Gerçi, boş olduğundan pek emin değildim. Üzerinde yarım bırakılmış bardaklar vardı. Her an birisi dans etmekten yorulup masasını geri isteyebilirdi. Tereddüt ettiğimi fark edince Zaiden iyice eğilip kulağıma yaklaştı. “Bir şey olursa hemen odamıza kaçarız. Siz oturun, ben siparişleri verip geleyim.”

“Umarım boş oda vardır,” dedim, kalabalığı gözümde daha da büyüterek.

Omuzlarını silkti. “Yoksa da hallederiz.” Ardından insanların omuzlarına çarpa çarpa bizden uzaklaştı.

Handa servis edilen çorba taptazeydi ve mis gibi kokuyordu. Zaiden'in öğrendiğine göre sahipleri, kendi çiftliklerini buranın çok yakınına kurdukları için malzeme sevkiyatı sorun olmuyordu. Kendi üretimlerini kullanarak geçinip gidiyorlardı. Ancak bugün o kadar çok kişi gelmişti ki yalnızca çorbaları kalmıştı. Ve sadece bir tane boş oda kalmıştı. Üçümüzün aynı odada kalması fikrinden nefret etsem de başka çaremiz yoktu.

"Miath'a gittiğimizde nasıl bulacağız malum kişiyi?" diye sordu Kairon, kafasını öne eğerek. Bu kadar insanın içinde kâhin adlandırmasını kullanmaması zekiceydi.

Cevap vermek için zihnimi zorlamama ihtiyaç yoktu. "Krallıktan yardım isteyeceğiz."

"Yanlış hatırlamıyorsam Miath Kralı, bayağı boktan bir adamdı. Bize yardım etmek istemezse ne olacak?"

"Öncelikle," dedi Zaiden masaya eğilerek. "Bir kral gibi yüksek rütbeli birinden söz ederken o kelimeyi kullanmasan iyi olur. Sen bir gezgin olabilirsin ancak biz resmi görevdeyiz. Bu tarz yakıştırmalar hoş karşılanmaz. Üstelik, Saige'le yapacağımız araştırmayı bir ordu çok kısa sürede halledebilir."

"Tabii o zamana kadar Ocreya, Miath'a da saldırmazsa," diye ekledim sakince. "Hızlı ilerlememiz için bir sebep daha."

Kairon, bol köpüklü ve yoğun kokulu birasından bir yudum alırken dans eden kızları izledi. Bardağını indirdiğinde, yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Belki hazır buradayken geceyi şenlendirmenin bir yolunu bulabiliriz."

"Aklından bile geçirme," dedim sertçe. "Üçümüz aynı odada kalacağız ve güzelce dinlenmemiz gerekiyor."

Zaiden işaretparmağını masaya dayadı. "Eğer odaya bir kız getirirsen geceni seni boğazlayarak şenlendiririm."

Kairon gözlerini kırıştırdı. "En azından mutlu bir gezgin olarak ölüyorum."

Gözlerimi devirdim. "Farklı biriyle tanıştığımı sanıyorum ve karşımda yine azgın, aptal bir erkek buluyorum."

“Hey,” dedi Kairon alınmış gibi. “Aptal biraz ağır olmadı mı?”

“Bilmem,” dedim ve gözlerimle belinin altını işaret ettim. “Ona sor. Sonuçta düşünme işinin yarısından fazlasını o yapıyor.”

Kasemi bir kenara iteledikten sonra kollarımı göğsümde bağlayarak derin bir nefes aldım. Bozulmuş bira, yeni pişirilmiş çorba ve kimbilir ne kadar süredir dans eden insanların ter kokuları birleşmişti burnumda. Koku tanıdık geldiği kadar rahatsız ediciydi de. Garson kızlardan birisi, bir eli belinde, diğer elindeyse ahşap tepsiyle yanımızda durup boş kâseleri topladı. “Birer içki daha alır mıydınız?”

“Dört bardak lütfen,” dedi Zaiden.

Kairon parmağını kullanarak beni, Zaiden’ı ve kendisini saydı. “İyi de biz üç kişiyiz.”

“Ben iki tane içerim.”

Garson kız gülümseyerek Zaiden’a doğru eğildi. “Ne kadar tuhaf. Daha önce bu kadar cüsseli fakat asker olmayan bir adamla tanıştığımı sanmıyorum. Muhafız veya şövalye değilseniz, nesiniz?” Belli belirsiz bir aksanı olmasına rağmen bunu ustalıkla gizleyebiliyordu. Yalnızca kullandığı ‘siz’li kelimeler kulağa biraz tuhaf geliyordu o kadar.

“Demirciyim ben,” dedi Zaiden hızlıca.

Kızın gözleri hayranlıkla Zaiden’ın üzerinde gezindi. “Nerenin demircisi?”

“Gelmeyen biralar ve gereksiz muhabbetler diyarının.”

Kız ona bakıp suratını astı. Hızla masadaki kalan bardakları da toparlayarak barın yolunu tuttu.

“Zaiden varken benim hiç şansım yok,” dedi Kairon, alnını ovarak.

Zaiden sırttı. “Çıkar şu kızları aklından, Kairon. Yarın erkenden yola çıkmamız gerekiyor. Son turu içtikten sonra yatalım.” Onay istercesine bana döndüğünde başımı aşağı yukarı salladım. Kısa süre sonra elindeki tepside dört birayla farklı bir garson kız görüldü kalabalığın sınırında. Kendi bardağıma uzandım hemen. Zaiden diğer üçünü kavrayarak birini masanın üzerinden Kairon’a kaydırды.

Çorbanın üzerine bira pek iyi bir fikir gibi gelmese de bu fırsatı kolay kolay bulamıyorduk. Tadını çıkarmam gerektiğini düşünerek

kendi içeceğimi kafama diktim ve bunun bana hissettirdiği o rahatlatıcı duygunun açgözlülüğüyle ulaştım dibe. Boğazımdan geçen her bir yudum, bu gece alacağım huzurlu uykunun temelini atıyordu. Damağıma oturan fındıklı ve yağlı tadı yutkunarak geçirmeye çalıştım. Sıcaklamama sebep olmuş, boğazımı yakmayı da başarmıştı. Çok çabuk içtiğim için sertliğini bile fark edememiştim. Tek dileğim, sabah uyanmakta zorluk çekmemektir. Elçi de olsak, ayda bir derin, rahat bir uykuyu hak ediyordu vücudumuz.

“Beni sabah burada bıraksanıza,” dedi Kairon iç çekerek.

“Hani sen de onu bulmak istiyordun? Birkaç güzel kız görünce fikrin mi değişti?” diye sordum.

“Savaşmış, kâhinlermiş, ortaya çıkan güçlermiş... Kimin umurunda? Beni burada bırakırsanız biraya dönüşür, dans eden güzel kızların boğazından huzurla sonuma akarım,” dedi Kairon, sandalyesinde hafifçe sallanarak.

Zaiden’la aynı anda birbirimize baktık. “Bunun kafa gitmiş,” diye bilgilendirdim onu.

“Hem de çok fena gitmiş,” dedi Zaiden, son yudumunu da tek seferde tüketerek. “Artık yatma vakti.” Homurdanarak uzandı ve Kairon’un önündeki bardağı sertçe uzaklaştırdı. Sarsılmayla beraber birkaç damla bira ellerine sıçramıştı. Yüzünü buruşturarak havada sertçe salladı elini. Köpükler havada uçarak etrafa dağıldı.

Kairon’u kollarından kavrayıp eğildi ve genç adamı tek seferde omzuna alıverdi. Onu incelerken, koskoca bir adamı kolaylıkla sırtına almasına hayran kaldım. Merdivenlerden çıkmadan hemen önce barın kenarında durdu ve para keselerinden birini çıkarıp barmene uzattı. “Sabah erkenden yola çıkacağız. Soran olursa, bizi görmedin.”

Barmen gözlerini kocaman açarak para kesesine baktı ve ardından keseyi kapıp başıyla onayladı. Yeniden harekete geçtiğimizde arkadan bir ses duyuldu. “İyi de bunlar dakra! Burada nasıl harcayacağım dakraları?”

Zaiden elini *hızlı yürü*, dercesine sallayarak sırtıttı.

“Çocuğa dakra mı verdin?” diye sordum, onun önüne geçerken.

“Ocreya’ya geri dönecek halimiz yok ya.” Zaiden merdivene ilk

adımını attığı sırada Kairon'dan bir mırıldanma duyuldu. Zaiden onu umursamadan arkamdan gelmeye devam etti. İlk kata ulaştığımızda şaşkınlıkla etrafa bakındım. Normalde sessiz olması gereken, yatak odalarının bulunduğu alan bile insanlarla doluydu. Anlaşılan alt kata sığamayıp eğlenceyi buraya taşımışlardı.

“Pardon,” dedim yolumu açmaya çalıştıkça ancak önümdeki kabadayı ordusu beni duymuyordu. Ya duyamayacak kadar sarhoşlardı ya da umursamayacak kadar aptal. En sonunda kendime yer açabilmek için ikisine birden dirsek atarak ittirdim. Sağdaki kıvırcık, gri saçlı adam darbemle beraber tökezledi. Öne doğru sarsıldıktan sonra tüm birasını yere döktü ve öfkeyle dönüp bana baktı. Benden yaklaşık otuz santim kadar daha uzun ve oldukça geniş omuzlu biriydi. Asker olmayacak kadar pis birine benziyordu. Kıyafetleri eski püsküydü. Belinde bir kını, kıyafetlerinin üzerinde zırh parçaları yoktu. Halktan, sıradan bir adam olmalıydı. Ancak birasının dökülmesinin hemen ardından açık kahverengi teni bordooya dönmüştü neredeyse.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun da beni itme cesaretini kendinde buluyorsun?” diye haykırdı. Ağzındaki baharatlı koku midemi bulandırmıştı.

Yüzümü buruşturarak gözlerimi devirdim. “Hiç kimseyim. Yolu- ma bir daha çıkmayın ve eğleninize devam edin,” diyerek olabildiğince sakın bir tonla uyardım.

Adam bıyıklarını hareket ettirerek çenesini ileri geri oynattı. Bu hareketi yaparak beni korkutmaya çalıştığını düşündüm ancak tükürmeye hazırlanan bir lamadan farksızdı. Büyük cüsseli olduğu için tehditkâr görüldüğü yanılgısına kapılan zorbalardan birisiydi yalnızca. “Çıkarsam ne olur?” diye sordu öfkeyle gözlerini kısarak.

Omuzlarımı silktim. “Son çıkışın olur.”

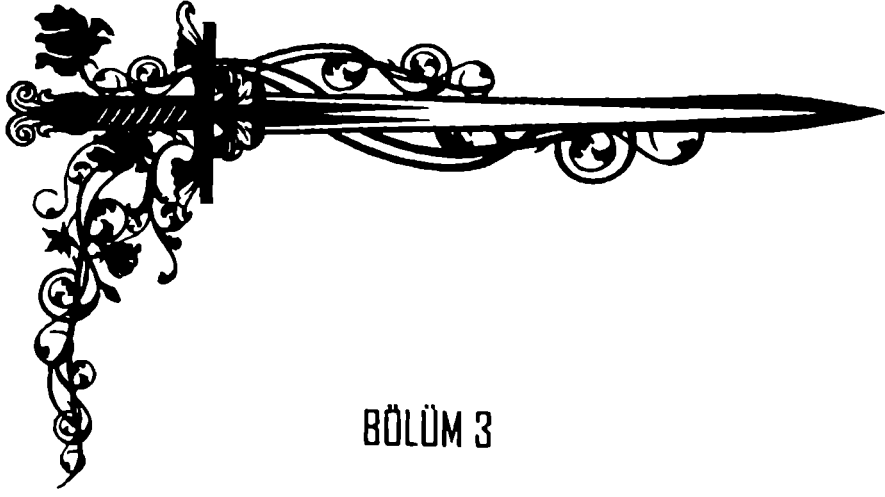
İddialı bir meydan okuma olduğunun farkındaydım. Özellikle de küçük görünen bir kadından sık duyamazdınız böyle bir lafı. Ancak seyahat ettiğimiz yıllar içerisinde Zaiden’la onlarca savaş vermiş, usta kılıç dövüşçüleriyle tanışıp ders almıştık. Kendime güvenmem için birden fazla sebepim vardı. Kılıcımı test etmek istemezlerdi.

“Bak sen,” diyerek belindeki palayla kılıç benzeri silahı çekiverdi. “Hem bir kadın, hem biramı döküyor hem de beni tehdit edebileceğini zannediyor.”

“Siyah Kuğu,” diye arkamdan seslendi Zaiden aniden. Bana kalabalık yerlerde kolay kolay isimle seslenmezdi. Tüm diyarda Saige oldukça az kullanılan bir isimdi; bu yüzden kimliğimizi gizli tutmak için takma isimlerimizi tercih ediyorduk. Zaiden kavga ve dövüş çıkan durumlarda çoğu zaman şikâyet etmezdi. Duruma ayak uydurur, kısaca çözülmesini sağlardı. Ardından da alacaklarımızı alıp yolumuza devam ederdik. Ancak bu sefer seslenmesinin ardında bıkkınlık ve rahatsızlık yoktu. Uyarıcı bir tonla seslenmişti bana.

Omzumun üzerinden ona baktığımda gözleriyle adamın silah tuttuğu bileğini işaret etti. Hızlıca oraya baktım. Derisi belli bir şekilde yakılmıştı. Yara izi değildi bu, bir damgaydı. Kendi isteğiyle yaptığı, bir topluluğa ait olduğunu belirten bir damga.

İç çektim. Bula bula isyancıları bulmuştum.

BÖLÜM 3

İSYANCILARIN DOĞUŞU

İlk isyanların çıktığı zamanlar, Golding ve Tahir aileleri ön plandaydı. Diğer aileleri etraflarında toplayıp kendilerini isyanın öncülleri ilan etmişlerdi. İki isyancı grubun da liderlerinin yargılanması için peşlerine düşenler biz olmuştuk. O zamanlar, şimdiki kadar tecrübeli olmadığımız için yanımıza küçük çaplı bir ordu almıştık. Hatta Nyx ve Tarrent bile bizimle gelmişti. İki ailenin yargılanmasıysa kısa sürmüştü. Cezaları ve infazları, Irithel ile Drystan'dan beklenmeyecek kadar şiddetli ve zalimce gerçekleşmişti. Sanki o zamana kadar tanıdığım arkadaşlarımdan altından birer diplomatik canavar çıkmıştı. Onların doğasına aykırı davranışlar olduğunu düşünmüştüm. Oysaki düşüncemde büyük bir eksiklik vardı: Merhametli kalpleri, iyi bir hükümdarlığın temelini oluşturamazdı. İyi birer hükümdar olabilmek, doğru kararlar verebilmekten ve gerektiğinde acımasız olabilmekten geçiyordu. Stratejik davranmaları gerekiyordu ve bunu, benim bile onlardan beklemeyeceğim kadar ustaca yapmışlardı. Kalplerinin sesini susturup yalnızca akıllarını dinlemişlerdi. İki isyancı grup liderinin de acımasız infazından sonra bu gruplar dağılmış, isyancıların sayısı azalmıştı. Tabii bunda, isyanları durdurabilmek adına elebaşlarının ibretlik olsun diye şehir şehir dolaştırılmasının da payı büyüktü. Karşılarında, kendilerinden katbekat daha güçlü hükümdarlar olduğunun farkına varmışlardı.

Yine de isyancıların kökünü kurutmak sandığımız kadar kolay değildi. Onlar yalnız soylulara karşı değil, sivil halka karşı da vahşice

davranan topluluklardı. İmparatorluğun kuruluşunun ilk zamanlarında, sayıları binleri bulan isyancıların yarısından fazlası etkisiz hale getirilmişti ama geride kalanlar hâlâ Wisteria'nın çeşitli noktalarında örgütlenip ayaklanmaya devam ediyorlardı. Bazıları kendilerini neye adadığını bile bilmezken bazıları imparatorluğu ortadan kaldırmaya yemin ediyordu. Ayaklanmaların birçoğu biz veya Kalistarlar tarafından bastırılmıştı. Zafer üzerine zafer kazanmamıza rağmen zaman zaman isyanlarla karşılaşmaya devam ediyorduk. Özellikle de doğudaki savaşın ardından isyancılar bunu bir fırsat olarak görmüşlerdi. Savaş kanatlarındaki kargaşaya kargaşa katıyorlardı ve olan imparatorluğun askerine oluyordu. Kızıl Ordu'ya ise kimse bulaşmıyordu. Şu an karşımızdaki isyancıların damgalarına baktığımda ortasından çizgi geçen bir J harfi olduğunu görebiliyordum. Bu sayede hangi lideri desteklediklerini kolaylıkla anlamıştım. Jaheer isimli bir adamın komutası altındaydılar. Jaheer ne yapacağını bilmeyen, kararsız isyancılardan değildi. Birkaç kez komuta merkezini bulmaya çalışsak da adamlarını o kadar parçalı şekilde bölüştürmüştü ki tek bir adres almak imkânsızdı.

Jaheer, isyancı orduların hatırı sayılır bir kısmını avcunda tutuyordu. Karanlık ve tehditkâr bir adam olmasına rağmen emri altındakiler için aynı şey söylenemezdi. Kıyafetleri eskiydi, ucuz silahlar kullanıyorlardı. Üstüne üstlük iyi organize olabilen zeki adamlar da değillerdi. Deneyimsizlerdi. Bir avuç kafasızdılar sadece. Jaheer'i ortadan kaldırsak ne yapacaklarını bilemezlerdi bile.

Ancak tüm bunları bir kenara bıraktığımızda Zaiden, ben ve içi geçmiş bir gezgine karşı, ucu sivri aletlere sahip beş sarhoş isyancı vardı.

Ortamın gerginleştiğini fark eden insanların hepsi birbirlerini iterek alt katın yolunu tuttu. Sekiz kişi birbirimize bakıyorduk şimdi.

“Eee?” dedi isyancılardan birisi. Karşımdaki adam silahını havada döndürmeden önce üç adım geri çıktı. “Hodri meydan.”

Zaiden, Kairon'u patates çuvalıymışçasına bir köşeye bırakıp düzgün bir şekilde oturduğundan emin oldu. Hemen önünde, yüzü

isyancılara dönük şekilde durarak kılıcını çekti. “Bir gün de başımıza bela sarmasan olmuyor, değil mi?”

Ona bakmadan başımı iki yana salladım. “Bir avuç aptal isyancıya denk geleceğimizi nereden bilebilirdim ki?” Sahiden de bir isyancı grubuna denk gelmem büyük şanssızlıktı. Ya bela beni çekiyordu ya da ben belayı. Bir şekilde birbirimizi bulmayı başarıyorduk.

Gözlerimi kısıp adamları teker teker süzdüm. Birinin dövüşü başlatması gerekiyordu. Hızla belimdeki bıçaklardan birini çektim. Hangisini hedef aldığımı anlamalarına bile izin vermeden bıçağım nemli havayı yarıp geçti. Adam kendini koruyabilmek için geri çekilse de yeterince hızlı değildi. Bıçak, ona engel olmak için kaldırdığı elini sıyrıp boynuna saplanıverdi. Metal yüzeyin, derisinin altında kayboluşunu memnuniyetle izledim. Kan damlaları, açılan yarıktan fışkırarak hemen yanındaki diğer adamın suratına sıçrarken yaralı isyancı nefes nefese, kendi kanında boğularak yere devrildi.

Bütün bunlar yaşanırken ilk tartıştığım adam saldırıya geçmişti. Diğer ikisiyse onun kadar agresif değildi. Daha geride duruyor, bekliyorlardı. Biraz tereddütlü olmalarına rağmen liderlerinin haykırışının üzerine Zaiden’i hedef aldılar.

“Kaltağın tekisin,” diye tısladı adam onu bacağından yaraladığımda. Hiçbir darbesini indiremediği için öncekinden daha da sınırlıydı artık. Muhtemelen bizi öldüremeyeceğini anlamıştı ve paniklemişti.

“Sana bir şans veriyorum. Dersini aldıysan, buradan çıkıp gidebilirsin. Normal bir hayat yaşayacağına söz verersen canını bağışlarım.” İsyancıların hepsinin yargılanması gerektiğini biliyordum. Bu yargılanma sürecinin sonunda sağ kalan bir isyancıyla karşılaşmamıştım henüz. Asılma oranları, hak ettikleri cezanın ne olduğunu net bir şekilde açıklıyordu. Yalnızca ne karar vereceğini merak etmişim.

“Yok artık!” diye bağırdı Zaiden birden ve kendi rakiplerinden kısa boylu olanın karnına kılıcını geçiriverdi. “Gebert gitsin şunu!” derken de uzun boylu olana güçlü bir dirsek darbesi indirdi. Adam neredeyse iki bacak boyu geriye uçmuştu. Zaiden bir sonraki darbesini indirmek için düşmanına doğru yavaş bir adım attı.

Onu umursamayarak adama döndüm. “Kararın nedir?”

Derin bir nefes alıp yüzünü buruşturdu. “Bir kadının sözünü dinleyeceğime şerefimle ölürüm.”

“Ya,” diye mırıldandım kılıcımı bileğimde çevirirken. Ucu çoktan kana bulanmıştı. Üzerinde imparatorluğun sembelleri vardı. Çok küçük olmalarına rağmen bana evimi, İmparatorluk Sarayı’nı hatırlatıyordu. İç çekerek adamın gözlerine baktım. “Amma da şerefli bir ölüm.” Kılıcı yalnızca kolumu oynatarak savurup boğazını boydan boya kesiverdim. Nefes almak için vakti bile olmadı. Oracıkta gidi-verdi ruhu gözlerinden.

Adamın kanının sıçradığı botlarıma bakıp duraksadım. Bu botların kaç kişinin kanıyla lekelendiğini hatırlamıyordum bile. Onlarca olmalıydı. Belki de yüzlerce. Öldürmeyi sevmiyordum. Hiçbir zaman sevmemiştim ancak görevimin bir parçasıydı. Yıllar içerisinde buna alıştığım da söylenebilirdi. İlk başlarda öldürdüğüm her adamın sayısını bir çetele tutarak defterime kaydetmeye karar vermiştim. Sonra yavaş yavaş bunu yapmayı unuttum. Ardından da defteri kaybettim ve bir daha aramadım. Yoluma devam etmem gerekiyordu. Geçmişimdeki cesetlerin beni yavaşlatmasına izin vermemeliydim.

Zaiden, karşısındaki adama son darbeyi de indirdiğinde isyancı acı içinde kıvranarak yere düştü. Ahşap zemini ağzından ve burnundan sızan kanlarla renklendirirken yaralarını korumak istercesine iki büklüm olmuştu. “Lütfen, kimsiniz siz?” diye sordu kesik kesik aldığı nefeslerle. “Kimin köpeği olduğunuzu bilmek istiyorum.”

Zaiden iyice eğilerek ıstırap içindeki adama yaklaştı. Kılıcının ucu tam kalbinin üzerinde dururken kontrollü bir şekilde eğildi. “Biz İmparatorluğun Elçileriyiz.”

“Hayır!” dedi adam başını iki yana sallayarak. “Saige ve Zaiden mi? Bu imkânsız!” Öksürdü. Arka arkaya birkaç kez daha öksürdü ve kan tükürdü. “Sizin ölmüş olmanız gerekiyor!”

“O halde bir hayalet tarafından öldürülüyorsun,” derken Zaiden, kılıcı göğsüne doğru ittirdi. Suratında küçümseyici bir bakış vardı. Adamın söyledikleri biraz olsun umurunda değil gibiydi. O sırada,

bunun düşündüğümüzden daha büyük bir mesele olabileceğini fark ettim. Kim, neden böyle bir söylenti başlatmıştı? Bunu yapmaktaki amacı ne olabilirdi?

Aceleyle atıldım. “Bir dakika, dur!” Zaiden’in yanında diz çöke- rek kan kaybından sersemlemiş adama baktım. “Kim bizim öldüğümü- müzü söyledi?”

“O bizzat elleriyle öldürmüş sizi. Artık güvende olduğumuzu söylemişti.” Kelimeler, boğazına dolan kanı yüzünden hırıltıyla dö- külüyordu dudaklarından.

“Kim?” diye sordum bir kez daha. Dikkatini bana verebilmesi için sesimi iyice yükseltmişim. Adamın yakasına yapışmamak için zor duruyordum.

Derin bir nefes alarak ellerini yumruk haline getirdi. “Jaheer.”

Sonra öldü. Başu yavaşça tahta zemine düştü. Yumruk haline ge- tirdiği elleri gevşedi. Zaiden ayağa kalktıktan sonra beni de çekmek için elini uzattı. Büyük, sıcak elini yakalayarak hızla doğruldum. Bir alkış sesi, ikimizin de arkamıza dönmesini sağladı. Kairon, ağır ve dengesiz hareketlerle ellerini birbirine çarpıyordu. “Vay be!” dedi ya- rım yamalak. “Cidden iyi dövüşüyorsunuz.”

Başımı yan yatırıp baktığımda Zaiden’in kılıcını ölü adamlardan birinin bedenine silip kınına soktuğunu gördüm. Ardından Kairon’u bir kere daha sırtladı. Başıyla koridorun ilerisindeki kapıyı işaret etti. “Şu oda.”

Loş han odasının, çok az parası olan ve bunu en verimli şekil- de değerlendirmeye çalışan biri tarafından dekore edilmiş olduğu aşikârdı. Her şey çok sadeydi. İki ahşap sandalye, küçük bir gardırop, iki kişiye yetebilecek büyüklükte yemek masası, duvarda asılı duran bir kilim ve iki kişilik yatağın yanına iliştirilmiş tek kişilik yer yatağı vardı. Tüm eşyalar en son yıllar önce cilalanmış gibi görünüyordu. Her bir parça, farklı bir marangoza yaptırılmışa benziyordu. Kalın- lıkları, üzerindeki desenlerin hepsi bambaşkaydı. Aynı olan tek yön- leri hepsinin ahşap olmasıydı. Ve elbette, hiçbiri boyanmadığı için renkleri koyu kahverengiydi.

Havanın rutubetiyle beraber gecenin karanlığına bürünen odada ilerleyerek pelerinimi çıkardım. “Yer yatağında ben yatarım.”

Zaiden hâlâ Kairon’u sırtında tutuyordu. “Bu nerede yatacak?” diye sordu şaşkın bir ifadeyle. “Leş gibi kokuyor.”

Başımla çift kişilik, oldukça rahat görünen yatağı işaret ettim. “Diyar sizi bir yastıkta uyutsun.”

“Saige...” dedi devamını getiremeyerek. Başka bir çözüm önerisi bulmaya çalışır gibi odaya bakındı. Aslında defalarca kez yan yana uyumuşluğumuz vardı. Ancak bunların çoğu kendi tulumlarımızın içinde, ormanda veya çadırlarda yattığımız gecelerdi. Çift kişilik yatakta beraber uyumamıştık hiç. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, Zaiden uyurken o kadar çok dönüyordu ki onunla aynı yatağı paylaşmakla tüm gece ayakta dikilmek aynı rahatlıktaydı.

“Hadi,” dedim gülümseyerek. “Ne kadar erken uyursak o kadar iyi.”

İç çekerek Kairon’u yer yatağından uzak olan kısma yatırdı. Çizmelerini çıkarmaya bile yeltenmemişti. Ne kadar kötü koktuklarını öğrenmek istemediğim için sesimi çıkarmadım.

“Belki de sabah bunu burada bırakıp gitsek daha iyi olur,” dedi sırtarak. Bir yandan da soyunuyordu. Önce silahlarının kınlarını çıkarıp masaya koydu. Ardından gömleğini çözmeye başladı. Açtığı her düğmede, yara izlerine rağmen çekici denilebilecek teni ortaya çıkıyordu.

Gözlerimi kaçırarak deri bilekliklerimin iplerini gevşettim. “Kâhini bulmamız için şu ana kadar edindiğimiz en yararlı bilgiyi bize o verdi.”

“Evet. Buradaki altın nokta, geçmiş zaman olması. Çoktan verdi bile. Artık ona ihtiyacımız yok.”

Dudaklarımı büzdüm. “İleride işimize yarayacağını düşünüyorum, Zaiden. Kuşkusuz ki eğer bir yanlışı olursa istediğini yapmakta serbestsin. Üzerine çok düşünmeye gerek yok. Şimdilik bize eşlik edebilir.”

“Gezginlerin huzurla ortalıkta gezdiği günler uzun zaman önce sona erdi. Onun gerçekte bir gezgin olduğundan bile emin değilim.”

Omuzlarımı silktim. “Herkesin sırları vardır. Ölümcül olmadıkları sürece sorun yok.”

“Peki bir sırrın ölümcül olup olmadığını nasıl anlarsın?”

“Gezginler, onlarca kimlik yarattıkları için güvenilir insanlardır. Bazen en ölümcül sırlar kendimize söyleyemediklerimizdir ve gezginler asla kendileri olmazlar.” Çizmelerimi çıkardım ve odanın en uzak köşesine bıraktım.

Zaiden gömleğinden tamamen kurtulmuş, yalnızca pantolonuyla duruyordu. “Burası fazlasıyla kalabalık olmasına rağmen yalnız bir yer.” Battaniyesini kaldırarak kendine, Kairon’un yanında yer açtı. “En azından yeterince büyük bir yatak vermişler.” Yüzünü buruşturarak Kairon’u hafifçe diğer tarafa itti.

Parmağımla havada küçük bir girdap çizerek Zaiden’a arkasını dönmesini işaret ettim. Yanında soyunup giyinmeme o kadar alışmıştı ki tepki bile vermiyordu. Anında battaniyeyi suratına kadar çekerek gözlerini kapattı. Ağır ağır, üzerimdeki fazlalıkların hepsinden kurtulduktan sonra yer yatağına çıktım. Pek temiz olduğu söylenemezdi ama toprak üzerinde yatmaktan iyiydi. Battaniyeyi tüm vücudumu örtecek şekilde yerleştirdikten sonra huzurlu bir nefes verdim. Yatakta uyumayı çok ama çok özlemiştim. “Açabilirsin,” dedim Zaiden’a sessizce.

“Üşüyor musun?” diye sordu yatakta dönerek. Yüzünü yastığın ucuna, beni görebilecek bir yere getirdi. Sesi hem bira yüzünden hem de yorgunluktan hırıltılı çıkıyordu.

“Çok az,” diye mırıldandım. Oda, tahmin ettiğimden biraz daha serindi. Biz buraya girmeden hemen önce havalandırılmış olmalıydı.

Zaiden sırtıttı. “İstersen ısıtabilirim.”

“Git başımdan, Zaiden.”

Susmaya niyeti yok gibiydi. “Savaş kapıda Saige, ne kadar ömrümüz kaldığını bilmiyorum. Kalan zamanlarımızı verimli geçirmeliyiz.” Kairon’la uğraştığım yetmemiş gibi Zaiden, Kairon’un vazifesini devam ettiriyordu.

“Eğer çeneni kapamazsan ömrün birazdan son bulacak.” Sinirle yan döndüm. Zaiden artık ensemble konuşabilirdi.

“Beni öldürmekle tehdit ederken çok çekici oluyorsun.” Cevap vermemi beklediğini tahmin ettiğim bir sessizlik oldu. “Pekâlâ,” dedi en sonunda yenilgiyle dolu bir tonla. “Senin kaybın.”

Birkaç saniye boyunca hiçbir ses çıkarmadı. En sonunda pes ettiğini umarak gözlerimi yumdum. Derin bir nefes vererek uykuya dalmaya çalıştım. Uykumu kaçırmayı başarmıştı. Koyunları mı saymalıydım? Gözlerimin önüne koyunları getirmeye çalışsam da onlara odaklanamıyordum. Aklım sürekli Sonsuz Orman’a ve bizim öldüğümüz, hakkımızda ileri geri konuşan isyancı başı Jaheer’e kayıyordu.

O sırada Zaiden bir kere daha konuştu. “Saige.” Fısıldamıştı.

“Ne var?” Benim sesimse fısıltıdan çok daha yüksek çıkmıştı.

“Eira’yı özleyor musun?”

Bu soru karşısında donup kaldım. Yutkundum. Kalbim bir anda hızlandı. Göğsümü delip geçmek istercesine atıyordu. Zaiden’la, Eira hakkında çok kez konuşmuştuk. İlişkimiz ve ihanetimiz hakkında defalarca muhabbet etmiştik. Zaten sık sık Kraliyet Okulu’nda geçirdiğimiz seneyi tartışıyorduk. Ama bunların hepsi, Eira’nın ölümünden önce yapılan konuşmalardı. O öldüğünden beri Zaiden böyle bir soru sormamıştı.

“Özlediğim söylenemez,” dedim mırıldanarak. Bu doğruydu. Onu özlemiyordum. Kalbimi kırmıştı. Belki de hayatım boyunca asla aşamayacağım bir ihanetti onun bana yaşattığı. Bir yara bırakmış olmasına rağmen bu onu özlediğim anlamına gelmiyordu. Özlem, ona karşı hissettiğim şeyleri sıralayacak olsam çok gerilerde kalırdı. Hatta artık ona karşı bir duygumun kaldığını bile sanmıyordum. Nefretim sönmüştü. Öfkem dinmişti. Sevgim, o hançeri savurduğu gün yüreğimi terk etmişti. Sadece ara sıra, bazı şeyler farklı olsaydı hayatlarımızın nasıl olacağını merak ediyordum.

“Ölümünden beri hiç konuşmadık. Dışarıdan gayet iyi görünüyorsun ama seni tanıyorum artık. Hislerini belli etmeyen birisi olduğunu da biliyorum. Bu yüzden eğer konuşmak istersen, Eira hakkında veya geçmiş hakkında, ben dinlemeye hazırım,” dedi usulca. Nadiren büründüğü ciddi anlardan biriydi bu.

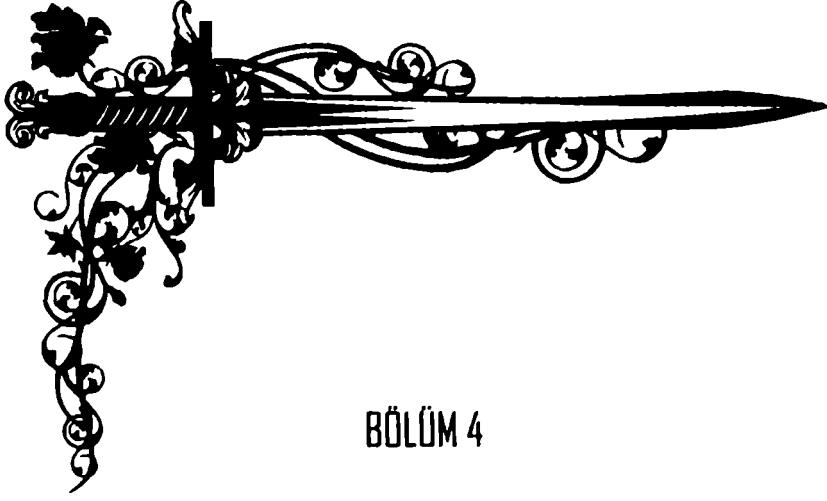
Ona bakmadan kendi kendime gülümsedim. “Teşekkür ederim, Zaiden ama geçmiş geçmişte kaldı. Üstelik altı senedir yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyor. Bence geçmişimi benden bile daha iyi biliyor olabilirsin.”

Geçmişimden ne zaman bahsetsem, bir parçası zihnimi terk ediyor gibi hissediyordum. Anıların hüznü, Zaiden’la paylaştıkça azalıyordu. Onunla yaptığımız her konuşmanın ardından yüreğim biraz olsun hafıflıyordu. Okula gittiğimiz sene, Eira’yla yaşadıklarım, babamın yaptıkları... Hepsini artık çok az anımsıyordum.

Güldüğünü belli eden bir nefes sesi ulaştı kulaklarıma. “Çok doğru.” Bir sessizlik daha odayı işgal ederken bekledi.

En sonunda, “İyi geceler, Zaiden,” diyerek yatağa iyice gömüldüm.

“İyi geceler, Saige.”

BÖLÜM 4

ORMAN MUHAFIZI

Mücadelesiz, huzurlu bir yolculuktu tek isteğim. Vücudum iyice dinlenmiş ve yüreğim maceraya devam etmek için hazırды. Kairon ile Zaiden benden önce kalkarak karınlarını doyurmuşlardı. Beni beklerken de eşyalarımızı ve Miath Krallığı'na giden yolculuğumuz boyunca ihtiyacımız olan erzakı toplamışlardı. Hem geceyi hem de sabahı herkese zehir etmeyi başarmıştık. Birinci katın girişindeki beş ceset oldukça can sıkıcıydı. Bu nedenle elimi çabuk tutmaya çalıştım ve dakikalar sürecektir kahvaltımı saniyeler içinde bitirdim.

Ahıra vardığımda çoktan atları hazırlamış olan Zaiden, nerede olduklarını anlayabilmem için bir ıslık çaldı. Hızla kendimi Zane'in sırtına yerleştirdim. Beni gördüğüne sevindiği heyecanlı hareketlerinden belliydi. "Atının adı ne?" diye sordum o sırada Kairon'a dönerek.

Kairon ise atına bakıp gözlerini kırptırdı. "Bilmem ki, hiç isim koymayı düşünmedim."

Tek kaşımı kaldırdım. "Onunla bu kadar çok vakit geçiriyorsun ve bir adı yok mu?"

Kairon dudaklarını büzerek başını iki yana salladı.

"Ne diye sesleniyorsun o halde?"

Durup kısa bir süre düşündü. "Kişnemesini taklit ederek dikkatini çekmeye çalışıyorum."

Bunu duyan Zaiden bile eyerini ayarlamaya bir ara vererek bana baktı. Anlık bir göz temasının ardından iç çektim. "Ona bir isim koymalısın."

“At desek nasıl olur?”

Gözlerimi kıstım. “Biz sana İnsan diye sesleniyor muyuz?”

Hafifçe gülümsedi. “Söylediğim gibi, isimlere pek önem vermem.” Başımı iki yana salladığımda bıkkın bir nefes verdi. “Çizme nasıl?”

“Atının isminin Çizme olmasını mı istiyorsun sahiden?” diye sordum şaşkınlıkla. Bu zamana kadar hiç Çizme isimli bir atla tanışmamıştım.

Kairon başıyla onaylarken hevesli bir çocuğa benziyordu.

“Tamam o halde,” dedim. Hiç yoktan iyiydi.

Zaiden da Kasırğa’ya yerleştiğinde Sonsuz Orman’a doğru, uçsuz bucaksız yeşil girdaba döndük. Bundan sonra nereye gideceğimiz ke-sindi. Haritanın ucundaki yeşil ışıltılı nokta hâlâ aynı yerde duruyordu. Wisteria’nın kaderini belirleyecek olan o kadın, o kâhin yalnızca biraz uzağımızdaydı. Bizi bekliyordu.

Orman yoluna doğru indik. Ormanın seyrek kısımlarını aşip partikadan çıktıktan sonra etrafımızdaki güzelliklere hayran kalmamak imkânsızdı. Yumuşak orman zeminindeki nadir kuru dallar ezildikçe yankılı çatırtılar ulaşıyordu kulağıma. Ağaçlardan dökülen rengârenk çiçekler bir örtü gibi yerlere serilmişti. Sabah güneşinin altında parlaması gereken orman, gür yapraklar yüzünden gölgeler altında kalmıştı. Çiçekler dökülürken renkli bir kar yağışının ortasında kalmış gibi hissediyordum. Tıpkı o köyde olduğu gibi, burası da savaşın uğramadığı nadir yerlerdendi.

Kraliyet Okulu’na gittiğim sene, en uzun orman yolculuklarından birisi krallığım olan Vivalon’dan yapılıyor olsa da etrafı inceleme fırsatı yakalayamamıştım. Daha çok, babamın yanımda gönderdiği şifacıların sırtımı tedavi edebilmesi için at arabamda öne doğru eğildiğim bir yolculuk geçirmiştım. At arabası yoldaki taşlara her takıldığında, sırtımın yandığını dün gibi hatırlıyordum. Parmaklarım istemsizce, babamın bedenimde bıraktığı yara izlerine uzandı. İyi tedavi aldığım için izleri hatırı sayılır derecede geçmiş olsa da hâlâ oradaydılar. Yaraların sızıları dinse de anılar birkaç şifacıyla iyileşmiyordu.

Güneş yükselmeye devam ettikçe kemiklerimin ısındığını hissettim. Işık, ağaçlar tarafından yutulsa da sıcaklık geliyordu. Göğsüme yayılan bir huzurla birlikte kendimi daha da rahatlarırken buldum. Nereye gittiğimizden tam olarak emin olmasam da doğru yoldaymışız gibi geliyordu. Bizi bekleyen kâhine adım adım yaklaşıyorduk. Ilık bir esinti yüzümü yalayıp geçtiğinde saçlarımdan birkaç tutam ağzıma girdi.

“Onları kontrol altına alsan iyi olur, Saige,” dedi Zaiden, bir anda Kasırga’yı Zane’le aynı hizaya getirerek. “Ormanın derinliklerine indikçe rüzgâr şiddetini artıracak.”

İç çektim. Saçlarım, sağlıksız beslendiğim ve sürekli seyahat ettiğim için biraz zayıflamış olsa da denizi andıran dalgaları hâlâ yerli yerindeydi. Parlak siyah bir pelerin gibi yayılıyorlardı sırtıma. “Sen önce kendi saçlarına söz geçir,” dedim sırtarak.

Zaiden gülümsedi. Onun saçları da uzamıştı. Eskiden çenesine kadar inen saçları şimdi neredeyse omuzlarına dokunuyordu. Uçlarına doğru incelen tutamları benimkilerden çok daha sağlıklı görünüyordu. Arada bir bana kestirse de hızlı uzamışlardı. Zaman geçtikçe sahip olduğu minik kıvılcıklar yok olmuş, kömür karası bir renge bürünmüşlerdi. Tüm diyar gibi, Zaiden’in saçları da rengini kaybetmişti.

“Cazibem benim kalkanım,” dedi saçlarını sağ eliyle arkaya doğru savurarak.

“Karşımıza Kızıl Ordu’nun adamları çıkarsa da kılıçlarına saçlarını savurursun artık.” Gülümsememek için zor durarak dizginleri sıkıca kavradım ve sırtımı dikleştirdim.

“Biraz flört etmeye çalışsa paçayı kurtarır bence,” dedi Kairon, sırtarak. O da tıpkı Zaiden’in yaptığı gibi Çizme’yi aynı hizaya getirmiş, öteki tarafımdan bana laf yetiştiriyordu.

“Flört mü etse?” diye sordum şaşkınlıkla.

Başıyla onayladı. “Hiç dönüp ona baktın mı? Hayatım boyunca gördüğüm en yakışıklı adam olabilir,” dedi ve Zaiden’a döndü, “Şu ana kadar isteyip elde edemediğin bir kız oldu mu?”

Zaiden başını iki yana salladı. “Bir tanesi hariç olmadı.”

Kairon etkilendiğini belirtircesine dudaklarını kıvırdı. “Hiç şaşırmadım, ben olsam ben de reddedemezdim.”

“Ben aranızdan çekileyim en iyisi,” diyerek Zane’i hızlandırdım. Zaiden’in arkamdan dişlerini sıkarak, “Saige,” diye öfkeyle fısıldadığını duydum. Çaktırmadan arkama baktığımda, Zaiden’in endişeli gözlerinin Kairon’un üzerinde gezdiğini fark ettim. Kairon sırtıyor, başını hafifçe yana eğerek Çizme’yi ona yaklaşmak için kullanıyordu. Zaiden ise ağaçlara doğru kaçıyordu. Gülümseyerek önüme döndüm.

Ormanın geceleri olduğu kadar gündüzleri de tehlikeli olduğunu biliyordum. Akli başında kimse, Sonsuz Orman’da başıboş gezmezdi. Tek başına gezmek şöyle dursun, bir ekiple dolaşmak bile tedbirsizlik sayılırdı.

Kızıl Ordu’nun zulmünden kaçan pek çok mülteci, pislikten ve olumsuz hayat şartlarından ötürü hastalıktan kırılıyor ve gittikleri her yere de bu hastalıkları götürüyorlardı. İsyancılar, ipleri kopmuş köpekler gibi etrafta cirit atıyor, cezasız kalan suçlular ise yetersiz güvenlik sebebiyle kolayca hapishanelerden kaçıyordu. Hepsi soluğu ormanda alırdı çünkü uçsuz bucaksız bir ağaç sürüsünün kendilerini koruyacağını zannederlerdi. Gür yapraklar ve kalın, koyu renkli dallar yolcular için bir sığınak da oluşturabilirdi, ölüme hizmet eden bir kafes de.

En azından hava kararana kadar yol katedebileceğimizi umarak başımı yukarı kaldırdım. Yağan çiçek yaprakları saçlarıma, omuzlarıma ve kollarıma konuyordu. Zaiden ve Kairon’un yetişebilmesi için yavaşlayarak bu vakti üzerimdeki yaprakları silkelemek için bir fırsat olarak kullandım. Onların saçlarına da renkli çiçek yaprakları konmuş olmasına rağmen pek umurlarında gibi görünmüyordu. Kairon bir elma ağacı görünce yavaşlayarak Çizme’nin sırtında kendini yukarı kaldırdı ve iki elma kopardı. “Saige,” diye seslendi birini bana fırlatırken. Yeşil renkli elmayı havada yakalayıp çantama attım. Kairon, diğerinden büyük bir ısırtık aldı. Yalnızca sesi bile elmanın tazeliği ve sululuğu hakkında çok şey anlatıyordu. Memnuniyetle

aldığı lokmayı çiğnerken kalanını Çizme'ye yedirdi.

“Şuradaki minik tepeden geçeceğiz,” dedi Zaiden. Haritayı açmış, Kasırğa'nın başının arkasına dayamıştı. Düşünceli haline bakılırsa bundan o kadar da emin değildi.

“Bakayım,” dedim başımı ona doğru eğerek. Zaiden, haritayı görebileceğim şekilde yatırarak bana döndü. Nefesi yanağımı okşuyordu. Harita yerine beni inceliyordu. Suratıma o kadar yakın duruyordu ki odaklanamıyordum.

“Miath yolu suratımda mı yazıyor, Zaiden?” diye sordum ters bir bakış atarak. Göz göze geldiğimiz anda yüzündeki kibirli gülümseme genişledi. Yıllar boyunca beraber seyahat edince ve sataşacak kimse bulamayınca, tek eğlenmeniz görev arkadaşınız oluyordu.

“Hayır,” dedi Zaiden. “Yalnızca, kaşlarını çattığında çok güzel oluyorsun.”

İç çekerek başımı geriye attım. “Demek bu yüzden yıllar geçmesine rağmen harita okumayı öğrenemedin.”

“Yanımda senin gibi zeki biri varken neden kendimi yorayım ki?” diye sorduktan sonra haritayı yeniden katlayıp atının arkasındaki bez çantaya yerleştirdi.

“Bir saniye,” diye sordu Kairon kaşlarını çatarak. “Siz zaten prens ve prenses olarak büyütülmediniz mi? Harita okumak veya coğrafya bilgisi gibi dersler daha doğduğunuz anda öğretilmeye başlanmıyor mu? Kusursuz yetiştirildiğinizi sanıyordum.”

“Kusursuz yetiştirilmiş gibi bir halimiz var mı sence?” diye sordu Zaiden, ellerini iki yana açarak.

Kairon gözlerini kırıştırtarak duraksadı. Yüz ifadesinde, doğru cevabı bulmaya çalıştığını belli eden bir karmaşa vardı. “Pek sayılmaz.”

Küçük tepeyi tırmandık. Aşağı doğru bir bakış attığımda, hemen iki üç metre solumuzda incecik bir su akıntısı fark ettim. Pırıl pırıl, taptaze su, tepeyi oluşturan çıkıntıyı delip geçiyor, kendine açtığı yolda usulca ilerliyordu. “Temiz görünüyor,” dedim atımdan inerken. Çizmelerim yumuşak otları ezerek yere kondu. Pelerinim hafif meltemle beraber savruldu. Çevresini besleyen, sağlıklı otların

çıkmasını sağlayan taze su kaynağına yaklaşıp eldivenimi çıkardım. Parmaklarım suyu bulduğu anda buz kesti. Hemen kocaman bir avuç su içtim. Ardından bir avuç daha. Zaiden ve Kairon da kana kana içtiğimi gördükten sonra bana katıldılar.

“Biraz daha büyük bir kaynak olsa yıkanabilirdik,” dedi Zaiden.

Kairon, suyun izlediği güzergâhı takip ederek ileriye işaret etti. “Bu su elbette bir yerde, başka kaynaklarla birleşiyordur. Bir şelale veya küçük bir göle denk geliriz. Orada ara verip yıkanabiliriz.”

Son yudumumu da aldıktan sonra izlendiğimiz hissine kapıldım. Minik deremizden ileriye doğru baktığımda, bazı otların rüzgârın yönünün tersine hareket ettiğini fark ettim. Ancak işin garip yanı, eğer takip edilsek bunu kuşkusuz fark edeceğimdi. Bir atlı olsa, onu duyardık. O halde bizi izleyen kişi yayan olmalıydı. Zaiden veya Kairon’a söylediğim anda bizi izleyen kişi her kimse, fark edildiğini anlardı. Bu yüzden farklı bir yol tercih ederek yalnızca ayağa kalktım. Kollarımı geriyormuş gibi yaparak gözlerimi kustım ve tekrar aynı yöne baktım. Yeşil bir saç tutamı bir anda ağacın arkasına kaçiverdi. Yanılmıyordum.

Hiç vakit kaybetmeden kılıcımı çektim. “Çık dışarı!”

Zaiden ve Kairon şaşkınlıkla birbirlerine bakıp sonra da gözlerimi diktiğim ağaca döndüler.

“Orada kimse yok,” diye fısıldadı Kairon.

Zaiden direkt olarak harekete geçti. Avına odaklanan vahşi bir hayvan gibi baktığım yöne doğru dikkat kesildi. Eli kılıcında, Kairon’u başıyla onayladı. “Farkındayım.”

Bir daha bağırdım. “Her kimsen çık dışarı! Orada olduğunu biliyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu. Hiç kimse yerinden kıpırdamadı.

“Su, halüsinasyon görmesine sebep olmuş olabilir mi?” diye sordu Kairon ve aceleyle bir elini kaldırdı. “Çabuk! Kaç parmağım olduğunu söyle.”

“Beş parmağın var, mankafa ve su zehirli falan değil.” Zaiden minik akıntının üzerinden atlayarak ağaca yaklaştı. Tam o sırada, hayatım boyunca gördüğüm en güzel kızlardan biriyle karşılaştım.

Ağaçların arasından biraz öne çıkıp kendini göstermişti. Zaiden'in hareket ettiğini duyduğu anda kendini hızla Zaiden'dan uzaklaştırarak üçümüzün de görebileceği yakınlıkta ancak dokunamayacağımız uzaklıkta güvenli bir mesafeye geçti.

Yemyeşil saçları yanaklarından aşağı uzanıyor, omuzlarını aşip beline kadar ulaşıyordu. Elmacikkemikleri, yuvarlak yüzünü şekillendirmişti. Yanakları ve dudakları pespembeydi. Yuvarlak, kalkık burnunun etrafında çiller vardı. Ancak beni en çok şaşırtan şey gözleriydi. Çünkü gözlerinin yerinde yalnızca teninin kapladığı bir boşluk vardı. Gözkapakları ve kirpikleri olmasına rağmen başka bir şey görünmüyordu. Gözlerinin akı da gözbebekleri de yoktu. Kördü.

Başka bir dünyadan geliyormuş gibi bir görüntüsü vardı. Üzerinde uzun, vücuduna oturan yemyeşil bir elbise, onu ormanın bir parçası gibi gösteriyordu. Kulakları da bir ceylanın kulaklarına benziyordu. İnsan kulağından daha ince, hatta tüylü denebilecek kulaklardı bunlar. Teni açık kahve tonlarındaydı. Parmakları incecik ve upuzundu. Tıpkı ağaç dalları gibi.

Tüm benliğim kılıcımı indirmemi ve onun bir tehdit olmadığını söylese de bunu yapmadım. Temkinli olmalıydım. "Kimsin sen?" diye sordum.

"Ben, Orman Muhafızı Fawn." Sesi, mistik bir fısıldama gibiydi. Konuştuğunda etraftaki dallar mutlulukla titreşmişti. Orman, ona cevap veriyordu.

"Orman Muhafızı mı?" diye sordu Zaiden tek kaşını kaldırarak. Şaşkın bir bakış attı. "Diyar aşkına! Yakında ejderhalarla falan da karşılaşacağız herhalde."

Fawn başını hafifçe yana yatırdı. Zaiden'i görebiliyormuş gibi ona döndü. "Ejderhalar gerçek değildir. Ben gerçeğim."

"Şüpheli," dedi Zaiden başını iki yana sallayarak. "Su hakikaten zehirli galiba."

Kairon, "Bence zehirlenmiş olsak hepimiz farklı bir şey görürdük," dedi.

Fawn bu sefer başını Kairon'a çevirdi. Kör olmasına rağmen ses-

lerimizden nerede olduğumuzu anlayabiliyordu.

“Neden bizi izliyordun?” diye sordum sakince.

Beni hiç şaşırtmayarak direkt bana döndü. “İlginç geldiniz. Orman çok fazla insana patika olmasına rağmen sizler onlardan farklıydınız. Sizi görmek istedim.”

“Peki ama neden gizli gizli yaptın bunu? Sana zarar vereceğimizden mi korktun?”

Fawn ilk defa gülümsedi. Gamzeleri vardı. “Aksine. İnsanlar genelde beni gördüklerinde gerçek olmadığımı düşünüp kaçarlar. Sizi korkutmak istemedim.”

“Haksız değiller,” dedi Zaiden, kollarını göğsünde bağlayarak. “Bir hayalete benziyorsun.”

“Size göre belki. Fakat sizden çok daha canlıyım.”

Bunun ne anlama geldiğini merak ettim. Zaiden’ı küçük düşürmeye çalışmaktan ziyade samimi bir açıklama yapmış gibi gelmişti. “Bizden ne istiyorsun?” diye sordum. Sesimi alçak ve sakin tutmaya özellikle dikkat ediyordum. Kendine muhafız dese de Fawn, hassas birine benziyordu.

“Kaderinize giden yolda sizi izlemek istiyorum yalnızca.”

Zaiden’la bir bakışmamız daha oldu. Kaderimizden bahsettiğine göre, Fawn kim olduğumuzu biliyor olmalıydı. Ya güvenilir bir bilgi kaynağına sahipti ya da oldukça isabetli tahmin gücüne. Merakla ihtimalleri tartarken uzun bir sessizlik oldu ve Fawn’ın gülümsemesi soldu.

“Ah,” dedi hüzünlü bir sesle. “Sizi endişelendirdim.”

“Hayır,” diye itiraz ettim aceleyle. Kılıcımı artık kınına sokabiliyordum. Bu kızdaki zarar gelmeyecekti. “Yalnızca anlamaya çalışıyoruz. Bizi tanıyor musun?”

Fawn başını iki yana salladı. “Aslında hayır. Ama orman bana önemli kişiler olduğunuzu fısıldadı. Diyarın kurtulmasında büyük bir rolünüz olacağından bahsetti. Ben de geldiğinize bizzat şahit olmak istedim. Bana bu ormanda büyük fedakârlıklarda bulunacağınızı da anlattılar. Uzun zamandır sizin kadar eğlenceli ziyaretçilerim olmuyordu. Eğer huzursuz ettiysem bağışlayın.”

“Orman sana bizim hakkımızda bir şeyler mi fısıldadı?” diye sor-

du Zaiden. Ardından avcunu yüzüne yapıştırarak bıkkınlıkla yukarıdan aşağıya kaydırıldı. Bu hareketi Fawn'ı güldürdüğü anda kızın kör olmadığını anladım.

“Gözlerin...” dedim ancak onu incitmeden nasıl sorabileceğimden emin değildim.

Gülümseyerek, “Kör olup olmadığını soracaksın, değil mi?” diye sordu yumuşakça. “Sizin gibi görmüyorum diyelim. Gözlerim yok. Ama bitkilerle olan her temasınızda varlığınızı hissedebiliyorum. Hareketlerinizi hissedebiliyorum.”

Kairon, bir tavuk gibi kollarını kıvrarak belinin etrafında çırpı. “Bunu da hissedebiliyor musun?”

Fawn rahatsızca yutkundu. “Evet.”

“Artık her şeyin, kelimenin tam anlamıyla her şeyin mümkün olduğunu düşünüyorum,” dedi Zaiden, parmaklarıyla şakaklarını ovarak. “Sahiden, diyar her geçen gün bizi farklı şekillerde şaşırtmayı başarabiliyor.”

Aslında, Orman Muhafızı terimini eskiden kitaplarda okuduğumu hayal meyal hatırlıyordum. Ancak tarihleri, diyarın yirmi dört krallığa bölünmesinden bile öncesine dayanıyordu. Bilgiler hafızamda yavaş yavaş canlandı. Toprak işgalleri sırasında ormanın içerisinden gelecek saldırılara ve potansiyel tehlikelere karşı kurulan, kimlikleri gizli insanlardan oluşan bir birlikti. Orman Muhafızı olabilmek için birer savaşçıdan ziyade suikastçı gibi eğitilirdi. Kamufaj yetenekleri ve ormanı avuçlarının içi gibi bilmeleri önemli özelliklerindendi. Zaman geçtikçe, düşman eline düşmeleri halinde fazla bilgi sızdıracakları düşünülerek sayılarının azaldığı, en sonundaysa tüm sistemin ortadan kalktığı anlatılırdı. Anlaşılan, kitaplarda yazılan bilgilerde büyük bir eksiklik vardı.

“Eh,” dedi Zaiden, kızıdan uzaklaşarak. Suyun üzerinden atladı ve yanıma geldi. “Durdurmamız gereken, tek eliyle insanların kalbini parçalayabilen dengesiz bir kraliçe bizi beklediği için yola devam etsek daha iyi olacak. Tanıştığımızı memnun oldum yarı ağaç, yarı insan, yarı ceylan hanımefendi.”

“Üç yarı oldu,” dedim sırıtarak. Kairon'a başımla bu tarafa gel-

mesini işaret ettim ve uslu uslu bizi bekleyen atlarımıza yöneldim.

Zaiden bana yorgun bir bakış attı ve Kasırğa'ya dönerek sesini Fawn'ın duyabileceği şekilde yükseltti. "Eğer bize yardımcı olabileceğin bir konu yoksa sana veda etmemiz gerekiyor."

Fawn başını iki yana salladı. "Nasıl olsa tekrar görüşeceğiz. Yalnızca karşılaşacağınız tehlikelere karşı hazırlıklı olun ve özellikle geceleri dikkat edin. Sonsuz Orman eskisi kadar mutlu değil. Kendinizden ve birbirinizden emin olun."

Bir anda irkildim. Ne demişti o? Aceleyle arkamı döndüm. "Tekrar mı görüşeceğiz?" Ancak Fawn çoktan ortadan kaybolmuştu. Onun enerjisiyle beraber hareket eden çimlerin hepsi eski hallerine dönmüşlerdi.

Şaşkınlıkla Zaiden'a baktım. "Tekrar görüşeceğimizi söyledi. Kâhinle bir bağlantısı olabilir mi? Kâhin o olabilir mi?"

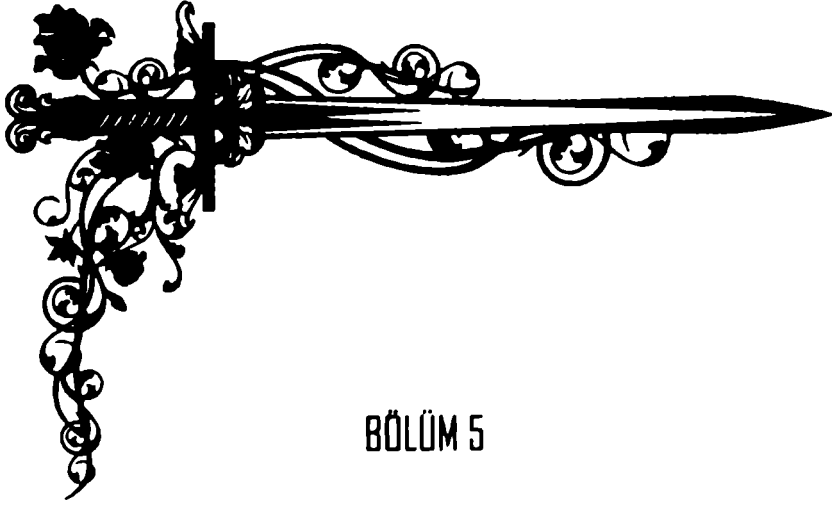
Zaiden bu soruyu yanıtlaması için Kairon'a döndü. Kairon'un gözlerinde kendinden emin bir ifade vardı. Başını sertçe iki yana salladı. "Kâhin, yeşil nokta neredeyse oradadır. Bu kız kâhin hariç herkes olabilir."

Zaiden, Kasırğa'nın sırtında yerini aldı. "Bence yalnızca çatlağın teki."

"Hayatım boyunca gördüğüm en güzel çatlak," dedi Kairon, iç çekerek. "Ona sormak istediğim çok fazla şey vardı. Hiç geçmişini merak etmediniz mi? Orman Muhafızı terimini bile ilk defa duyuyorum. Ondan çok fazla şey öğrenebilirdik."

Eyerime iyice yerleştikten sonra Zane'in dizginlerini elime aldım. "Eğer karşılaştığımız her farklı insanla saatlerce muhabbet edersek bu görevi tamamlamamız yıllar alır. O kadar vaktimiz yok."

Söylediklerimin arkasında olsam da Kairon'a hak verdiğim bir konu vardı. Fawn'dan çok şey öğrenebilirdik. Yola devam ederken, eğer gerçekten söylediklerinde haklıysa yeniden görüştüğümüzde bunları ona sorabileceğimizi düşünerek kendimi rahatlattım.

BÖLÜM 5

BALIK AVI

Güneye ilerledik ve karşımıza tıpkı Kairon'un tahmin ettiği gibi bir nehir çıktı. Çok geniş olmasa da yıkanabileceğimiz alana ve derinliğe sahipti. Büyük, kalın bir ağaç gövdesi, nehri boydan boya kesecek şekilde devrildiği için suyu yavaşlatmıştı. Nehrin içindeki taş çıkıntıları ağaç gövdesinin de suyla beraber kayıp gitmesini engelliyordu.

Güvenli mi değil mi emin olabilmek için üzengiye basarak atımın üzerinde ayağa kalktım. Güneşin ışıltıları ve dökülen yaprakların renkleri, büyüleyici bir manzara sunuyordu.

"Bence burası günbatımına kadar dinlenmek ve avlanmak için iyi bir nokta," dedim, Zane'in sırtından inerken. Onu, dizginlerini serbest bırakarak su içebilmesi için yönlendirdim.

Zaiden önce Kasırğa'yı, Kairon'un eline tutuşturdu sonra da hızla pelerinini çıkarıp eyerin üzerine bıraktı. Üzerindeki ceketini de çıkardıktan sonra gömleğinin iplerini gevşetti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Gömleğini hızla çıkardı. "Yıkanmaya hazırlanıyorum."

"Önce bir kamp kursaydık."

"İğrenç kokuyorum. Terliyim. Bir dakika daha kendime tahammül edecek sabrım kalmadı." Güldü ve suya atlayıverdi. Su, beline kadar gelse de hemen dizlerini kırarak kendini tamamen suya batırdı. Kısa bir süre suyun altında kaldıktan sonra yeniden doğruldu. Islak saçlarından ve yanaklarından sular süzülüyordu. Damlalar kaslı

omuzlarından ve göğsünden akıyordu. Birkaç yılda fazlasıyla kaslanmıştı. Özellikle karın ve sırt bölgesi iyice yapılanmıştı. Başını sertçe iki yana sallayarak yüzündeki su damlalarını silkeledi ve tek eliyle saçlarını geriye atıp derin bir nefes verdi. “Su muazzam Siyah Kuğu, sen de girmelisin.”

“Ben atları ağaca bağlayıp güvene alayım. İstersen sen de bu sırada yıkanabilirsin, Kairon. Siz çıktıktan sonra ben girerim. Birimizin tetikte olması gerekiyor,” diyerek susuzluğunu gideren Zane’in dizginlerini yakaladım.

Kairon başını iki yana salladı. “Ben neredeyse hiç terlemem. Pis hissetmiyorum. Tam bir yaz ve yolculuk insanıyım.” Memnuniyetle sırtıp omuzlarını silkti.

“Peki o halde.” Zane’in dizginlerini nehrin hemen yanındaki ağacın en alçak dalına doladım. “Bize yakın çevrede kamp yapacak bir yer bak.” Ayağımın altında amaçsızca dolanmasmdansa bir işe yaraması daha iyiydi.

Kairon istemsizce bir Zaiden’a, bir bana baktıktan sonra atına bindi. Bir şey söylemeden nehrin ilerlediği yolu keşfetmek üzere hızlı adımlarla gitti. Güzergâhında birbirine geçmiş çalılarla ısırgan otları bulunuyordu. Nehri takip ettikçe otlar daha da sıklaşıyordu. Gözlerimi iyice kıstığımda birkaç kızıl çalıyı ve dikenli bitim otlarını fark ettim. Normalde su kenarında yetişmeseler de kendilerine bir şekilde yer bulmuşlardı.

Tekrar Zaiden’a döndüm. Bana bakıyordu. Kalın kaşlarının altındaki dumanlı gözleri haylazlık doluydu.

“Elini biraz çabuk tut,” dedim bıkkınlıkla. “Güneş batmadan kamp kurmalıyız.”

“Bu akşam ne yemek istiyorsun? Kurutulmuş et ve kek mi yoksa hazır nehir kenarındayken balık mı avlayalım? Aslında biraz taze balık kulağa hiç fena gelmiyor.” Eliyle yakalayabilecekmiş gibi etrafında balık aramaya başladı.

Normalde ateş yakmayı sevmesem de Zaiden’ın dediği gibi, taze balık fikri karnımın guruldamasına sebep olmuştu. Üstelik ateş yakmadan kamp kurduğumuzda rutubet de fazla oluyordu.

Yıkanma sırası bana geldiğinde Zaiden kıyıya çıkarak nöbeti devraldı. Pantolonu sıırıslıklam şekilde vücuduna yapışmıştı. Ne olur ne olmaz diye birimizin her an dövüşe hazır olması önemliydi. Bir şey söylemeden gömleğini giydi ve kılıcının kemerini beline geçirdi. Ardından bana sırtını dönerek beklemeye başladı. Bir yandan da bacaklarını esnetiyordu.

Nehir buz gibiydi. Hava ılık olmasına rağmen içine girdiğim anda titreyecek kadar üşümüştüm. Güneşin ışıltısı eşliğinde altın renklere parıldayan su tenimi usulca dövüyordu. Zaiden da konuşmadığı için kulaklarımdaki yegâne ses kuş cıvıltıları ve akıntının çıkardığı uğultuydu. Etrafıma bakınarak kendimi iyice suyun ferahlığına bıraktım. “Ölümün peşinde koşarken kader bize acıyıp böyle güzelliklerle durumu telafi ediyor sanırım.”

“Sana dün de söylediğim gibi, zamanımızın dolacağı vakit belli değil. Tadını çıkarmalıyız.”

Elçi olmanın en riskli tarafı, her an tetikte olmamız gerekmesiydi. Canımız, aldığımız her nefeste tehlikedeydi. Bu yüzden gerekli olmadığı sürece kendimizi aç bırakmıyor, yorgun ve üşümüş bir duruma düşürmüyorduk. Güneş ışığının tadını çıkarırken bir yandan da o güneşin aydınlattıklarına dikkat etmemiz gerekiyordu. Yine de imparatorluğa karşı tehdit oluşturan insanların işini bitirmek mutlu ediyordu. Bu sonu hak ediyorlardı. Bizim görevimiz diyarı her geçen gün daha da iyi bir hale getirmektir. Bu büyük bir şereftir. Yaptıklarından onur duyuyordum.

Başımı geriye yatırarak saçlarımın iyice temizlendiğinden emin oldum. Geçen sene, görevlerimize ara verdiğimiz bir dönemde İmparatorluk Sarayı'na geri dönmüştük. Saçlarımın ne kadar yıprandığını gördüğünde Nyx suratını ekşitmişti. “Neden kesmiyorsun saçlarını?” diye sormuştu gözlerini kısarak. Kendisi pembe saçlarını kulak hizasına kadar kestigi için ne kadar rahatladığını anlatıyor, göreve çıktığında saçlarıyla uğraşmadığı için vakit kazandığını söylüyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu tempoda saçlarıma bakamıyordum bile. Ama içimden onları kesmek de gelmiyordu. Bu uzun, dalgalı halleri hoşuma gidiyordu. Cazibemin bir parçasıydı.

Parmaklarımı omuzlarımdan enseme doğru kaydırıyordum ki sağ çaprazımdan bir hışırtı duydum. Aceleyle doğrulup yalnızca başımı suyun üzerinde tutacak şekilde ayarladım kendimi. Zaiden da aynısını duymuş, kılıcını kavramıştı. Geri geri yürüyerek bana yaklaştı. “Saige,” diye fısıldadı hafifçe eğilerek.

“Pelerinim,” dedim elimle işaret ederek. Ancak fazla uzaktaydı. Tamamen çıplak olduğum düşünülduğünde şu anda sudan çıkmak pek mantıklı bir fikir değildi.

Hışırtı biraz daha arttığı anda Zaiden, iyice yaklaşıp sesin kaynağıyla benim aramda durdu ve kılıcını çekti. Ne çıkarsa çıksın, kılıcını saplamaya hazır bir şekilde kendini gerdi ve pozisyon aldı. Tam o sırada, çalıların arasından Kairon fırladı.

Daha iki adım atmadan donup kaldı. “Ne bu haliniz? Hayalet görmüş gibi bakıyorsunuz.” Ellerini kendini korumaya çalışırcasına havaya kaldırdı.

Zaiden başını hafifçe yana yatırıp sırtını dikleştirdi. “Bir başkası geliyor zannettik.”

Kairon elini yumruk yaparak başparmağıyla arkasını gösterdi. “Birkaç adım ileride, ağaçların arasında çok rahat bir alan buldum. Orada kamp yapabiliriz,” derken verdiğim ödevi yerine getirmenin mutluluğuyla bana döndü.

Gözleri üzerimde takılıp kaldı. Bu sefer hayalet görmüş gibi bakan oydu. Gözlerini inanamıyormuş gibi kırpıştıtırırken altçenesi yavaşça aşağı indi. Hayır, hayalet görmüş gibi değil, hayranlıkla bakıyordu.

Zaiden da durumu fark etmiş olmalıydı. Önce Kairon’a baktı. Ardından neye bu kadar hayret ettiğini merak ederek bana döndü. Suyun içinde olmama rağmen bir anlığına afalladı ve yeniden Kairon’a döndü. “Hey!” diye bağırdı. Kılıcının ucunu ona doğrulttu. “Gözlerini oyarım.”

Kairon sonunda canının tehlikede olduğunu anlayınca kendine geldi. Başını sertçe iki yana sallayarak gözlerini üzerimden çekti. “Eşyaları toparlamanıza yardım edeyim de oraya geçelim.”

Zaiden yeniden arkasını dönerek kurulanıpgiyinmeme izin verdikten sonra hızla eşyalarımızı kucakladık. Günbatımı iyice yaklaşmıştı.

Beni beklerken Kairon, bulabildiği çalı çırpıyı toplamış, kamp alanımızın ortasında biriktirmişti. Söylediği gibi umut vaat eden bir alandı. Yumuşak çimler, uçümüzün de rahatça üzerinde yatabileceği kadar genişti. Yabani otlar ve sırtımıza batacak taşlar da yoktu.

“Saige sen ateşi yakarken biz de nehir kıyısına gidip avlanalım. Hava kararmadan acele etsek iyi olur.”

Başımınla onayladım. İkili, atlarını yanımda bırakıp geldiğimiz yoldan geri dönerken yatacak yerlerimizden ateşimize kadar tüm kamp alanını düzenledim. Hemen dibimizdeki bir elma ağacından birkaç elma koparıp atlarımızı besledim. Kasırğa arada bir başını eğip Zane’e tosluyordu. Aralarında muhabbet ettiklerinden emin gibiydim. Onları anlamayı ve bu harareti konuşmaya katılmayı çok isterdim doğrusu.

Gökyüzündeki kabarık bulutlar pembenin tonlarına bürünürken kuşlar sessizleşmişti. Ateşin başında, yanan kuru dalların çıtırtısıyla tek başıma beklemeye devam ettim. Havanın serinliği, saçlarımın ıslaklığı yüzünden içimi kesiyordu. Rüzgâr estikçe, soğuğu daha da derinden hissediyordum.

Çimlerin üzerinde kayarak ateşe daha da yaklaştım ve saçlarımın kuruyabilmesi için sırtımı döndüm. Nihayet Zaiden’in sonuncuyu da yakaladıklarını belli eden zafer çığılığı duyuldu. Birkaç dakika sonra ellerinde ateşin ışığında gümüş gibi parlayan balıklarla döndüler. Bu gece tam anlamıyla doyacağımız kadar balık yakalamayı başarmışlardı.

Hiç vakit kaybetmeden balıkları ateş başında pişirmeye koyulduk ve kokuları anında havaya yayıldı. Bunu duyan midem şiddetle gurdadı. Bu uzun günün ardından yalnızca görüntüleri bile o kadar cezbedici görünüyordu ki dudaklarımı yalamaktan geri duramadım.

Yorgun olmalarına rağmen hem Kairon’un hem de Zaiden’in yüzünde memnuniyet ifadesi vardı. Balıkları bitirene kadar kimse konuşmadı. Balıkların lezzeti damağıma yayılırken sessizliğin ve doyan karnımın mutuluğuyla derin bir iç çektim. Uzun süredir yediğim en güzel akşam yemeklerinden biri olabilirdi.

Üçüncü balığıma geçerken Kairon bir anda yerimden zıplatacak kadar yüksek sesle, “Hadi ama!” diye bağırdı. Şaşkınlıkla ona

döndüm. Hemen ardından çantasına uzanıp içinden iki kuron çıkarıp Zaiden'a fırlattı. Zaiden parayı havada kaparak gömleğinin cebine attı. Quarith'in para birimi olan bu iki kuronla güzel bir akşam yemeği yiyebilirdiniz.

“Ne bu şimdi?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Zaiden sırıttı. “Kairon'la senin kaç balık bitirebileceğin konusunda bahse girdik. İkidenden fazlasını yiyemeyeceğini söyledi. Ben de kesinlikle yiyebileceğini, hatta üzerine beni bile bitirebileceğini söyledim.”

Önce balığıma baktım. Boyu bir karıştan yalnızca biraz daha büyüktü. Rahatlıkla dört, hatta beş tanesini yiyebilirdim. Yüzümü buruşturarak Kairon'a döndüm. “Bu adam altı senedir benimle yolculuk ediyor ve sen, bu bahsi kazanabileceğini sandın, öyle mi?”

“Yemek yiyen çok kadın gördüm. Yemeğini bitiremeyen, balıkları iğrenç bulan. Yalnızca gördüklerimi değerlendirmiştim,” dedi hayal kırıklığıyla. Omuzlarını hafifçe öne düşürüp boynunu büktü.

“Biliyor musun Kairon, genellemeleri hiç sevmem.” Üçüncü balığımdan kocaman bir ısırık aldıktan sonra dudağıma batan kılçığı çıkarıp ateşe fırlattım. Ardından parmağımdan aşağı süzülen balık suyunu umursamazca yaladım.

Bu sırada dudakları sola doğru kıvrılan Zaiden bir yandan kendi balığını yerken diğer yandan gururlu bir ifadeyle beni izliyordu.

“Perin'de balıkları tam ortasından ayırarak yediklerini biliyor muydunuz? Pişme süresini kısaltıp kılçıkları görmeyi kolaylaştırıyorlar böylece. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir kıyı krallığı olmasına rağmen Perin'de doğru düzgün balık pişiremiyorlar. Genelde fazlasıyla kuru olurlar,” dedi Kairon, yenilgisinin üzerini rasgele bir bilgiyle kapatmak istercesine.

Wisteria Diyarı'nın en batısı, hakkında en az tecrübeye sahip olduğumuz yerlerdendi. En başından beri, ya İmparatorluk Sarayı'nın çevresinde ya da doğu tarafında görevlere çıkmıştık. Bunca yıl geçmesine rağmen hiç ziyaret etmediğimiz krallıklar bile vardı.

Zaiden birden elindeki balığı, daha doğrusu balıktan geriye kalan birkaç kılçığı ateşe atıp ayağa kalktı. “Nehirde ellerimi yıkayıp

geleceğim,” dedi ve onay alırcasına benimle kurduğu kısa göz temasının ardından nehrin yolunu tuttu.

Kairon, Zaiden uzaklaştıktan sonra sırtarak bana döndü. “Altı yıl demek,” dedi meraklı bir ifadeyle. “Biriyle birlikte geçirmek için oldukça uzun bir zaman dilimi. Evli insanlar gibi falan olmalısınız artık.”

“Görev arkadaşınız, Kairon. Macera peşinde koşan bir çift değil.” Gözlerimi devirerek balığımdan bir lokma daha aldım.

“Sana göre çift olmayabilirsiniz ama Zaiden’in bakışları hiç de öyle demiyor. Aslına bakarsan, seninkiler de söylediklerinden fazlasını anlatıyor. Birbirinizden hoşlanıyorsunuz, öyle değil mi? Yoksa altı sene boyunca bu kadar zorluğun yanında birbirinize katlanacak insanlar değilsiniz. Çoktan birbirinizi şişerdiniz.” Hafifçe yerinde kıpırdanarak heyecanlandığını belli etti.

Kaşlarımı çattım. “Yalnızca iki gündür beraberiz, ne ara çözdün bizi?”

“Ben bir gezginim. Çok fazla insanla tanışmanın bir getirisi var elbette. İnsanı gözünden anlarım.”

“Eh,” diyerek umursamazca silktim omuzlarımı. “Bu konuda yanılıyorsun. Altı yıldır beraberiz çünkü birbirimizi koruyoruz ve kolluyoruz. Birbirimize güveniyoruz.”

“Ya çok iyi bir yalancısın ya da kendini kandırıyorsun, Saige.” İsmimi o kadar kendinden emin, o kadar bilge bir tavırla söylemişti ki sinirlenmeme sebep oldu. Neredeyse üstten bakar gibi bir hali vardı. Başıyla Zaiden’in gittiği tarafı işaret etti. “Zaiden, sana sanki nefesinin kaynağıymışsın gibi bakıyor. Sen orada olmasan soluksuz kalacakmış gibi.”

Kahkahayı bastım. “Yok artık!”

“Gezgin yıllarımda öğrendiğim başka bir bilgiyi paylaşayım mı?” diye sorduktan sonra, reddetmeme izin vermeden devam etti. “İnsanlar gerçekleri inkâr etmek için gereğinden fazla tepki verirler.” Parmağını bilmiş bilmiş kaldırıp suratıma doğrulttu. “Az önce attığın abartılı kahkaha gibi.”

Zafer kazanmışçasına sırtırken boğazımdaki lokmayı tuttum ve gözlerinin içine baktım. “Kairon.”

Gülümseyerek başını yana yatırdı. “Efendim?”

“Haddini bil. Seni yanımıza almış olmamız her konuda fikir belirtebileceğin anlamına gelmiyor. Bu konuda tekrar konuşursan bir sonraki akşam yemeğinde balıkların yerinde sen olursun.”

Kairon ateşin üzerinde kızaran balığa bakıp yutkundu. “Yalnızca sohbet etmek istemiştin.”

Gözlerimi ondan ayırdım. Sakin ses tonumu koruyabilmek için derin bir nefes aldım. “Hayır, dedikodu yapmaya çalışıyordun ve bu hiç hoş bir davranış değil.”

Tam o sırada Zaiden’in ayak sesleri duyuldu.

Kairon gergince yüzünü astı. “Bir daha olmaz,” dedi, yarım yamalak bir ağızla.

Daha hiçbir şey söyleyemeden Zaiden çizmesiyle büyük bir toprak yığınının ateşin üstüne savurdu. Beni kaldırmak için elini uzattığı anda onu yakaladım. Tek hareketiyle ayaktaydım.

“Birileri geliyor,” dedi kısık sesle. Ateşi söndürmek için biraz daha toprak attık. Böylece duman çıkarmadan ve yerimizi belli etmeden ondan kurtulmuştuk. Bu sırada Zaiden elini kolumdan çekmemişti.

“Askerler mi? Süvariler mi? İsyanlılar mı?” diye sordum hızla. Muhtemelen ne cevap verirse versin, savaşmamız gerekecekti.

Zaiden sessiz bir komuta karşılık veriyormuş gibi sırtını dikleştirdi. Yakınlarda birileri varmışçasına etrafına bakındı. “Bahsimi isyancılara yatırıyorum.”

Yanılıyor olmasını ümit ederek kılıcımı kaptım. Kairon da beni taklit ederek kendi bıçağına davranmak üzereyken elimi hızla kaldırıp onu durdurdum. “Şimdi değil,” diye fısıldadım. Eğer şanslıysak, bizi es geçip giderlerdi.

Zaiden’in koluma tutunan eli daha da kasıldı. “Yaklaşıyorlar,” dedi aniden. Başıyla Kairon’a atların yanına gitmesini işaret etti. Ardından tutuşunu biraz olsun hafifletmeden beni en yakın ağacın gövdesine doğru çekti.

O da, isyancılarla dövüşmektense yanımızdan geçip gitmelerinin daha akıllıca olduğunu düşünüyor olmalıydı. Kaç kişi olduklarını bilmiyorduk. Hava karanlıktı ve tüm eşyalarımız etrafa dağılmıştı.

Böyle bir savaştan paçayı ancak hepsini öldürerek kurtarabilirdik. Dövüş gücümüze güveniyor olsam da riske değmezdi.

Zaiden bir anda sırtımı ağaç gövdesine vereceğim şekilde dönmemi sağladı ve gözlerimin içine baktı. “Fazla karanlık. Neyse ki gece kadar siyahsın,” dedi gülümseyerek. Gözlerimin içine bakarken bir elini de başımın hemen üzerine dayayarak hafifçe eğildi. Hiç ses çıkarmadan kulağıma fısıldadı. “Biraz bekleyelim.”

Belli belirsiz başımı salladım. Bir elim, hiç ses çıkarmadan hâlâ kınımda duran kılıcıma kaydı. Zaiden vücudumu bir kafes gibi sarmışken kılıcımı çekemezdim ama hazır olmalıydım.

Sessizce, onun başını fazla kaldırmadan etrafı kolaçan edişini seyrettim. Yara izi ayışığında daha da korkutucu bir hal almıştı. Gözlerim birbirlerine sıkıca bastırıldığı dudaklarına kaydı. Gergindi. Nefes alıp verirken ses çıkarmamak için kendini kontrol ediyordu.

Birkaç dakika hiç hareket etmeden öylece bekledik. Ardından Zaiden doğrularak sırtını dikleştirdi. “Sanırım atlattık.”

Rahat bir nefes veremeden, kamp alanımızın nehir tarafından bir at kişnemesi duyuldu.

Zaiden gözlerimin içine bir anlığına bakıp sesin geldiği yöne döndü. “Siktir!” Kılıcını çekti.

“Atlarla kal ve onları koru, Kairon,” diye seslendim. Olanlar basitti. İsyancılar yerimizi bulmuştu ve şimdi dövüşmek zorundaydık.

Ağaçları aşarak gözlerimi kıstım. Hedefime kilitlendim. Eyerinden inmiş bir adam, maun gövdeli, çelik uca sahip eskimiş bir mızrakla karşımda dikiliyordu. “Şuna bakın hele, bizim bölgemizde izinsiz kampçılar.” Adamların dış görünüşünü detaylı bir şekilde seçemesem de handa karşılaştıklarımızdan pek farklı değillerdi.

“Beş,” dedi Zaiden aramızda iki kulaçlık bir mesafe bırakarak. “Şanslı sayımız herhalde.”

Gözlerimi hedefimden ayırmadan konuştum. “Çocuk oyuncağı.”

Adam, ona cevap vermediğimizi fark ettiğinde homurdandı ve mızrağını var gücüyle Zaiden’a fırlattı. Eğer yıllar boyunca öğrendiğim bir şey varsa, o da ilk Zaiden’ı devirmeye çalıştıklarıydı. Ne zaman bir grupla karşı karşıya gelsek, ilk onu hedef alırlardı.

Mızrak havada bir ok misali ilerledi ancak Zaiden'in hızlı tepkisi sayesinde onu es geçerek ardındaki ağaç gövdelerinden birine saplandı. İlk saldırının getirdiği sessizlikte isyancıların hiçbiri kımıldamadı. Kısa sürede olup bitecek dövüşü gözlerinin önünde canlandırır gibi bir halleri vardı.

Tepki vermelerini istemiyordum. Silahlarını bırakıp kaçıp gitmelerini tercih ederdim. Daha yeni mis gibi balıklar yemiştım ve onlardan kazandığım enerjiyi birkaç isyancı için harcamamalıyım. Asıl hedef olarak liderlerini belirlersem diğerlerini de geri püskürtebileceğimi düşünerek az önce mızrağını fırlatan, ardından da kılıcını çeken adamı gözümde kestirdim. Yapmam gereken ilk şey aramızdaki ağaçları aşarak onu nehir kenarına çekmekti. Böylece kılıç dövüşünü çok daha kısa sürede bitirebilirdim.

Çalıkların üzerinden, yumuşak çimleri eze eze ağaçların arasından geçtim ve adamların yanından ormanın öteki tarafına, nehrin açıklığının bulunduğu yöne koştım. Kolay olmuştu. Aralarından sıyrılıp geçmemle dikkatleri üzerimde toplanmıştı.

Nehrin kenarında rahatlıkla pozisyon aldım ve saldırıya hazırlandım. Liderlerinden önce diğer adamlar saldırdı. Şansıma onların da kılıçları vardı. *En sevdiğim düşman türü*, diye düşündüm. Çünkü alt etmekte en başarılı olduğum silah her zaman en iyi kullandığım olmuştu.

İlk önce kısa boylu bir adam saldırdı. Saldırısından ustalıkla zıplayarak kaçtım. Kılıcım, adamın bir omzundan diğer omzuna kadar yarıp geçti. Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Bir zırhı bile yoktu. Fıskıran kanla beraber panikleyen adamlarla nehrin arasından çekilerek dengesini kaybetmesini izledim. Sırtına geçirdiğim tekmeyle beraber suya düşüverdi.

Diğer iki saldırgan ortalıkta yoktu. Onların da Zaiden'la ormanda olduklarını düşünerek rahatladım. Biri nehirde, lider ve bir adam daha karşımda, diğer ikisi Zaiden'da olduğuna göre Kairon ve daha önemlisi atlarımız güvende demekti.

Bu seferki isyancının darbesini eğilerek karşıladım. Çimlerin üzerinde kayıp arkasına geçtim ve kılıcımı savurdum. Belinin bir

kısmını kesebilmiş olsam da yeterli değildi. Dirseğimle, o sırada doğrulmaya çalışan adamın suratına bir tane geçirince geriye doğru sendeledi. Tam o sırada bacağımda keskin bir acı hissettim. Dalga dalga bedenime yayılan bu keskin acının sebebi, dizimin biraz üstünü sıyrıp geçen bir oktu. Liderlerinin bir arbaleti vardı.

Bir ok daha yerleştirmesine izin vermeden ikinci saldırganın bacaklarının arasına sert bir tekme attım. Kılıcını savuramadan sırtüstü yere yığıldığı anda kılıcımı kürekkemiğiyle gövdesi arasındaki noktaya sertçe sapladım. Adamın çığlıkları gecenin karanlığında sönüp gitti.

Hiç vakit kaybetmeden liderlerinin karşısına geçtim. Elleri titrediği için bir sonraki oktan kaçmama bile gerek kalmamıştı. Boşluğa savurduğu okun hemen ardından aramızdaki mesafeyi kapattım. Aptal, kılıcını bir kenara bırakmıştı. Mızrağı şu anda bir ağacın gövdesine saplı halde duruyordu ve arbaletini yakın dövüşte kullanamazdı. Savunmasız kalmıştı. “Dur,” dedi arbaletini bir kenara fırlattıktan sonra başını arkaya atarak. Nasırlı ellerini teslim olurcasına kaldırdı. “Lütfen,” dedi bir kere daha bacaklarını birbirine bastırarak.

Manşetiyle avcunun arasında yine aynı simgeyi gördüm. “Jaheer’in adamlarısınız.”

Başıyla onayladı. “Eğer gitmeme izin verirsen söz veriyorum bir şey söylemem.”

“Onlar ne olacak?” diye sordum cesetleri işaret ederek.

Dudakları titriyordu. “Bir hayvan saldırısına uğradığımızı söylerim. Yemin ederim ormanına giren yabancılardan haberi olmaz.”

“Ormanı mı?” diye sordum sakince. Adamı biraz daha korkutursam yığılıp kalacakmış gibi bir hali vardı. “Jaheer, bu ormanın ona ait olduğunu mu iddia ediyor?”

Gözlerime baktı. “Evet,” dedi kekeleyerek. “Artık elçiler öldüğü için tehlikede değildik. Savaş yüzünden çok fazla göç yaşanmaya başladı. Jaheer de bu ormandan geçen herkesten haraç kesileceği emrini verdi bize.” Son cümlesini eklemeyen önce endişeyle yutkundu. “Ya da öldürüleceği.”

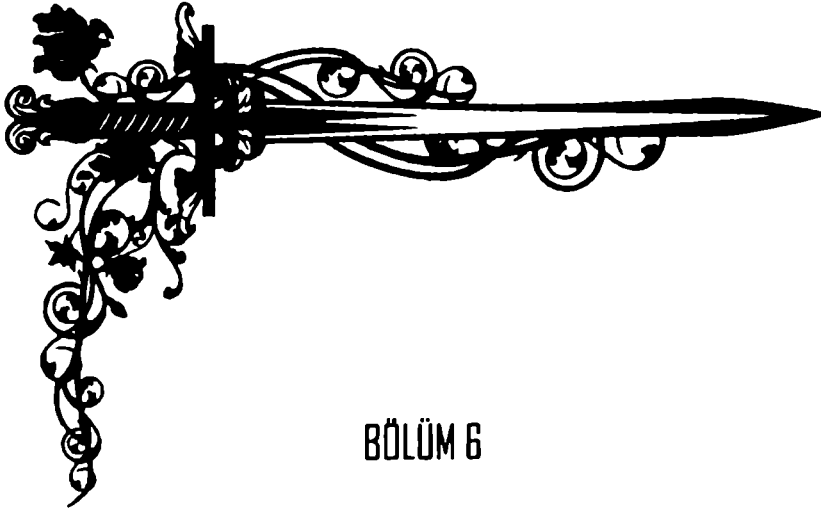
“Kafanıza göre mi karar veriyorsunuz, kimin ormandan geçip kimin burada öleceğine?”

Kesik nefesler alarak duraksadı.

“Sana soruyorum!” diye bağırdım kılıcımın ucunu tam göğsünün ortasına getirerek.

“Evet!” diye haykırdı ağlamaklı bir sesle. Başını yana çevirdi. Gözlerime bakamıyordu bile. “Canımız isterse öldürüyoruz.”

Öfkeli bir nefes vererek kılıcı göğsüne doğru ilerlettim ve adamın gözleri kocaman açıldı. Kılıcı çektiğim anda göğsünü tutarak yere yığıldı. Hiç vakit kaybetmeden Zaiden’a doğru koşmaya başladım. Ormanın karanlık ve bol ağaçlı yolunda nerede olduklarını anlamaya çalışarak etrafa bakındım. Tam o sırada, “Saige!” diye bağırdı, yardım istercesine.

BÖLÜM 6

ORMANIN SINIRINDA

“Zaiden!”

Yanıt gelmedi. Kapkaranlık ormanın ortasında tam olarak ne tarafta olduğunu anlayamamıştım. Tırnaklarım endişeyle avuççilerime saplanıp kalmıştı. Duramazdım. İçgüdülerimi dinleyerek bir yön seçtim ve yeniden koşmaya başladım. Henüz fazla ilerlememiştim ki ağaçların arasındaki hareketlenmeyi fark ettim. Zaiden kolunun altına adamlardan birini sıkıştırmış, diğeriyle kılıç dövüşü yapmaya çalışıyordu ancak bir terslik vardı. Çünkü iki değil, üç düşmana karşı savaşıyordu. Birisini gözden kaçırmış olmalıydık. Arkasından saldırarak onu gafil avlamaya çalışan isyancıyı fark ettiğinde hızla arkasını dönerek kılıcının kabzasıyla adama karşılık vermeye çalıştı ancak koluna kısırdığı adam rahat hareket etmesini engelliyordu.

Aceleyle dövüşün ortasına atılıp adamlardan en yakınımdakini arkasından yakaladım ve kılıcımı boğazından tek hamlede geçiriverdim.

“Saige,” dedi Zaiden, bir kere daha. Bu sefer rahatlamış gibiydi.

Kalbim, onun tehlikede olduğunu düşündüğüm için hâlâ gümbür gümbür atıyordu. Zaiden elinden bir adamı eksiltmem sayesinde kontrolü geri kazanmıştı. Daha fazla yardıma ihtiyacı duymadan önce arkasından onu kısırmaya çalışan adamın canını aldı, sonra da kolunun altında debelenenin... Yerde yatan üç cesede bakarak alındaki terleri silip attı. “Bir de yeni yıkanmıştık,” dedi nefes nefese. Gülümseyerek bana döndü.

Kaşlarımı kaldırarak ellerimi belime yerleştirdim. “Sorma.”

Kamp alanı hemen arkamızda kalmıştı. Başım ile ilerleyeceğimiz yönü işaret ettim. Birkaç saniye nefeslendikten sonra yürümeye başladık. Bu sırada Zaiden, attığım her adımda dişlerimi sıktığımı fark etti. Kaşlarını çatarak elini omzuma koydu ve beni durdurdu. Gözleri hızla vücudumu taradıktan hemen sonra bacağımdaki etrafı kanla lekelenmiş kumaş yırtıldığını buldu. “Saige,” dedi anında diz çökerek. “Yaralanmışsın.”

“Sıyrıldı sadece,” dedim ve bir adım geri çıktım. “İyiyim ben.”

Zaiden ayağa kalkmadan başını yukarı doğrulttu. “Yine de iltihap kapmadan temizlesek iyi olur.”

Başımı olumlu anlamda nazikçe sallamamla ayağa kalkıp kolunu omzuma attı. Yaralı olan oymuş gibi ağırlığını hafifçe üzerime verdi. Bileğinden yakalayarak dengemi sağladım ve kamp alanına döndük.

“Sonunda!” dedi Kairon, geldiğimizi görünce. Bir eli Çizme’nin dizginlerindeydi. İplerini çözmüş, her an kaçmasına izin verecek gibi duruyordu. “Anlaşılan biz gelmesek topuklayıp gidecektin,” dedi Zaiden, elindeki para kesesini havada atıp tutarak.

“Belayı çekmek gibi bir huyunuz var. İki günde, bir yılda yaşamadığım kadar olaya şahit oldum,” dedi Kairon, dehşet içinde başını iki yana sallayarak. Ardından gözleri Zaiden’in elindeki keseye takıldı. “Onu nereden buldun?”

“Misafirlerimizden,” dedi Zaiden ve arkamızda bıraktığımız üç cesede döndü. Omuzlarını silkti. “İtiraz etmediler.”

Gülümseyerek Zaiden’in kolundan ayrıldım. “Anlaşılan buralar artık Jaheer’in topraklarıymış.”

“İsyancı başı Jaheer mi? Bu koduğumun adamını kim sardı başımıza?” Zaiden öfkeyle kaşlarını çatı.

Eşyaları toparlamaya başladığımda Kairon da hemen yardım etmeye koyuldu. “Uzun zamandır isyancıların sorun çıkarmadığını sanıyordum,” dedi bilgisini doğrulamak istercesine.

“Çıkarmıyorlardı. Ama uzun zamandır ormandan da geçmiyorduk. Anlaşılan burayı himayesi altına almış. Gelen geçeni ya öldürüyorlar ya da soyuyorlar. Savaşın getirdiği kaos yüzünden haberimiz bile olmadı.”

“Bu büyük bir sorun,” dedi Zaiden, hızlı bir nefes vererek.

Başımı kaldırıp toparlanmaya ara verdim. “Hem de çok büyük bir sorun.”

Zaiden’in çenesi gerildi. “Miath’a gitmek yerine Jaheer’i bulalım desem?”

“Kesinlikle reddederim,” diye cevapladım sorusunu. Kâhini bulmaktan daha önemli bir şey yoktu. Görevimize ara veremezdik. İmparatorluk adına bile olsa, isyancı başı kaderi için biraz daha beklemek zorundaydı.

Zaiden’in gözlerinde hem meydan okumaya hazır hem de sıkın bir bakış vardı. Adımlarımızı benim belirleyeceğime uzun süre önce karar verdiğimiz için itiraz edemezdi. Jaheer’i bulmayı ben de istiyordum. Bizi bu kadar oyaladığı için bile ondan hıncımı almayı diliyordum ancak sorumluluğumu düşündüğüm anda duygularımı bastırmam gerekiyordu. Eskisi gibi kafamıza eseni kesip biçemiyorduk ne yazık ki. Resmi görevin oluşturduğu bazı sınırlar vardı.

“Uyuyamadık da zaten,” dedi Kairon, aramızdaki gerilimi hissetmişçesine. “En azından birkaç saat dinlenseydik keşke.”

“Sağdan soldan isyancı toplulukları çıkarken uykuya teslim olmak aptal işidir,” dedim ve sırt çantalarından birini hızla omzuma attım. “Miath’a ne kadar kaldı?”

Kairon haritayı açarken Zaiden da bacağıma sarabilmek için küçük şifa çıkını çıkarı. Nuhan’ın artık tüm diyara ticaretini yaptığı lora isimli mucizevi krem, birkaç gün içinde bacağıma eski haline getirirdi.

“Yarım günlük yol,” diye mırıldandı Kairon, ayın cılız ışığında gözlerini kısarak. Kâhinin bıraktığı minik yeşil nokta yalnızca kendisini aydınlatmaya yetiyordu.

Zaiden taze sargıyı bir ucundan tuttu ve pantolonumu yaranın gözükeceği seviyeye kadar indirmeme yardımcı oldu. Kairon anında arkasını dönerek karanlığı izlemeye başladı. Bacağımı dizime kadar açtıktan sonra Zaiden önümde eğildi ve yaralı bacağıma kendi dizinin üzerine yerleştirdi. Yarayı ve çevresini temizledikten sonra, “Sabit tut,” dedi merhemini kapağını açarken. Önce bir yaprak parçası

kullanarak merhemi yaranın üzerinde yaydı. “Bir sıyrığa göre fazla kanamış,” diye mırıldandı bunu yaparken.

Başımınla onayladım. “O sırada biraz fazla hareket ediyordum.”

Kıyırdamadan, merhemlediği yaranın üzerini taze sargı beziyle sarmasına ve defalarca bacağımın etrafından dolaştırmasına izin verdim. Tenime her dokunduğunda o alana bir sıcaklık yayılıyordu sanki. Kalbim hızlanırken tepki vermemek için derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Başını kaldırıp göz teması kurdu. Dudaklarının bir kenarı kıvrıldı.

“Yaşayacaksın,” dedi ayağa kalkarken.

“Rahatladım,” dedim pantolonumu yukarı çekerek. Deri kemerimi sıkıca bağladım.

Kairon arkasını döndü. “Şimdi sana neden ‘kılıç’ adını taktıklarını anladım, Saige.” Bir anlığına onun da yanımızda olduğunu unutmuşum. Kafasını kaldırarak bacağımı işaret etti. “En güçlü çelik, en çok dövülendir.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?” diye sordum yüzümü buruşturarak.

“Hayır hayır, çok ciddiym. Yaşadıkların yüzünden keskinleşmişsin ve acımasızlaşmışsın anlaşılabilir. Bu yüzden bakışların da, sözlerin de, davranışların da bir kılıç kadar keskin.”

Zaiden kollarını esnetti. “Yanlıştın var. Saige, onu tanıdığım ilk günden beri böyle.”

“Doğru,” dedim gözlerimi kısarak. “O zamanlar tam bir pisliktin. Sana sert davranmamı hak ediyordun.”

Zaiden başıyla onaylayıp Kairon’a döndü. “Evcilleşme sürecim hâlâ devam ediyor.”

Geçirdiğimiz yıllar ikimiz için de öfkemizi kontrol altına alabilmemizi ve fazlasıyla tecrübe edinmemizi sağlamıştı. Yalnızca imparatorluğa bağlı askerler olmamız bile günlük kararlar vermemizi engelliyordu. Birkaç yıl önce, böyle bir isyancının varlığı beni çok sinirlendirirdi. Görevimi erteleyip peşine düşerdim ancak şimdi önceliklerimi belirleme konusunda çok daha olgundum. Uysal olmasam da en azından karar vermeden önce düşünüyordum.

“Yarım günlük bir yol demek,” diye sesli bir şekilde düşündüm.

“Siyah Kuğu,” dedi Zaiden usulca. “Eğer dinlenmek istersen yola çıkmadan güneşin doğuşunu bekleyebiliriz.”

“Git sen dinlen,” dedim kaşlarımı çatarak. “Ben gayet dincim.”

“Ben değilim,” dedi Kairon, dudaklarını büzerek. “Uyumak istiyorum.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Etrafımızda altı tane ceset yatar-ken bulunmamız an meselesi. Yola devam etmeliyiz.”

Kemiklerime kadar üşümüştüm. Ne kadar gideceğimizi ve kalan yolu merak ediyordum. Karşımıza belki bir sığınak çıkar, böylece hem rüzgârdan hem de isyancılardan korunabileceğimiz bir yerimiz olurdu. Kendimi ormanın içine çekilirken buldum. Görüş alanımızda yalnızca sonu görünmeyen bir ağaç ordusu olsa da sınıra ulaşacaktık. Gümüş beyazı ay, ara sıra bulutlar tarafından yutuluyor ve bizi ışiksiz bırakıyordu. Ayak parmaklarımın uyuştüğünü hissettim. Dinlenmek yerine yola devam etmenin aptallık olup olmadığını düşünmeye başladım.

“Nehrin karşısına geçerseniz güvende olursunuz. İsyancılar orada pek dolaşmıyor.” Gelen ses üçümüzün de yerinden zıplamasına sebep oldu. Zaiden anında silahını çekip savunma pozisyonu almıştı. Gözlerimi kısarak sesin geldiği yöne baktım. Karanlığın içinde bir gölge, Fawn buradaydı.

“Sen nereden çıktın?” diye sordu Zaiden sertçe.

Fawn hafifçe gülümsedi. “Dediğim gibi. Eğlenceli bir ekipsiniz. Sizi izlemek hoşuma gidiyor.”

“Madem izliyordun, keşke isyancılar gelmeden önce bizi uyarsaydın,” dedi Zaiden ve silahını yeniden kınına yerleştirdi.

Fawn başını hafifçe yana yatırarak iki adım attı. Yaklaşsa da aramıza yeterli mesafe koymaya dikkat ediyordu. “Yolcuların kaderlerine dokunmam.”

Öne eğilerek bir elimle şakaklarımı ovdum. Başım ağrımaya başlamıştı. “Nasıl oldu da geldiğini duymadık?”

Gözkapakları aşağı inip kalktı. Gözleri olmamasına rağmen kirpikleri ve gözkapakları olması tuhaftı. “Fark edilmeden ilerlemek konusunda başarılıyım.”

“Orman Muhafızı Fawn,” dedi Zaiden, düşünceli bir şekilde. “Bize gösterdiğinden çok daha fazla gücün var, öyle değil mi?”

Fawn özgüvenle gülümsedi.

“Kâhin olma ihtimalin var mı peki?” diye sordu Zaiden, kaşlarını kaldırarak. “Eğer kâhinsen süper olurdu. Miath’a kadar gidesim hiç yok.”

“Kâhin ben değilim. Ama ona sandığınızdan çok daha yakın olabilirsiniz.” Elini havaya kaldırdı. Uzun, dalları andıran parmak uçlarını havada bir yay çizmek için kullandı. Sanki büyü yapıyor-muşçasına dudakları kıpırdandı ancak hiçbir şey gerçekleşmedi.

Üçümüzün de onu şaşkınlıkla ve merakla izlediğini fark ettiğinde bir adım geri çıktı. “Teşekküre gerek yok,” dedikten hemen sonra geri çıkarak ağaçların arasına doğru süzüldü.

“Dur!” diye bağırdım ardından. Ona yetişmek için aceleyle ormanın derinliklerine fırladım. Bu hızda kaçmış olmasına imkân yoktu. Ama gitmişti. Etrafıma bakındım. Onu göremesem bile ezdiği dalların sesini duyabileceğimi düşünerek dinledim. Ses yoktu.

Sinirle homurdanıp geri döndüm. “Yok oldu.”

“Neden ona teşekkür etmemiz gerektiğini anlamadım,” dedi Zaiden, kollarını göğsünde bağlayarak.

Kairon gülümsedi. “İki kuronuna bahse varım, bunu daha sonra öğreneceğiz.”

“Ben de iki kuronuna bahse varım ki bu kız delinin teki ve az önce tüylerimizi ürpertmekten başka hiçbir halta yaramadı.”

“Kabul,” diyerek başıyla onayladı Kairon.

Zane’e doğru ilerlerken onlara da elimle gelmelerini işaret ettim. Hepimiz atlarımızın sırtında yerimizi aldık. Fawn’a sormak istediğim onlarca soru kalmış olmasına rağmen bu soruların cevaplarını zaman içinde alacağımıza dair bir his vardı içimde. Zihnime yorgunluk çökmüş, üstüme bir külçe gibi asılıp kalmıştı. Atımın sırtında huzursuzca kıpırdandım. “Ne tarafa?” diye sordum Kairon’a, kendi haritamı açarak.

Kairon da Çizme’nin sırtında yerini aldıktan sonra çok kısa duraksadı ve güneydoğu yönünü işaret etti. “Nehirden geçmek için ağaç kütüğünü kullanır, Miath’a doğru inmeye devam ederiz.”

Dalgın bir biçimde bacağımdaki sargı bezini kaşdım ve Kairon'un söylediklerini kontrol ettim. Ona güvenmiyorum olsam da harita okuma konusunda Zaiden'dan katbekat daha iyiydi.

Yola çıktık ve acele etmeden, Kairon'un söyledikleri sayesinde oluşturduğum rota üzerine ilerlemeye koyulduk. Zane'in sırtında, orta hızda ilerlerken sırtım ağrıyor, bacağımla sızlıyordu. Zane beni her sarstığında başım, uykuya dalacakmış gibi öne gidiyordu. Yorgun olmamın haricinde beni zayıflatan bir şeyler daha vardı. Soğuk kapmış olabileceğimi düşündüm.

Zaiden yumuşak bir sesle, "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda neredeyse yerimden zıplayacaktım. Yaklaştığını fark etmemiştim. Bu sandığımdan daha büyük bir sorundu.

"Miath'a gittiğimizde ne yapacağımızı düşünüyorum," diye yanıtladım. Yalan değildi.

Önce karşılık vermedi. Dalga geçmekle gerçek bir cevap vermek arasında gidip geldiğini tahmin ettim. "Bir plan yapsak iyi olacak aslında," diye yanıtladı ciddi bir tavırla.

"Planımız krallığa girmek, şehir merkezine ilerlemek ve kralla konuşmak." İç çekerek Zane yüzünden yüzüm dallara girip çizilmesin diye hafifçe eğildim. "Kralın bize yardım edeceğini ummak."

"Yardım etmek istemezse ne olacak?"

Miath Kralı hakkında bildiklerimi dikkatlice zihnimden geçirdim. Yirmi dört krallığın arasında belki de en kötü ve acımasız olanıydı. İmparatorluk kurulduktan sonra Drystan Asano, önce bir imparator olarak görevini yerine getirmesi gerektiği için Miath'ı babasından almamıştı. Tüm diyardaki barışı sağlamak ve hükmünü herkese kabul ettirmek üzerinde çalışmıştı. Miath, hâlâ babasındaydı. Kendi oğlunu ölüme gönderen babasında. Drystan'dan kurtulmayı amaçlayan babasında. Katliam senesini onaylayanlardan birisi olan babasında. Elbette o seneyi başlatırken sevdiği oğlunu kaybedeceğini, oğlu gibi görmediği adamın ise tüm diyarın imparatoru olacağını tahmin edememişti.

"İmparatorluğa karşı gelmenin bedeli ağırdır. Canını seviyorsa yardım eder."

Zaiden hafifçe burnundan güldü. “Miath Kralı’nın dikkafalı bir adam olduğunu biliyoruz, Siyah Kuğu. Aramızda çıkacak kavgaları daha şimdiden bir buçuk gözümle bile görebiliyorum. O adama bir şey sunmadığımız sürece bizi pek hoş karşılamayacaktır.” Önce sağa, sonra sola eğilerek aşağı sarkmış dalların sivri uçlarından korudu kendini.

“Drystan, Irithel’i korumak için bizzat kendi kardeşini ateşe attı. Çocuklarını, ailesini ve tüm diyarı korumak için neler yapabileceğini bir düşün.” Ona manalı bir bakış attım. “Gerekirse babasını bile tehdit eder.”

Zaiden kaşlarını çatarak sertçe önüne döndü. Başını kabullenir bir ifadeyle salladı. “Babasını bile tehdit eder,” diyerek tekrarladı ve onayladı. “Belki de kraliçe onu ikna etmemiz konusunda destek olur.”

Başımı iki yana salladım. “O Fvaria’dan çıkmış bir gelin. Ocreya’nın en son alacağı yerlerden biri de Fvaria. Sınırlarındaki adamları geri çekerek bizi desteklemeyi seçeceğini pek sanmıyorum. Üstelik, Drystan’ın annesinin ölümünden sorumlu bir kadından bahsediyoruz. Merhamet aramak için yanlış bir isim.”

Sinirli bir kahkaha attı. “Çoğu kral ve kraliçenin pisliğin teki olduğuna inanamıyorum.”

Omuzlarımı silktim. “Hüküm sürmek için temiz bir kalbe ihtiyaç yoktur. Korku yeterlidir.”

“Vaseva’nın bize gösterdiği gibi,” diye yanıtladı.

Vasevaların, diye düzelttim kendi kendime. Yutkundum. “Evet.”

“Ancak Acıların Hükümdarı çok yakında insanlara değil, cesetlere hükmedecek. Eğer onu durdurmazsak koca diyarda hükmedecek bir sincaplar, bir de geyikler kalacak.”

Son derece trajik olan bir durumu bile komik hale getirmeyi başardığı için gülümsedim. “İşi daha zor olurdu muhtemelen. Sincaplar çok zekidir.”

Tam o sırada Kairon atını hızlandırarak bize yetişti. “Benim kafama yatmayan bir şey var,” diyerek söze girdi.

“Kafanı kesersem hiçbir şeyin kalmaz,” dedi Zaiden, yaramaz bir gülümsemeye ve bana bakıp göz kırptı. Karanlıkta olmamıza rağmen siyah gözleri parlıyordu.

“Flört etme vakti değil, Zaiden,” dedi Kairon. Zaiden gözleri kocaman açılmış şekilde beni, Kairon’la arasına alırken Kairon sorusunu sormak üzere omuzlarını geri itti. “Euria’nın güçlerinin mavi olduğunu biliyoruz. Ordusunun zırhı tamamen lacivert renklerden oluşuyor. Ama ismi Kızıl Ordu. Mavi Ordu olsa daha mantıklı olmaz mıydı? Okyanus Ordusu falan hatta.”

“Kızıl Ordu’nun ismini Euria koymadı,” diye bilgilendirdim onu. “Savaş sırasında halk tarafından konuldu.”

“Peki neden kızıl?”

Bu sorunun cevabını sesli bir şekilde dile getirmek hiç hoşuma gitmiyordu. “Çok fazla ölüme sebep olarak geçtikleri her yeri kırmızıya boyadıkları için.”

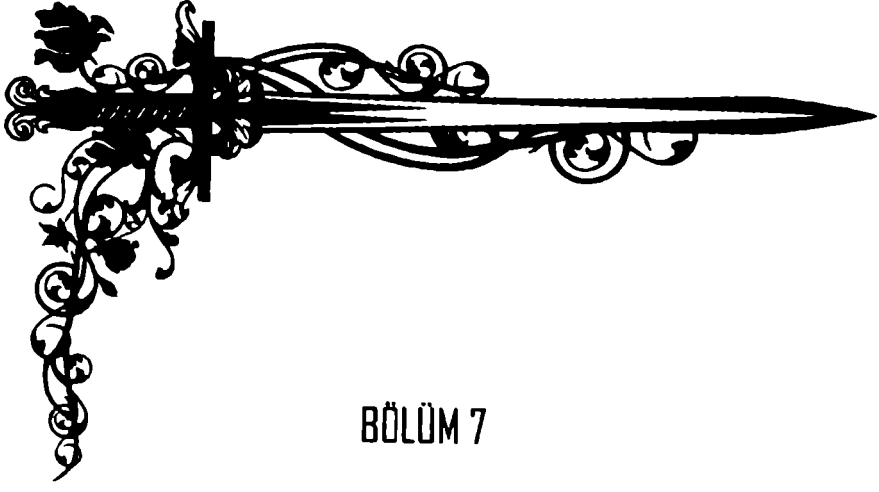
Kairon sessiz kaldı. Soğuk bir gölge gibi bastıran sessizlik tüylerimi ürpertti. Öyle ki yalnızca geceleri açığa çıkan miri böceklerinin ince seslerini bile duyabiliyordum.

“Bu imkânsız,” dedi o sırada Zaiden, şaşkınlık dolu ses tonuyla. Gözlerimi kırpıştırarak arkamı döndüm. Yönünü bizden sağa doğru çevirmiş, atının üzerinde dikleşmiş bir şekilde uzağı izliyordu. Karanlık yüzünden ne gördüğünü ancak yanına vardıktan sonra anlayabildim.

Karşımdaki manzaraya hazırlıksız yakalanmıştım. Önümüzde orman kesiliyor, büyük bir açıklığa çıkıyordu. Açıklığın ucundaysa kemerli bir duvar vardı. Duvarın koyu gri taşlarının altında ahşap bir kapı bulunuyordu. Dört insan boyu uzunluğundaki bu duvarın tepesinde belirli aralıklarla okçular yerleştirilmişti. Doğayla arkalarındaki şehir arasında bir koruma hattı oluşturmuşlardı.

Kairon, Çizme’yi yanımızda durdurarak hayret dolu bir nefes verdi. “Yoksa burası...” dedi soru sorarcasına.

Başımınla onayladım. “Miath sınırı.”

BÖLÜM 7

MIATH KRALI

“Yarım günlük bir yolu bu kadar kısa sürede gelmiş olamayız,” dedi Kairon. Haritasını açmış bir tepenin eteklerindeki taş duvara, bir ellerimizde aşınmış haritaya bakıyordu. Kirli haritayı kendi etrafında döndürdü. Bir de ters çevirdiği haliyle kontrol etti. “Bakın övünmek gibi olmasın ama, ben çok iyi harita okurum. Çok iyi,” diye tekrarladı üstüne basa basa. Ses tonu endişeliydi. “Bu kadar mesafe katetmedik.”

“Hayır,” dedim ona dönmeden şehri izlemeye devam ederken. “O kadar yolu gelmedik zaten. Fawn’ın işi bu.” *Gücünün sınırlarını bilmediğimiz biri daha,* diye düşündüm. *En azından bizim tarafımızda. Şimdilik.*

“Kendine Orman Muhafızı diyen kızımız bizi sihirli bir şekilde ormanın alt sınırına mı gönderdi yani?” Zaiden inkâr edercesine başını iki yana salladı. “Eğer bizi bir anda gönderseydi anlardık. Yolu kısaltmış olmalı.”

“Teşekkür etmemizi beklerken bundan bahsediyormuş,” dedim derin bir nefes alarak. “Önemli olan buraya varmış olmamız.”

“Eh hadi o zaman.” Zaiden, Kasırğa’nın dizginlerini sıkı sıkı kavradı. “Gidip konuşalım şu Miath Kralı’yla. Bakalım ne diyecek.”

Tam harekete geçecekti ki elimi bileğine yerleştirip durdurdum onu. Teni kumaşın üzerinden bile sıcacık geliyordu. “Gecenin bir yarısı şehre elimizi kolumuzu sallayarak giremeyiz.”

“Tabii ki gireriz,” dedi; kaşları çatık, ifadesi kibirliydi. “Biz İmparatorluğun Elçileriyiz.”

Gözlerinin içine baktım. Zaiden’i ikna edebilmek ve sözümü dinletebilmek için başvurduğum yollardan biriydi bu. Eğer gözlerinin içine uzun süre bakarsam, ikna olması kolaylaşıyordu. “Elçi de olsak kralı yatağından kaldırmak için iyi bir zaman değil. Zaten aksi herifin teki. Onu daha da sinirlendirmeye niyetim yok.”

Kairon boğazını temizledi. “Hani Miath Kralı hakkında kötü konuşulmamalıydı?” diye sordu üstten üstten.

Derin bir nefes aldım. Bu gece sabrımı korumak gittikçe zorlaşıyordu. “Sen konuşamazsın, ben konuşurum,” dedim gözlerimi Zaiden’in gece kadar siyah gözlerinden çekmeden. Kalın kaşlarının altındaki bakışları kararsızlıkla parlıyordu.

Bir süre duraksayıp düşünmesine izin verdikten sonra elimi bileğinden çektim. Gözlerini kaçırdı. Kasırga’yı yönlendirerek birkaç adım geri çıktı ve durduğumuz alanı kontrol etti. “O halde sahip olduğumuz vakti dinlenerek geçirebiliriz.”

Gülümsedim. Her ne kadar aynı fikirde olmasa da beni dinlemesi hoşuma gidiyordu. Başımla onaylayarak atımdan indim. Bacağımdaki yarayı tamamen unutmuştum. Yere sertçe basarken bacağıma yüklediğim için ilk adımında tökezlesem de hemen toparlandım.

Kairon’un çantasını boşaltmaya koyulduğunu gördüğüm anda elimi hayır dercesine kaldırdım. “Yalnızca birkaç saat, Kairon. Güneşin ilk ışıklarıyla şehre ineceğiz.” Şehrin girişiyse saray arasında ne kadar mesafe olduğunu bilmiyorduk. Üstelik saraya girerken de zaman kaybedecektik. Erken gitmek en iyisiydi.

“Tamam o zaman,” diyerek yeniden toparlandı. “İlk nöbeti ben alabilirim.”

Zaiden’la birbirimize bir bakış atarak imalı imalı sırtıttık. Biz gözlerimizle anlaşırken, Kairon kaşlarını çatmış şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırtıyordu. “Ne dedim ben şimdi?”

“Cidden nöbet tutmana izin vereceğimizi mi sanıyorsun?” Zaiden onaylamadığını belirtircesine başını iki yana salladı. Bunu yaparken gülümsemeye devam ediyordu. “İki gündür yanımızdasın

ve sohbetlere dahil oluyorsun diye kendini bu ekibin bir parçası sanma.”

Nöbet tutmamız gereken zamanlarda her zaman ilk nöbeti ben alırdım. Gecenin bir yarısı uyanıp sabaha kadar uyanık kalmaktansa ilk nöbeti tutmak daha kolayıma geliyordu. Zaiden ise tam tersiydi. Güneşin doğuşundan önce serinleyen havayı, canlanan doğayı ve gökyüzünde beliren renkleri seviyordu.

Kairon, Zaiden’in sert konuşmasına rağmen hiç alınmış gibi gözüküyordu. Hatta aksine, halinden memnun gibiydi. Omuzlarını silkerek pelerinini bir yastık şeklinde katladı. Yastığının üzerine birkaç kere vurarak onu istediği hale getirdi ve başını koydu. “Haklısınız.”

Zaiden da çok geçmeden derin, hırıltılı nefesler almaya başlamıştı. Bu kadar hızlı uykuya dalmasına bir türlü alışamamıştım. Yattığı yerde dönerken saçlarından birkaç tutamın gözlerine doğru düştüğünü fark ettiğimde uykusunun bölünmemesi için nazikçe geriye doğru attım siyah bukleleri. Tozlu ve terli olduğu için sertleşmiş olmalarını beklesem de saçları yumuşacıktı. Geriye çıktım ve sırtımı bir ağaca dayadım. Kairon ve Zaiden uyurken yorgunluktan uyuyakalmamak için dik şekilde oturdum. Bir yandan da yanıma düşmüş olan küçük, ince bir ağaç dalını elime almış, parmaklarımın arasında dolaştırıyordum. Dal parçasını eşit aralıklarla kırarak oyalanmak iyi geliyordu. Zihnimi rahatlatıyordu.

Biraz zaman geçti. Birkaç baykuş bizi ziyaret etti. Böcekler bacaklarına tırmanıp keşfe çıktılar. Yıldızlar ve ay, yalnızlığımı paylaştılar. Bulutlar gelip ışığı kontrol etti ve ayı selamlayıp hızla onu terk ettiler. Gökyüzünü izlerken onlar kadar hızlı olmayı diledim.

Uykusunu alacağı kadar vaktin geçtiğini düşündüğümde gidip kopardığım dal parçalarından birini Zaiden’in suratında gezdirdim. Bir böcek gibi usul usul dolaştırdım. Tam burnuna doğru sürüklediğim sırada Zaiden eliyle kendi suratına vurarak aniden uyandı.

Hafifçe kıkırdadım. Şaşkın, yarı kapalı gözlerle bir böcek cesedi olması gereken eline, bir de parmaklarımdaki küçük dal parçasına baktı. “Siyah Kuğu,” dedi onu kandırdığımı anladığında ve gözlerini devirdi. “Değişim zamanı mı?” diye sordu.

Başımla onayladım. Zaiden da hızla doğrulup sırtını ve kollarını esnetti. Ardından kendi yattığı yeri gösterdi. “Burası gayet rahat,” diyerek etrafına bakındı ve kendine güneşin doğuşunu rahatça izleyebileceği bir nokta seçti. “Ben de şöyle geçeyim.”

Onu dinleyerek yerine yattım. Bedenimi yumuşak, bir yatağı andıran çimlerin üzerine bıraktığım anda rahatladım. Yorgunluk tüm bedenimi fethetmişken bu iyi hissettirmişti. Kollarımı göğsüme doğru çekerek bacaklarımı kırdım. Toprak da, hava da iyice serinlemişti artık. Esintiyle beraber ürperdim. Yanımızda örtü olarak kullanabileceğim birkaç şey olsa da kısa süreli bir dinlenme için çıkarmaya değmeyeceğini düşündüm ve kendimi iyice top haline getirdim. Gözlerimi kapatarak uykuya dalmaya hazırlandım.

Tam o sırada çimlerden bir hışırtı sesi yükseldi. Zaiden’in yerini beğenmeyerek değiştirmeye karar verdiğini tahmin ettim ve uykumun kaçmaması için gözlerimi kapalı tuttum. Ardından üzerime nazikçe kalın bir kumaş kondu. Gözlerimi azıcık aralayıp ne olduğunu kontrol ettim. Zaiden, pelerinini çıkarıp üzerime örtmüştü. Pelerini, açılmasın diye hafifçe sıkıştırdıktan sonra kalkıp yerine geçtiğini işittim. Boğazıma kadar çektiği, Zaiden gibi kokan kalın kumaş parçasının altında bitkinliğime daha fazla karşı koyamadım.

Dış duvarı geçmek fazlasıyla kolay olmuştu. Anladığım kadarıyla şehre savaştan kaçan insanlar alınmıyordu. Mültecilere yer yoktu. Ancak imparatorluk mührü, bize istediğimiz her kapıyı açtığı için şanslıydık. Askerleri ikna etmemiz biraz zaman olsa da en sonunda elçi olduğumuzu kanıtlayarak girme izni aldık. Atlarımızla beraber en dış duvarı geçip sarayı çevreleyen tarafa döndük. Sarayın oldukça yüksek olan kuleleri bulunduğumuz şehir girişinden rahatlıkla görülebiliyordu. Saraya yakın bu yer, şehrin zengin tarafıydı. Lordların ve leydilerin yaşadığı, soylu ailelerin evlerinin bulunduğu, cömertçe dekore edilmiş sokaklardı.

Birkaç ev ileride bir kadın, son derece lüks görünümlü bir kıyafet dükkânının kapısını yeniden yapıtıyordu. Daha sağlam kilitler

raktırmaya çalıştığını fark ettim yanlarından geçerken. Muhtemelen savaşın buraya da uğrayacağını farkındaydı ve birkaç kilidin onu koruyacağını düşünüyordu. Ya da dükkânını. Ancak savaşın esintilerinin halk üzerindeki etkisini fark ettiğim tek yer bu kadının dükkânı değildi. Önemli kişiler olmadıkları sürece krallığa kimse giremediği için, meraklı gözlerle bizi izliyor, aralarında fısıldaşıyorlardı.

Şehrin içinde ilerlerken pelerinlerimizi takmaya gerek duymadık çünkü krallık sınırları içinde üç tane gezgin kılıklı asker değil, elçiydik. Burada kimse bizi bir köşeye sıkıştırmaya gerek duymazdı. Nasıl olsa soyluların arasındaydık. Zenginler, onları yöneten insanları ya da onlar için savaşanları tanımazlardı. Yalnızca kendilerine ne kadar para kazandıracaklarını düşünüyorlardı.

Sokağın köşesinden dönerken daha büyük ve gösterişli evlerin önünden geçtik. “İşte ikinci giriş,” dedi Zaiden, başıyla yüksek suru işaret ederek. En dışarıdan içeriye doğru halkalar şeklinde inşa edilmiş bir şehirdi burası. Görkemli saray kulelerinin konumuna bakılırsa en iç nokta, aynı zamanda sarayın olduğu merkezdi.

Surdan geçmek için bir kez daha sorgulandık. Muhafızlar, birçok soru sorduktan sonra işin içine biraz tehdit ve biraz da para katmamız gerekti. Buna rağmen saraya kadar bizi izlemeleri için iki atlı taktılar peşimize. Soylu halkın çevresinde, gözetim altında olmadan gezmemize izin vermeyeceklerdi anlaşılın.

Son halkaya ulaştığımızda zengin tarza sahip evlerin varlığı da devam etti. Miath'ın mimarisine hayran kalmamak elde değildi. Tüm şehir taşandı ve son derece düzenli planlanmıştı.

Havaya bir koku karmaşası hâkimdi. İnce bir esinti, en dış halkalardan bira ve meyve artığı kokularını taşıyordu. İçerideyse boğucu bir duman vardı. Birçok demircinin bulunduğu sokakta ilerlerken hepsinin aynı şey üzerinde çalıştığını fark ettim. Kılıçlar ve kalkanlar. Miath savaşa hazırlanıyordu. İki adam koca bir varil dolusu siyah maddeyi sürüklemeye çalışıyordu. Elleri ve yüzleri simsiyah olmuştu. Kararmış yüzlerinde yalnızca terledikleri için tozdan arınmış kısımlar seçilebiliyordu. Göz göze geldiğimiz anda hızla önüme döndüm.

Son sokağı da geçtikten sonra saraya ulaştık. Kapıdan geçmeden önce birkaç okçu yaylarını gerdi ve üzerimize doğrulttu. Elinde silah bulunmayan, kır saçlı bir adam öne çıktı. “Siz kimsiniz?”

Zaiden artık söylemekten bıktığı cümleleri sıralamaya başladı. “İmparatorluğun Elçileri.” Kaldırıp mührü gösterdi. “Resmi görevdeyiz. Kral Asano’yla görüşmemiz gerekiyor.”

Kır saçlı adam mührü ve bizi şöyle bir inceledikten sonra adamlarına kapıyı açmalarını işaret etti. Sarayın bahçesi pek de büyük değildi. Daha çok şehrin yapısı gibi, işlemeli taşlarla oluşturulmuş geniş bir girişi vardı. Taşların arasından çıkan otlar ve çiçekler, Miath bölgesinin iklimi uygun olmasına rağmen, özellikle temizlenmişe benziyordu. Ormanın bu kadar yakınında, gösterişli ve rengârenk bir alan oluşturabilecekken soğukluğu ve griliği tercih etmişlerdi.

Miath sarayına daha önce gelmemiştim ve saraya gülünç bir moda anlayışı hâkimdi. Etrafta dolaşan insanların her biri, pırıltılı ve taşlı kıyafetlerle geziyorlardı. Genç, zayıf bir çocuk saraydan çıkıp yanımıza geldi. Onun da üzerinde bordo renkli, bol ışıltılı bir takım vardı. Çoğu kişinin aksine, bu çocuk kıyafetini taşıyabiliyordu. Parlak bakışlarına ve yana yatırdığı koyu kahve saçlarına yakışmıştı.

Genç çocuk tereddütlü bir şekilde gözlerini kıstı. “Hoş geldiniz lordlarım ve leydim,” dedi önümüzde eğilirken.

Üçümüz de atlarımızdan indik. “Lord da değiliz, leydi de,” dedi Zaiden, Kasırğa’nın dizginlerini çocuğa uzatarak. “Kral Asano’ya, İmparatorluk Elçilerinin geldiğini bildirir misiniz?” diye sordu. Soru sormaktan ziyade isteğinin hızlı bir şekilde yerine getirilmesini talep ediyordu.

Genç çocuk zarifçe başıyla onayladı. Arkasında bekleyen iki genç başıyla atlarımızı işaret etti. Çocuklar hızla, ne yaptıklarını gayet iyi bildiklerini göstererek, Çizme’yi, Kasırğa’yı ve Zane’i devraldılar. “Çok açlar,” diye seslendim arkalarından. Onları güzelce besleseler iyi olurdu.

“Adım Wilson,” diye bilgilendirdi bizi genç çocuk ve ilerlememiz için eliyle sarayın girişini gösterdi. “Uzun yoldan geliyor olmalısınız. Önce dinlenmek istersiniz diye düşünüyorum. Odalarınızı derhal

hazırlatacağım. Geleceğinizden haberimiz yoktu. Olsaydı hazırlık yapardık.”

“Teşekkürler,” dedim Wilson’a yetişerek. Bu sırada merdivenleri çıkmaya başlamıştık. “Ancak dinlenmek istemiyoruz. Önce Kral Asano’yla konuşmamız gerekiyor.”

“Kral, sizi istediğiniz anda kabul edemez, leydim.”

“Ben sıradan bir leydi değilim. İmparatorluk hakkında Kral Asano’yla görüşmeye geldik. Konuşmamız gereken önemli bir konu var. Vakit de yok. Ona haber verip bizi doğruca taht odasına götüreceksin.”

İlk kapıları geçtiğimizde herkesin gözünün üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Saray mensuplarının fısıldamaları kulaklarımda dans ediyordu. Bizim hakkımızda konuşuyorlardı. *Bunlar kim? Nereden gelmişler? Neden bu kadar pasaklılar? Şu kokuyu alıyor musun?*

Wilson başını hafifçe öne eğdi. Benimle konuşuyor olmasına rağmen gözlerime bakmıyordu. “Beni bağışlayın. Ancak sizi şu anda taht odasına götürmem mümkün değil.”

“Pekâlâ,” dedim iç çekerek. “Bizi odalarımıza götür o halde.”

Memnuniyetle gülümsedi ve sarayın içinde ilerlemeye devam ettik. Wilson’ın rahat nefes aldığını söyleyebilirdim. Doğrusu midem de kazanıyordu. Biraz sıcak çorba ve taze ekmeğe hayır demezdim. *Kral Asano’yla görüştükten sonra,* diye düşündüm ve sııttım.

Merdivenleri aştıktan sonra geniş, gri ve siyah renklerde döşenmiş girişe adım attık. Wilson ilerlememizi işaret etse de kemerli, görkemli bir kapı dikkatimi çekmişti. Normal bir odaya ait olamayacak kadar büyük ve bir o kadar da korunaklıydı. Bir insanın iki katı boyundaydı. Sağında ve solunda ikişer adet olmak üzere muhafızlar bekliyordu. Bakışları boştu. Yalnızca kaşlarını çatmış, karşılarındaki duvarı inceliyorlardı.

“Burası neresi?” diye sordum işaretparmağımınla kapıyı göstererek. Kairon ve Wilson yürümeye devam ediyordu. Aramızda birkaç adımlık mesafe vardı.

Wilson kaşlarını kaldırarak anında başını çevirdi. Gergince gülümsedi. “Orası taht odası, leydim.”

“Güzel,” dedim ve sert adımlarla hızla kapıya ulaşım tekmemi tam ortasına geçirdim. Muhafızların harekete geçmeye vakti bile olmamıştı. İki devasa kapı, taht odasını gözler önüne sererken şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Arkamdan gelip gelmediklerini kontrol etmeden taht odasının ortasına doğru sağlam adımlarla ilerledim.

İçerisi geniş ve karanlıktı. Birkaç meşaleyle aydınlatıldığı halde taş heykeller karanlıktan fırlamış birer hayalet gibi tahtın sağında ve solunda dikiliyordu. Taht siyahtı. Kral Asano ise beyaz, yumuşacık görünümlü bir kürkten pelerinle üzerinde oturuyordu. *Tavşan kürkü*, diye düşündüm kendi kendime. Düz, siyah saçları, kara kaşları ve kara gözleri vardı. Dış görünüşü Drystan’ı andırırsa da ifadesindeki sertlik ve bakışlarındaki kibir Helia’nınkinden farksızdı.

Altı gergin muhafız, Kral Asano’nun önünde dizilirken arkamdan Zaiden, Kairon ve Wilson içeri daldı. Tahta iyice yaklaşım altı muhafızın önünde durdum. Herkes hareket halindeydi. Herkes şaşkıındı. Saniyeler içinde taht odası kargaşaya kurban gitmişti.

Bana yaklaşım tek kişi Zaiden’di. Yaklaşım iki adım arkamda duruyor, dimdik kralın karşısında dikiliyordu. Wilson koşarak kendini yere attı. Elleri zeminin üzerinde debelenirken başını çaresizce öne eğdi. “Majesteleri, çok özür dilerim! Onlara müsait olmadığınızı söyledim ama dinlemediler. O dinlemedi.” Bana bir bakış attığında, Kral Asano da kaşlarını çatarak kafasını çevirdi.

Elini kovarcasına sallayarak Wilson’a önünden çekilmesini işaret etti. Wilson yerde sürüne sürüne, kendini taht odasının pencerelelerinden birinin önünde atarak pervazına tutundu ve orada kaldı.

“Kim odama izinsiz girecek kadar hadsiz olabilir?” diye sordu kral öfkeyle. Bağırmmak için dişlerini sıkar gibi bir hali vardı.

“İmparatorluktan geliyoruz, majesteleri,” dedim sakince. “Önemli bir konuda konuşmamız gerekiyor.”

“Bu halde mi geldiniz?” diye sordu yüzünü buruşturarak. Bir kralın önüne çıkmak için uygun görünmediğimiz konusunda haklıydı elbette. Pistik ve muhtemelen kokuyorduk. Ancak soktuğumun krallığında kimse vaktin ne demek olduğunu bilmiyor muydu?

Kral Asano, gardiyanlarına başıyla bir işaret verdi. Siyah peleriner giyen, aynı renkte tüyleri olan miğferler takan gardiyanlar bir adım attı. Kapıdan bir deste gardiyan daha girmiş, arkamızda dizilmişlerdi. Taht odasındaki soğuk gerginlik, elle tutulur gibiydi. “Silahlarını alın,” dedi Kral Asano.

Gardiyanlar üzerime doğru geldiği anda Zaiden öne çıkıp hemen ardımda dikildi. Bir elini kılıcına yerleştirdi ama çekmedi. Silahlarımı almaya hazırlanan gardiyana bir bakış atarken sırtıyordu. “Kıza dokunursan parmaklarından olursun.”

“Saygısızca huzuruma çıkma cüreti göstermeniz yetmiyormuş gibi bir de silahlarınızla karşımda durabileceğinizi mi sanıyorsunuz?” Kral Asano iç çekerek ayağa kalktı. Uzun boyluydu ancak yıllar ona pek şefkatli davranmamıştı. Kilo almış, kaslarını kaybetmişti. Yüzünde samimiyetten eser yoktu. Aksi, yaşamaktan bıkmış bir adamın bakışlarına sahipti. Kral tahttan inip yanımıza yürürken gardiyanları iki yana çekilerek yol açtılar. Kral tam karşımda durup gözlerimin içine tiksintiyle baktı. “İnatçı kızın tekisin, öyle değil mi?”

Sırtıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yardıma ihtiyacımız var.”

Kral Asano’nun ifadesi biraz olsun yumuşamadı. “Yardıma istiyorsunuz ama taht odasına dalıyor, sözlerime karşı geliyor...” derken Zaiden’a doğru döndü. “Ve adamlarımı tehdit ediyorsunuz.”

“Biz İmparatorluğun Elçileriyiz, majesteleri. Birkaç sözdekılıçtan daha güvenilir olduğumuz bariz.” Sözdekılıç, yüksek miktarda para karşılığında hizmet eden askerlere, muhafızlara veya gardiyanlara verilen isimdi. Sözdekılıçların sadık kaldıkları bir hükümdar olmazdı. En yüksek teklif kiminse ona hizmet ederlerdi.

Kral Asano gözlerini kısarak Zaiden’a baktı. Buz gibi bir bakışmanın ardından yeniden bana döndü. “Çabuk anlat ama yardım sözü verdiğimi düşünme.”

Etrafıma bakındım. Bunu yapmamın sebebi çok fazla asker ve saray mensubunun taht odasında bulunmasıydı. Kalabalık bir yerde bu konuşmayı gerçekleştirmek istemiyordum. Kimin casus olduğu belli olmazdı.

Kral Asano şüphelerimi anında anladı. Hak vermiş olmalıydı ki askerlerine odayı terk etmelerini söyledi. Ben de dönüp Kairon'a çıkmasını işaret ettim. Onun burada işi yoktu. Herkes taht odasını terk ederken sessizce bekledik. Bu sırada Zaiden bir adım olsun hareket etmemişti. Saldırmaya hazır siyah bir canavar gibi bekliyordu sırtımda. Herkes odayı terk ederken uzlaşmacı davranmamız gerektiğini düşünerek kılıçlarımızı da odamıza götürülmeleri şartıyla teslim ettik. Elbette bacağıma gizlediğim hançerden haberleri yoktu. Geride yalnızca iki gardiyanı ve danışmanı olduklarını tahmin ettiğim iki adam kalınca dikkatim onlara kaydı. Gözlerimi danışmanlara diktiğimde Kral Asano ilk defa gülümseyecek gibi oldu. "Onlar kalıyor."

Başım la onaylayarak derin bir nefes aldım. "Kâhin," diye girdim söze. "Miath'da saklanıyor ve onu bulmak için yardıma ihtiyacımız var."

"Ne tür bir yardım?" diye sordu Kral Asano kayıtsızca.

"Büyük bir ekip. Küçük bir ordu. Eğer suikastçılarınız varsa onlar. Yoksa da bize verebileceğiniz tüm adamlara ihtiyacımız olacak. Hızlı bir şekilde tüm krallığı elden geçirip her deliği kontrol etmemiz gerekiyor."

"Peki kâhini bulmak bizim ne işimize yarayacak?"

Bir anlığına afalladım. "Kâhini bulmak, Diyarların Yazarı'nı bulmak anlamına geliyor."

"Ah," dedi alaycı bir şekilde. "Şu bizi Euria Vaseva'dan kurtaracak olan kahraman, öyle değil mi?" İmalı cümlesinin ardından danışmanları birbirlerine bakıp bıyık altından güldüler.

Öfkeyle yumruklarımı sıktım. "Onu bulmak, savaşın sona ermesi anlamına geliyor. Bu savaşın ucu elbette size de dokunacak. Kraliçenin bir sonraki hedefinin neresi olduğunu sanıyorsunuz?" Sesim, tahmin ettiğimden çok daha yüksek çıkmıştı.

Kral Asano'nun suratı gerildi. "Miath güçlüdür. Surları ve duvarları girerken fark etmiş olmalısınız. Kolay kolay işgal edilecek bir krallık değildir. Üstelik, adamlarımın hepsi bu sınırları güçlendirmekle meşgul. Size yardım edemem."

“Bizi buraya oğlunuz gönderdi, majesteleri,” derken yumruklarımı sıkarak bir adım ileri çıktım.

“Yarı vâris,” diye bağırdı bir anda Kral Asano. Gür sesi, boş taht odasının duvarlarında yankılandı. “Bir piç.”

“Öldürmeyi denediğiniz ancak yirmi dört krallığa hükmeden bir piç!” diye düzelttim onu öfkeyle.

Kral Asano'nun bakışlarını damarlarımda hissedebiliyordum. Öyle nefretle geziyordu ki gözleri üzerimde, bakışlarıyla beni boğazlayıp öldürebilecekmiş gibiydi. “Saige Nerth,” dedi adımı tükürür gibi söyleyerek. “İmparatorluğun Elçisi olarak sarayımda konaklamanıza izin veriyorum. Buradan çıkıp odalarınızda istirahat edebilir, yeniden yola çıkmadan önce dinlenebilirsiniz.”

“Yeniden yola çıkmak mı?” diye sordu Zaiden, ilk defa konuşarak.

Kral Asano, ona bıçak kadar keskin bir bakış attı. “Miath size yardım etmeyecek. Krallığımı terk etmek için üç geceniz var.”

BÖLÜM 8

KUŞATMA ALTINDA

Bizim için hazırlanan odanın rahatlığına rağmen o akşam bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum. İçimdeki tuhaf ses, bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu. Sanki nehirler tersine akmaya başlamış, güneş doğudan batmış ve bunu tek fark eden bendim.

Neyse ki kulağımızın dibinde sürekli sorular soran ve konuşmaya çalışan bir muhabbetkuşu yoktu da biraz kafa dinleyebilmiştik. İsteğimiz üzerine Kairon'u hemen yanımızdaki odaya yerleştirmişlerdi. Zaiden'la ben aynı odada kalacaktık. Gece olunca neler yapacağımız hakkında konuşabilmemiz ve rahatça plan hazırlayabilmemiz için en mantıklı yolun bu olduğunu düşünmüştük. Sarayda herkesin gözü üzerimizdeyken bir de gece gece oda değiştirmek istemiyordum.

Kapının arkasından duyduğum homurtular üzerine yataktan kalktım. Sessizce kapıya kulağımı dayayıp gardiyanların ne konuştuğunu duymaya çalıştım. Ne yazık ki ahşap kapı fazla kalındı. Söyledikleri kelimeleri tam olarak anlayamasam da Gece Kapanı Sarayı'nın güvenliğine dair fikirler paylaşıyor olmalıydı. Sarayın ismini de bu şekilde öğrenmiştik. Resmi olmadığı ve daha önce duymadığım için bu adın yeni koyulduğunu tahmin ettim.

Zayıf ve boğuk sesleri anlayamayacağımı kabullenerek yeniden odanın içinde yürümeye başladım. Zaiden'in yemek yerken çıkardığı sesler de pek yardımcı olmuyordu doğrusu. Geniş, fazlasıyla süslü ve konforlu bir odaydı. Bir zamanlar Drystan veya Heliya'ya ait olup olmadığından şüphelenerek etrafa bakındım. Kendi krallığımdaki

odamdan pek büyük değildi. Halihazırda bir vârise ait olabilirdi. Odanın iki penceresinden biri sonradan duvarlardaki taşlardan farklı taşlarla kapatılmıştı. Yatağın hemen karşısında bir şömine bulunuyordu. Pürüzsüz döşemelerin ardındaysa gümüş renklerde bir tuvalet odası vardı. Sarayın dördüncü katında olduğu için diğer katlara göre daha uğultulu ve serin bir oda olsa da bize getirdikleri yemeklerin lezzeti ve yatağın rahatlığıyla kıyaslandığında önemsiz kalıyordu.

Saray çalışanları önce ayrı ayrı banyo sularımızı hazırlamış, yıkanmamıza yardım etmişlerdi. Temizlendikten sonra bize uyacağını düşündükleri yepyeni kıyafetleri odamıza bırakmışlardı. Sarayda yaşamakla ilgili özlediğim şeylerden birisi, her zaman sıcak su ve temiz çarşafların hazır edilmesi olabilirdi. Zaiden için getirdikleri parçalar ona biraz küçük gelmiş, benimkilerse tam olmuştu. Bir leydi olduğumu düşünerek renkli ve ışıltılı elbiseler getirmediği için minnettardım. İkimiz için de binici takımları tercih etmişlerdi. Bunu kral mı söylemişti yoksa kendi kararları mıydı, merak etmiştim. Ardından fırından yeni çıkmış sıcacık ekmekler, baharatlı ve az pişmiş geyik etinin yanında turp ve havuçlarla bir ziyafet çekmiştik. Zaiden, bu durumdan fazlasıyla memnundu. “Esir alsalar da en azından karnımızı güzelce doyuruyorlar.”

“Esir değiliz,” diye söylendim odanın içinde yürümeye devam ederken. Gözlerim ateşi beslemek için yerleştirilmiş odunlara kaydı. Odadaki tek aydınlatma kaynağı şömine değildi. Aynı zamanda içyağdan yapılma birkaç mum da bırakılmıştı yatağın iki tarafına. Yaklaşık üç gün yetecek kadar.

“Sen bunu kapıdaki gardiyanlara anlat,” dedi Zaiden, parmaklarını yalayarak. Kendi tabağını silip süpürdükten sonra benim bitiremediğim yemeği de mideye indirmişti. Tam o sırada karnımın guruldadığını hissettim. Günlerdir, hatta belki de haftalardır ilk defa açlıktan değil, tokluktan mırıldanıyordu karnım.

Karnımı tutarak odanın bir köşesindeki sandalyeye çöktüm. “İçimde kötü bir his var,” diye söylendim.

Titrek mum ışığı Zaiden’in bana döndürdüğü bakışlarını aydınlattı. “Çok kasvetli bir saray burası. Adının Gece Kapanı olmasına

şaşmamalı. Sen bile kötü hissediyorsan Kairon'u düşünemiyorum. Kafayı yiyordur muhtemelen.” Kairon'u hayal edercesine sırttıktan sonra ayağa kalktı ve ellerini yıkamaya gitti. Banyodan çıktığında yüzünde hâlâ bir gülümseme seyrediyordu. “Sence bu sarayın altında neler vardır?”

Sarayların altında genelde zindanlar olurdu. Buranın gördüğüm diğer saraylardan daha karanlık bir atmosfere sahip olduğunu düşünerek tahminde bulundum. “Yeraltı hücreleri, kanlı zindanlar ve zincirlenmiş insanlar, Kral Asano'nun bizzat ilgilendiği işkence odaları, ceset parçalarını mideye indiren sıçanlar...” Ben saydıkça Zaiden'in yüzü soldu.

“Muhteşem bir yemeği anında boğazıma dizmeyi başardın, Siyah Kuğu.” Ürpererek başını bir sağa bir sola yatırdı. “Yine de hayal gücüne hayranım.”

Slonian ile olan savaşıdan önce bile Miath Sarayı bir kez olsun el değiştirmemişti. Hanedanların açtığı savaşlardan soyluların çıkardığı isyanlara kadar hiçbir güç burayı düşürememişti. Deneyen çoktu. Slonian denemişti. Nothersea denemişti. Eski bir krallık olan Zorania bile yıkılmadan hemen önce Miath'ı kuşatmaya çalışan krallıklardan biriydi. Birbirlerinin desteğini de almışlardı, düşman da olmuşlardı. Kaç müttefik bir araya gelirse gelsin, Miath ile aralarında gerçekleşen savaşlar sırasında şehri kuşatsalar da saraya ulaşamamışlardı. Bu uzun, kalın, siyah taş duvarlar tüm saldırılara dayanmıştı. Bu da sarayın yıllardır kök saldığı anlamına geliyordu. Belki de tüm diyardaki en güçlü ve en güvenli zindanlar Gece Kapalı'nınkilerdi.

“Miath Kralı hakkında ne yapacağız?” diye sordum ellerimi göğsümde bağlayarak.

Zaiden iç çekerek odanın ortasına doğru ilerledi. “Eğer bir kral sorun çıkarıyorsa yapılabilecek iki şey vardır. İlki suyuna giderek onu ikna etmeye çalışmak, ikincisiyse ondan istediğimiz yardım karşılığında bir vaatte bulunmak.”

Kral Asano suyuna gidilerek ikna edilecek bir adam değildi. Ne kadar dil dökersek dökelim yine kendi kafasının dikine gidecekti.

“İlkinin olmayacağı kesin.” Başımı iki yana salladım. “Ama en büyük vaadi zaten verdik ona. Diyarın kurtulmasını bile umursamayan bir adama başka ne verebiliriz?”

Düşünceli düşünceli başını bir yana yatırdı. “Eğer bu savaş kazanılmış olsaydı, para teklif edebilirdik.”

“O bir kral, Zaiden,” diyerek hafifçe gülümsedim. “Paraya ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.”

“En zenginlerden bile daha zengini vardır, Siyah Kuğu. Üstelik para, açgözlülüğü de yanında getirir. Bir çiftçinin bir sandık dolusu altın isteyebileceğini düşünüyor musun? Hayır. Çünkü ihtimal vermez. Ama krallar her zaman daha fazlasını elde etmeyi arzular.”

İmparatorluğun hazinesinden ihtiyacımız olduğu kadar para almaya iznimiz vardı. Ancak bir kralı ikna edecek miktarda parayı bir anda çıkarıp veremezdik. Üstelik yalnızca Miath Kralı'nın yardımını alabilmek için harcayacağımız parayla binlerce asker satın alabilirdik. “Yine de parayı ona harcayamayız. Aksi herifin teki için kendi askerlerimizin ödemesini geciktirmek aptallık olur.”

Zaiden bıkkınlıkla kara kaşlarını çattı. Yanımdaki sandalyeyi karşıma denk getirecek şekilde tek hamlede çekip homurdandı. “Üzgünüm, Siyah Kuğu. Aklıma başka bir seçenek gelmiyor.”

“Peki ya Miath Kralı'na düşündüğü kadar güçlü olmadığını kanıtlarsak ne olur?” diye sordum, kendi sorumdan ve içerdiği fikirden çekinerek.

Sandalye, iki metrelik Zaiden'in üzerine oturmasıyla acı acı bağırarak hafifçe eğildi. Zaiden dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirip bana yaklaştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Miath Kralı yıkılmayacağından emin olduğu için Diyarların Yazarı'nı bulmayı umursamıyor. Korkmadığı için bize yardım etmiyor. Ya Miath'ın sandığı kadar iyi bir savunması olmadığını kanıtlarsak ne olur?” Krallığı hakkında atıp tutan ve onun ne kadar güçlü olduğundan bahseden bir kral için istikrar önemli bir konuydu. Onu hassas noktasından vurabilirdik. “Utanç verici bir durumla karşı karşıya kalır,” diye biraz daha açıkladım fikrimi. “Onu bir hükümdar

olarak yetersiz ve acemi hissettirdiğimiz anda ipler bizim elimize geçer. Gururun en büyük düşmanı korkudur.”

Sırıtarak gözlerimin içine baktı. “İşe yarayabilir. Ancak minik bir sorunumuz var.”

“Nedir?”

“Biz yalnızca iki kişiyiz, Siyah Kuğu. Koca krallığı nasıl tehdit etmeyi düşünüyorsun?”

Gözlerine bakmaya devam ettim. Zihnimdeki düşünceyi nasıl açıklayacağımı planlarken birden gözleri kocaman açıldı.

“Yok artık!” dedi sesinin yüksekliğine hâkim olamayarak. Anlamıştı. Anladığını gözlerinin içinde beliren hayret dolu parıltıdan çözmüştüm. Birden ayağa kalkıp şaşkınlıkla birkaç adım geri çıktı. “Ocreya’nın, Miath’a saldırmasına izin mi vereceğiz?”

Zaiden’in bu fikir yüzünden beni yargılamayacağını umut ettim. “İçgüdülerim bana, bunu yaparsak Miath’ın düşmeyeceğini ama kralın gururunun sarsılacağını ve böylece ihtiyacımız olan yardımı alacağımızı söylüyor. Miath’ın tüm askerlerini bir amaç uğruna feda etmemiz gerekiyorsa, bu kendi amacımız yönünde de olabilir elbette.”

“Saige,” dedi ve yeniden aramızdaki mesafeyi kapatarak önümde diz çöktü. Bir elimi tutup kendi avcunun içine hapsetti. “Miath Kralı baş edilebilir bir mertebede. Onu, yanımızda yer almazsa büyük bir tehlike içinde kalacağını göstererek teşvik etmek dâhice bir fikir. Yüksek ihtimalle de işe yarayacaktır ama Euria’nın Miath’ı almasına izin veremeyiz. İşler o raddeye gelirse kimin kazanacağını bilmiyoruz ve bunu yakın zamanda öğrenmeye hiç niyetim yok.”

Elimin buz kestiğini fark etmiş olmalıydı ki diğer elini de onun etrafına sararak bir ileri bir geri sürttü ve ısıtmaya çalıştı. “Bunun yanında savaş çıkarsa kâhini de yakalayabilirler. Onu riske atamayız.”

Başımı iki yana salladım. “Geleceği gören bir insan savaşta esir düşmez, Zaiden.” Kendimden emin konuşsam da bu riski almaya hazır mıydım? Kâhin gibi güçlü bir kadın, esir düşer miydi?

“Bunu bilemeyiz. Olayları ne kadar detaylı gördüğünü bilmiyoruz. Kadının arkasında harita bırakmasının bir nedeni var. Peşinden gelmemizi istiyor ama karşımıza çıkmıyor. Madem bizimle işbirliği

yapmak istiyordu, neden bu kadar yolu gelmeden önce bir tavernada karşılaşmadı bizi? Miath'a gelmesinin, bizi de arkasından sürüklemesinin bir sebebi olmalı.”

“Haklısın,” diye mırıldandım birleşmiş ellerimize bakarak.

Zaiden, şefkatle elimin üzerini okşayıp ardından sıcak bir öpücük kondurdu. “Bugün çok yoruldu. Gel biraz dinlenelim,” derken ayağa kalktı. Elini elimden ayırmamıştı. “Yarın bu konuyu tekrar konuşuruz.”

Başımla onaylayarak kalktım ve yatağın hangi tarafına geçeceğini düşündüm. Zaiden yardımına koşarak kapıya yakın olan tarafı işaret etti. “Gece odamıza baskın falan yaparlarsa diye ben burada yatayım.” Kılıcını da hemen yatağın yanına dayadı.

Pantolonunu ve kemerini değilse de gömleğini çıkarmayı tercih etmişti. Tenini dalgalı şömine ışığının altında çıplak bırakarak yatağa geçti. Ben de çizmelerimden ve üzerimdeki fazlalıklardan kurtularak yanına girdim. Hava soğuktu. Oda serindi ama Zaiden'a dokunmama rağmen vücudu tıpkı bir fırın gibi sıcaklık yayıyordu.

Ona sırtımı vererek odamızın tek penceresine döndüm. Bu sırada Zaiden'ın yattığı yerde kıpırdandığını fark ettim. Hemen ardından nefesi enseme vurdu. “Şu saçlarını benim tarafımdan çeker misin?” diye sordu bir yandan üfleyerek. Saçlarımı hızla toparlayıp kendi yastığının üzerine attım.

“Zaiden.”

“Efendim, Siyah Kuğu?” Sesi yumuşak, hatta neredeyse ilgili çıkmıştı.

“Eğer sabah sarmaş dolaş uyanırsak kollarını koparırım.”

Kıkırdadı. Bunun üzerine ben de gülümsedim ve sonunda o hak ettiğim uykuya dalmak üzere yumdum gözlerimi.

“Tüm gardiyanlar aşağıya! Surları geçmişler!”

Kimin bağırdığını anlamam yalnızca bir an sürdü. Gözlerimi açtığım gibi nerede olduğumu hatırladım. Gece Kapanı Sarayı'na kargaşa hâkimdi. Çok derin uykuda olmalıydık çünkü kendi

kapımızdaki gardiyanlara seslenilene kadar ikimiz de hiçbir şey duymamıştık. Oysaki açık pencereden aşağıda gerçekleşen tüm bağıriş çağırış ulaşıyordu odaya. Çekilen kılıçların, dağıtılan mızrakların ve fırlatılmak üzere yerleştirilen okların yaylarının sesleri... Ve elbette çanlar. İşgal çanları. Gümbür gümbür tüm iç halkaya tehlikede olduklarını haber veriyordu. Askerlerin yüreklerine cesaret, sivillere korku salıyordu. En sakin insanı bile uykusundan kaldırıp yatağının altına saklandıracak kadar güçlüydü.

Şaşkınlıkla yataktan kalkmaya çalıştım ancak Zaiden'in kollarının altında kaldığımı fark ettim. Başım omzuyla göğsünün arasına sokulmuştu. Bir elim onun belinin arkasına doğru uzanmışken onun da bir kolu vücudumu iyice sarıp ona yaklaştırmıştı. Kıpırdanma ve dışarıdan gelen savaş gümbürtülerine rağmen uyanmayınca boğazımın hemen altında kalan kolunu ısırdım. Zaiden yerinden sıçrarken beni serbest bıraktı. Aceleyle ayağa kalktım ve giyinmeye başladım. "Kalk Zaiden!" diye bağıırıyordum bir yandan da.

"Ne var yine?" diye ofladı yataktan kalkarken. "Bir gece rahat uyku yok mu bize ya!"

Silahlarımı rutinleşmiş hareketlerimle vücuduma yerleştirirken kaşlarımı çattım. "Saray işgal altında," diye bilgilendirdikten sonra ekledim. "Yani sanırım. Şehirde de bir şeyler olmuş olabilir." Henüz olayı tam olarak algılayamamıştım. Önemi de yoktu. Derin uykunun ve kâbuslarımın etkisinden çıkamasam da savaşmaya hazırdım.

"Yalnızca birkaç saat önce Miath Kralı'nı korkutmaktan bahsediyordun." Kılıcının kemerini beline geçirdi. "Ve şimdi şehir kuşatma altında. Beni korkutuyorsun, Siyah Kuğu."

Tam o sırada büyük bir alev topunun pencerenin önünden uçup gittiğini gördüm. Pencereye koştum. Zaiden da hemen arkamdan gelip dışarı baktı. Sınır duvarının bir kısmı yıkılmıştı. Daha bu sabah önünden geçtiğimiz dükkânlardan birkaçı cayır cayır yanıyordu. O sırada bir asker bölüğü gözüme çarptı. Lacivert miğferleri ve aynı renkte pelerinleri vardı. Durmadan, önlerine çıkan kimseyi sağ bırakmadan katliam saçarak ilerliyorlardı. "Kızıl Ordu," dedim. Zırhlarının mavi ışıltısı gözüme çarptığı anda geri çıktım. Durum

işgalcilerin aleyhineydi ancak bu, saray odasında oturup beklememiz gerektiği anlamına gelmiyordu. Kaç adam gönderildiğini bilmiyorduk. Euria'nın askerleri akın akın krallığa giriyordu ve onları durdurmak için her kılıca ihtiyaç vardı.

Pencereden uzaklaştım ancak Zaiden donup kalmıştı. Gözleri yanan evlerde, yıkılan duvarlarda dolaşıyordu. "Saige," dedi dehşet içinde. "Surları nasıl bu kadar hızlı geçtiler?"

Pencereden parçalanmış duvarlara atlamak istedim. Düşmanlarımın üzerine bir ölüm meleği gibi inmeyi ve onları teker teker temizlemeyi diledim. Üzerlerine atlayıp birkaç tanesini öldürebilirdim mi? Muhtemelen. Hayatta kalır mıydım? Kesinlikle hayır.

"Zaiden buradan çıkmalıyız," dedim silahlarımın hepsini kuşandığımdan emin olduktan sonra.

Bana doğru dönmedi. Hiçbir tepki vermedi. "Zaiden," dedim yeniden, bu sefer çok daha güçlü bağırarak. Yine kilitlenmiş şekilde aşağıda olan biteni izlediğini fark ettiğimde yanına gidip suratına bir tokat yapıştırdım. "Kaldır kıcını!"

Onu çekiştirerek pencereden uzaklaştırdım. İki elimle omuzlarını tutup gözlerinin içine baktım. "Buradan çıkmamız lazım."

Saçları yüzünün iki tarafına dengesizce dağılmıştı. Uçları daha yeni yataktan kalktığını belli edercesine kıvrılmıştı. Dudakları şiş, gözleri yaşlıydı. Başını sertçe iki yana salladıktan sonra elinin tersiyle yanağını ovuşturdu.

Tam o sırada bir ok pencereden içeri dalarak şöminenin üstüne saplandı. Birbirimizle kurduğumuz anlık göz temasının ardından Zaiden kapıya koştu. Kapı kolunu bir aşağı bir yukarı oynattı. Açılmıyordu. "Bizi buraya kilitlemişler," diyerek bir küfür savurdu.

Ardından birkaç adım geri çıktı. Kapıya karşı bir boğa gibi konumlandı. Altındaki halıyı aksi yöne kaydıracak güçle koştu. Çok geçmeden gardiyanların şaşkınlık içindeki bakışları altında kapıyı kırmış, yaydığı yankılı gürültünün arkasından koridora çıkarmıştık kendimizi.

"Ne diye duruyorsunuz burada?" diye haykırdım gardiyanlara. Yalnızca iki tanesi bizim kaldığımız koridordaydı. Geri kalanların hepsi dördüncü katı terk etmişlerdi.

“Sizi korumamız emredildi,” diye yanıtladı bir tanesi dehşetle bakarak. Belli ki korkmuştu ve ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Söylediklerinin doğru olduğunu düşünmüyordum. Bizi korumak için değil, bize bakıcılık yapmak için bırakılmışlardı. Kral ondan habersiz odamızdan ayrılmamızı istemiyordu anlaşılan. *Kontrol manyağı huysuz adam*, diye söylendim kendi kendime.

“Krallığınız saldırı altında,” diye yanıtladım gardiyanı. “Gidip halkınız için savaşın.”

“Hükümdarımız sizin yanınızdan ayrılmamamızı emrediyor,” diye karşı çıktı bir gardiyan.

Dişlerimi sıktım. “Pekâlâ, o halde hep beraber hareket edeceğiz.”

Bu sırada Zaiden da Kairon’un odasına dalmış, çoktan kaçmaya hazır olan gezgini yanımıza getiriyordu.

Gardiyanlar haklı olduğuma karar vermiş olmalıydılar ki daha fazla itiraz etmediler. Hepimiz kılıçlarımız ellerimizde, sarayı savunmak için ikinci kata kadar indik. Çanların ritmine uyum sağlayan birlikler düzenli bir şekilde sarayın dış duvarını savunuyorlardı. Birbirlerini mızraklarla öldürüp sağa sola savuruyor, ezerek çarpı-şıyorlardı; kopan kafalar ve kollar havada uçuşuyordu. Tam onların arasına katılacakken üst rütbeye sahip olduğunu düşündüğüm, cesur ve kararlı bakışlara sahip bir gardiyan bizi durdurdu.

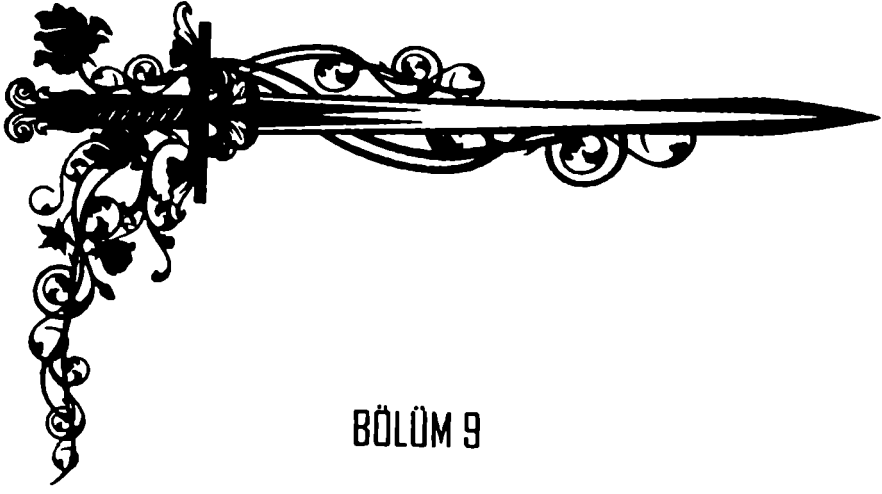
“Siz ikiniz,” dedi yüksek rütbeli olan. “Zindanlara inin. Suçluları korumanız gerekiyor.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. “Dışarıda masum insanlar ve siviller ölüyor! Kendi adamlarınız ölüyor ve siz zindanları mı korumak istiyorsunuz?”

Adam gözlerini kıstı. “Evet. Çünkü elimizde çok kıymetli bir suçlu var.”

Kimse, hiç kimse bir masumun canından daha önemli olamazdı. “Kim o?” diye sordum. Gardiyanın sorumu umursayacağını düşünmüyordum. Ancak bizi tanımış olmalıydı ki sorumu duymazlıktan gelmek yerine cevaplamayı tercih etti.

“Cyra Lovell.”

BÖLÜM 9

ZİNDANIN GÜNEŞİ

Savaş çılgınlıklarının tüyler ürpertici ritmine ayak uydurarak zindanlara koştum. Ölümün ziyaret ettiği canların feryatları her yerde yankılanıyordu. Yıllardır yıkılmamış, ele geçirilmemiş duvarlar teker teker parçalanıyor, tarihe ev sahipliği yapan surlar tarihe gömülüyordu. Zindana inen yol boyunca yığılıp kalmış, hâlâ oluk oluk kanayan adamların üzerinden zıplayarak ilerledim. Her yer kırmızıydı. Her yer kandı. Her yerde cesetler vardı.

Kairon, güvende olmak için ahıra gitmeyi seçmişti. Zaiden, ben ve iki gardiyan o kadar hızlıydık ki bu kadar süratli koşabildiğimize şaşırılmıştım. Yolu bilmediğimiz için gardiyanlar önden gidiyor, biz hemen arkalarından ilerliyorduk. Şansımıza yolumuza kimse çıkmamıştı. Çoğu ya etkisiz hale getirilmişti ya da çoktan zindanlara inmiş olmalıydı.

Zindanın merdivenlerine varamadan yerde yatan bir askerin bacağına takılarak yalpaladım. Cesedin üzerine düştüğümü kısa sürede kavradım. Başımı kaldırdığımda ölümü korkuyla kucaklamış soluk bir yüzün soğuk, açık gözleriyle karşılaştım. Ne olduğunu bile anlamadan Zaiden kolumdan yakaladı ve yeniden ekibe uyum sağlayarak son sürat koşmaya devam ettim.

Merdivenlerden inerken yalnızca yanımdan geçip giden soğuk duvarların gri görüntüsünü anımsıyordum. Üzerlerindeki kan lekeleri, bir katilin fırçasından sıçramış gibi süzülüyordu. Patlamaların sesi uzaktan duyulurken saray sarsılıyor, tavandan dökülen tozlar

üzerimize bir uyarı misali yağıyordu. *Kaçın*, diyordu. *Sizin için de geliyoruz.*

Kısa sürede zindanlara ulaştık. İki insan boyunda olan işlemeli demir kapının girişinde kimse yoktu ancak kapı tamamen kapalıydı. Kimsenin kapıyı korumuyor olması tuhaftı. Suçluları kapalı tutmak adına burayı zincirlediklerini, sonra da yukarı çıkıp savaşa katıldıklarını varsayarak başımla gardiyanlara işaret verdim. “Açın şurayı.”

Tereddütle birbirlerine baktılar. Cyra’yı korumak için gönderilmelerine rağmen benden aldıkları emri uygulamakta kararsız olmalarına öfkelen dim. Duraksadıklarını fark eden Zaiden öne doğru bir adım atarak başıyla tıpkı benim yaptığım gibi kapıyı işaret etti. “Size kapıyı açmanızı söyledi,” dedi sertçe.

Gardiyanlar bu sefer boyun eğerek demir kapının sert sürgüsünü kenara ittiler. Sürtünen demirin cılız çığlıkları yüzünden suratımı buruşturdum. Hemen ardından zincirleri gürültüyle çözerek yere at tılar. Gardiyanlardan biri kapının sağ kanadını, diğeri sol kanadını omuzlarıyla ve elleriyle itti.

İçeri bir adım bile atamadan, büyük bir güçle geriye savrul d um. Ellerimle dizlerimin üzerinde yuvarlandığımda yanan tenimin kokusu burnuma ulaştı. Üzerimize bir alev topu fırlatılmış gibiydi âdet a. Emekleyerek düşürdüğüm kılıcımı bulmaya çalış tım. Elime baktım. Yanmamıştı ama ısıdan hasar aldığı kesindi. Kılıcımı bulup ayağa kalkabilsem de etrafta yalnızca simsiyah bir duman olduğu için hiçbir şey göremiyordum. Ses de yoktu. Çığlıklar ve haykırışlar bir anda dinmişti. Yerde siyah bir gölge kıpırdanıyordu. Zaiden’in yerde yattığını ve karnını tuttuğunu gördüm. Hızla yanında diz çöktüm. Vücudunu üstünkörü kontrol ettim. Yaralanmamıştı. Duman yüzünden eli yüzü kirlenmiş ve oldukça sarsılmıştı ancak ciddi bir yara almış a benzemiyordu.

“İyi misin?” diye sordum gözlerimi onunkilerde gezdirerek. Dudakları hareket etse de ne dediğini anlayamıyordum. “Zaiden,” dedim yeniden ve dudakları bir kere daha hareket etti. Yine ses yoktu. O sırada dünyanın susmadığını, benim duyamadığımı fark ettim.

Zaiden doğrularak iki elini yanaklarıma koydu. Dehşetle gözlerime bakıyor, iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyordu. Bir şeyler söylemeye devam etse de sesi uzaktan, boğuk boğuk geliyordu. “Duymuyorum!” diye bağırdım, onun beni duyabileceğini umut ederek. Başıyla onaylayıp ayağa kalktı ve kılıcını yeniden eline aldı. Gardiyanlar kapının iki tarafında oldukları için daha fazla darbe alıp bilinçlerini yitirmişlerdi. Bir çınlama sesi kulaklarımı doldurduğunda tekrar duymaya başladığımı anladım.

Hasar, zindan kapısının hedef alındığı bir patlamayla gerçekleşmişti. Dışarıdan değil, içeriden yapılmıştı ve şiddeti her ne kadar bizi geriye savuracak kadar güçlü olsa da içerisi zarar görmemiş gibiydi. Detaylıca planlanmış, kasıtlı bir saldırıydı. Alevlerin hasar verdiği tek yer kapının sınırı ve bizim tarafımızdı. Kül olmaktan kıl payı kurtulmuştuk. Tabii bu, çoktan öldürülmüş bedenlerin yanmadığı anlamına gelmiyordu. Cesetler kararmış, parçalanan bölgeleri küle dönüşmüştü. Kapının hemen kenarından başlayarak yığınlar halinde derinlere kadar uzanıyordu.

Etrafımızda kimse, daha doğrusu nefes alan kimse kalmamıştı. Kılıçlarımıza daha sıkı tutunarak karanlık koridor boyunca yürüdük. Bazı kapalı hücrelerin demirleri neredeyse kolum kadar kalındı. Koridorun sonunda da paslı bir demir kapı vardı. Zaiden, duvarda asılı duran meşalelerden birini almak için duraksadığı sırada meşalenin sabitlendiği demirden çıkan sesle artık kulaklarımın normale döndüğünü anladım. Meşale kıpkırmızı rengiyle bana doğru yaklaştığında ellerim tekrar alev almış gibi hissettim. Bir adım geri çıktığım anda Zaiden rahatsız olduğumu fark etti. Meşaleyi benden uzak tutmaya çalışarak paslı demir kapının önünde durdu. Başıyla kapıyı açacağını işaret ettiğinde onu onayladım.

Kapının ardında göreceklere beni hiçbir şey hazırlayamazdı. İlk gördüğüm şey simsiyah, yağlı saçlarıyla benim yaşlarımdaki bir kızdı. Bakıra çalan teni, hafif çekik gözleri vardı. Uzaktan bakınca yetişkin bir kadına benzemesine ve sayamayacağım kadar çok yara izine rağmen yakından gayet genç görünüyordu. Üzerinde yetenekli

terziler tarafından dikildiği belli olan, kaliteli kumaşlardan bir suikastçı kıyafeti vardı. Simsiyah saçlarıyla uyumlu simsiyah kıyafetinin üzerindeyse kan lekeleri. Aldığı canlardan birer iz, parçaladığı bedenlerden sıçrayan hatıralar. Üstelik bu kızı hayatımda ilk defa görmüyordum. Onunla daha önce Ocreya'da karşılaşmıştık. Onu son gördüğüm halinden oldukça farklı görünse de Gecenin Gölgesi'ni tanımamam imkânsızdı. Euria Vaseva'nın bünyesine aldığı bir suikastçıydı o. "Ethel," dedim dişlerimin arasından.

Şaşırtıcı bir şey yaptı. Kaçmadı ve bana dönüp gülümsedi. Şeytani bir gülümseme, vahşi bir bakıştı bu. "Saige Nerth," dedi ve kıkırdadı. "Seni burada görmek ne hoş."

Hemen kaç kişi olduklarını saydım. Arkasında basamakları olan, tünele benzer ama bir tünele göre kısa bir geçitti burası. Derinliği bir çam ağacı kadar, genişliğiyse bir adam boyundaydı. Basamakların tepesinde iki tanıdık yüz daha duruyordu. Ellerinde birer meşale vardı. Delhin ve Dane. *İkizler*, diye düşündüm. Euria, Malthazar'ı öldürmeden önce araştırdığımız Görünmeyenler ekibinin birer parçasıydılar. Kızın nasıl bir görevi olduğunu bilmesem de onu gördüğümde düşündüğüm ilk şey ne kadar güzel olduğuydu. Yüzü pürüzsüz ve sevimliydi. Kocaman kahverengi gözleri ona büyüleyici bir hava veriyordu. Tıpkı Ethel'da olduğu gibi onda da detaylıca işlenmiş bir suikastçı takımını vardı.

Oğlanın yeteneğini ise çok daha net hatırlıyordum. Ekiplerindeki zeki, mucit bir çocuk tarafından geliştirilmiş, kısaçak isimli silahlar kullanıyordu. Üzerinden yaklaşık bir sene geçtiği düşünülürse, bu silahın özelliklerini artırmış olabilirdi. Neyle karşılaşacağımı bilmediğim durumlarda yaptığım gibi sırtımı iyice gerdim ve bu üç kişiden başka birinin olup olmadığına baktım.

İkizlerin yüzleri öyle ifadesizdi ki Cyra'yı bulduklarından bile emin değildim. Zaiden dövüşmemiz gerekeceğini anlamış gibi meşaleyi yavaşça duvardaki meşale yuvasına yerleştirdi.

"Eski dostları görmek çok güzel," dedi Ethel, basamaklara doğru bir adım gerileyerek. "Ama Miath yerle bir olmadan önce gitmemiz gerekiyor."

“Eski dost mu?” Zaiden dalga geçer gibi başını yana yatırdı.

“Cyra nerede?” diye sordum gözlerimi kısarak. Cyra hâlâ burada olsaydı bizimle yüzleşme şansını kaçıracağını sanmıyordum. Diğer bir yandan bu ekip Cyra’yı çıkarıp serbest bırakmış olamazdı. Tüm zindan boş olduğuna göre, muhtemelen onu güvenilir adamlarına emanet etmişlerdi.

“Zaten kızı zindanda tutuyordunuz. Ha zindanda kalıp çürümüş ha bizimle beraber Ocreya’ya gelmiş. Ne fark edecek?” diye sordu Ethel alayla. Yüzünde, boynunda, ellerinde ve hatta dudaklarında bile kan vardı.

Gözlerimi kıstım. “O bir vatan haini.”

“O bir vatan haini değil.” Ethel elindeki çifte bıçaklardan birini, bizi etkilemek istercesine birkaç defa havada çevirdi. “Yalnızca bir vatan haininin sonuyla karşılaşmış bir kurban. Aileleriniz sizi o okula gönderirken ölüme gönderdiğinden haberdardı.”

“Ama kimse bize birbirimizi öldürmemizi söylemedi!” diye bağırdım aniden. Zaiden, sakinleşmemi ima edercesine sert bir bakış attı. Haklıydı. Eğer duygularımı belli edersem Ethel ve diğerleri bunu bana karşı kullanabilirlerdi. Bizim elçi olduğumuzdan çok daha uzun süredir bu işteydiler. İnsanların zayıf noktalarını bulma ve bunu bir fırsata dönüştürme konusunda ustalaşmış olmalıydılar.

Dane bir adım öne çıktı. Ocreya’da karşılaştığım halinden çok daha soğuk görünüyordu. Omuzları çökmüş, gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. Bedeni irileşmişti. Kısaçalarını sık sık kullanıyor olmalıydı. Anlaşılan Euria, kocaman bir ordusu olmasına rağmen bu ekibi göreve çıkarmayı ihmal etmiyordu. Dane iki basamak daha inip boğazını temizledi. “Cyra Lovell arkadaşlarınızın kaybında rol oynamış olabilir ama bunu hayatta kalmak için yaptı. Tıpkı sizin elçilik adı altında insanları birer av hayvanıymışçasına kesip biçmeniz gibi.”

“Yalnızca üç kişi olamazsınız,” diyerek sesli düşündüm. Gözlerimi silahlarında gezdirdim. Ethel’in üzerinde o kadar çok kan vardı ki kaç kişiyi öldürdüğünü tahmin bile edemiyordum. Çoğu suikastçının kullandığı gibi küçük silahlar tercih ediyordu. Dane’in

kıskaçları vardı. Delhin'in üstüneyse hiç silah görünmüyordu. Karanlık yüzünden tam olarak seçemiyor da olabilirdim elbette. Buna rağmen bir ordu gibi ilerleyemezlerdi. "Onlarca gardiyanı ikişer bıçak ve birkaç yumrukla nasıl geçtiniz?"

Ethel'in tiz kahkahası geçidi doldurdu. "Gerçek bir suikastçı, otuz gardiyana bedeldir." Elindeki bıçağa, sihirli bir silah tutuyormuş gibi hayranlıkla baktı. Ardından iştahlı iştahlı kuzu eti sıyırıyormuş gibi bıçağın üzerindeki kan tabakasında parmağını gezdirip dudaklarını yaladı. "Siz savaş çanlarını duyduğunuzda çoktan saraya sızmıştıktık bile. Kapıdaki adamların hepsini gafil avladım. Bir saldırı olmasını beklemiyorlardı. Özellikle de ölümlerinin yukarıdan geleceğini. Önce birinin sırtına atlayıp hançerimi boğazına sapladım. Ardından onun bedenini bir merdiven gibi kullanarak diğerini öldürdüm. Kapıdan geçtiğimizde içeri girenlerin düşman olduğunu anlayana kadar her birine saldırmıştıktık bile. Tüm bunları yaparken saçım bile bozulmadı." Saçlarını omzundan geriye atarak sıırttı.

Uzun uzun anlatması midemde bir huzursuzluk yaratmıştı. Bizi oyalamaya çalışıyor olabilirler miydi?

"Ve sonra zindana indiniz," diye devam etti Zaiden. "Kendinizi çıkışı olmayan bir deliğe hapsedtiniz."

Dane, ilk defa kayıtsızca gülümsedi. "Yanlış. Buranın sandığınızdan daha fazla çıkışı var. Yıllar boyunca giren ve çıkan her suçlunun kimliklerini açıklamamışlar. Bazılarının gizli kalması gerektiği için sözde zindanları birer köstebek deliği gibi birden fazla yola bölmüşler."

Bu yüzden saraydan zindana çıkan girişi patlatmakta bir sorun görmemişlerdi. Nasıl olsa başka bir çıkış yolu bulabileceklerini biliyorlardı. Bundan çok emin olduklarına göre ya buraya daha önce gelmişlerdi ya da sarayı avcunun içi gibi bilen bir gardiyanları vardı.

"Cyra nerede?" diye sordum bir kere daha. Bu sefer kılıcımı çıkardım. Vakit gittikçe daralıyordu ve tüm krallık işgal edilmeden önce Cyra'yı bulup kendimizi kurtarmamız gerekiyordu. "Bize Cyra'yı verin, biz de canlı gitmenize izin verelim." Elbette bu bir yalandı. Kimse sözümüzün eri olduğumuzu söylememişti.

“Biz buradan canlı çıkacağız ve Cyra da bizimle gelecek,” dedi Ethel. Gülümsemesi suratından bir anlığına bile eksik olmuyordu. “Arkanızı dönüp zindandan çıkın ve korkak fareler gibi İmparatorluk Sarayı’na dönün. Eminim Irithel kız kardeşinin, Euria’nın elinde olduğunu öğrenmek isteyecektir.” Omuzlarını silkti. “Birilerinin haberi iletmesi gerekiyor.”

“Irithel’i tehdit etmek için Cyra’yı kaçıyorsanız büyük bir hata yapıyorsunuz,” dedim gözlerinin içine bakarak. “Irithel, Cyra için anlaşma yapmaz. Onun için tırnağını bile feda etmez.”

Başını, gözlerinde bilmiş bir ifadeyle kaldıran Delhin ilk defa konuştu. “Cyra’nın ne kadar işe yarayacağından haberi yok da ondan.”

Daha fazla dayanamayacaktım. Kendi krallıklarından bir vârisin de gönderildiği korkunç bir oyunun baş kötüsünü nasıl böyle körü körüne koruyabiliyorlardı? “Cyra, arkadaşlarımızı gözünü bile kırpmadan öldürdü!” diye bağırdım bir anda.

“Ve hepsi de birer aptal gibi öldüler.”

Konuşan Ethel değildi. Dane ve Delhin de değildi. Tüm tüylerimi diken diken eden, asla bir daha duyacağımı tahmin etmediğim sestti. Melodik, yumuşak, tanıdık ve şeytani. Cyra Lovell, ikizlerin arkasındaki basamaklardan inerek kendini gösterdi.

Üzerinde yeşil bir elbise vardı. Eskimiş olmasına rağmen vücuduna tam oturan bir prenses elbisesiydi bu. Dalgalı sarı saçları, kalçalarına kadar iniyordu. Uzun zamandır taranmadıkları için düğüm düğüm olmuşlardı. Işıltılarını kaybetmiş bir yumak ipe benziyorlardı. Yüzüne baktım; bazı şeyler tamamen aynıyken aynı zamanda bir o kadar farklıydı. Okulda tanıdığım tatlı, masum, güler yüzlü ve neşeli kız vardı karşımda. Kilo vermiş olmasına rağmen yanakları hâlâ dolgundu. Yalanlar döken dudakları çatlamıştı. Dünya güzeli gözleriye bir katili barındırıyordu içlerinde.

“Seni görmek güzel, Saige,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Son gördüğümde kız kardeşimin ayak işlerini yaptırdığı bir köleden farksızdın.” Gözlerini bir aşağı bir yukarı dolaştırarak vücudumu inceledi. “Anlaşılan pek bir şey değişmemiş.”

Basamaklardan birkaç adım daha indi. Dane ve Delhin'in arasından geçerek Ethel'in arkasında durdu. Cesur görünmeye çalışıyordu. Bizimle yüzleşmekten korkmadığını belli etmeyi deniyordu ama Ethel'in arkasına sığınyordu. Gözleri bu sefer Zaiden'ı buldu. "Zaiden Regheena," diye tısladı. Sesi öylesine kibirli çıkıyordu ki sanki zindana atılan biz, ziyaretimize gelen ise oydu. "Hatırladığım kadar yakışıklısın. Yıllar sana merhametli davranmış."

Ellerim terlemişti. Duman ve alevler yüzünden içerisi iyice ısınmıştı. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Cyra hariç hepimiz yorgun ve terliydik.

Cyra bir adım atarak avcunu Ethel'in omzuna yerleştirdi. Birbirlerini tanıyorlardı. Bunu uzun zamandır planlıyor olmalılardı. Hızla Cyra'nın ayaklarına baktım. Eğer zindanda kalıyorsa ayakları çıplak olmalıydı. Suçlulara ayakkabı verilmezdi. Ancak Cyra'nın ayaklarında binici çizmeleri vardı. Zihnim hızla parçaları birleştirmeye başladı. Irithel ve Drystan, Cyra Lovell'in Miath zindanlarına taşındığını bize söylememişlerdi. Bizim bile haberimiz olmadığına göre gizli saklı yapılmıştı bu iş. Euria Vaseva ise Cyra'nın burada olduğunu uzun zamandır biliyor olmalıydı. Kuşatmanın planlanması için zamana ihtiyacı vardı.

Üstelik Cyra, Ethel'a güveniyordu. Bu da kurtarılacağından haberi var demekti. Bir casus, Cyra ile Euria arasında iletişim kurulmasına yardımcı olmuş olmalıydı. Euria'ya ihtiyacı olan bilgileri vererek işgali kolaylaştırmıştı.

"Buradan sağ çıkamazsınız." Kılıcımın kabzasına sıkı sıkı sarıldım. Hepsiyle dövüşmem gerekecek olsa bile Cyra'yı götürmelerine izin vermeyecektim. Bunu yaparken Euria'nın böceklerinden kurtulsam fena olmazdı. *Bir taşla iki kuş*, diye düşündüm.

Geçit gerildi. Herkes gördü. Herkes hissetti. "Çıkacağız, Saige," dedi Cyra.

Kimse tek kelime bile etmedi. Saray güçlü bir darbeyle sallanırken tavan üzerimize çökecekmiş gibi titredi. Tozlar üzerimize yağdı. Kimse kıpırdamadı. Birbirimize öyle odaklanmıştık ki dışarıdan bizi

vurabilecek bir alev topu, üzerimize çökebilecek bir tavan hiçbirimizin umurunda değildi.

“Sarayı vuracaklar,” dedi Dane. Sesi endişeliydi. Bizi korkutmaktan ziyade ekibini uyarmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

“Unutma, Saige,” dedi Cyra gülümseyerek ve bana döndü. “Diyar, eskisinden çok daha karmaşık bir yer. İşler daha da kızışacak. Kazanan tarafta olmak için geç değil.”

Bir sarsıntı daha oldu. Bu sefer zeminde olmamıza rağmen biz bile dengemizi kaybedecek gibi olmuştuk. Zaiden hızla yanıma gelip sırtımı kolladı. “Bizi buraya gömecekler.”

“Sen bizimle geliyorsun, Cyra,” diyerek kılıcımı kaldırdım ve ilk hamleyi yaptım. Elbette darbemi karşılayan kişinin o olmayacağını biliyordum. Ethel bıçaklarını pozisyonlayarak hızla benimle Cyra'nın arasına geçti.

Kılıcımın yönünü şaşırtarak öne doğru sendelememe sebep oldu. Hemen dengemi toparlayıp ikinci darbemi savurdum. Ethel bunu ustalıklı karşıladı ve vahşi gülümsemesini sergiledi. “Sizinle hiçbir yere gitmiyor.”

Dışarıda bir gümbürtü daha koptu. Askerlerin yakarışları aramızdaki toprak katmanına ve taş duvarlara rağmen ulaşıyordu. “Diyar aşkına,” diye mırıldandı Zaiden hayretle. Ben Ethel ile dövüşmeye devam ederken Cyra, Dane ve Delhin'in arkasına geçmişti.

“Siyah Kuğu,” diye haykırdı Zaiden, bu sefer çok daha güçlü. “Bizi gerçekten buraya gömecekler. Gitmemiz gerekiyor!”

“Sevgilini dinle, Siyah Kuğu,” diye seslendi Cyra, geçidin öteki tarafından. Manalı bir bakışla Zaiden'a döndü. “Ne zaman toprak altında kalacağını iyi biliyor.”

Zaiden cevap vermedi. Yüzü bembeyaz olmuş, Cyra'ya dönük bir şekilde donakalmıştı. Cyra, her zaman yaptığı gibi, bildiklerini kullanarak Zaiden'in damarına basmaya çalışıyordu. Ama ne demek istediğini anlayamamıştım. Toprak altında kalacağını iyi biliyor da ne demektir?

Cyra sinsi bir gülümseme sundu. “Ah, sana anlatmadı mı? Altı yıldır berabersiniz ama geçmişinin en önemli parçalarından bile ha-

berin yok...” Üzölmüş numarası yaparak dudaklarını büktü. “Hâlâ kimseye güvenmemen gerektiğini öğrenememişsin.”

“Dane, Cyra’yı yukarı çıkar,” diye emretti Ethel.

Ethel’la bir kere daha dövüşmek için pozisyon aldım. Onu oyalarsam Zaiden diğerlerini takip edebilirdi. Ancak çok geçti. Son alev topu, Gece Kapanı Sarayı’nı başımıza yıkmayı başardı. Merhametsizce üzerimize çöken tavan yüzünden peşlerinden gitme şansımızı kaybettik. Taşlar üzerimize yağarken Ethel geri kaçtı. Son bir bakış attıktan hemen sonra sırtarak basamaklardan çıkmaya koyuldu. Taşlar aramıza dökölerek onları takip etmemizi engelliyordu. Bir taşın kafama çarpmasından kıl payı kurtulduğumda panikle Zaiden’a döndüm. Zaiden kılıcını bırakarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Beni yeniden zindanlara sürüklemeye çalışırken orası da yıkılmaya başladı.

Sallantı yüzünden düz yürüyemiyorduk bile. Gri tozdan ibaret bir bulutun içindeydik. Kollarımı sıyırarak düşen parçalar canımı yakarken Zaiden beni kendine çekti. Diz çökmemi işaret etti. Çömeldim ve kollarımı bacaklarıma sararak iyice küçölmeye çalıştım. Tam bu sırada Zaiden, tüm bedenini bir kalkan gibi üzerime kapattı. Bir eliyle benim, diğeriyle kendi kafasını korurken iyice sarıldı bana. Soluğu bir bıçak kadar keskindi. Tutuşu güven vericiydi. Çelikten bir kubbenin altında olsam bu kadar güvende hissetmezdim belki de.

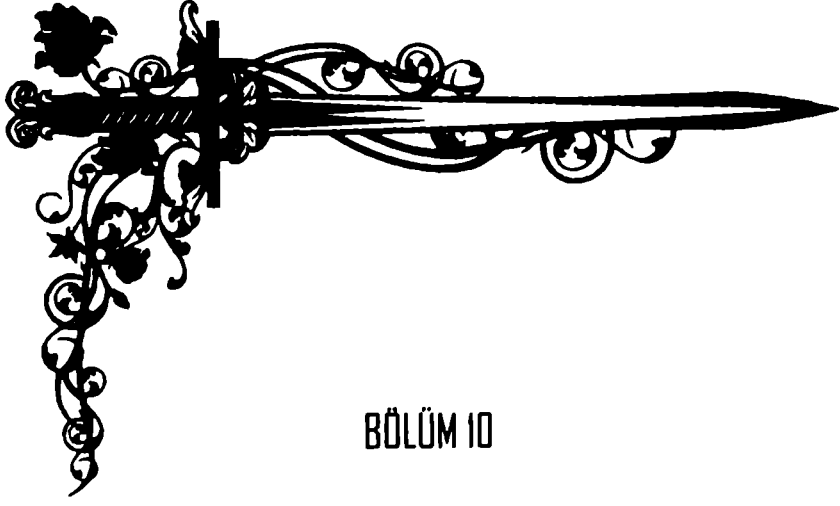
“Gözlerini kapa, Siyah Kuğu,” dedi gümbürtülerin arasından. “Çok kısa sürede bitecek.”

Ani gerçek, bir çekiç gibi çarptı zihnime. Dumana ve toza baktarken beni sıkı sıkı tutan ellerden başka hiçbir şey hissetmedim. Karanlığın derinliklerine çekilirken sadece Zaiden vardı. Kördüm. Burnum ve ağzım tozla dolduğu için nefes alamıyordum. Her yer siyahtı ve gittikçe daha da siyaha bürünüyordu.

Burada ölmeyeceğim, diye düşündüm kendi kendime. Doğruyu söylemek gerekirse, koskoca elçilere bir saray zindanında boğularak veya ezilerek ölmek yakışmazdı. Savaşta can vermekten daha onurlu bir ölüm yoktu ancak bizim daha verecek çok savaşımız vardı. Bun-

ları gerçekleştirmeden ölümlle tanışmaya niyetim yoktu. Zaiden'a iyi olacağımızı söylemek için ağzımı açtığımda daha fazla toz boğazıma yapıştı ve duyabildiğim tek şey alamadığım nefesler oldu.

Başımlla onaylayarak Zaiden'ı dinlemeye karar verdim ve gözlerimi sıkıca yumdum.

BÖLÜM 10

KRALLIKTAN KAÇIŞ

Ocreya'dan Miath'a giden yol çok ama çok uzundu. Ordu, günlerce seyahat etmesine rağmen şehre yaklaştığını belli etmemişti. Atlıların bir kısmını keşif ve gözetleme için önden göndermiş, kalan ağır toplar ve atsız askerler ise sabırla peşlerinden ilerlemişti. Uzaktan gelen mücadele seslerinin hepsi şafak sökerken dindi. Kızıl Ordu, tüm krallığı kana buladı. Güneşin sarı ışıklarının arasında gökyüzüne yükselen kalın dumanlar, harap olmuş şehrin küllerini terk ederek ürpertici manzarayı tamamlıyordu.

Şehrin ıssızlaşmış sokaklarında dolaşan sahipsiz köpekler, cansız bedenlerin ve ölü atların kalıntılarıyla oynuyorlardı. Miath ordusu çoktan kaçmıştı. Sözdekılıçlar da meydandan çekilmiş gibiydi. Duruma şaşırdığım pek söylenemezdi. Paralı askerlerin umutsuz durumlarda yaptığı tek şey karşı tarafa geçmek olurdu. Onlar için önemli olan paraydı. Sadakatin zerresinden bile yoksunlardı.

Yağmalanan virane şehirde kimse esir düşmemişti. Bunun sebebi Euria Vaseva'nın acımasız ve kati emirleriydi. Vaseva, kıdemli biri olmadığı sürece savaş esiri almaya yanaşmıyordu. Bunu önceki zaferlerinden öğrenmiştik. Kraliçe için mağlup olan tarafın iki seçeneği vardı: Euria Vaseva için savaşmak ya da kaçınılmaz sonu kabul ederek ölmek.

Ona hizmet etmeyi reddeden birisinin nefes almasının anlamı yoktu.

İhtişamlı saray yıkıldıktan sonra, nihayet kendimize bir çıkış yolu bulabildiğimizde şafak sökmeye başlamıştı. Bilincimi yitirmiştim.

Gözlerimi açtığımda midem bulanana kadar öksürmekten başka bir şey yapmamıştım. Zaiden, şaşırtıcı şekilde bilincini bir an bile yitirmemişti. Şöyle bir düşünülduğünde, bayıldığım için memnundum. Üzerimize devasa bir saray yıkılırken o korkunç felaketi doğrudan tecrübe etmek istemezdim.

Enkaz yığınlarından çıkmayı başardığımızda, Ocreya'nın simgesinin bulunduğu lacivert bayrağı sarayın, daha doğrusu artık bir harabeye dönüşen sarayın kalıntılarından üzerine örtüyorlardı. Binlerce Kızıl Ordu askerinin, sarayın girişinde dizildiğini gördük. Küçük ama etkili bir taarruz, birkaç sinsi suikastçı ve tek gecelik bir kuşatmanın ardından Miath Krallığı düşmüştü.

Buradan savaşıp çıkmamız imkânsızdı. Atımız yoktu ve yürüyerek şehir sınırına ulaşmaya çalışmak düpedüz intihardı; bu süre zarfında defalarca üzerimizden geçeceklerine emindim.

Enkaz yığınının üzerinde çaresizce oturup kaldık. Etrafımızda tek bir canlı bile yoktu. Bizim dışımızda kimse, geçitleri kullanarak kendini dışarı atmayı başaramamıştı. Dane'in söylediği gibi, toprağın altı âdeta bir labirentti ve bu labirentin toprak altında olması hayatta kalmamızı sağlamıştı. Ne yazık ki saraydaki onca insanın akıbeti aynı değildi.

“Mahvolduk,” diye fısıldadım ve başım hafifçe Zaiden'in göğsüne düştü. Kıpırdamadı. Hiçbir şey söylemedi. Ne kadar berbat bir durumda olduğumuzu o da biliyordu. Umutsuzluğu paylaşıyorduk.

Tam o sırada dumanların arasında biri belirdi. Bize ulaşabilmek için taşların üzerinde dengesini korumaya çalışıyor, hafifçe topallayarak ilerliyordu. “Elçiler!” diye haykırdı. Sesinde çaresizlik vardı. Sanki hayatta kalması bizi bulmasına bağlıydı.

Gözlerim hâlâ tozdan net göremese de onu tanıdım. Bu saraya ilk geldiğimizde bizi karşılayan kişi, yani Wilson'dı. Saçları tozla kaplanmıştı. Işıltılı kıyafeti yırtılmış yaralarından sızan kanla leke içinde kalmıştı. Yüzü gözü de tıpkı elleri gibi kirliydi. Başının kenarından kan sızıyordu.

“Wilson?” diye sordu Zaiden hayretle. Benim iyi olduğumdan emin olmak istercesine omzumdan destek verdi. Ayağa kalkıp

Wilson'ı yanımıza çekmek istiyor gibiydi. Kıpırdandığında iyi olduğumu belli etmek için başımla onayladım. Dayanıklılığıyla beni şaşırtarak silkelendi ve doğruldu. Tüm darbeyi göğüslemesine rağmen beklediğimden çok daha iyi görünüyordu.

Gözlerimi, o Wilson'ı kolundan tutup getirirken Zaiden'a odaklayıp vücudunda iyice gezdirdim. Kollarını rahat kullanıyordu. Yürürken acı çekiyor gibi görünmüyordu. Ellerindeki ve boynundaki yaralar haricinde kanayan yeri de yoktu. Muhtemelen zindandaki taşlar, Zaiden'dan daha beter durumdaydılar.

Wilson hızlı ve kesik kesik nefesler alarak tam karşıma, bir başka yıkıntının üzerine oturdu. "Suyunuz var mı?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Az önce çıktık şu delikten." Bu basit cümleyi kurmak bile bir dizi öksürüğe sebep oldu. Zaiden, bedenim sarsılırken elini sırtıma yerleştirdi ve hafifçe rahatlatıcı daireler çizdi.

Zaiden derin bir iç çekişle Wilson'a döndü. "Kral Asano nerede?" diye sordu.

Wilson umutsuzca başını iki yana salladı. "Kızıl Ordu, duvarı geçtikten sonra saraya vahşice saldırdı. Uzun boylu, siyahi bir adam onları zalimce kontrol ediyordu. Kalkanların hepsi parçalara ayrıldı. Tüm askerlerimizi mızraklara dizdiler. Küçük bir ordu, yıkılmaz bir duvar gibiydi."

Olanları anlatmak ona acı veriyor gibiydi. İki elini yüzüne dayayarak birkaç nefes süresi boyunca gözlerini kapalı tuttu. Dinlendikten sonra hırıltılı ve titrek bir sesle tekrar konuşmaya başladı. "Sarayı tamamen kontrolleri altına aldılar. Yayı ve arbaletçilere ihtiyaçları bile olmadı. Cesetleri sarayın pencerelerinden bahçeye attılar. Asla dinmeyecek bir fırtınanın içine hapsoldüğümüzü düşündüm. Kral Asano'yu, eşini, danışmanlarını ve beni sığınakta sıkıştırdılar. Kral Asano kurtulamayacağını biliyordu."

"Öldü mü?" diye sordum anında. Bunu merhametle sormamın imkânı yoktu.

Wilson başını iki yana salladı. "Ölmedi. En azından onu son gördüğümde hâlâ yaşıyordu. Beni, sizi bulabilmem için sığınaktan dışarı yolladı."

“Bizi bulman için mi?”

“Majesteleri, onu koruyamayacağımı biliyordu. Habercilikte yetenekli olsam da hiç kılıç eğitimi almadım. Hayatım boyunca zihnimi ve çenemi çalıştırdım, kollarımı değil. Bu yüzden de size ulaşmanın daha mantıklı olacağını düşündü.”

Kaşlarımı çatarak Zaiden’a baktım. Onun yüzünde de şaşkınlık vardı. İkimiz de Kral Asano’nun Wilson’ı bize göndermesinin altındaki nedeni tam olarak anlayamıyorduk. “Bizi bulduğunda ne yapmanı söyledi?” diye sordum.

Wilson derin bir nefes aldı. “Krallıktan sağ salim çıkmanızı sağlamamı. Kral Asano, size geldiğinizde yardım etmediği için pişmanlık duyduğunu ve çok önemli bir kaybımız varken aramızda düşmanlık olmaması gerektiğini söyledi.”

Gülmek istedim. Önemli olduğunu düşündüğü kayıp, bir vatan hainiydi. Kral Asano, onun peşinden gideceğimizi düşünmüyordu herhalde, değil mi?

Zaiden, yanlış bir tahminde bulunarak, “Çok önemli bir kayıp derken krallığınızdan bahsediyordu herhalde,” dedi.

Wilson ona bakıp başını iki yana salladı. “Krallığımız düştü. Miath’ı siz kurtaramazsınız. Ama kurtarabileceğiniz biri var.”

“Cyra’dan bahsediyor,” diye bilgilendirdim Zaiden’ı, ardından onay almak için Wilson’a döndüm. Başını olumlu anlamda salladı.

Zaiden bu bilgi üzerine bir bana bir ona dönüp tozdan rengi kaybolmuş dudaklarını araladı. “Şansımız varken Irithel onu idam ettirmeliydi. Başımıza bu kadar bela açacağını bilseydim, canını bizzat alırdım.” Düşünceli düşünceli parmaklarını alnında gezdirdikten sonra aniden kafasını kaldırdı. Kaşlarını çatarak, “Bu kızda ne var da hem Euria hem de Kral Asano, onu bu kadar çok istiyor?” diye sordu.

Wilson, “Cyra Lovell, diyarın dönüşümü sırasında yetenek keşfeden insanlardan biriydi,” diye açıkladı asık suratıyla. “Kral Asano’yu defalarca uyardım; Cyra Lovell’in tehlikeli olduğunu ve zindanlarda tek bir hücrede tutulması gerektiğini söyledim. Ama o beni dinlemedi.” Başını iki yana sertçe sallayarak gözlerini yerdeki bir noktaya

dikti. “Bir gün Cyra’nın yanına yeni bir suçlu getirildi. Bu suçlunun demiri bükebilmek, onu istediği şekle getirebilmek gibi bir gücü vardı. Bu yüzden onu Cyra gibi demir değil, ahşaptan bir kafesin içine yerleştirdiler. Gardiyanların anlattığına göre o gün, Cyra her zamankinden çok daha neşeli ve konuşkandı. Yeni hücre arkadaşıyla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Ancak bir gün bile geçmeden hücre arkadaşını öldürdü.”

“Bunu sormaya korkuyorum ama...” dedi Zaiden, ellerini dizlerinin üzerinde birleştirerek. “Nasıl yaptı bunu?”

Wilson duraksamadan anlatmaya devam etti. “Cyra, onun gücünü kendine mal ederek hücre demirlerini bükmeyi başarmış. Yalnızca bir demiri yarısından keserek suçlunun kalbine saplayıvermiş.”

“Diğer yeteneği sanki kendine aitmiş gibi mi kullanmış yani? Ondan sonra neden kendisi de kaçmamış?” diye sordu Zaiden.

“Çünkü hücre arkadaşını öldürdüğü anda gücü de elinden gitmiş.”

“Yani,” dedim, yüksek sesle düşünerek. “Cyra Lovell, çevresinde yetenekli bir insan varsa onun güçlerini dilediği gibi kullanabiliyor. Ancak bu, yalnızca onlara yakınen ve yetenekli kişi hayattaysa işe yarıyor, öyle mi?”

Wilson başıyla onaylayarak tasdik etti.

Dehşetle Zaiden’a döndüm. “Bu çok kötü, Zaiden. Çok kötü,” diye tekrarladım üstüne basa basa. “Eğer Euria Vaseva’nın tarafında olursa...”

Zaiden sözümü tamamladı. “Bir tane değil, iki tane Acıların Hükümdarı’yla karşı karşıya kalırız.”

Wilson heyecanlanmıştı. “İşte tam da bu yüzden onu Ocreya’ya ulaşmadan önce bulup geri getirmeniz gerekiyor.” Sonra da duraksayıp ekledi. “Ya da öldürmeniz.”

Eğer işler o noktaya gelirse, Cyra’yı öldürebileceğimden eminim. Hiç tereddüt etmeden harekete geçebilirdim. Öte yandan, Irithel ve Drystan’ın onunla başka planları olabilirdi. Cyra, bir silah olarak kullanabileceğimiz potansiyele sahipti. Bu nedenle önceliğimizin, onu hayatta tutmak olması gerektiğini düşündüm. Onu

yetenekli insanlara yaklaştırmadığımız sürece bir sorun teşkil etmeyecekti. Normal bir insandan farklı olmayacaktı.

Zaiden ayağa kalkıp ellerini beline yerleştirdi. “İlk olarak kuşatma altındaki bu krallıktan kışımızı kurtarmamız lazım.”

Wilson başıyla onayladı. “Ahırda sizi bekleyen bir şövalye var. Kral Asano, onu bizzat sizin için seçti. Çok güçlü bir şövalyedir. Şerefli, cesur ve sadıktır. Kimsenin bilmediği, askerlerin bulamayacağı geçitleri bilir. Sizi güvenle sınıra götürüp bu katliamdan kurtarabilir.”

“Bu harika,” dedim ve bıkkınlıkla gözlerimi devirdim. Hâlâ sarıntının etkisinden çıkamamıştım. “Ama daha yeni bir enkazın altından sürüne sürüne çıktık. Tüm eşyalarımız odamızda kaldı. Kıyafetlerimiz, merhemlerimiz, yolculuk yiyeceklerimiz, silahlarımız...” Ne kadar çok şeyin yok olduğunu düşündüğümde göğsüme bir ağrı girdi. “Harita!” dedim panikle ve Zaiden’a döndüm.

İçinden bir küfür savurduğuna yemin edebilirdim. Sinirli bir nefesle bir taş parçasına tekme attı. “Harita!” diye öfkeyle hırladı dışlerinin arasından. Yüzünde öfke ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade belirdi.

Kâhini bulmamızı sağlayacak hayati bir değer taşıyan harita olmadan hedefe ulaşmamız çok daha zor olacaktı. *Tabii kâhin tüm bu saldırıların ardından hayatta kalmayı başardıysa*, diye düşündüm. Onun yaşayıp yaşamadığını haritadaki ışıktan anlayabilirdik belki de. Kaşlarımı çatarak düşünmeye çalıştım.

“Harita olmadan Cyra’ya yetişebiliriz ama ondan sonra kâhinin izini bir daha asla yakalayamayabiliriz,” dedim yutkunmaya çalışarak. “Kızıl Ordu’nun askerleri çok yakında sağ kalanların ve soyluların peşine de düşecektir.”

“Buna hiç gerek yok,” dedi Wilson. “Siz zindana inmeye karar verdiğinizde ben sığınağı çoktan terk etmiştim. Adamlarıma önemli olabileceğini düşündükleri eşyaların hepsini ahıra götürmelerini emrettim. Sizin eşyalarınızı yani. Harita buna dahil mi, bilmiyorum ama askerlerin parıldayan bir haritayı odada bırakacaklarını sanmıyorum.”

Zaiden'in öfkesi biraz yatışmıştı ancak yine de temkinli bir tavır takındı. "Umarım eşyalarımızı güvenli bir şekilde götürebilmişlerdir," diye mırıldandı. "Zira haritanın bizden başkasının eline geçmesi felaket olur."

Bir anlığına göz göze geldik. İçimde gölgeleri dağıtan bir rahatlama hissi olsa da tehlikenin tamamen geçmediğini biliyordum. "Vakit kaybetmeden ahıra gitsek iyi olacak," dedim Kızıl Ordu'nun zafer dolu, zemini titreten haykırıışlarını duyduğumda.

Wilson'ın rehberliğinde ahıra doğru yol aldık. Bizi mümkün olan en güvenli yoldan götürse de diken üstünde hissediyordum. Düşman askerleri kazandıkları zaferin sarhoşluğuyla bir süre fazla dikkatli davranmayacaklardı. Öldüreceklerini öldürmüşlerdi zaten. Zafer kazanılmıştı. Ancak her zaman yağmalamayı seven birileri ortaya çıkardı. Bu kadar zahmetin ardından sebepsizce, rasgele atılan bir ok tarafından vurulmaya niyetim yoktu.

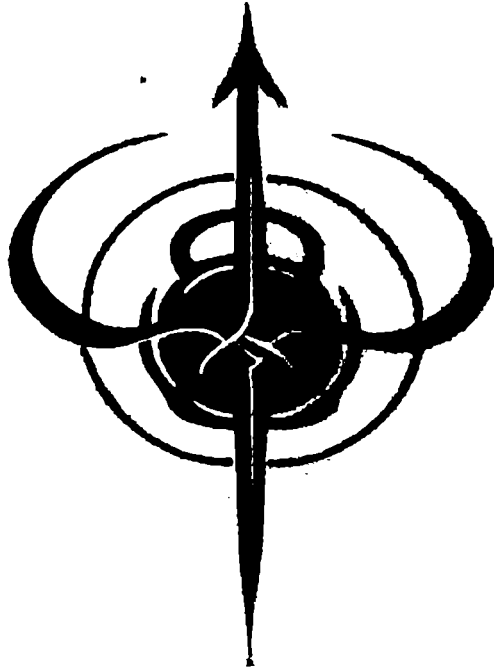
Ahıra vardığımızda, beklediğimiz gibi Wilson'ın adamları eşyalarımızı güvenli bir şekilde saklamıştı. Ancak sadece eşyalar değil, başka bir sürpriz de bizi bekliyordu. Kairon da buradaydı.

Ahırın içine ağır bir koku hâkimdi. Bir kraliyet ahırına asla bu kadar kirli bırakılmazdı; belli ki atlar tüm gece korkudan pisleyip durmuşlardı. Samanların çoğu bölmelerin ortasındaki boşluğa dökülmüştü. Ahır yağmalanmış ama bir şekilde ayakta kalmıştı. Birkaç bölmenin kapısı kırılmıştı. Kairon, kendine samanlardan bir sığınak oluşturmuş, bir tarafını açık bırakmıştı.

Zaiden kahkahasını bastıramayarak korkudan samanların arasına sinmiş çocuğa baktı. "Sıçan gibi her yerden çıkıyorsun! Senden kolay kolay kurtulamayacağız anlaşılın," dedi. Sözleri hafif alaycı olsa da, Kairon'u gördüğüne oldukça memnun gibiydi.

Zane, Kasırğa ve Çizme de güvendeydi. Korkmuşlardı ama hiç zarar görmemişlerdi. Fırlayıp çantamın içinde olması gereken haritayı bulmaya çalıştım. Biraz buruşuk olması dışında eskisinden farksızdı. Haritayı kucağıma kaydım ve dikkatlice inceledim. Kâhinin yerini belli eden ışık yok olmuştu. Yeni bir mesaj vardı.

Suluk parşömenin üzerine altın sarısı parlaklıkla işlenmiş bir kabartmalı simgeydi bu. İç içe geçmiş birkaç halka, dışarıdan ortaya ilerledikçe inceliyordu. Ortası güneşin kâğıda dökülmüş hali gibi daha açık renkliydi ve kâğıdın diğer kabarık yerlerini aydınlatıyordu. Ortasından fırça darbesiyle çizilmiş benzeyen bir ok geçiyordu. Okun alt kısmıysa tüylü olmaktan ziyade bir kılıcın ucunu andırıyordu.

“Bunun ne anlama geldiği hakkında fikri olan var mı?” diye sordum haritayı kendi etrafında çevirerek. Kimseden çıt çıkmadı.

“Kâhinin yeni mesajı olmalı,” dedi Kairon, hırıltılı bir sesle.

Zaiden bıkkın bir nefes verdi. “Yani kadın önce bizi, ‘Ben buradayım, gelin beni alın!’ diyerek Miath’a getirdi ve şimdi de ne anlama geldiğini bilmediğimiz harflerle yeni bir mesaj vermeye mi çalışıyor?”

“Harf değil,” diye düzelttim onu. “Bu bir simge.”

Başını onaylamadığını belirtircesine iki yana salladı. “Hayatımızda bir kere bile görmediğimiz bir simge.”

Haritayı on kalp atışı süresince inceledim. Eğer çizimler bir anlam ifade ediyorsa, oka baktığımda aklıma ilk gelen kişi Irithel olmuştu. En sevdiği silah oktu. Vârislerin eğitimi oklarla değil,

kılıçlarla verilirdi bu yüzden prens ve prenseslerin birçoğu iyi ok kullanamazdı. Önemli isimlerle bağdaştırmak istediğimde ok için aklıma yalnızca Irithel geliyordu.

Kılıca gelecek olursak da herkes olabilir. Euria Vaseva hariç. Euria kılıç kullanmayı sevmezdi. Büyü gücü kazanmadan önce bir suikastçı olduğu için hançerlere olan tutkusunu herkes çok iyi bilirdi. Ardından bunun benim hakkımda olabileceğini düşündüm. *İmparatorluğun Kılıcı*, diye geçirdim içimden. Kâhin için gerçekten bu kadar önemli bir isim miydim? Bize verdiği mesajın bir parçası olabilir miydim?

Halkalar ve güneş hakkında aklıma bir şey gelmiyordu. Halkalar Miath'ın çevresindeki surları sembolize ediyor olabilir ancak bu çok genel bir tahmin olurdu. Başımı iki yana sallayarak bunu daha sonra düşünebileceğime karar verdim ve haritayı yeniden katladım. Kaçık kâhin ve tuhaf sembolü biraz daha bekleyebilirdi.

Gözlerim bizi kendi atının yanında bekleyen gümüş zırlı şövalyeye kayd. Miğferi dahil her şeyi üzerinde olduğu için ne ifadesini görebiliyordum ne de nasıl bir insan olduğunu. Bu sırada Wilson yardımına yetişti. "Elçiler, bu Kral Asano'nun şahsi şövalyesi Meldrik Landstone."

Sonunda Meldrik Landstone kara tüylü miğferini kaldırdı ve yüzünü görünür kıldı. Zırhından anladığım kadarıyla uzun bacakları olmasına rağmen minyon omuzlara ve zayıf gövdeye sahip genç bir kızdı karşımdaki. Sert bakışlarının bizi lime lime eder gibi bir hali vardı. Kartal kadar keskin gözleri, dudağının sol tarafından aşağı doğru inen bir yara izi geçmiş savaşlarının izini taşıyordu. Gözleri yeşildi. Çimen veya ağaçlar gibi değil, değerli taşların sahip olduğu o derin yeşil rengiydi. Gece ağlamış olmalıydı çünkü yeşil gözleri kanlanmıştı. Kaşları incecik, burnu küçüktü. Bir kılıç kadar keskin çenesini iyice sıkıyordu. Ancak en dikkat çekici özelliği saçlarıydı. Sağ tarafında uzun, neredeyse siyaha çalan kahverengi saçları olmasına rağmen yüzünün sol tarafı keldi. Kazımamıştı. Saç kökleri yanmıştı. Geniş, iyileşmiş yumuşak derinin üzerinde bir tane bile saç kökü gözükmüyordu.

“Emrinizdeyim, Leydi Saige ve Lord Zaiden.” Bir ayağını yere sertçe vurarak selam verdi. Saygılı birinin sarsılmaz duruşunu taşıyordu. Aldığı eğitimden olsa gerek, gözlerimizin içine bile bakmıyordu. Atı sabırsızca homurdandı. Siyah benekli, kahverengi tüylü, güçlü yapısıyla tam bir şövalye bineği idi. “Adı Fincan,” diye bilgilendirdi Meldrik, atı izlediğimi fark ettiğinde.

“Neden Fincan?” diye sordum merakla.

“Küçüklüğünden beri fincanlardan su içmeyi çok seviyor. Sanırım minik şeyler hoşuna gidiyor. Beni ilk tanıdığımda da hemen uyum sağlamıştı.” Atıyla arasında özel bir bağ olduğunu yansıtan sıcak bir gülümseme eşliğinde atının kulaklarını nazikçe okşadı.

“Yolculuğunuz boyunca Meldrik sizinle olacak. O sarayın duvarları arasında büyüdü. Ona güvenebilirsiniz. Sizi korumak için canını vermekte tereddüt etmez.” İç çekerek ahırın kapısından dışarı baktı. Güneş yavaş yavaş gökyüzünde yükseliyor, günün ilk ışıkları yeryüzünü aydınlatıyordu. “Ortalık askerlerle dolmadan orman sınırına ulaşmalısınız,” diye devam etti hızlı hızlı konuşarak. “Ocreya yolunda pek fazla ağaç yoktur. Dinlenme yerleri de sınırlı olacaktır. İhtiyacınız olan her şeyi yanınıza aldığınızdan emin olun. Yolu uzatmamanız için gereken her konuda Meldrik size yardımcı olacaktır.”

Zaiden, Kairon’u saman yığınının altından çıkarmış, saçlarındaki saman parçalarını temizlemesine yardımcı oluyordu. “Hepimiz perişan haldeyiz. Şehirden çıkmadan önce üstümüzü değiştirebileceğimiz, kıyafet bulabileceğimiz bir yer yok mu? Ya da en azından biraz yemek ve su.” Kaşlarını çatarak birkaç saman parçasını daha yere attı.

“Benim evime uğrayabileceğimizi düşünüyordum, lordum,” dedi Meldrik. “Orada çantalarımızı hazırlar, çabucak sınıra ilerleriz.”

Mantıklı bularak Zaiden’a döndüm. Zaiden da aynı anda bana bakmıştı. Başım la onayladım. “Tamamdır o zaman. Yola çıkalım.”

Wilson birkaç adım geri çekilerek biz atları ahırdan çıkarırken uzaktan izledi. Ellerini göğsünde birleştirmişti. Korktuğu açıkça belli oluyordu. “Yolunuz açık olsun,” dedi ahırın kapısına vardığımızda.

“Sen bizimle gelmiyor musun?” diye sordu Kairon.

Wilson umutsuzlukla başını iki yana salladı. Yüzünde kaderini bilen bir adamın izleri vardı. “Size yalnızca ayak bağı olurum. Benim görevim burada.”

Burada, derken kastının Miath olmadığını biliyordum. Bahsettiği şey saraydaki göreviydi ancak artık ona ihtiyaç duyan bir saray yoktu. Wilson’ın bir görevi kalmamıştı. Ne bize faydası dokunurdu ne de Kızıl Ordu’ya. Euria’nın esir almak istemeyeceği kadar önemsiz biriydi. Üstelik, Wilson’ın yüzündeki hüznü yansıma kaderini çoktan kabul ettiğini gösteriyordu. Gözlerinin hafifçe ıslandığını fark ettiğimde yutkundum. Ona, bizimle gelmesini söylemek istedim. Buradan kaçmasını, kendini şehirden kurtarmasını önermeyi düşündüm.

Wilson’ın gözünden bir damla yaş süzüldü. “Çok geçmeden yola koyulsanız iyi olur.” Meldrik’e baktığımda, bunun bir veda olduğunu anladım.

“Bu taraftan,” dedi şövalye, atını savaş yıkıntılarının üzerinden atlatarak öne sürdü. Zaiden onu izledi, ardından da Kairon. Sona kalarak Wilson’a son bir kere daha baktım. Arkamda birilerini bırakmaktan oldum olası nefret etmiştim.

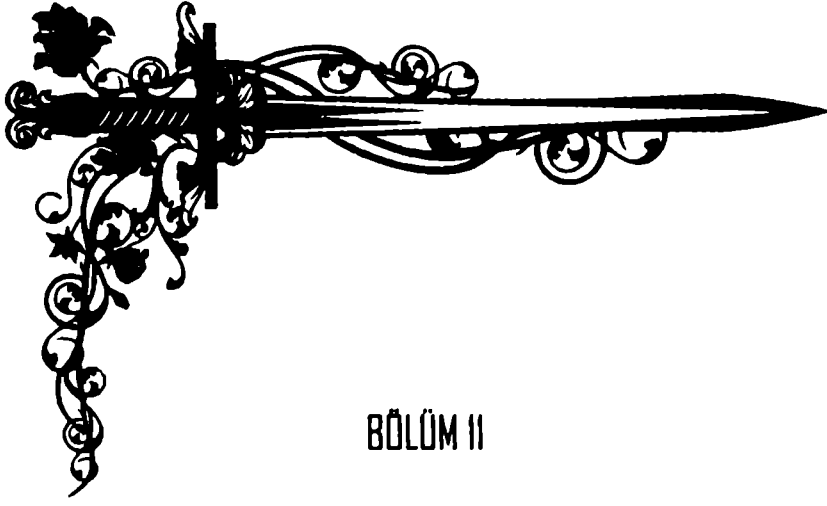
Wilson da durumun içime sinmediğini anlamış gibiydi. “Ben yalnızca sıradan bir insanım, Leydi Saige. Sıradan bir insan olarak öleceğim.”

Yutkularak başımı kaldırdım. “Hayır, Wilson. Cesur bir görev adamı olarak öleceksin.”

Hemen ardından Zane’in yelesini okşayıp kulağına Kasırğa’yı takip etmesini fısıldadım. Zane komutu hemen algıladı. Kasvetli ahırın bahçesini terk ederek ölüm kokulu yolda arkadaşlarını takip etti. Bunun Miath’ı son görüşüm olduğunu bilerek arkamı döndüm. Wilson şiddetli öksürüklerle dizlerinin üzerine çökmüştü. Drystan Asano’nun, oğluna bu krallığı miras bırakmak gibi bir hayali olduğunu biliyordum ama artık geriye miras bırakacağı bir krallık kalmamıştı.

Bu gerçek göğsüme kızgın bir bıçak gibi saplandı. Küçük prens Aideen henüz dört yaşındaydı. Babasının doğduğu krallığı asla göre-

meyecekti. Euria Vaseva ise artık dört krallığa birden sahipti. Daha fazlasını almasını önleyebilir miydik? Hayatımı sevdiğim insanlar ve sadakat üzerine inşa etmişim. Ne pahasına olursa olsun hayatımı onlar için feda edebilirdim. Peki sevgiyi, ölümün ta kendisi olarak gören bir kraliçeyi yok edebilir miydim?

BÖLÜM II

ANILARIN UFKU

İlerlediğimiz yolun kaldırımları cesetlerle, taşların arasındaki boşluklar kanla, hava acıyla doluydu. Ölü bedenlerin kokusu havayı zehirliyordu. Masumların kanı, yıkılan taş duvarların üstünde kuruyup kalmıştı. Bu kan nasıl yıkanırdı? Hangi yağmur çıkarırdı bu kadar acının izleri?

Bazı askerlerin yanlarından geçtik. Sayıları oldukça azdı. Kızıl Ordu için savaşan, kendi birliklerinden ayrı düşmüş askerlerdi bunlar. Saraya ilerlerken kalanları umursamıyorlardı. Pek bir şey kaldığı da söylenemezdi. Küçük bir kız çocuğunun annesinin solmuş, beyaza çalan yüzünü okşarken çığlık çığığa ağladığını duydum. Bir oğlanın, asker babasına ait olduğunu tahmin ettiğim bir miğferi kucağında taşıyarak boş boş yürüdüğünü gördüm. Halkın yardım için çaresiz haykırıışlarını hissettim. Her bir çığlık, göğsüme saplanan bir bıçaktı. Her bir görüntü, zihnimde açılan bir yaraydı. Her bir haykırış, hafızama çiviyle kazındı.

Pazarda devriyeye çıkmış gibi görünen bir ekibin yanından geçerken başımızı önümüzde tuttuk. Euria'nın ordusu, sivil halktan çalmıyordu. Nasıl oluyordu da bu kadar soyludan bir altın bile almıyorlardı? Savaştan kazanılan zaferler, para ve arzuyla kutlanırdı. Kadınların bedenleri birer çuval gibi kullanılır, yıllar boyunca emekle kazanılan halkın parası tek bir gecede askerlerin cebine inerdi. Ama Kızıl Ordu bunları yapmıyordu. Tecavüz etmiyordu. Çalmıyordu. Yalnızca öldürüyordu.

Tüm şehrin üzerinde yankılı bir dehşet havası vardı. Tek bir şafakta, binler yok olmuştu. Buradaki kimseyi tanımıyor olsam da yüreğim onlarla yanıyordu.

Meldrik, bizi iç halkadan çıkardı ve ormanın yakınındaki orta boy, kare duvarlara sahip derme çatma bir binaya doğru götürdü. Dört atı dikkat çekmeden bağlamamız için yeterli büyüklükte bir ev değildi. Duvarları gri kayalardan inşa edilmişti ve sıradan bir tasarıma sahipti. Bir şövalye için görkemli olmasa da, Meldrik Landstone göze batmayı sevmeyen birisine benziyordu.

Atlarımızı evin arka kısmına bırakıp kutuyu andıran binadan içeri girdik. Meldrik aceleyle elimizi yüzümüzü yıkayabilmemiz için su hazırlamaya koyuldu. Biz de o sırada temiz kıyafetler giydik. Elimizi çabuk tutmamız gerektiği için bu sırada neredeyse hiç konuşmadık. Meldrik, bana deri bir yelek verene kadar.

“Gömleğin üzerine giymem için mi?” diye sordum siyah renkli deri yeleği elinden alırken.

Şövalye başıyla onayladı. “Bedeninize olur mu emin değilim.”

Deri ceketi elime alıp üzerime tuttum. Meldrik’in vücudu benimkine kıyasla oldukça minyon kalıyordu. Bel kısmından otursa bile, göğüslerim onunkilerden çok daha büyüktü. Yeleğin üst kısmının kapanmasına imkân yoktu. “Küçük gelse de işe yarar,” diye mırıldanarak odanın bir köşesine ilerledim. Bu sırada Meldrik, yanımıza bir şeyler alabilmemiz için mutfak dolaplarını boşaltıyordu. Kuru etlere, peynirlere ve ekmeklere bakılırsa bu, genç şövalyenin ilk uzun yolculuğu değildi.

“Tahmin ettiğimden daha hazırlıklısın,” dedim çantasına doldurduğu yiyeceklere bakarak.

İşine bir an bile ara vermeden cevapladı. “Bu, Kral Asano’nun beni ilk göreve gönderişi değil.”

“Ama muhtemelen sonuncusu.” Zaiden’in sesi odada yankılandı. Üzerindeki tozlardan kurtulmuştu. Şanslıydık ki Meldrik’in evinde tam da Zaiden’a olacak bedende kıyafetler vardı. Temiz kıyafetleri ve dik duruşuyla yolculuğa hazır görünüyordu. Birkaç adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. Vücudu dinç dursa da gözlerinden yorgunluk

akıyordu. Kısılmış bakışlarını üzerimde gezdirdi. Sıcak, pürüzlü parmak uçları boynumun etrafında dolaşarak gömleğimin yakasını düzeltti. “Hazır mısınız?” diye sordu dalgın dalgın gömleğime bakarak. Kimbilir aklından neler geçiyordu... O da benim kadar sarsılmıştı.

Yıllar içinde onca vahşete şahit olmuştuk. Bir adamın gözlerinden canının çekilmesini izlemiştik. Kanamış ve kanatmıştık. Ama hiçbir zaman gerçek bir savaşa tanık olmamıştık. Gerçek bir savaşın halk üzerindeki etkisini bu kadar yakından tecrübe etmemiştik. Savaş unutulmaz, sarsıcı ve trajikti.

“Hazır olmak zorundayım,” diyerek kılıcımın kemerini iyice sıktım. Zihnimden hızla silahlarımı sayıp hepsini yerleştirdiğimden emin oldum. Belimde kılıcım, çizmemde ince uzun hançerim, üst bacağымda kısa hançerim, gömleğimle deri yeleşimin arasında bıçağım. Dördü de yerinde, yedekleri ise çantamdaydı.

Evden çıkarken Meldrik’in yolculuğumuz için gerekli olan eşyalar harici hiçbir şey almadığını fark ettim. Etrafa özlemle bakıyordu. Geriye dönecek bir evinin kalmaması mümkündü. Konumu tehlikeli bir bölgedeydi. Yıkıp yakılabilirdi.

“Anı olarak almak istediğin bir şey yok mu?” diye sordum atlarımızın dizginlerini çözerken. Zane’in keyfi kesinlikle yerinde değildi. Huzursuzca yerinde tepiniyor, sinirli soluklar vererek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Elimi sert tüylerinin pürüzlü yüzeyinde usulca dolaştırarak onu sakinleştirmeyi denedim.

“Fazla yüke lüzum yok, leydim,” dedi Meldrik. Eyerinin üzerinde yerini aldı. “Bir şövalye için geride bırakılan anılar, yürüdüğümüz yollarda bastığımız taşlardan farksızdır. Bastığımız her taşa veda öpücüğü kondurmadığımız gibi, anılarımızı da yanımızda taşıyamayız.”

Başımı iki yana salladım. “Ama burası senin evin, Meldrik. Çok yakında harabeye dönecek.”

“Harabeler, unutulmaya mahkûm hikâyelerin dilsiz şahitleridir.”

Kaşlarımı çattım. Aldığı eğitimden olsa gerek, Meldrik bazı konularda çok net düşüncelere sahipti. Fikrini değiştiremeyeceğimi anlayarak ayağımı metal kayışlı üzengeye yerleştirdim. Zane’in dizginlerini elime aldığımda, biraz olsun rahatlamışa benziyordu.

“Şiir okumalarınız bittiyse artık yola koyulabilir miyiz?” diye sordu Zaiden, Meldrik’e bakarak. Şövalye başıyla onayladı ve önden yola koyuldu.

Miath’ın dış surlarının büyük bir çoğunluğu yıkıldığı için dışarı çıkmamız zor olmayacaktı. Sonsuz Orman’a uzanan en yakın ve en kısa patikada uzun adımlarla ilerledik. Yıllarca direnmiş şehirden geriye pek bir şey kalmamıştı. Yalnızca bir saldırıyla harabeye dönüşen şehir bir saldırı altında daha kalsa dümdüz olurdu.

Önümüzde bir taş yığını belirlediğinde, bunun surların kulelerinden biri olabileceğini düşündüm. Yıllar boyunca Sonsuz Orman’la Miath arasındaki sınırı koruyan taşların üzerinde yeşil sarmaşıklar birikmişti. Koyu gri taşların arasına zehir gibi yayılmış, bulabildikleri tüm boşlukları doldurmuşlardı. Şimdi köklerinden koparılmış halde yerde yatıyorlardı.

Buna benzer sarmaşıklarla daha önce de karşılaşmıştım. Kraliyet Okulu’nun arka bahçesine açılan duvarında da vardı bunlardan. Üzerinden altı yıl geçmiş olmasına rağmen daha dün gibi hatırlıyordum. Sırtımda yatan yaraların izi kadar taze hissettiriyordu. Dehşet içinde geçirdiğimiz o günlerden nefret etmişim. Şimdi ise... Neredeyse o günleri özleyecek hale gelmiştik.

Yirmi dört vâris arasındaki savaşı, gerçek bir savaş zannetmek benim hatamdı. Kaderin sesini dinlememekle hata etmiştik. Kâhini çok önce bulmaya çalışsaydık, onun diyarın başına gelecek olan felaketleri önlemeye çalıştığını daha erken anlasaydık her şey çok farklı olabilirdi. Diyarın ikiye bölünmesini engelleyebilirdik.

Daha dün, bir şehir kapısı olan yıkıntının üzerinden geçerken kara bulutların gölgesine girdik. Kızıl Ordu burayı yıkıp geçeli, Miath askerleri burada can vereli çok az zaman geçmişti. Bu kadar az zaman geçmesine rağmen etrafta kimse yoktu. Üzerinde dolaştığımız yıkıntıların ortasında yalnızca kendi adımlarımızın yankısı duyuluyordu. Ancak bu, rahatlamak için bir sebep değildi. Kairon hariç hepimizin gözlerinin etrafta dikkatlice gezdiğini, her hareketi izlediğini biliyordum. Sessizlik bir tuzak gibi etrafımızı sararken her an tetikte olmamız gerekiyordu.

Kara bulutların gölgesinde ilerlerken, önümüzdeki yıkılmış şehrin manzarası yerini yavaş yavaş kırsala bıraktı. Yeşilin soluk tonları belirginleşirken, ormanın başladığı yere yaklaştık. Sınırı geçmek üzere olduğumuzu anlayarak Zaiden'a bir bakış attım. Gözlerine bir perde inmiş gibiydi; gizemli ve tehditkâr bakışlarını koruyarak etrafı izliyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Zane'in dizginlerine daha sıkı tutundum. Sağlam, temkinli tempoyla Sonsuz Orman'a adım attık. Tepeyi çıkana kadar tırnaklarım avuççilerime canımı acıtacak kadar geçmişti. Zane'e daha uzun süre asılı kalmak istediysen de bunu yapmadım. Miath Krallığını, ya da krallıktan geriye kalan her neyse onu, yukarıdan görebileceğimiz kadar rahat bir noktaya ulaştınca durup soluklandık. Gözlerimi dumanların, alevlerin, vücutları terk eden canların, ruhların üzerinde gezdirdim. Göçüp gitmiş olanları anmak, cesaretlerinin duyulmasını sağlamak mühimdi. Ama elimizi çabuk tutarak geriye kalanların aynı sonu paylaşmadığından emin olmak daha önemliydi.

Dinmiş savaşın kalıntılarına son bir kere daha baktıktan sonra Meldrik boğazını temizledi. "Bu taraftan," dedi başıyla ormanın derinliklerini işaret ederek. Miğferi başında değildi. Yeşil gözlerinden bir damla yaş süzüldüğünde başını aceleyle uzaklara çevirdi. Bir şövalyenin onuru, vatanına bağlılığıyla ölçülürdü ve Meldrik, büyüdüğü, hizmet ettiği krallıktan geriye hiçbir şey kalmadığı gerçeğiyle yüzleşiyordu.

Meldrik ve Kairon önden ilerledi. Zaiden'la ben birkaç adım geride kaldık. Zane beni güvenle doğru yolda ilerletirken haritada beliren simgeyi düşünmeye devam ettim. "Cyra, tüm bu savaşta önemli bir role sahip olacak," diye fikrimi yalnızca Zaiden'ın duyabileceği bir tonda dile getirdim. Onu güneşle özdeşleştiren yalnızca ben değildim. Irithel de değildi. Kâhin bile onu güneşin bir parçası gibi sembolize etmişti.

Zaiden, Kasırğa'yı Zane'in dibine kadar getirdi. "Cyra simgedeki halkalarsa, ok da Irithel olmalı. Geriye kılıç ve pençe gibi açılan iki kıvrım kalıyor." İç çekerek belimdeki kılıca baktı. "Bunu söyleyen olmak istemiyorum ama senin de kâhinle bir bağlantın olabilir,

Siyah Kuğu. Okun bir ucu kılıca dönüşüyor. İmparatorluğun Kılıcı'ndan daha iyi bir benzerlik göremiyorum doğrusu.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Ben o kadar önemli biri değilim.”

“Sandığından çok daha önemli birisin. Kehanette bahsin geçmiyor diye diyarın geleceğini etkilemediğini düşünmemelisin. En az bahsi geçen insanlar kadar faydan dokunabilir. Ya da zararın.”

Gözlerimi onunkilere diktim. “Bu konuyu düşünmek kafamı patlatacakmış gibi hissettiriyor,” diye itiraf ettim hafifçe oflayarak. “Kâhin bizi çocuk oyuncağıymışız gibi bir ö tarafa bir bu tarafa sürükleyip duruyor. Onlarca çözülmemiş gizemin içinde at koşturuyoruz.”

“Miath'a gelmemizin sebebi, kâhinin orada olması değildi bence,” dedi Zaiden, düşünceli bir ses tonuyla.

Onu başımla onayladım. Aynı şeyi ben de düşünmüştüm. “Savaşı durdurmamız ve Cyra'nın suikastçılar tarafından kurtarılmasını engellememiz için gönderildiğimizi düşünüyorsun, öyle değil mi?”

“Evet,” diyerek derin bir nefes verdi. Kömür karası kaşlarını sertçe çattı. “Ve biz başarısız olduk.”

“Telaflı edilemez bir mağlubiyet.” Büyük savaşı kazansak, diyarı kurtarsak bile Miath Krallığı uzun bir süre ayağa kalkamazdı.

“En azından Cyra'nın, Euria'nın eline geçmesine engel olmalıyız,” dedi Zaiden yutkunarak. “İkisi birlikte çok güçlü olurlar. Euria ile başa çıkmakta zaten zorlanıyoruz. Güçlerini Cyra'nın kullanmasına izin verirse onları durduramayız. O noktadan sonra şu sözde büyük kurtarıcı gelse bile...”

Sözünü keserek onu düzelttim. “Diyarların Yazarı.”

“Diyarların Yazarı gelse bile diyarı onların elinden alamaz,” dedi Zaiden, gözlerini kaçırarak. Aşınmış, yaralı elleri Kasırğa'nın tozlu yelesinde gezindi.

Bir süre duraksadıktan sonra rahatsızca dudaklarımı ıslattım. “Zaiden,” dediğimde anında bana dönerek belli belirsiz bir gülümseme sergiledi.

Derin bir nefes aldım. “Zindanlardaki tüneldeyken Cyra'nın söylediği şu şey aklıma takıldı.” Elbette yalnızca bir yalan uydurmuş, zi-

hinlerimizle oynamaya çalışmış olabilirdi. Cyra'nın yapmayacağı bir şey değildi bu. Hayatta kalmak için girmeyeceği kılık, söylemeyeceği yalan yoktu. Ama nedense bu sefer söyledikleri önceden düşünülmüş ve planlanmış gibi gelmişti. "Sana, toprağın altında kalmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"Evet," dedi Zaiden, yüzüme bakmadan.

Göz teması kurmaması hislerimde haklı olduğumu kanıtlar nitelikteydi. "Ne demek istedi?"

Rahatsız bir halde yutkunurken göğsünün kesik kesik inip kalktığını gördüm. *Altı yıl*, diye düşündüm. Altı yıl boyunca Zaiden'in geçmişini kurcalamamıştım. Ondan, anlatmak istemediği hiçbir bilgiyi istememiştim. Babamdan nefret ettiğim için, kimsenin bana onu anlattırmasını istemezdim. Bu yüzden Zaiden'dan da ne ailesi ne kardeşleri ne okula gelmeden önce yaşadıkları hakkında bir bilgi talep etmiştim. Ancak düşmanlarımızın eline koz verecek bir durum söz konusuysa bunu bilmem gerekirdi. Gerçekler, Zaiden'in canını yaksa bile.

Zaiden'in yüzündeki gülümseme yitip gitti. Geriye buruk bakışları kaldı. "Babamdan bahsediyordu," diye açıkladı. "Babamdan ve bizi yetiştirme şeklinden."

Elimi uzatıp nazikçe koluna dokundum. Bundan aldığı cesaretle devam etti. "Biliyorsun, Duogon diğer krallıklardan daha kopuk hüküm süren bir krallık. Yıllar boyunca kendilerini ötekileştirmeyi başarmış bir hükümet. Bunun iyi yanları olduğu gibi kötü yanları da var. Eski dinlere ve batıl inançlara inanan insanların sayısı diğer krallıklara nazaran çok daha fazla."

Devam etmeden önce bana baktığında anladığımı belirtircesine başımı salladım. Boğazını temizledi. "Babam da eski diyar dinlerinin izinden giden bir adamdı. Bir Prithvi takipçisiydi. Ben ve kardeşlerim, doğduğumuz andan itibaren köklü Prithvi kitapları ve öğretilerle büyütüldük."

Prithvi, çok eskide kalan bir dindi. Diyarın son yıllarında orada burada kalan bazı soylu aileler ve inançlı din adamları hariç ismi bile duyulmazdı. Sarayımda aldığım eğitim doğrultusunda hafızamı

biraz zorlamaya çalıştım. Prithvi, toprağın kutsallığını ve yaşamın kaynağı olduğunu destekleyen bir inanç sistemine sahipti. Toprağın insanların fiziksel ve ruhsal tüm ihtiyaçlarını karşılayacağını söylerdi. İbadetleri ve ritüelleri hakkında pek bir şey hatırlamasam da hepsinin toprakla ilgili olduğuna emindim. Bazı takipçiler topraklarını minik şişelere doldurur, onları birer ilaç veya aksesuar gibi yanlarında taşırlardı. Doğdukları topraktan bir parçanın onları koruyacağına inanırlardı.

“Pek fazla bir şey hatırlamıyor olabilirsin,” dedi Zaiden, kolunun üzerindeki elime bakarak. “Öğretilerin ve kutsal kitapların birçoğu geçmişte kaldı. Artık tarih derslerinde bile pek anlatılmıyor,” dedi ve yeniden ormanın derinliklerine döndü. “Ama babam hepsini hatırlıyordu. Öğretilerden biri, çocukların güçlenmesi ve yenilmez olması için topraktan beslenmeleri yönündeydi. Babam bunu fazla ciddiye alırdı. Okuma yazma öğrendiğimiz gibi tüm kardeşlerime bunları öğretti. Ancak eğitimimizi yalnızca sözle vermedi. Bizi her sene doğum günlerimizde, yeni yaşımızda daha güçlü olabilmemiz için toprağa gömdü.”

Kesik bir nefes aldığımda âdeta yüreğim parçalandı. Sanki o anılarını tekrar tekrar yaşıyordu. “Bir tabutta değil. Sandıkta değil. Üzerimizdeki kıyafetlerimizle, bizi ceset gömercesine toprağa gömer, nefessiz kalacağımız ana kadar başımızda beklerdi.”

“Hepinize mi yaptı bunu?” diye sordum korka korka.

Başıyla onayladı. “Kraliyet Okulu’na gönderileceğim sene, geç katılmamın sebebi buydu. Babam okula gelmeden önce, aramızda donecek savaştan haberdar olduğu için kendince beni hazırlamaya karar verdi. Siz okula başladığınızda, ben toprak altında nefesim için savaş veriyordum. Okula gideceğim güne kadar, babam her gün daha da güçlenmemi sağladığını zannederek beni toprağa gömdü. Eğer razı olmazsam, muhafızlarını kullanarak zorla yatırılıyordu toprağın altına.” Parmaklarını yüzünün sol tarafına, yara izinin olduğu yere getirdi.

“Bu da o zaman oldu. Babama karşı çıktım. Yaptığının eski kabalılık olduğundan bahsettim. Bana ve kardeşlerime eziyet etmekten başka hiçbir işe yaramadığını söyledim.” Elini yeniden indirerek

Kasırğa'nın dizginini yakaladı. "Boyun eğmeyi öğreneceğimi haykırarak bana bu yarayı verdi."

Ona destek olmak istiyordum. Ona yaşadığı her şeyin geçmişte kaldığını fısıldamak istiyordum. Artık babasının veya bir başkasının ona zarar veremeyeceğini, benim yanımda olduğunu söylemek istiyordum. "Zaiden," diye fısıldadığımda bir kere daha bana dönmek yerine uzakları izlemeyi tercih etti.

"Çok geçmeden boyun eğmenin de bir güç olduğunu fark ettim. Çünkü babam, başarılı olduğunu zannediyordu ama içimde yanıp tutuşan öfke hakkında en ufak bir fikri yoktu. Buna kalkıştığı her gün topraktan yardım istedim ama nafile. Gökyüzüne yalvardım ama yukarısı bomboştu. Yalnızca ben vardım. Yalnızca ben, kendime yardım edebilirdim. Kendime bir mezar kazdım ve adına sabır dedim."

"O canavar sana artık zarar veremez, Zaiden. Asla." Zane'i yavaşlatarak yeniden bir elimi Zaiden'in koluna yerleştirdim. Duraksadı. Bakışları tereddütle elime kaydıkdan sonra gözlerimi buldu.

"Biliyorum. Ondan nefret etmek istiyorum. Ondan intikam almak istiyorum ama kalbimdeki öfke artık eskisi gibi yanmıyor. Zaman, onu affetmeme sebep oldu ve bu yüzden kendimi affedemiyorum."

Onu çok iyi anlıyordum. Babasından nefret etmek istemesini, edememesini, nefretini besleyemediği için kendini suçlamasını... Hepsini o kadar iyi anlıyordum ki elimden yalnızca ona sarılmak geliyordu. Diyardaki hiçbir dilin, hiçbir kelimenin teselli olmayacağını iyi biliyordum. İkimizin de o masum, soylu çocukluğunun altında çok iyi bilenmiş birer savaşıcı yatıyordu.

"Anlayamadığım konu, Cyra bunu nereden biliyordu?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Ve bunu bize karşı kullanmak için neden bu kadar sabırsız davrandı?"

Zaiden umursamazca omuzlarını silkti. "Orada kimbilir kaç tane suçluyla konuşma şansı olmuştur. Onlardan çeşitli krallıklar hakkında hiç duyulmamış bilgiler almış olabilir."

"İyi ama aldığı bilginin doğruluğundan nasıl emin oldu?"

"Belki de yalnızca isabetli bir laftı," diyerek dudaklarını büzdü.

Kaşlarımı çattım ve başımı iki yana salladım. “Zindanlardaki konuşmaların tamamında bir tuhaflık vardı, Zaiden. Dane’in korkulu sesi, Ethel’in bizi oyalamak için olayları uzun uzun açıklaması... Üstelik, bize zindanların altının tünellere açıldığını söylemeseler hayatta kalamazdık. Düşmanlarına bunu söylemelerinde hiçbir mantık yok. Bunlar daha dün suikastçı olmuş insanlar değil ki, bu görevin içine doğmuşlar.”

“Söylediklerinde haksız değilsin ama fazla detaylı düşünüyorsun bence. Eğer bu işte bir bityeniği varsa bile çok yakında öğreniriz. Nasıl olsa onların yalnızca yarım günlük uzağındayız. Yakaladığımızda aklına yatmayan her ne varsa bizzat onlara sorarsın.”

İstemeye istemeye de olsa konuyu kapatmaya karar verdim. Tam o sırada, önden ilerleyen Meldrik’in sesi duyuldu. “Yankı Yarığı’na geldik. Kamp kursak iyi olur!”

Zaiden’la birbirimize birer bakış atıp atlarımızı ona ve Kairon’a yetiştirdik. “Kamp mı?” diye söylendim. “Daha yeni yola çıktık. Hem men kamp mı kuracağız?”

Meldrik, atını yavaşlatarak gökyüzünü işaret etti. Güneş, iki ağacın arasındaki bir örümcek ağına vurmuştu. Güzelliği karşısında gözlerimi kırptırdım. Küçük bir yaprak kurusu havada hızla uçarak ağa yapıştı. Örümcek, avını öldürmeye gelmedi. Ortalıklarda yoktu. Yuvasını terk etmişti. Bir şeyden mi saklanıyordu?

“Yağmur yağacak,” dedim sesli bir şekilde düşünerek.

Meldrik onayladı. “Hem de çok kötü bir fırtına geliyor. Biraz ileride mağaralar olduğunu biliyorum. Hızlı hareket edersek yağmur bastırmadan ulaşma şansımız var, leydim.”

Ölü bir adamın nefesi kadar soğudu hava. Sakin ve sabit bir hızda ilerledik. Gökyüzünün maviliği, kara bulutlarla griye boyanırken hava gittikçe daha da serinledi. Nehir yatağını gördüğümüzde kısa bir süre soluklandık. Ardından taşlı küçük tepeleri, çam ağaçlarını aştık. Sonsuz Orman’ın başlangıcından Yankı Yarığı’nın sonundaki mağaralara kadar yaklaşık bir domuz avı süresi kadar yolculuktan sonra kendimizi Meldrik’in bahsettiği mağaralarda bulduk.

Hiçbiri uzaktan davetkâr durmasa da bir tanesini gözüme kestiriverdim. Girişinde asılı duran eğreltiotu, olur da isyancılara denk gelirsek bizi gizli kıldardı. Tam o sırada bir gök gürültüsü koptu. Sağımızdaki meşe ağacındaki iki sincap bağıarak kaçtılar. Zaiden sırtıttı. “Bu sincaplar kadar korkak hayvanlar görmedim.” Ardından kaşlarıyla Kairon’a bir işaret verdi. “Seninle bir akrabalıkları var mı?”

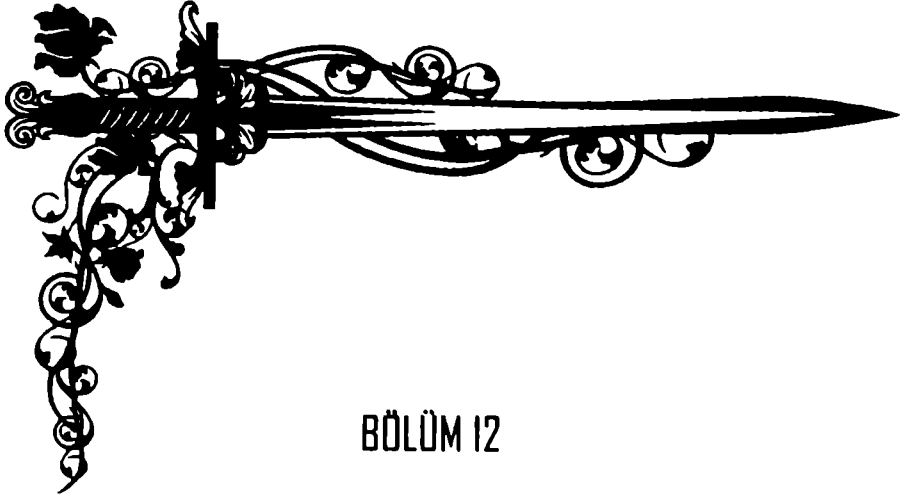
Kairon cevap vermek yerine gözlerini devirdi. “Bahse varım bu gece fırtına yüzünden uyuyamayacak ve iki kişilik nöbet tutacaksın.”

Zaiden kaşlarını çattı. “Kabul.”

“En azından artık dört kişiyiz,” dedi Meldrik gülümseyerek. “Lordum ve leydim daha uzun, rahat bir uyku uyuyabilirler.”

Tam ona, Kairon’un nöbet tutmadığını söyleyecektim ki vazgeçtim. Grubumuz içindeki dinamikleri öğrenmesi için henüz erkendi.

Bir gök gürültüsü daha yeryüzünü inlettiğinde elimizi daha çabuk tutarak mağaranın yolunu tuttuk.

BÖLÜM 12

YANKI YARIĞI

Üstünkörü mağarayı inceledim. Bir tünel şeklinde daralarak uzanan mağaranın genişliği tam bize göreydi. Geçmişte görkemli volkanik faaliyetler sonucunda oluşan bu yarık şimdi bizim korunma alanımız olacaktı. İçeride, mağaranın uzandığı tünelden veya dağın üzerinden yanımıza ulaşan bir uğultu içeriye dolduruyordu. Batıl inançlara sahip biri olsaydım, bu uğultunun burada can vermiş ruhların feryatları olduğuna inanabilirdim.

“Ürpertici, değil mi leydim?” diye sordu Meldrik, mağaranın ortasında durarak.

Omuzlarımı silktim. “Sadece rüzgârın uğultusu.”

“Burası çok soğuk,” dedi Kairon, kollarını ovuşturarak. “Ateş yakmalıyız.”

Güneş tamamen batmadan önce çok az vaktimiz olduğu için elimizi çabuk tuttuk. Başlangıçta güneş ışığı bize yol gösterse de ateşimizi yaktıktan sonra işinin bittiğini kabullenircesine bizi, ancak böyle büyük bir dağın en derinliklerinde rastlanabilecek türden zifiri bir karanlığa mahkûm bıraktı ve gitti.

Fırtınayla beraber buz gibi esen rüzgârdan korunmak için atarımıza ve birbirimize yakın oturuyorduk. Eğreltiotları girişi biraz kapatsa da nöbet tutmamız şarttı. Bir süre daha oturduktan sonra Kairon, atının karnına doğru çekildi. Meldrik’le, hayatı hakkında muhabbet ederken çok geçmeden uykuya dalmıştı bile.

Meldrik, ilk nöbete başlamadan önce biraz daha konuştuk. “Annem ve babam köylülermiş,” dedi kaldığı yerden devam ederek. “Ancak ben çok küçükken ikisi de bir salgında ölmüş. Ben bunları hatırlamayacak kadar küçüktüm. Ölümünün ardından komşumuz, anne ve babamın sahip olduğu tek çocuklarını, yani beni bir sepete koyup Miath Kralı’na götürmüş. İçeri alınmayacağını anlayana kadar bağırp çağırılmış ancak en sonunda muhafızlar pes etmesini sağlamış. Kadın da gece olana kadar beklemiş. Karanlık çöktüğünde kimseye görünmeden sepeti sarayın kapısına bırakıp kaçmış. Kral Asano, benim sokağa atılmamı emretmiş ancak kraliçe bunu kabul etmemiş.”

Drystan’ı öldürmek isteyen, gerçek annesini öldürtmeyi başaran bir kadın hakkında merhamet hikâyesi duymak tuhafıma gitmişti. O kadında merhametin ve anne sevgisinin bir tutamının bile olduğunu sanmıyordum. Belki de Heli’a’nın karakterindeki problemler de uzun yıllar boyunca annesinin etkisi altında kaldığı için olmuştu. *Annesi ve babası*, diye düzelttim kendimi. Drystan, bu saray hayatından normal çıktığı için şanslıydı.

“Kralın seni diğer şövalyelerden ayırmasının sebebi bu mu o zaman?” diye sordu Zaiden, hafifçe bana doğru kayarak. Devasa cüssesine rağmen o bile ara sıra soğuktan ürperiyordu.

Meldrik başıyla onayladı. “Bir baba gibi hissettiren, kendime en yakın gördüğüm kişi oydu. Minnetimi ona kusursuz şekilde hizmet ederek gösteriyorum.”

“Peki saçlarına ne oldu?” diye sordu Zaiden, Meldrik’in başının sol tarafını işaret ederek.

“Zaiden!” diye bağırdım ve dirseğimi böğrüne geçiriverdim. Şövalyenin başına neler geldiğini bilemezdik ve bunu direkt sorması nezaketsizlikti.

Omuzlarım yukarı kaldırarak kaşlarını çattı. “Ne var? Merak ettim.”

“İnsanlar da sürekli senin yara izini merak edip sorsa ne hissedersin?”

Umursamadığını belli edercesine yüzünü buruşturdu. “Sorduklarına pişman ederim.”

Meldrik'in gülmemeye çalıştığını fark ettiğimde biraz olsun rahatladım. "Cevap vermek zorunda değilsin, Meldrik," diyerek usulca gözlerinin içine baktım.

Gülümsedi. "Anlayışınız için teşekkür ederim, leydim. Bunun özelim olduğunu belirterek affınıza sığınyorum."

Zaiden gözlerini devirerek bana bir bakış attı. "Fazla nazıksın."

"Fazla konuşuyorsun," dedim, burnumu kırıştırıp başımla hafifçe omzuna vurarak.

Meldrik boğazını temizleyerek küçük tartışmamızı sonlandırdı. "Eğer sorun olmazsa, ben de size bir soru sorabilir miyim?"

"Benim sorumu cevaplamadın ki!" diye çemkirdi Zaiden, yapmacık bir öfkeyle.

"Elbette sorabilirsin," diye yanıtladım şaşkın şövalyeyi.

Meldrik konuşmadan önce derin bir nefes aldı. "Tüm diyarı gezmiş olmalısınız. İnsanların durup dururken yeteneklere sahip olması hakkında kayda değer bir kaynağa veya bilgiye ulaşabildiniz mi? Zira kimse yetenekleriyle doğmuyor, özel güçlerini sonradan keşfetmeye başlıyor."

Başımı istemeye istemeye iki yana salladım. "Ne yazık ki bu konuda elimiz boş. En iyi tahminim, doğanın dengesinin bozulmuş olması yönünde. Tarih kitaplarında, binlerce yıl önce yaşayan büyücülerin varlığına dair izler var. Ancak bilimle büyüyü karıştırmış olmaları muhtemel. Bilgelığın son temsilcilerini yok etmeleri, gerçeği hiçbir zaman tam olarak bilemememize yol açtı. Acaba diyar, eski zamanlarda gerçekten büyülü müydü? Yoksa sadece kendimizden daha ileri bir medeniyetin mirasını mı sildik?"

"Ben sanırım bu konuda bir şeyler biliyorum," dedi Kairon, yatığı yerde kıpırdanarak. Kurumuş dudaklarını ve dilini birkaç kez şapırdatarak kendine geldi. "Gezgin hayatım boyunca öğrendiğim birkaç şey var."

Zaiden sabırsızca elini salladı. "Ne duruyorsun öyleyse, anlat!"

"Waitha'dan geçerken bir kadınla tanıştım. O, büyüyü ve yetenekleri türlerine göre sınıflandırmış, bir nevi tablo oluşturmuştu. Duyulan, duyulmayan ve henüz keşfedilmemiş büyü güçlerini ayır-

mişti. Saldırı ve savaş yetenekleri bunlar arasında önde geliyordu, Euria Vaseva'nın sahip olduğu gibi. Sanırım Cyra Lovell'in gücünü de buraya ekleyebiliriz." Düşünceli bir ifadeyle başını yan tarafa doğru eğdi.

"Kullanma amacına göre değişir," diye ekledi Zaiden.

Kairon iç çekip konuşmaya devam etti. "Diğer bir sınıflandırma ise doğayla ilgili, zararsız büyü türleriydi. Şifacıların bu kategoriye girdiğini belirtmişti. O zamanlar Orman Muhafızı adından ve yeteneklerinden haberdar olmasam da onun da bu gruba dahil olduğunu düşünüyorum. Zarar vermek yerine, genellikle yarar sağlayan, ancak etki alanı sınırlı olan yetenekler."

"O halde kâhinleri de buraya ekleyebiliriz," dedi Meldrik.

Ancak Kairon, bu fikri kesin bir dille reddetti. "Kâhinler tamamen farklı bir kategoriye ait. Zihinsel yeteneklerle ilgililer. Düşünceleri manipüle etmek, olağanüstü zekâya sahip olmak, stratejik düşüncede sıradan insanlardan üstün olmak, icatlar yapmak ve tabii ki geleceği tahmin etmek... Bunlar kendi kategorilerini oluşturuyorlar."

"Mükemmel," dedim iğneleyici bir ses tonuyla. "Keşke bir de doğaüstü kalkanımız falan olsa. Ya da dilediğim zaman kullanabileceğim bir tür koruma büyüsü."

Zaiden sırtıttı. "Ne dilediğine dikkat et Siyah Kuğu, yetenekli insanların bize düşman olmak gibi bir alışkanlığı var."

Kairon, "Fawn, bize sırtını dönmedi. Bize yardım etti," diyerek hemen savunmaya geçti.

Meldrik bir bana, bir Kairon'a bakıp kaşlarını çattı. "Fawn kim?"

"Aradığımız kişi olmadığı kesin," dedi Zaiden homurdanarak. "Bize Diyarların Yazarı gerekiyor ve o hariç tüm diyarla tanıştık sayılır. Onu bulduğumuzda bu kadar zamandır ortaya çıkmadığı için onu iyice bir pataklayacağım."

"Belki de henüz yeteneklerinin farkında değildir," dedi Kairon, kısık bir sesle.

Meldrik ekledi. "Ya da belki henüz doğmamıştır."

"Diyar aşkına!" dedi Zaiden başını iki elinin arasına alıp. "Bana bir de o bebeğin büyümesini bekleyeceğimizi söylemeyin!"

Meldrik omuzlarını silkip ayağa kalktı. “Dua edelim de bebek Batı Diyar’da doğsun.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordum.

Derin sesi mağaranın içinde yankılanırken düzgün aksanı ve ağırbaşlılığıyla tam bir şövalyeyi yansıtıyordu. “Sizi, atlarımızı ve sihirli haritamızı korumak üzere nöbet tutmaya, leydim. Çok geç oldu, iyice dinlenmelisiniz. Eski düşmanınızı yakalamak için önümüzde uzun bir yol var.”

Kairon’un yanıtı yumuşak, hülyalı bir sesle havada süzüldü. “O halde ben de tekrardan yatıyorum.”

Çok geçmeden soluğu düzene girmiş, hafif hırıltıları mağarayı doldurmaya başlamıştı bile. Meldrik de kılıcını alarak serin mağaranın ağzına ilerledi. Dışarı hâlâ fırtınanın etkisi altındaydı ve biz fırtına şiddetini sürdürdüğü zaman boyunca güvende olacaktık. Kimse, bizi takip etmedikçe nerede olduğumuzu bilemezdi. Bu düşünceye güvenmeyi seçerek pelerinime sıkıca sarındım.

Uykuya dalmam gerektiğini biliyordum ama bunu başaramıyordum. Soğuk yüzünden parmak uçlarım yanıyordu. Canımın acısıyla tamamen hissizleşmek arasında sıkışıp kalmıştım.

Ağzından buhar çıkarken beni izleyen Zaiden’a baktım. İrileşmiş siyah gözlerini, silikleşmiş yara izini ve tutam tutam ayrılmış simsiyah saçlarını inceledim. Miath’tan çıktığımızdan beri her zamankinden daha gergin görünüyordu. Savaş yüzünden duyguları da çıplak kalmıştı.

Gözlerimiz buluştuğunda, içinde sakladığı kasvetin ve endişenin derinliklerinde buldum kendimi. Nefes alıp verişlerimiz haricinde hiçbir şey duyulmazken çevremizdeki sessizlik huzursuz ediciydi. Her an tetikte olmaya, her an bir düşmanla yüzleşmeye alışkındık. Ancak alev topları tarafından vurulmak ve yüzlerce insanın tek şafakta ölmesine şahit olmak ikimizi de sarsmıştı.

Zaiden’ın eli, hemen başının yanında duran kılıcının kabzasına gitti. “Uyuyabilirsin, Siyah Kuğu,” diye fısıldadı usulca. “Meldrik’i geçseler bile, kılıcım ve ben yanındayız. Sana kimsenin dokunmasına izin vermem.” Sesi karanlık ve kararlıydı. Bir anlığına karşımda

altı yıllık yoldaşımı değil, savaş ve acıyla kaybedeceklerinin endişesini duyan yıpranmış bir ruh gördüm.

“Buna adım kadar eminim,” dedim hafifçe gülümseyerek. “Sorun o değil.”

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırdığında kendi kendime güldüm. “Çok soğuk,” dedim bunu komik bulmamasını umarak. “Üşüdüğüm için uyuyamıyorum.”

Pelerinini davetkâr bir şekilde kaldırdı. Teklifini sessizce kabul ederek mağaranın soğuk yüzeyinde bedenimi kaydırdım ve Zaiden’in göğsüne sokuldum. Sığınağım olan sıcaklığında kalp atışlarını hissedebiliyordum. Bir şömine kadar sıcaktı.

“Sen hiç soğumaz mısın?” diye sordum homurdanarak.

Yanıtı alnıma düşen saçlarımın üzerine bir nefes savurmak oldu. Gülümsediğimi görmemesi için başımı eğdim. Varlığı yalnızca fiziksel değil, duygusal bir sığınaktı aynı zamanda. Kolları yavaşça omuzlarımın etrafında dolanarak beni daha da kendine yaklaştırdı. “Bana ihtiyacın olduğu sürece asla,” dedi nefesi saçlarımın arasında dolaşırken. Bu basit cümle, içimde bir kıpırtı oluşturdu. Dışarıda soğuk ve tehlike bizi kuşatmış olsa, tüm diyar sonsuz bir kıyamete sürüklense bile onunla burada, bu anın içinde güvende hissediyordum.

Bir süre sessizlik içinde öylece yattık. Tam gözlerimi kapatıp rahatlamaya başladığım anda, Zaiden beni biraz kendinden uzaklaştırarak gözlerimi açmamı sağladı. Buğulu bakışlarımın netleşebilmesi için birkaç kez kırıpıştırdım. Gözlerinde endişe vardı. “Sana bir şey itiraf etmem gerekiyor,” dedi gergin bir tonda fısıldayarak.

“Hamile misin?” diye sordum. “Kairon’dan değil mi? Biliyordum!”

Zaiden gözlerini birkaç kez kapatıp açtı ve öylece suratıma baktı. “Seninle de ciddi bir şey konuşulmuyor, Siyah Kuğu.” Yeniden uykuya dalabilmemiz için sarılırken bu sefer geriye kaçan ben oldum.

“Tamam, tamam,” dedim gülerek. “Özür dilerim, dalga geçmeyeceğim.”

Gözlerini kısıp ciddiyetimi test ettikten sonra konuşmaya devam etti. “Bu zamana kadar söylememe gerek yoktu çünkü gerçekten babama gelebileceğini hiç düşünmedim.”

“Neyin?”

“Ölümün.” Rahatsızca bir nefes verdi. “Ama dün, o zindanda başımıza taşlar yağarken düşünebildiğim tek şey seni nasıl sağ çıkarabileceğimdi. Şimdi burada, bu soğukta düşünebildiğim tek şey seni sıcak tutup dinlendirebilmek. Seni kaybedebileceğimi hiç düşünmemiştim.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için kelimeler zihnimde düğümlendi. “Zaiden, beni asla kaybedemeyeceğini söyleyemem sana,” dedim. Çünkü doğru olan buydu. Döndüğümüz her köşede bir savaş, her patikanın sonunda bir tuzak vardı.

Zaiden’in parmakları saçlarımın üzerinde usulca gezindi. “Biliyorum, Siyah Kuğu. Ama seni kaybetmektense tüm diyarın yanıp kül olmasına izin veririm.”

Konuşmak için dudaklarımı aralasan da yalnızca kesik bir nefes verebildim.

“Eğer sözkonusu sensen, karşılaştığımız her savaşa seve seve son veririm,” diyerek devam etti. “Senin için yeryüzünü ve gökyüzünü memnuniyetle fethederim. Senin için dünyaları yerle bir eder, eski ve yeni diyarı dize getiririm.”

Kelimeleri ruhuma ateşten birer bıçak gibi saplanıp kaldı. “Bunları yapmana gerek kalmayacak. Beni kaybetmeyeceksin.” Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum. Zaiden, benden ayrı düşme fikriyle ilk defa bu kadar yakından yüzleşmişti. Beni kaybetmekten korkuyordu. Birbirimizden ayrılmanın ne kadar korkunç olacağını yaşayarak anlamıştık. Yapabileceğim en iyi şey, onu bunun aksine inandırmaktı.

“Biliyorum çünkü buna asla izin vermeyeceğim, Siyah Kuğu,” diyerek yaklaştı. Nefesi alnımı ve kirpiklerimi okşayıp geçti. Dudaklarını usulca alnıma bastırıp geri çekildi. “Bu savaşta beraberiz.”

“Bu savaşta beraberiz,” diyerek tekrar ettim sözlerini. Kelimelerim çelikten bir kılıcın keskin vuruşları gibi kararlı ve güçlüydü. Tam içine baktığım gözleri, bir orman yangınının içinde gizlenen belirsiz kıvılcımlar gibi parladı. Zaiden’in nefesi, buzdağlarının derinliklerinden kopup okyanusları aşan soğuk, tüylerimi diken diken eden

bir nefes gibiydi. Her savaşı kazanabileceğimize, her zorluğu aşabileceğimize, her düşmanı yenebileceğimize inandırıyordu.

Ona duyduğum sevgiyi dile getiremesem de, onun bunu içten içe hissettiğini biliyordum. Geçmişte sevdiğiklerimin, bana yaşattığı acıları içimde bir anı olarak taşıyordum. Bunun bilincindeydi. Babamı sevmiştim, fakat onun acımasız ellerinin altında dövülüp şekillenmiştim. Annemi sevmiştim ama babamın yaptıklarını yalnızca izlemişti. Eira'yı sevmiştim. Bana ihanet etmişti. Sevgi, beni hiçbir zaman sevmemişti fakat bu vazgeçeceğim anlamına gelmezdi. Sevginin, ruhumu yırtıp parçalaması umurumda değildi. Ona ve getirdiği güce olan inancımın asla taviz vermeyecektim. Zaiden'a duyduğum sevgi, bu riski almaya değerdi. O kelimeler belki de dudaklarımdan dökülmemişti ancak hissettiklerimi gözlerimden okuyabileceğine emindim.

“Bu konuşmanın üzerine uykuya dalmamız biraz zor olacak,” diye fısıldadım omuzlarımı onun kollarına yaklaştırarak. “Bana bir şeyler anlat.”

“Ne anlatmamı istersin?” diye sordu. Yüzüne bakmasam da ses tonundan gülümsediğini söyleyebilirdim.

“Ne olursa.”

Zaiden düşünmek için birkaç kalp atışı süresi kadar bekledi. “Annemin ben küçükken anlattığı bir hikâyeye göre Duogon, Kurina isimli mat bir taş türünden yapılmış, tamamen kıymetsiz birkaç parça camdan oluşan büyülü bir kolyeye ev sahipliği yapıyor. O kadar ucuz malzemelerden elde edilen bir kolye ki ne güneş ne de ayışığını yansıtır. Kolyenin zinciri yetişkin bir insanın boynuna rahatlıkla oturacak uzunluktadır ve ucunda bir denizkızının veya bir muirgenin kuyruğuna benzer görkemsiz, sade bir işlemeye sahiptir. Onu kullanan kişinin kimin yalanlar söylediğini, kimin dürüst olduğunu anlamasını sağlar. Büyüsü ise, yapıldığı taşların çıkarıldığı Ejderha Kuyusu'ndan gelmektedir. Bu kuyudan alınan her damla suyun hastaları iyileştirdiği, savaşçıları güçlü kıldığı söylenir. Bu zamana kadar kuyuyu bulan kimse yerini işaretleyememiştir çünkü tüm ziyaretçileri farklı yerleri göstermektedir. Yıllar boyunca, tüm

krallığın altı üstüne getirilmesine rağmen kuyunun izine rastlanmaz. Kuyuyu bulamazlar, çünkü kuyu aslında yer değiştirir. Duogon'un dağlarında gezer, küçük şelalelerin ardına saklanır ve nehirlerin sonlarında kaybolur.”

Anlattığı kolyeyi ve Ejderha Kuyusu'nu hayatım boyunca bir kere bile duymamıştım. Kaşlarımı çatıp kafamı kaldırdım. “Bunların hepsini az önce uydurdun, değil mi?”

Alınmış gibi başını yatırdı. “Bu ne cüret! Bunlar benim kültürümün parçaları.”

“Yok,” dedim kendimden emin bir sesle. “Sallıyorsun.”

Yenilgiyi çabucak kabullendi. “Ama uykunu getirdim öyle değil mi?” diye sordu kibirli bir sesle.

“Daha çok efsanelerle ilgili bilgilerimi sorgulamama yol açtın.”

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. “Efsaneler uydurma olabildiği gibi bazen gerçeğin ta kendisidir, Siyah Kuğu. Sadece onlara doğru bir yürekle bakman gerekir.”

Burnumu kırıştırdım. “Anlattığın hikâyenin nasıl bir gerçeklik payı olabilir?”

“Eğer şimdi uyursan bunu sana yarın uzun uzun açıklarım.”

Mağaranın ortasında dururken bir ayak sesi ikimizin de dikkatini dağıtıverdi. Kafamı sesin kaynağına çevirdim. Meldrik, nöbet yerinde ayaklanmış, eğreltiotlarının arasından dışarıyı izliyordu.

“Bir şey olmadığına eminim,” dedim Zaiden'in da başını kaldırıp onu izlediğini görünce. “Fırtına yüzünden bir ses duymuş olmalı.”

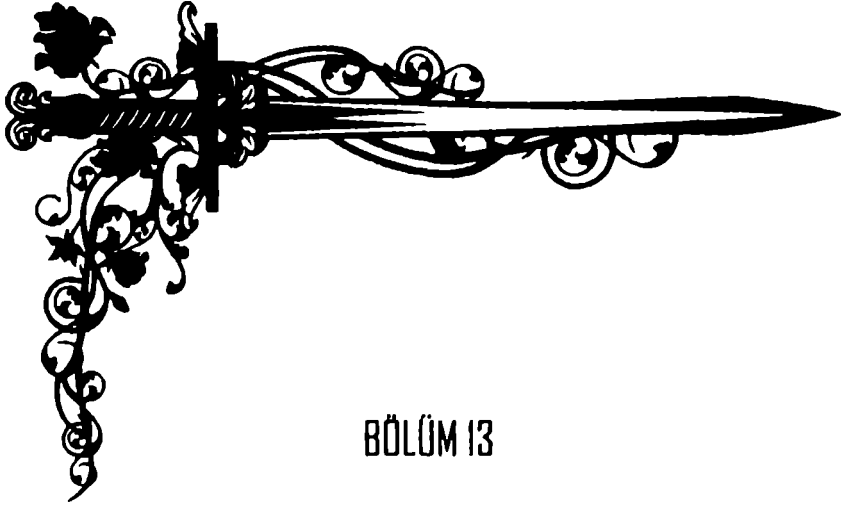
Ancak Meldrik olduğu yerde âdeta donup kalmıştı. Nefes bile almadan dışarıdaki bir noktaya bakıyordu.

“Meldrik?” diye seslendim yalnızca şövalyenin ismini kullanarak.

Elini kaldırarak sessiz olmamı işaret etti. Çok geçmeden mağaranın ağzından uzaklaştı ve yüzünde hiç de umut vaat etmeyen endişeli bir ifadeyle hızlı adımlar atarak yanımıza ulaştı. “Yaklaştılar. Gelip geçeceklerini düşünmüştüm ama çok yaklaştılar. Hazır olmalıyız,” diye fısıldadı aceleyle.

“Kimler?” diye sordu Zaiden, hemen doğrularak.

Meldrik derin bir nefes aldı. “İsyancılar. Yerimizi buldular.”

BÖLÜM 13

ORMANIN HANEDANI

İsyancı kafilesinin gelişini duymadan önce kılıçlarımızı kuşandık. Yağmurun boğuk gümbürtüsünde yaklaştıklarını anlamak zor olacaktı.

“Kaç kişiler?” diye sordum aceleyle kılıcımı elime alırken. Kılıcın soğuk kabzası, eski bir dostun geri dönüşü gibi hissettirdi.

“Tam olarak emin değilim,” diye yanıtladı Meldrik ve yalnızca kafasının sağ tarafında duran siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. “Ama en az on kişi.”

“Belki de yalnızca tesadüftür,” dedi Kairon. Bıçağını çekmiş, Çizme'nin önünde dimdik duruyordu. “Belki de sadece önümüzden geçip gideceklerdir.”

Zaiden başını iki yana salladı. “Böyle bir fırtınada sığınmaları gerekirdi. En az on kişilik bir ekiple dolaşmaları tesadüf değil. Ya takip edildik ya da başka bir şeyin peşindeler.”

Yutkunup başımı dikleştirdim. “Takip edildiğimizi düşünüyorum. Küçük bir kavgaya hazır olsanız iyi olur.” Kuşların bile uçmadığı havada, bu kadar kalabalık bir ekiple gezmeleri tesadüf olamazdı.

“Tek isteğim uzun, dinlendirici bir uykuydu,” diye homurdandı Kairon.

Zaiden burnundan alaylı bir nefes verdi. “Öldüğünde uyursun.”

“Merak etme,” diye teselli ettim gezgin yol arkadaşımızı. “Uzun sürmeyecek. İsyancılarla ilk karşı karşıya gelişimiz değil. Kendilerini övmekte iyi olsalar da birebir dövüşte söyledikleri kadar iyi değiller.”

En azından öyle olmalarını umuyordum. Amacım düşmanlarımı hafife almak değil, ekibimin endişelenmesini engellemekti.

İsyancı kafilesinden birinin bağırdığını işittiğimde kılıcıma iki elimle sarıldım. Mağaranın girişine yaklaşmış olmalıydı. Hatta varmış bile olabilirlerdi. Yağmurun uğultulu şarkısının ardındaki konuşmaları duyabilmek için kulak kesildim. Birbirleri arasında sürdürdükleri sohbet giderek yükseldi. Eğreltiotları, yeşil bir perde gibi titreşti. Bir el otları araladığında fırtına ve yağmur daha da şiddetlendi. İsyancılar ellerinde sönmüş meşalelerle geziyorlardı. Uzun zamandır yolda oldukları barizdi.

Nabzım kulaklarımda atarken gözümü mağaranın kapısından ayırmadım. Ekibimin dövüşmek istemediğini, fark edilmeyerek bu belayı defetmek istediğini biliyordum. Ama bir yanım onlarla biraz kılıç tokuşturmak istiyordu. Bizi bulmalarını istiyordu. Kılıcıma düşmanlarımın kırılan kemiklerinde bilemeyi ve bedenime sıçrayan kanlarıyla az da olsa ısınmayı arzuluyordum. Öldürülmeden öldürme hazzını elde etmeyi düşünüyordum. Bir insan, başka hangi zaferde yaşadığını bu kadar hissedebilirdi ki? Soluduğu hava başka ne zaman bu kadar sıcak, içtiği su bu kadar taze gelirdi? Bu tutku, benliğimin en derinlerine gömdüğüm ve açılmaması için her gün savaş verdiğim bir lanetken olduğum kişinin her zerresini oluşturuyordu. Ekibimi tehlikeye atacacağımın farkında olmayan bu sesi azarlayarak bastırmaya çalıştım.

Mağara girişinin ötesinde, korkunç adamların kol gezdiği bir romandan fırlamışçasına, altın gözlü bir adam belirdi. O eğreltiotlarının ardında birkaç gölge daha gözüktü. Ayışığında ıslak pelelerineline sarınmış, silahlarını kuşanmış uzun boylu birkaç adamın suratlarını zar zor seçebildim. Adamlar bizi bulduklarına memnun göründüklerini anlayabileceğim kadar yaklaştıklarında ifadelerine kendimden emin bir gülümsemeyle yanıt verdim. Liderleri olduğunu düşündüğüm altın gözlü adam tereddüt bile etmeden mağaraya girdi. Adamlarından biri onun sağına, diğeryse soluna geçti. Silahları, diğer isyancıların kullandıklarına benzerdi. Tuhaf şekilli, aşınmış silahlar... *Denizin korsanları, karanın isyancıları*, diye düşündüm kendi kendime. *Al birini vur ötekine.*

Onları pelerinli iki adam daha izledi. Mağaranın ağzına insandan bir duvar örmek istercesine, ilk giren üç adamın sağına ve soluna geçtiler. Ardından iki adam daha aynısını yaptı. Çiftler halinde ikişer ikişer dizildiler karşımızda. Pelerinli, ıslanmış ve sınırlı suret dizisi gittikçe genişledi. Çok geçmeden mağaranın girişini göremez hale geldik. *On iki isyancı.*

Kısa bir süre geçti, iki taraf da hiçbir şey demedi. Loş ateşin ışığında, gözlerinin acımasızca parlamışını izledim. Kairon dile getirilmemiş bir kurala uyarçasına geri çıktı. Huzursuzlanan atlarımızı mağaranın dibine ilerletti. Kairon, kulaklarına birkaç sakinleştirici söz fısıldarken atlarımız sonunda kişnemeyi ve durdukları yerde kıpırdanmayı bıraktılar.

“Ben altısını alırım,” dedi Zaiden, dudakları tek bir kenara kıvrılırken.

Meldrik gözlerini kısıtı. “Lordum, isyancıları hafife almamalısınız.”

“Ben dört tanesini çok rahat deviririm,” diyerek Zaiden’in bahsine katıldım. Suratında gurur dolu bir ifade belirince gülümsedim.

Meldrik şaşkınlıkla bir bana, bir Zaiden’a baktı. “İki kişi dövüşerek aynı anda on isyancıyı devirebileceğinizi mi söylüyorsunuz? Canınıza mı susadınız?” Can korkusu için içine girince, şövalyenin saygı dolu ifadeleri yerini endişe ve hayrete bırakmıştı.

“Neyi böldüklerini bir bilseler...” dedi Zaiden öfkeyle.

Dudaklarımı büzerek başımla onayladım. “Söyle Meldrik, kaç tanesini sen alıyorsun?”

“Eh,” dedi alayla gözlerini kırıştıtararak. “Bana zaten iki tane bıraktınız.”

Altın gözlü adam, ileri çıkarak pelerinin başlığını çıkardı. Gri saçları yağlanmış, tutamları çenesine kadar inmişti. Sakalı pislikten keçeleşmişe benziyordu. Koyu renkli pelerini yüzünden kıyafetlerini göremiyordum ama belinde parlayan birkaç kabza daha seçmişti gözlerim. Adam bir adım daha attığında, diğerleri de başlıklarını çıkardılar. Titrek alevlerin ışığında, gözlerinde alaycılık ve vahşetten başka hiçbir şey göremedim.

Liderleri ateşin önünde durdu ve kısa bir süre üçümüzü inceledi. Soğukkanlı gözleri alevlerle turuncuya dönmüştü. Boyu oldukça uzundu. Kolları kaslı, ifadesi sertti.

“İmparatorluğun Kılıcı,” dedi en sonunda. “Saige Nerth.”

Gözlerimi devirdim. “Kim olduğunu bilmediğim ve umursamadığım Jaheer’in muzır kuklası.”

Bir dövüşte en önemli konulardan biri, karşınızda duran adamın yoktan var ettiği kibri hissetmemektir. Kendilerine karşı duydukları güvenden şüphe ettirdiğiniz anda, kılıçları titremeye başladılar. Gülümsemelerinin yerini korku alırdı. Yalnızca birkaç bakış ve sözle bile dövüşte üstünlük sağlayabilirdiniz.

Zaiden pis pis sırtarak kendi kılıcını omzuna attı. “Ve Ruhların Zalimi,” dedi, iğneleyici bir tonla konuşarak. “Beni de duymuş olmalısınız. Memnun oldum.” Düşmanımızın sinirini mi bozmaya çalışıyordu yoksa yalnızca boşboğazlık mı ediyordu anlayamamıştım. İki türlü de şikâyetim yoktu.

Altın gözlü adam Zaiden’in söylediklerinin üzerinde durmadı. Gözleri yalnızca benimle temasa geçiyordu. “Hikâyelerini duyduk. Seni Jaheer’e götürmek için gönderildik.” Tek kaşını gözdağı vermek istercesine kaldırarak adamlarını işaret etti. “Eğer sorun çıkarmadan bizimle gelersen kafilene zarar vermeyiz.”

Burnumu kırıştırdım. “Üzerinde durmaya değmeyecek bir teklif.” Memnuniyetsizliğimi belli etmek için başımı hafifçe yana yatırdım. “Ben sana yenisini vereyim. Bizi rahat bırakın, biz de adamlarının ve senin hayatını bağışlayalım.”

Adam gerçek bir kahkahayla kulaklarımızı doldurdu. “Bu savaşı kaybedersin.”

Dişlerimi öyle bir öfkeyle sıktım ki çenemden çıkan sesi duyabildim. “Belki yalnızca seni sağ bırakırız. Jaheer’e başarısız olduğunuz haberini verebilmen için.” Parmaklarım kılıcımın kabzasına sıkı sıkı sarılırken parmak boğumlarımın beyazladığını hayal edebiliyordum. “Söylesene muzır kukla, konuşabilmek için kaç parmağına ihtiyacın var?”

Altın gözleri kısıldı. “İstediğin gibi olsun, aptal elçi,” dedi ve sol elindeki eldiveni çıkarıp havaya kaldırdı. Bu dövüşün başlayacağını gösteriyordu.

Bir düzine isyancı, pelerinlerini savurup silahlarına tutundular. *Üç karşı on iki*, diye düşündüm kendi kendime. *Diyar bizimle olsun.*

Saldırıya geçerek öne atılan ilk isyancı sarışın, atkuyruklu bir adamdı. Cılız ve hızlı olmasına rağmen benim kadar atik değildi. Savurduğu kılıcının darbesinden kenara çekilerek kurtuldum. Kılıç, havayı yararak bir ıslık çaldı. Onun yalpalamasına izin verdikten hemen sonra kendi kılıcımı savurarak adamın belinde derin, uzun bir kesik açtım. Sarışın, acıyla haykırarak tükürüklerini etrafa saçtı. Zaiden, kılıcını hiç tereddüt etmeden ona doğru düşen isyancının boynuna geçirdi. Sarışının inlemeye vakti bile olmamıştı. Bir anda yüzüstü yere devrildi ve boğazındaki yarıktan fişkırarak kanlar yerde küçük bir kan gölü oluşturmaya başladı. Cansız bedenden yayılan kırmızı birikintiyi izleyecek vakit yoktu. *On bir*, diye saydım içimden. *Kaldı on bir isyancı.*

Başımı çevirip yüzünü buruşturan isyancı lideriyle göz göze geldim. Dişlerini sıkıyor, öfkeyle bana bakıyordu. İlk can alınmıştı. İlk kan dökülmüştü. Kimse geri adım atmayacaktı.

Başıyla işaret ederek diğer adamlarına da saldırmalarını emretti. İki isyancı hevesle koşarak beni hedef aldılar. Bundan sonra ne Zaiden’i ne de Meldrik’i kontrol etme şansım olacaktı. Öne atılıp darbeleri karşılamak üzere pozisyon aldım. İsyancılardan biri iriyarı, kırklı yaşlarında bir adamdı. Korsanları andıran sakalını örmüş, ucuna kırmızı bir toka takmıştı. Diğeri ise tamamen kılsızdı. Kel, sakalsız, kaşsız ve kirpiksiz adamın tekiydi. Son üç adım mesafede gözlerimi kıstım ve derin bir nefes aldım.

“Anlatsanıza biraz,” dedim onlar palalarını savurmak üzere havaya kaldırdıkları sırada. “Neden isyan ediyorsunuz?” Bir silah benimkiyle çarpıştı ve mağaranın içi metalik gümbürtüyle yankılandı. “Jaheer size ne vaat ediyor?”

Ayaklarımı sürerek yana kaçtım. İkinci darbeden kılıcımı palanın etrafında döndürüp yönünü şaşırtarak kaçtım. Sakallı adam kükre-meyle kıkırdama arası tuhaf, hayvansı bir ses çıkardı. “Adalet,” diye yanıtladı sorumu. Bir yanıt vermekten ziyade küfreder gibi bir hali vardı.

Kaşlarımı çatarak sol elimle baldırımdaki hançeri belli belirsiz kontrol ettim. “Koskoca imparatorluk varken adalet için vasıfsız bir adama mı hizmet ediyorsunuz yani?” Bana doğru birer adım attılar. Onlarla eşzamanlı olarak geri çekildim ama kaçmadım. Hangisinin daha önce saldıracağını bilmiyordum.

Kel adamın suratında vahşi bir gülümseme belirdi. Dışlerinden biri eksikti. “Koskoca imparatorluk mu?” diye tısladı. “İmparatorluk adalet değil, yıkım ve korku getirdi. Jaheer ise hepimizin eşit olduğu, bize hükmedecek insanı seçebileceğimiz bir diyarın sözünü veriyor.”

Bu sözlerin üzerine bir anlığına duraksadım. Bize saldırmalarının altında yatan cesaretin kaynağını anlamaya çalışıyordum. Ancak bu duraksama, onların tekrar harekete geçmesi için yeterliydi. Hemen baldırımdaki hançeri solumdan saldırmaya yeltenen adama fırlattım. Omzuna isabet etti.

Sakallının inlediğini duysam da düşmemişti. Az sonra tekrar saldıracaktı. Bu kısa anı kel olanla birebir dövüşmek için kullandım. Şansıma, ikinci palasını da çıkarmaya karar vermişti. Alnıma düşen siyah saç tutamını bir nefesle yüzümden çektim. Palalarla kılıcım çarpıştı. Adamın gözlerinde zaferin yakın olduğuna inandığını belli eden bir parıltı çaktı. Kılıcımı geri çekip ani bir hamleyle palalarını hedeflemek yerine dizlerine doğru bir tekme savurdum. Şaşırtması-na bile vakit vermeden bu sefer dengesi bozulmuş adama kılıcım ile saldırdım. Göğsüne doğru bir hamlede bulunduğumda neredeyse kaçamayacaktı. Kılıcım kolunun kenarını yaralayınca gözlerindeki parıltının yerini acı aldı.

“Gebert şunu,” diye inledi sakallı olan. Hançeri hâlâ çıkarıp atamamıştı. Oldukça iyi saplanmış olmalıydı. “Koduğumun elçisini şişle de ölmüş bedenini...” Cümlesinin devamını duyamadan Zaiden’in kılıcı sırtından girip göğsünden çıktı.

Zaiden kılıcını geri çekerken bir eliyle hançerimi tutup ayağıyla isyancının cesedini yere attı. Ardından hançerin kanlı tarafını parmaklarında çevirip kabzasını bana uzattı. “Silahlarına sahip çık, Siyah Kuğu.” Dudakları hafifçe kıvrıldı ve oyalanmadan hançerimi verip kendi savaşına geri döndü.

Kel adamı da hakladıktan sonra bir sonraki hedefime geçmeden hemen önce yerde yatan isyancıları saydım. Sarışın, sakallı ve kel isyancının haricinde yerde üç cansız beden daha yatıyordu. Meldrik ve Zaiden üç isyancıyı devirmeyi başarmış, durmak bilmeden dövüşmeye devam ediyorlardı. *Kaldı altı*, diye saydım içimden. Bir yara bile almadan altı isyancıyı yendiğimize göre bundan sonrası da zor olmasa gerekti.

Fikrimi kanıtlamak istercesine bir isyancıyı daha karşımda saldırmaya hazır halde buldum. Bu seferki otuzlu yaşlarında balık etli bir kadındı. Bir palası değil, kılıcı vardı ve onu elinde, kolunun bir uzantısıymışçasına rahat çeviriyordu. Gözlerinde kararlılık vardı ama öfke yoktu. Bu dövüşün kişisel bir mesele olmadığını farkındaydı.

“Bakın hanımefendi,” dedim kadın hızla üzerime doğru atıldığına. Kılıcını ustalıkla savurdu. İlk hamlesini kolayca savuşturdum. “Siz bu odun kafalardan çok daha medeni bir insana benziyorsunuz,” diye devam ederken kadının sandığımdan daha yetenekli olduğunu anladım. Kılıçlarımız bir kere daha çarpıştı. “Konuşarak çözebiliriz, ne dersiniz?” diye sordum metal kollarımızın savaşı devam ederken. Konuşmanın hiçbir şeyi çözemeyeceğini gayet iyi biliyordum ama kelimelerim kadının dikkatini dağıtacaktı.

Kadın en sonunda yorularak geri çekildi ve öfkeyle bağırdı. “Çözüm sizin boyunduruğunuzdan kurtulmak için mücadele etmek!” Kılıcını bir kere daha sıkı sıkı kavrayarak tekrar saldırıya geçti. Öfkesi dikkatini dağıtmıştı. Gözü hafifçe kaydıığında hamlesini hangi yönde savuracağını sezdim ve kenara çekildim. Pes etmeyeceğinin elbette farkındaydım. Jaheer hepsinin düşüncelerini zehirlemişe benziyordu ama işin iyi yanı, çene çalmak hata yapmalarına yol açıyordu.

Yıllar boyunca Zaiden gibi geveze ve iğnelemeleri seven bir adamla çalışmak bu konuda bağışıklık kazanmamı sağlamıştı. Dövüş sırasında ne kadar konuşulursa konuşulsun, odağımı kaybetmezdim. Öte yandan, isyancıların bir Zaiden'ı yoktu.

Kadın bir kere daha saldırıya geçtiğinde bu sefer daha yorgun, daha öfkeli ve dalgındı. Duyguları hamlelerine yansiyordu. Çaresizce, boşluğa doğru savurduğu kılıç darbeleriyle daha da yorulmasına izin verdikten hemen sonra son bir hamleyle kılıcımı onun göğsünün tam ortasına sapladım. Gözlerinde bir nefeslik acı belirdi. Ardından bedeni yavaşça yere yığıldı. *Bir isyancı daha azaldı, kaldı beş.*

Soluklanmak için tek dizimizin üzerine çökerek kılıcımdan destek aldım. Ter damlaları kirpiklerimi aşmış, gözlerime dolarak görüşümü bulanıklaştırıyorlardı. Hızlı nefeslerimin arasında başımı kaldırıp mağarayı gözlemledim. Tuhaf olan şey, isyancı ekibinin lideri ve iki adamı savaşa girmek yerine geride duruyorlardı. Üstelik sağında duran, daha kısa boylu ve çelimsiz gibi görünen adamı bir liderin sağ kolu olabilecek kadar güçlü bir savaşçıya benzemiyordu. Hâlâ başlığı takılı duran, pelerinine sarılı kalan tek isyancı oydu. Zaiden bir adamla dövüşmeye, Meldrik başka bir tanesiyle savaşmaya devam ediyordu. Sayımında sorun yoktu. Tam beş isyancı kalmıştı ancak lider diğer adamlarını üzerime yollamıyordu. Başka bir şey planlıyor olmalıydı. Henüz çözemediğim bir kozu vardı.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. İsyancı bedenlerinin ve kan birikintilerinin üzerinden atlayarak liderin karşısına geçtim. Omuzlarımı geri atıp kılıcımı iki elimle tuttum. “Ne oldu?” diye sordum onu kışkırtmayı amaçlayarak. “Neden uzaktan izliyorsun? Partiyeye katılsana.”

Başını hemen göze çarpmayan bir kibirle yana yatırdı. “Keyfini çıkarıyorum.”

Bakışlarında, davranışlarında, hatta sözlerinde bile içimi kemiren bir duygu vardı. “Adamlarının teker teker ölmesinin keyfini mi?”

Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdığımda gülümsedi. “Adım adım yenilgiye doğru ilerlemenizin keyfini,” diye yanıtladı bilmiş bir ifadeyle.

“Bak buna inanmakta zorlanıyorum işte.”

Başını iki yana salladı. “Seni temin ederim ki İmparatorluğun Kılıcı, bu mağaradan sağ çıkacaksın. Sen bize sağ lazımsın ancak arkadaşlarının canlı çıkacağını pek sanmıyorum. Sana teklifte buldum. Onlara zarar vermemizi istemiyorsan bizimle gelmeni söyledim. Sen savaşmayı seçtin.”

“Korkarım ki hayal görüyorsunuz. Bir kukla olarak Jaheer’in emirlerine hizmet etmeye çalıştığınızı anlıyorum,” derken hafifçe güldüm. “Ama hâlâ bu savaşı kazandığınızı düşünüyorsanız siz düpedüz aklınızı kaçırmışsınız.”

Liderin gözleri bir an için benimle buluştu. Ardından sağındaki çelimsiz adamına dönüp bir kelime söyledi. İçimden bir ürperti geçti. Bu adamın onların son kozu olduğu konusunda haklıydım. Muhtemelen beklemediğimiz bir yeteneğe sahipti. *Ne kadar güçlü olabilir ki?* diye düşündüm kendi kendime. Ardından bu düşünceme karşı çıktım. Euria Vaseva’nın gibi bir gücü varsa işimiz biterdi. Neyse ki üstünlük hâlâ bizdeydi.

Çelimsiz adamı başını salladı ve pelerininin başlığını indirerek bir adım öne çıktı. Karşımdaki manzara, beni şaşırtmayı başarmıştı. Sağ kolu olduğunu zannettiğim gizemli isyancı çelimsiz bir adam değil, genç bir kızdı. Uzun, mavi saçları fırtınalı bir deniz gibi dalga dalga omuzlarından aşağı akıyordu. Saçlarının rengi, denizin en canlı mavisini andırıyordu. Karanlık mağaranın titrek alev ışığı altında bile rengi dikkat çekiciydi. Gözleri de en az saçları kadar mavinin ender tonlarındaydı ve ruhumu delip geçecekmiş gibi bakıyorlardı. Masum bir bakışı vardı. Yaşadığı zorlukların izlerini taşıyan bir yorgunluk seziyordum bakışlarında.

Ten rengi, turuncu ışıkların altında solgun görünüyordu. Yüz hatları ince ve yuvarlaktı. Burnu küçük ve narindi. Dudakları kurumuştü. Yüksek ve kıvrımlı elmacikkemikleri, ona soylu bir görünüm katıyordu.

Pelerinin altında ne bir zırh ne de bir silah görebiliyordum. Sıradan deri pantolon, deri çizmeler giyiyordu. Elini hafifçe havaya kaldırdığında zarif parmaklarındaki mavi yüzükler dikkatimi çekti. Hiç yara izi yoktu. Silah kullanmadığı barizdi.

Kız havaya kaldırdığı elini sabit tuttu ve parmaklarını hafifçe kıpırdattı. Kızın her hareketi güzellik ve güçle harmanlanmıştı. Duruşuyla kendinden emin, zarif ve bir o kadar ölümcül bir prensesi andırıyordu.

O sırada mağaranın içindeki havada bir tuhaflık sezdim. Tahmin ettiğim üzere, bu kızın gücü fiziksel değildi. O da yeteneklilerden bir tanesiydi. Zaiden ve Meldrik, dövüştükleri adamları etkisiz bırakarak savaşa kesin bir ara vermiş, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydiler.

Mavi saçlı kız derin bir nefes aldığı anda bakışlarında tehdit sezdim. Ne yapmam ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Daha da kötüsü, cesaretimi yitiriyordum.

“Saige,” diye seslendi Zaiden.

Kız gözünü bile kırpmadan bana doğru bakarken gittikçe daha da savunmasız kaldığımı hissettim. Ona doğru atılıp kılıcımı boğazından geçirmek istedim. Kabzayı tutan elimin kararsızlığına inanamadım. Sanki saldırmama engel olan bir şey vardı. Bir güç beni engelliyordu. Kararlarımaya karışıyor, duygularımı etkisi altına alıyordu.

O sırada göğsüme hiç de tanıdık olmayan bir his yayıldı. *Korku.*

Korkuyu tanırdım. Korkuyu sevmezdim. Yillardır onu hissetmemiştim bile ama işte buradaydı. Göğsüme bir bıçak gibi saplanmış, beni etkisi altına alıyordu.

Hızlıca bir plan yapmaya çalıştım. Gerçek kimliğimin bu olmadığını söyleyerek paçayı kurtarabilirdim. Ama geldiklerinden bu yana bir kere bile Saige Nerth olduğumu inkâr etmemiştim. Hatta tam aksine onlara meydan okumuştum. Aradıkları kişinin ben olmadığımı söylesem de kimse bana inanmazdı. Üstelik inansalar bile, yalnızca öfkelerinden yine de işimizi bitirmeyi seçebilirlerdi. Zaiden, Meldrik ve Kairon’un bir hiç uğruna ölmesine izin veremezdim. Ne olursa olsun sağ kalmaları gerekiyordu. Bu mağaradan ben sağ çıkmam bile, Zaiden çıkmak zorundaydı.

Onları kurtarmak istiyorsam isyancıların sözünü dinlemem gerektiğini düşündüm. Bu mavi saçlı kızın bana ne yaptığını anlayamıyordum ama korkuyordum. Bu histen nefret ediyordum. Kontrolü

elime alamamak, karşısında bu kadar güçsüz hissetmek cesaretimi daha da yitirmeme sebep oluyordu. Belki de yalnızca kaderimi kabullenip beni Jaheer'e götürmelerine izin vermeliydim. Jaheer'in karşısına çıktığımdaysa hızlı ve acısız bir ölüm için ona yalvarabilirdim.

Gözlerimi hızla kırptırarak başımı iki yana salladım. Yalvarmak mı?

YALVARMAK MI?

Saige Nerth'ün sözlüğünde bu kelimeye yer yoktu. Ben yalvarmazdım. Ben korkmazdım. Ben korkunun ta kendisiydim.

O halde neden hiç de bana uygun olmayan duygular ve kelimeler zihnimi fethetmişti? Yutkunarak başımı kaldırdım. Elini hâlâ havada tutan, parmaklarını kıpırdatmaya devam eden kıza baktım. "Sen," dedim zar zor. Vücudumu ele geçiren korku yüzünden neredeyse dudaklarım titreyecekti. "Sen yapıyorsun bunu."

Kız hiçbir şey söylemedi. Onun yerine isyancı başı bir adım attı. "Ona ne hissettiriyorsun?" diye sordu ben orada değilmişim gibi.

Kız gözlerini benden bir an bile ayırmadan adama cevap verdi. "Korku," dedi sakince. "En büyük zayıflığı."

Başımı iki yana salladım. "Beni yenmek için biraz korkudan daha fazlasına ihtiyacın var," dedim ağlamamak için kendimi zor tutarak. Bu güçle başa çıkmak, böylesi duyguların bana ait olmadığını kendime hatırlatmak sahiden de zordu. Dik durmak için derin bir nefes aldım. Kaburgalarım yanıyordu. Parmaklarım teker teker kırılıyormuş, tırnaklarım sökülüyormuş gibi hissediyordum. Karşı koyamadığım bu acı bedenimin kontrolünü tamamen ele geçirmişti

"Kendini zorlama," dedi isyancı başı gülerek. "Sen karşı koyduğunca daha da güçlenir. Duygusal acılarını fiziksel olarak hissetmeye başlarsın."

O sırada Zaiden'in dizlerinin üzerine düştüğünü gördüm.

Mavi saçlı kız şimdi ona bakıyordu. "Onu kaybetmek," dedi başıyla beni işaret ederek. "Artık onun yaşamadığını hissediyor ve bu onun canını yakıyor." Ne dediğini anlamak için Zaiden'a baktım. Elini kalbine yerleştirmiş, kılıcını bırakmıştı. İki büklüm şekilde bana bakıyordu ama sanki beni görmüyordu.

Kız yeniden konuştuğunda sesinde şaşkınlık vardı. “En büyük korkusu onun olmadığı bir dünyada yaşamak,” dedi beni işaret ederek.

İsyancı başı bu durumdan büyük keyif alıyor olmalıydı ki gürültülü bir kahkaha koyuverdi. Aramızdaki mesafeyi kapatarak iğrenç parmaklarını çeneme yerleştirdi. Göz göze gelebilmemiz için başımı kaldırdığında yüzüne tükürmek istedim ama yapamadım. Korku çok güçlüydü.

“Şimdi küçük kız,” dedi zevk dolu bir sesle. “Hâlâ bizimle gelmeyi kabul etmiyor musun?”

Başımı iki yana salladım ve bir kere daha Zaiden’a baktım. Dişlerini sıktığını çenesinden anlayabiliyordum. Dudaklarını birbirine o kadar bastırmıştı ki bembeyaz olmuşlardı. O da benim gibi direniyor olmalıydı. Çöktüğü yerde kıvranıyor, kasılıyor ve hafifçe inliyordu.

Yardım dilenircesine Meldrik’e baktım ama o da durduğu yerde donup kalmıştı. Dehşet içinde olan biteni izliyor, hareket bile etmiyordu. Onun da zayıf noktasını bulduklarını tahmin ederek umutlan daha da uzaklaştım.

İsyancı lideri bir kere daha güldü. Kahkahası, kulaklarımda şaklayan bir kırbaç gibi acı vericiydi. “Hadi,” dedi dalga geçer gibi. “Ayağa kalk ve esirimiz olarak bizimle gelmeyi kabul et. Yoksa o acı çekmeye devam edecek.”

Diğer aşkına, diye düşündüm. Zaiden’ın acı çektiğini görmemek için gözlerimi sıkı sıkı yumdum. Adam çenemde duran parmaklarını bu sefer başımı Zaiden’a doğru çevirmek için kullandı. Onunla göz göze geldiğim anda Zaiden’ın gözünden bir damla yaş düştü.

“Tamam!” diye bağırdım çaresizce. “Geleceğim sizinle. Yeter ki kesin şunu!”

İsyancı başı kıza başıyla bir işaret verdi. Mavi saçlı kızın eli serbest kaldı. Zaiden öksürerek yere yığıldı. Korkunun vücudumdan yavaş yavaş çekildiğini hissettim.

“Gıkını bile çıkarmadan bizimle geleceksin,” diye fısıldadı isyancı başı. Bileklerime bir halat geçirirken kıpırdamadım. Sanki biri ruhumu alıp çekmişti vücudumdan. Ağlamak isteyip de gözyaşınının kalmadığını fark etmek gibi bir histi kalbimdeki.

Bileklerime bağlanan halatı çektiğinde ayağa kalkmak zorunda kaldım. Endişe içinde, bakmaya korka korka arkamı döndüm. Zaiden yerde öylece yatıyordu. Bilincini yitirmişti.

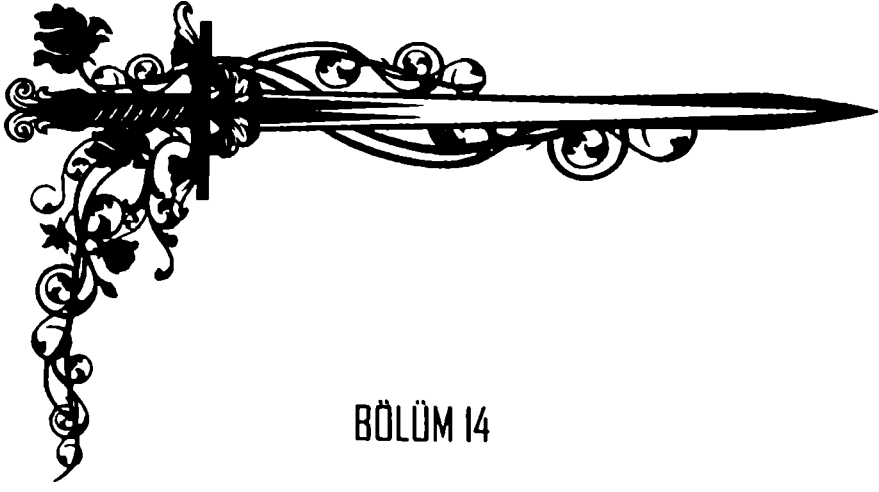
“İyi olacak mı?” diye sordum güçsüzce. “Bana onu bırakacağınızı söylediniz.”

İsyancı başının yüzündeki gülümseme genişlerken gerildim. Tam o sırada kız atıldı. “Gücü geri çektim. Karşı koyduğu için zayıf düştü yalnızca. İyi olacak.” İçimdeki ses doğru söylediğini fısıldadı. İsyancı başı, kız onun yerine cevap verdiği için öfkelenmiş benziyordu. Gözlerini kısarak ona tehditkâr bir bakış attı.

Beni, bileklerimi sıkıca çevrelemiş olan halatı çekerek mağaradan dışarı sürüklediler. Dövüşmeye gücüm kalmamıştı. Konuşmaya bile halim yoktu. Hızlarına zar zor ayak uydurdum ve arkama bakmamak için çok zor dayandım. Mağarayı terk etmeden önce son gördüğüm şey taş zeminin üzerinde bilinçsizce yatan Zaiden’in başında duran ve endişeyle konuşan Meldrik ile Kairon’du.

Mağaranın dışında iki atlı bekliyordu.

“Jaheer’e haber gönder,” dedi, halatımı çekiştiren isyancı başı neşyle. “Ona bu gece bir kutlama yapacağımızı söyleyin!” Kocaman bir gülümsemeye bana bakıp zaferle bağırdı. “İmparatorluğun Kılıcı, artık elimizde!”

BÖLÜM 14

VAHŞİLERİN TUTSAĞI

Gece yarısıydı. İsyancı yerleşkesinin yolu zifiri karanlığa gömülmüştü. Yerleşkeye yaklaştığımızı havadaki tiksindirici kokudan anlamıştım. Bayat su, ter, at ve insan dışkıları, ormandaki hayvanların bile yüzüne bakmadığı artık yemekler... Hepsi bir araya gelerek berbat bir koku karışımı oluşturmuşlardı. Gecenin bir yarısı olmasına ve yağmurun yeni dinmesine rağmen yerleşke canlıydı. Şarkı söyleyenlerle, sarhoş adamlarla, kavga çıkaran ve bunu bir eğlenceye çeviren saldırgan isyancılarla doluydu.

Yolda adını öğrendiğim isyancı başı Tulwar atını çekiştirerek yerleşkenin meşalelerle aydınlanan merkezine doğru yönlendirdi. “Jaheer burada olmalı,” dedi. Sesindeki haz ve heyecan dikkat çekiciydi.

Diğer isyancı, adı Bozrah'tı, başıyla onayladı. Etrafa göz gezdirirken yorgun görünüyordu. Yatağına gidip uyumak ister gibi bir hali vardı.

“Sizin tüm ormana hâkim olduğunuzu zannediyordum. Bu kadar geniş bir alanı kontrol altında tutan bir topluluk için yerleşkeniz berbat halde,” dedim. Yetenekli, mavi saçlı kızın üzerimdeki etkisi yavaş yavaş kayboluyordu. Yolun yarısını yürüttükleri için bir ara kendimi tamamen kaybettiğimi hatırlıyordum. Kız hemen atından inmiş, yosun kokulu eski matarasından birkaç damla suyu dudaklarıma dökmüştü. Eliyle, onları iter gibi yaparak diğer adamların bana yaklaşmasına izin vermemişti.

O da isyancılar tarafından kaçırılmış, zorla tutuluyor olabilirdi. Her hareketinde, kontrol altında tutulduğuna dair küçük işaretler geziyordu.

“Sen kapa çeneni tutsak,” dedi Tulwar ve omuzlarını gururla geri atıp derin bir nefes aldı.

Bozrah, onunla kıyaslandığında biraz daha huzursuz görünüyordu. “Jaheer, adamlarından dokuzunu kaybettiğimizi duyunca hiç memnun kalmayacak.” Sesi endişeyle titremişti.

“Zaten hepsi işe yaramazdı,” diyen Tulwar ve atını çalıların arasına kaçışan orman farelerine doğru sürerek güldü. “Yükten kurtulduk. Jaheer umursamayacaktır bile.”

“Yine de ölmelerine gerek yoktu,” diye mırıldandı Bozrah, gözlerini kaçırarak. “Nori’yi ilk başta devreye soksaydın o kadar adam kaybetmezdik.”

Nori, diye tekrarladım kendi içimden. Genç kızın ismi olmalıydı. Bu ahmaklar yanımda konuşurken fazla rahat görünüyorlardı. Oysa ki bir tutsağın yanında bazı şeyleri gizli tutmaları gerekirdi.

“Nori’nin işe yaraması için önce elçilerin yorgun düşmesi gerekiyordu. Zayıflarlarlarsa karşı koyacak güçleri kalmazdı.” Pis pis sırıtarak bana döndü. “Öyle değil mi, tutsak?”

İsmim kısa sürede İmparatorluğun Kılıcı’ndan Saige Nerth’e, ardından da ‘tutsak’a dönüşmüştü.

Nori, atını hızlandırarak Tulwar ile benim arama girdi. “Geldik,” dedi kayıtsız bir tonla. Bir anlığına göz göze geldik. Masmavi gözlerinin ardında anlatmak istediği onlarca şey olduğunu sezdim. Eğer fırsat bulursam, onunla baş başa konuşmaya çalışmalıydım. Bu kızın bana faydası dokunabilirdi.

Kampa benzeyen küçük yerleşkeleri kesinlikle savunmanın ne olduğundan bihaber biri tarafından organize edilmişti. Düzensiz, gelişigüzel kurulmuş çadırlar geniş açıklığa dağılmışlardı. Jaheer’in çadırını diğerlerinden daha büyük olduğu ve tam ortada bulunduğu için hemen seçebilmiştim. Biri, bu isyancı yerleşkesine saldırı düzenlemeye karar verse liderlerini bulmakta hiç zorlanmazdı.

Bileklerimi kesmeye devam eden sert halat yüzünden beni bindirdikleri gri tüylü attan zar zor indim. Çizmelerimin altındaki toprak yumuşaktı ve adım atmaya çalışınca balçık gibi yapıştıyordu. Yağmur yüzünden yapış yapış, katrana benzer bir şeye dönüşmüştü. Çamuru sıçratmamaya özen göstererek gözlerimi etrafta gezdirdim. Buradan kaçmak için bir fırsat bulursam, ilk ihtiyacım bir at ve ekibime yetişene kadar yetecek erzak olacaktı. En küçük kaçış ihtimalini bile değerlendirmek zorundaydım.

Erzaklar dikkatsizce düzenlenmiş fiçılarda ve ahşap kutularda paketlenmiş, kamplarının bir kenarına dizilmişlerdi. Farelerin bu paketlere karşı koymakta zorlandığını düşünerek kendi kendime güldüm. O kadar beceriksizlerdi ki bir grup sincap bile yiyeceklerini kaçırap götürebilirdi.

Tulwar, yere düşen halatın ucunu yakaladı ve sertçe çekip tökezlememe sebep oldu. Beklenmedik hareketi yüzünden dizlerimin üzerine düşmemek için çabalarken içimde bir öfke yükseldi. *Buradan kurtulduğumda*, diye düşündüm. *İlk senin peşine düşeceğim.*

Koyu yeşil çadıra doğru ilerlerken omzunun üzerinden etrafa kahkahalar saçtıyordu. Sanki büyük bir savaştan zaferle dönmüştü. Arada bir başıyla beni işaret ederek birkaç kez daha halatı çekiştirdi. “Bakın, ben yakaladım,” diyordu diğer isyancılara. “Jaheer çok mutlu olacak,” derken kasıla kasıla adım atıyordu. “Elçiymiş, daha çok isyancı köpeği.”

Pis koku Jaheer’in çadırına yaklaştıkça azaldı. Kargaşa ve hayret nidaları yerini ürpertici bir sessizliğe bıraktı. Üzerimdeki gözlerse gittikçe artıyordu. Herkes İmparatorluğun Kılıcı’nın kim olduğunu merak ediyordu. Yarı donmuş, yarı yumuşak toprağın üzerinde kısa adımlarla yürümeye devam ederken sendelemek için Tulwar’la aramızdaki mesafeyi yakın tutmaya dikkat ediyordum. Burada ben yalnızca Saige değildim, uğruna savaştığımız imparatorluğu temsil ediyordum. Ben sendelersem, imparatorluğu sendeleteceklerine olan inançları artacaktı. Ben düşersem, imparatorluk düşmüş gibi sevineceklerdi. Ben vazgeçmeye ne kadar yaklaşırsam, onlar kendi hayallerine bir o kadar sıkı tutunacaklardı.

Birkaç kadın yamalı çadırlarından çıkmış, ellerindeki kirli sargı bezlerini kucaklarına bastırmış, bize bakıyordu. Yemek pişirenler, oyun oynayanlar, içki içenler ve sargı bezlerini kaynatanlar... Herkes işine ara vermiş bizi izliyordu.

Borzah ve Nori hemen arkamızdan geliyordu. O sırada Nori'nin de en az benim kadar dikkat çektiğini fark ettim. Yalnızca beni değil, onu da ilgiyle izliyorlardı. Asık suratları ve gergin bakışları bir onun, bir benim üzerimde geziyordu. Nori her ne yaptıysa, bu isyancıları kızdırdığı kesindi. Üstelik böyle bir yerleşkedeki insanları mutsuz etmek kolay olmasa gerekti. Yemekler kötüydü. Temizlikle uzaktan yakından alakaları yoktu. Yağmur ve soğukla başa çıkmak zorundaydılar.

Kuru yerlere ve çimlerin üzerine basmaya çalışarak sonunda Jaheer'in çadırına ulaştık. Çadırın girişinde iki silahlı adam dikiliyordu. Saçları ve omuzları ıslaktı. Yağmurda bile burada durmaya devam etmiş olmalıydı. Kayıtsız bakışlarıyla önce Tulwar'a, sonra bana ve elimdeki halata baktılar. Tulwar'ın gülümsediğini genişleyen yanaklarından anladım. Adamlar ona hiçbir tepki vermeden kenara çekildiler ve girmemize izin verdiler.

Çadırın içi rutubet ve nemden nefes alınamaz haldeydi. Burnuma keskin bir yemek kokusu çarptı. Dışarısının buz gibi olmasına karşın köşede yanan cömert ateş, çadırı sıcacık yapmıştı. Ateşin etrafında yumuşak, dalgalı gölgeler dans ediyordu. Kocaman bir raf düzeneği çeşit çeşit silahlar ve deri ciltli kitaplarla dolup taşmıştı. Ahşap raflar üzerlerindeki ağır yükten dolayı eğilmişti. Ucuz, kalitesiz bir masanın başında birkaç adam açık duran haritaları inceliyordu. Masanın üzerindeki mumlar, haritaların üzerinde onları titrekçe aydınlatıyordu.

İçeri girdiğimiz anda tüm çadır sessizliğe boğuldu. Gözler aniden bize çevrildi. Jaheer, bu adamların hemen arkasında elinde bir maşrapa birayla dikiliyordu. Hangisinin isyancı lideri olduğunu sormama gerek yoktu. Dış görünüşü onun yerine konuşuyordu. Uzun, örgülü, soluk kahverengi saçları ve sakalları vardı. Yüzünün sol tarafından başlayıp başının arkasına kadar uzanan isyancı

damgası amaçlarına ve inançlarına ne kadar bağlı bir adam olduğunu gösteriyordu.

Jaheer'in üzerinde kalın, deri ve kürkten yapılmış kıyafetler vardı. Ceketinin omuzları, tilki kürküne benzer bir hayvan kürküyle süslenmişti. Göğüs kısmına metal plakalarla koruyucu detaylar eklenmişti. Kollarının üzerine, kabilesine ya da topluluğuna ait olduğunu düşündüğüm semboller ve ince detaylar işlenmişti. Beline geniş, koyu lacivert bir deri kemer bağlıydı. Kemerin üzerinde para keseleri, silahlar, kılıç kınları asılıydı. Pantolonunda da deri detaylar devam ediyordu. Dizlerine ve beline deri kayışlar bağlanmıştı. Bu deri kayışlar tüm bacağı boyunca aşağı iniyor, ağır ve sağlam görünümlü çizmeleriyle birleşiyordu.

Gri gözleri yüzüme bile bakmadan soğuk ve sorgulayıcı bir ifadeyle Tulwar'a döndü. "Durum ne?" diye sordu. Sesi derin ve otoriterdi. Liderliğinin ne denli güçlü olduğunu açıkça gösteren bir duruşu vardı.

Göz ucuyla Tulwar'ı izledim. Yol boyunca devam ettirdiği dik duruşu bir anda yok olmuştu. Omuzları düşmüş, yüzündeki kibirli gülümseme silinip gitmişti. Dikildiği yerde huzursuzca kıpırdanıp başını eğdi. Âdeta yere bakarak konuşmanın daha güvenli olduğunu düşünüyordu. "Emrettiğiniz üzere İmparatorluğun Kılıcı elimizde. Onu yakaladık."

Jaheer'in bakışları üzerimde gezindi. Fazla oyalanmadan baştan aşağı süzdükten sonra gözlerime kilitlendi. "Saige Nerth," dedi alaylı bir tavırla. Bize doğru bir adım attı ve birasından uzun, keyifli bir yudum aldı.

Başımı kaldırıp gözümü kırpmadan ona baktım. "Tebrik ederim, hepimiz ismimi öğrenmeyi başarmışsınız."

Tulwar, halatı sertçe çektiğinde Jaheer'e doğru tökezledim. Jaheer, boştaki elini Tulwar'a doğru kaldırarak onu uyardı. "Tutsağımız bize tek parça halinde lazım. Bu kadar sert davranmaya gerek yok."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp iyice yaklaştı. Artık burnundaki deliği, yanağının kenarındaki taze yara izini ve çürük dişlerini net bir şekilde görebiliyordum. Etrafımda dönerken elini saçlarımda gezdirdi.

Parmakları saç tellerimin arasında dolaşırken nefesimi kontrol altında tutmaya çalıştım. Üzerimde kontrolü ve hâkimiyeti olduğunu belli etmeye çalışıyordu. Rahatsızlığımı ona gösteremezdim.

“Nori işine yaradı mı?” diye sordu Tulwar’a, omzumun arkasında dururken. O, çevremde yavaş adımlarla dönerken dimdik durmaya devam ettim. Bakışları dikkatlice üzerimde geziniyordu. En ufak bir zayıflık belirtisi gösterirsem bunu kaçırmayacaktı.

Tulwar, umursamazca omuzlarını silktilti. “Yaradı. Adamların yarısını onları yormaya çalışırken kaybettik ama Nori işi bitirdi. Çok geçmeden elçilerin ikisi de yerdeydi.” Sözlerindeki rahatlık, Nori’nin işini hakkıyla yerine getirdiğini ve ona güvenmekle iyi yaptıklarını gösterir nitelikteydi.

Jaheer’in dudaklarından bir onaylama sesi döküldü. Hafifçe başını sallayarak anladığını belirtti. “Diğer elçiye ne oldu?”

“Mağarada bıraktık,” diye yanıtladı onu Bozrah. Sesi Tulwar’a göre daha düşük ve itaatkârdı. Davranışlarından onun bu işten Tulwar kadar memnun olmadığını hissedebiliyordum.

Jaheer iki adım daha atarak bu sefer önüme geçti. “Sağ mı bıraktınız?”

O sırada içime bir endişe yayıldı. Onu öldürmeleri mi gerekiyordu? Sağ olduğunu öğrenirse peşinden bir ekip yollayıp onu öldürmelerini emrederse ne olacaktı?

“Bunu aldıktan sonra geri kalanlarla pek ilgilenmedik,” diye yanıtladı Tulwar, bir kere daha halatı çekiştirerek. Bunu o kadar sık yapmıştı ki aşınan bileklerim kanamaya başlamıştı artık. Yüzümü acıyla buruşturunca Jaheer kaşlarını çattı. Halatı Tulwar’ın elinden kaptığı gibi birasını suratına geçiriverdi. Tulwar artık yerdeydi ve kanyan burnunu tutuyordu.

“Bu kadar sert davranma dedim!” diye kükredi Jaheer öfkeyle. Yeniden bana döndüğünde bakışları yumuşadı. “Onun kusuruna bakma. Bir centilmen olmayı hâlâ öğrenemedi.” Usul usul yaklaştı. Halatı serbest bıraktıktan sonra belindeki bıçağı çekti. “Öte yandan ben,” derken bıçağın bileğimdeki halatlarla birleşmesini izledim.

“Senin gibi güzel bir tutsağın acı çekmesini hiç istemem.” Ellerimi tamamen serbest bıraktı.

Bileklerimden süzülen kanın sıcaklığı ve acısı beni sarsarak midemin bulanmasına yol açtı. Kuruyan kan parçalarının bir kısmı yere döküldüğü için bir adım geri çıktım.

“Şimdi,” dedi memnuniyetle gülümseyerek. “Konuşmamıza bu şekilde devam edebiliriz. Benim adım Jaheer.”

Ellerimi ovuştururken kaşlarımı çattım. “Teşekkür edeceğimi falan sanıyorsan çok yanıyorsun. Senin gibi adamları bilirim.”

Soğukkanlılığını koruyarak hafifçe gülümsedi. “Belki de henüz beni tanımadığın içindir,” dedi kendinden emin bir sesle. “Ancak birbirimizi anlamak zorundayız, Saige. Bu savaşta oynaman gereken önemli bir rol var. Ben de bu rolü yerine getirdiğinden emin olacağım.”

Bileklerimi ovuşturarak biraz daha rahatlamaya çalıştım ancak yanmaya devam ediyorlardı. “Benim, seninle konuşacak hiçbir şeyim yok. Beni rehin alarak ne amaçladığını bilmiyorum. İmparatorluğa falan baskı yapabileceğini düşünüyorsan şimdiden vazgeçsen iyi olur. Asano ailesi, bu tür numaralara asla düşmez.”

Jaheer başını iki yana sallayarak çadırın içinde geri çekildi ve masanın yanındaki iskemleye oturdu. “Herkes çıksın,” dedi, elini havaya kaldırarak. Çadırda yalnızca ikimiz kalana kadar bekledikten sonra gözlerinde hevesli bir parıltıyla konuşmaya devam etti. “Amaçım imparatorluğa baskı yapmak değil. Savaşı bitirmek istiyorum. Ama bu senin ve benim gibi insanların işbirliği yapmasıyla mümkün kılınacak bir durum.”

Alaycı tavrımı saklamadan burnumdan hafifçe güldüm. Sözlerinde biraz olsun mantık bulamıyordum. “Sen ve ben bir değiliz,” dedim onu küçümseyerek.

Derin bir nefes alarak ciddi bir ifadeye büründü. Yüzündeki sert çizgiler daha da belirginleşti. “Sandığından çok daha benzeriz. Sen Irithel Asano için çalışıyorsun, ben Euria Vaseva için.” Euria Vaseva için mi? İsyancılar, Euria'nın koruması altında mıydı? Onun emirlerini mi yerine getiriyorlardı? Ya Jaheer yalan söylüyordu ya da işler tahmin ettiğimden çok daha karmaşık ve tehlikeliydi.

“Bir hükümdarı devirmek için değerini mi kullanıyorsun yani? Bu tam olarak hangi amaca hizmet ediyor? Ben sizin sözde, adalet için savaştığınızı zannediyordum.”

Jaheer hafifçe öne doğru eğildi. Grimsi gözleri direkt benimkilere kilitlenmişti. “Hükümdarlar yalnızca sürekli dönmeye devam eden bir çarkın parçası. Eğer birini devirmek için değerine hizmet etmem gerekiyorsa, bunu seve seve yaparım. Seni Euria Vaseva’ya verip karşılığında bir şey alacağız. Ve bu özgür, bağımsız bir devlet haline gelmemizi sağlayacak. Halkın kendi hükümdarını kendi seçtiği, sıradan insanların düşüncelerine önem verilen bir devlet.”

Burnumu kırıştırdım. İkna olmamıştım. “Sahiden de sıradan insanların ve halkın düşüncelerine önem verdiğiğine inanmamı mı bekliyorsun?” Bileklerimi ona doğru kaldırdım. Halatın bıraktığı kırmızı izi gösterdim. “Ormanda adamların cirit atıyor ve önüne geleni keyfine göre öldürüyor. Sen de burada oturmuş benimle adalet hakkında konuşuyorsun. Adamlarını bu palavralarla kandırmış olabilirsin ama bana sökmez.”

“Bazen büyük değişimler, sert ve acımasız adımlarla başlar,” dedi gözlerinde vahşi bir parıltıyla. “İnsanlar büyük amaçlar uğruna elbette canından olabilir ama bu, amacın önemini yitirmesine sebep olmaz. Aksine önemini artırır. Senin gibi güçlü bir rehineyse, beni takip edenlerin özgürlüğü için en önemli adımlardan biri olacak.”

O an, Jaheer’in gerçek niyetini anlamak için kafamı toparlamaya çalıştım. Zihnimde farklı olasılıkları tartmaya koyuldum. Euria Vaseva gibi güçlü bir hükümdarın, bu adamı desteklemesi aklıma yatmıyordu. Onlara özgürlük vaat etmesi, bağımsız bir devlet olma izni vermesi de saçmalıktan ibaretti. İsyancıların yardımından çok daha fazla kaynağa sahipti Euria.

“Yani bir yalana karşılık beni ölüme gönderiyorsun, öyle mi?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Jaheer ayağa kalktı ve yüzündeki ifadeyi yumuşatarak bana yaklaştı. “Euria Vaseva, seni öldürmek için istemiyor,” derken sesi neredeyse şefkatliydi. “İmparatorluk hakkında stratejik bilgileri, askeri hareketleri, zayıf noktaları, savunma ve saldırı planlarını senden

öğrenmek istiyor. Diyarın sonunu bizzat kendin getireceksin.” Yumuşak ifadesi yavaş yavaş vahşileşti ve suratına kocaman bir gülümseme yayıldı.

“Size veya Euria’ya boyun eğeceğime ölürüm daha iyi,” dedim. Sesimdeki kararlılık havada titredi.

Suratındaki gülümseme hızla soldu ve gözlerinde acımasız bir bakış belirdi. “Demek öyle,” dedi sakın ama tehditkâr bir tonla. “Seni sandığından daha iyi tanıyoruz, Saige. Senin gibi güçlü ve sadık bir savaşçının sevdiklerinin hayatını tehlikeye atacağını sanmıyorum. Masum insanların ölmesini istemezsin, öyle değil mi? Ya da diğer elçi arkadaşının arkasından bir ekip göndermemi?”

Bu sözler beni duraksattı. Elbette her gün karşıma masum bir insan getirip beni onu öldürmekle tehdit edebilirlerdi. Zaiden ise bambaşka bir zaafı benim için. Jaheer’in gözlerine baktığımda, bu zaafı kullanmaktan asla çekinmeyeceğini anladım. Beni konuşturmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı.

“Ne yaparsan yap, asla senin hain planlarının bir parçası olmayacağım.”

Jaheer bıkkınlıkla bir adım geri çekildi ve burnundan soludu. Hayal kırıklığıyla dolu bir ifadesi vardı. “Seninle uzlaşabileceğimizi ummuştum, Saige. Eğer direnmeye karar verirsen sert yöntemlere başvurmak zorunda kalacağım ve inan hiç istemiyorum. Bu yöntemler ikimiz için de hiç hoş olmaz.” Bu sözlerin arkasının boş olmadığını biliyordum. Ciddiyetini açıkça belli ediyordu ve ağzımdan laf almak için her türlü yöntemle başvuracağına da emindim.

Tam o sırada çadırın dışından bir gürültü duyuldu. Bozrah mahcup bir ifadeyle başını çadırın girişinden içeri soktu. “Efendim, bölüğüm için üzgünüm ama size ihtiyacımız var,” dedi çekingen ama bir o kadar da endişeli tavırla.

Jaheer, bir an için Borzah’a bakıp başıyla onayladı ve yeniden bana döndü. “Görünüşe göre tatlı sohbetimiz yarım kalmak zorunda. Burada olduğun sürece güvendesin. Sana kimsenin dokunmasına izin vermeyeceğim...” Duraksadı ve yüzünde mide bulandırıcı bir gülümseme belirdi. “Benim dışımda.” Belindeki silahları kontrol

ederken bir yandan da gözünü üzerimden ayırmıyordu. “Ama bana karşı çıkarsan bu sözleri tutamam.”

Çıkmak için hazır olduğunda dışarıya seslendi. “Declan!”

Çadıra ilk geldiğimizde kapıda duran adamlardan uzun boylu olanı içeri daldı. Heybetli ve itaatkâr bir duruşu vardı.

“Rehinemizi odasına götürün,” dedi Jaheer, beni işaret ederek. “Ona biraz çorba ve su verdiğinizden emin olun. Eğer bu kıza bir şey olursa hesabını siz verirsiniz. Anlaşıldı mı?”

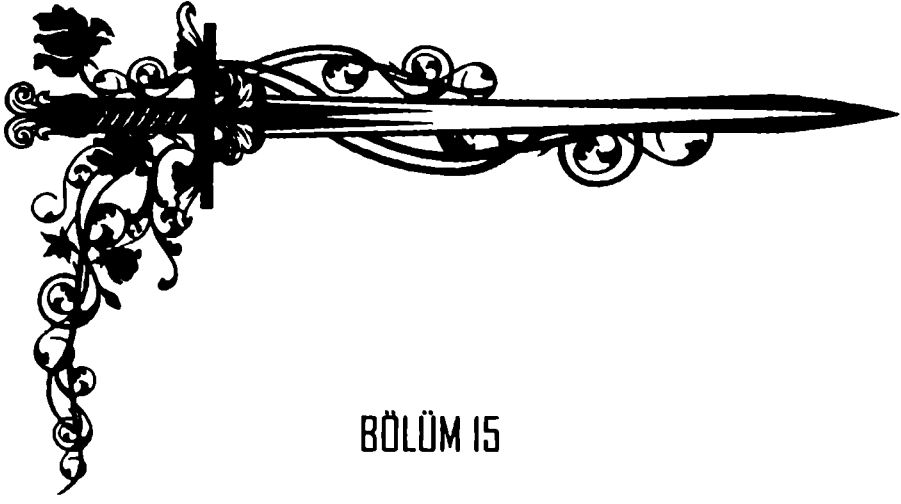
Declan başıyla onaylayarak yanıma geldi. Çıkışı eliyle işaret ederken dönüp tereddütle Jaheer’e baktım.

Bunun üzerine Jaheer gülümsedi. “Bu arada sabaha kadar adamlarım başında bekleyecek. O yüzden boşuna kaçmaya çalışma ve karnını doyurmaya bak.”

Dışlerimi sıktım ve Declan’ın işaret ettiği yönde ilerledim. *Özgürlüğümü kazandığımda, diye düşündüm kendi kendime. İkinci hedefim sen olacaksın.*

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 15

KUĞUNUN FİRARI

Sırtım çimlere gömülü yatarken soğuk sabah rüzgârı boynumun etrafında görünmez bir yılan gibi dolanıyor, saçlarımın arasında kıvrılıyordu. Serin hava iliklerime kadar işliyor, içinde bulunduğum durumu daha da acınası kılıyordu. Gözlerimi yumuşak güneş ışığına karşı kısarak yavaş yavaş kendime geldim. Zaiden'in yanında olmak yerine onun varlığının rahatlığından uzak, bir isyancı kampındaydım.

Uzun yıllar boyunca, gözlerimi açtığım gibi karşımda Zaiden'i görmeye alışmıştım. Dağınık siyah saçları, devamlı sığıdığı güçlü çenesi, her an gelebilecek bir tehlikeye karşı hazır halde hançerinin üstünde istemsizce bekleyen eli... Kaç sabah uyanmaya çalışırken onun görüntüsüne dalıp gittiğimi bilmiyordum. O zamanlar bunları düşünmezdim. Zaiden'in varlığının verdiği tarifsiz huzurdan bihaberdim. O varken her savaşın daha kolay kazanılabileceğinin, o yanımdayken her zorluğun daha kolay atlatılabilir olduğunun ve o benimleyse hiçbir meydan okumadan kaçmayacağımın farkında değildim. Şimdi bu kokuşmuş yerleşkede, düşman ininde, onun güvenli kollarından uzakta, benimle ne yapacaklarını düşünüyordum.

İsyancılar ormanın seyrekleştiği bir alanda, Jaheer'in çadırının oldukça yakınına açık bir hapisane inşa etmişlerdi. Bir zamanlar bana yuva olan ormanın parçalarından yapılmış bu geçici hapisane şimdi bir kafes gibi hissettiriyordu. İsyancılar, kalın ağaç gövdelerini daha ince dallar ve çamurla güçlendirerek doğal olduğu kadar aşılması zor

bir kale örmüşlerdi. Kaçamayacağımdan emin olmak için demir zincirlerle yapıyı perçinlemişlerdi. Bir zamanlar müttefikim olan doğa şimdi esaretimin bekçisi haline getirilmişti.

Gözlerden uzakta değildim. Kampın en kuytu köşesine götürüleceğimi umut etsem de karşılıksız kalmıştı. Acı verici bir şekilde herkes tarafından görünür, gözler önüne serilmiş bir esirdim.

En azından temiz hava alabiliyorum, diye düşündüm. Geniş yapraklardan örülerek oluşturulmuş tavandan sızan sinsi yağmur yüzünden ıslansam da dört duvar arasına hapsedilmediğim için memnundum. Dalların arasındaki geniş boşluklar neredeyse bacağımı çıkarabileceğim kadar genişti. Bu genişliğin kışkırtıcı olduğunu itiraf etmeliydim. Dışarıya uzanmam ve ilk yaklaşan isyancının silahını çalmam için fazla davetkâr görünüyorlardı. Declan, yani Jaheer'in başımda durması için görevlendirdiği isyancı gece getirdiği çorbamı bu deliklerden içeri uzatmıştı. Eğer bir çorba kâsesi geçebiliyorsa, bir kol da geçebilirdi. Yine de Declan her ihtimale karşı oldukça temkinli davranmıştı. Silahlarına uzanma umuduyla sık sık onu kontrol etsem de tüm gece hem gözlerini üzerimde tutmuş hem de uzakta durmuştu. Uzun bir süre beni çorbayı içmem için ikna etmeye çalıştıysa da işe yaramamıştı. Kısa süre sonra, açlıktan ve yorgunluktan nemli toprağın üzerinde uyuyakalmıştım.

Çam iğneleri ve taze ıslak yapraklardan oluşan ilkel yatağımın pek rahat olduğu söylenemezdi. Yumuşak ve kalın pelerinimi özlemiştim ama yine de dinlenmek zorundaydım. Güneş ışığı herkesten önce beni bulduğu için tüm kampta en erken uyananlardan biriymişim gibi görünüyordu. Birbirine iyice karışmış, çamur yüzünden keçeleşmiş saçlarımı geriye attım ve Declan'ın yerine kapımda nöbet tutmaya gelen adama baktım.

Bu sert ve soğuk zeminde karşımda görmek istediğim tek bir yüz vardı ve o yüz şu an burada değildi. Yavaşça ayağa kalkıp üstümü başımı silkeledim. Zihnim sorularla doluydu. Zaiden neredeydi? O, Meldrik ve Kairon mağaradan sağ salim çıkmayı başarabilmişler miydi? Jaheer'in söyledikleri ve eylemleri birbirini tutmuyordu. Beni esir almış ama kontrolü altında olmam için en büyük zaafımı, yani

değer verdiğim birini arkada bırakmıştı. Bu, Jaheer'in ölümcül bir hatası mıydı yoksa daha derin, daha kötü planları olabilir miydi?

Üstelik, onlarca mağara olmasına rağmen doğru zamanda, doğru yerde olmayı başarmışlardı. Başka mağaralarda oyalanmadan doğrudan bizim bulunduğumuza gelmelerinin bir açıklaması olmalıydı. Bu en yakın ihtimalle ihanetti. İhanete uğramıştık. Ama kim tarafından?

Derin bir nefes alıp omuzlarımı esnettim. Bir sıçrayışla tavana değebileceğim kadar alçaktı ormandan bozma zindanım. Bunu aklımın bir köşesine not ederek düşünmeye başladım.

Kapana kısıldığım bu kamptan çıkmanın hızlı ve kolay bir yolunu bulmalıydım. Bunun için de iyice sakinleşmem ve tüm dikkatimi toplamam gerekiyordu. Dikkat dağıtıcı her unsuru göz ardı ettim. Açlığımı, uykusuzluğumu, yorgunluğumu, içimde cılız bir sesle devamlı olarak çığlıklar atan korkumu, Zaiden'ı düşünmekten beynimi kemiren merakımı, dışarıdan gelen ayak seslerini... Hepsini zihnimin dışına itmeye çalıştım. Ancak böyle yaparsam tüm odağımı düşünmeye yoğunlaştırabilirdim.

Kendime sorduğum ilk soru, "Geceyi o mağarada geçireceğimizi kimler biliyordu?" oldu. Bu bilgiye sahip, aynı zamanda bu bilgiyi isyancılara sızdıran biri olmalıydı. O halde şüpheli çemberi oldukça dardı. Zaiden, Kairon ve Meldrik.

Kairon, Meldrik ile karşılaştırıldığında daha uzun süredir yanımızdaydı. Kairon ne en zekimiz ne de en güçlümüzdü ama bu zayıf görünüşü bir aldatmacadan ibaret olabilirdi. İsyancılardan bir çıkarı olması yeterdi. Üstelik, hâlâ bizimle seyahat etmesinin altında yatan sebeplere hâkim değildik. Kendi geçmişi hakkında konuşmuyordu. Amaçları hakkında konuşmuyordu. Kendi hakkında bu kadar az bilgi veriyor olması da şüphe uyandırıyordu.

Meldrik ise yalnızca bir gündür yanımızdaydı. Bir kraliyet şövalyesi olarak güvenilir olması gerekirdi ama koca diyardaki en güvenilirmez krallıklardan birine hizmet ettiği de bir gerçektir. Sözde sarayda büyümüşü. Öte yandan bizi, o mağaraya yönlendiren de kendisiydi. Meldrik ile yollarımızın kesişmesinin sebebiyse şimdiye kadar

çoktan ölmüş olması gereken Wilson'dı. Wilson, krala ihanet ederek bizi bir hainin ellerine bırakmış olabilir miydi? Yoksa Wilson'ın ruhu bile duymadan Meldrik gizlice isyancılarla işbirliği mi yapıyordu? Jaheer, bir şekilde Meldrik'in zayıflıklarını bulmuş ve bunu ona karşı kullanarak bize ihanet etmesini sağlamış olabilir miydi? Tehdit edilmiş olması kulağa mantıklı geliyordu ama bu yeterli değildi. Kesin bilgilere ihtiyacım vardı.

Düşüncelerim arasında kanıtlar ararken derinlerde bir soru yanılandı: *Gerçekten kime güvenebilirim?*

Daha da kötüsü, Zaiden'ı bir hainle bırakmıştım o mağarada. Düşmanımızın kim olduğunu çözmek artık ona kalmıştı. *Lütfen*, diye diledim içimden. *Lütfen beni kurtarmaya gelmek yerine kendini kurtar. Cyra'nın peşine düş. Bana gelme.*

Nöbetçi sabah ışıklarıyla beraber değişirken dikkatimi onlara verdim. Yeni nöbetçimle göz göze geldiğimde bakışlarında anlık bir tereddütle karşılaştım. Belirsizlik parıltısını fark ettiğim anda heyecanlandım. Genç ve deneyimsiz görünüyordu. *Umutsuz bir durumda zayıf bir umut ışığı.*

Yalnız kaldığımızda omuzlarımı geri attım ve yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim. "Günaydın."

Genç isyancı göz ucuyla bana baksa da hemen arkasını dönüp duruşunu düzeltti. Benimle konuşmaması için kesin emir almış olmalıydı. Elleri karnının önünde kenetliydi ve kılıcı belinde, harekete hazır duruyordu.

"Bir tutsak olduğumun farkındayım ama yine de bir prensese cevap vermemen kabalık," diye söylendim sesimi şımarık bir prensesin huysuzluğu ile doldurarak. Bu çocuğun dikkatini çekmek zorundaydım. Prenses rolünü oynamayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki bazen gerçek bir prenses olduğumu bile unutuyordum.

Omzunun üzerinden hafifçe döndü. Tereddütle, "Günaydın, leydim," dedi, ardından hızla boğazını temizledi. "Yani günaydın, *tutsak*." Küçük bir duraksamanın ardından belirsizlikle ekledi. "Günaydın, hanımefendi?" Bu sefer bir soru sormuştu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Planlı bir şekilde tutsak alındığım bir isyancı kampında bile en aptal beni bulmayı başarıyordu. Kalbim kulaklarımda atarken isyancının dikkatini daha da dağıtmayı amaçlayarak pelerinin ön düğmelerinden ikisini açtım. “Adın ne? Benim adım Saige.”

“Yakon,” diye yanıtladı.

“Ne kadar güzel bir isim!” diye neşeye cıvıladım. Ardından kendi sesimi duydum ve mideme bir sancı saplandı. Tıpkı Cyra gibi konuşmuştum. İğrenerek yutkundum. Cyra’ya benzediğim gerçeğiyle yüzümü buruşturup yeniden cilveli bir gülümseme yerleştirdim. “Nereden geliyorsun? İsmi Batı Wisteria isimlerini andıran bir tınısı var.”

Yakon, şaşkınlık ve gurur dolu bir ifadeyle döndü. Gözlerini üzerime dikti. Anlaşılan bu kadar ilgi görmeyi beklemiyordu. Bir anlığına kelimelerini kaybetmiş gibi gözlerini kırıştırdı. Dudakları açılıp tekrardan kapandı ve sonunda kısık bir sesle konuştu. “Quarith’den geliyorum. Savaştan kaçtım,” derken endişeyle bir sağına bir soluna baktı. “Ama sizinle konuşmamam gerekiyor.”

“Elbette konuşmamalısın,” diye yanıtladım onu sakince. “Merak etme, ben kimseye söylemem. Olay şu ki, senin gibi biriyle konuşmak hoş bir değişiklik oldu benim için. Sizin şu suratsız nöbetçilerinizi görmekten bıktım. Üstelik hiçbiri senin kadar nazik değil.”

Yakon’un yüzü kızardı. Bakışlarını kaçırarak dudaklarını birbirine bastırdı. *İşte böyle*, diye düşündüm kendi kendime. *Gözlerini kaçır, farklı yerlere odaklan.* Ona yavaşça bir adım daha yaklaşarak mırıltılı bir sesle devam ettim. “Söylesene Yakon,” dedim ismini bastıra bastıra. “Sence de beni burada, bir prensese yakışık almaz şekilde tutmaları haksızlık değil mi? Biliyorsun, ben bir leydiyim.” Utanıyormuş gibi yaparak ellerimi göğsümde birleştirdim ve ona bir adım daha yaklaştım. “Bir leydinin, ihtiyaçlarını gidermesi gerekir.”

Yakon’un gözleri anında kocaman açıldı. Kekeleyerek, “İhtiyaç mı?” diye sordu. Yüzü olgun bir domates gibi kızardı.

Onu başımla onayladım. Fırsatı değerlendirerek son bir adım daha attım. Artık ona rahatça dokunabilecek kadar yakındım.

“Evet,” dedim, dudaklarımı üzgünce büzerek. “Burada gideremeyeceğim ihtiyaçlar. Üstelik ormanlık alan hemen şurası.” Başımla birkaç adım uzakta başlayan ağaçları gösterdim. “Hemencecik gidip gelebilirim. Zaten kaçamayacak kadar yorgun ve bitkinim. Sen de beni çalıların orada beklersin. Arkanı dönmen yeterli.”

“Aldığım emirler, bu şekilde değildi,” diye mırıldandı ancak sesi kararsızdı.

Derin bir iç çektim. “Emirlere uyan, sadık bir savaşçı olduğuna eminim. Ama senin kadar cesur ve güçlü biri beni kolaylıkla zapt edebilir, öyle değil mi? Üstelik centilmen birisin. Bence bu prensese yardımcı olabilirsin.” Masumca gülümsedim.

Yakon’un yüzündeki tereddüt daha da belirginleşirken etrafı hızla kolaçan etti. Bir yandan da gözlerime direkt bakmamak için çabalıyordu. Başını itaatkâr bir ifadeyle eğdikten sonra derin bir nefes aldı. “Peki,” dedi en sonunda zayıf ama kararını verdiğini belli eden bir tonda. “Ama acele etmemiz gerekiyor. Oyalanmak yok. Kimse görmeden sizi çıkarıp geri getirmeliyim.”

Mutluluk ve minnettarlık dolu bir ifadeyle gülümsedim. “Tabii ki! Çabuk olacağıma söz veriyorum. Hemencecik çıkıp geri geliriz.”

Yakon, heyecanlı nefeslerle kapıyı diğer ağaç gövdesi parçalarına bağlı tutan zincire davrandı. Hem çok ses çıkarmamaya hem de hızlı olmaya çalışırken elleri titriyordu. En sonunda kapı açıldı. Heyecanla yutkundum ve suratımdaki masum ifadeyi korumaya çalıştım. “Teşekkür ederim, Yakon. Gerçekten çok nazıksın.”

Çevreyi tekrar kontrol ettikten sonra beni ormanlık alana yönlendirdi. Birlikte çalılıklara doğru yürüdük. Dikenli otlar bacaklarıma batıp dururken Yakon’a tatlı gülücükler saçmak zorlaşmıştı. Kuş cıvıltıları sanki az sonra olacakları sezmiş gibi kesilmişti. Tek istediğim şey, Yakon’u dikenli çalılarının bir tarafına atıp o toparlanana kadar var gücümle koşmaktı. Gücümün yeteceğini düşünsem onu bayıltmaya bile çalışabilirdim ancak son günlerde yaşadıklarımın ardından kendime güvenmiyordum. Tek planım kaçmaktı. Önce Yakon’un sesinin, kamptaki isyancılar tarafından duyulamayacağı kadar ilerlememiz gerekiyordu.

Yakon yeteri kadar ilerlediğimizi düşündüğünde yavaşladı. “Burası iyi,” dedi boğazını temizleyerek. “Hızlı ol.”

Başımınla onayladım ve nöbetçimin arkasını dönmesini beklerken pantolonumla uğraşıyormuş gibi yaptım. Kalbim kulaklarımda atıyordu. Yakon, elleri belinde huzursuzca kıpırdanıp duruyordu. Öksürdüğünde birkaç adım geri çekildim. *Lütfen*, dedim kendi kendime. *Arkanı dönme*.

Orman tuhaf bir şekilde sessizdi, doğanın alışılmış senfonisi nefesini tutmuş gibi susuyordu. Bir gece önce yağın şiddetli yağmurun oluşturduğu çamur, adım seslerini kulaklarıma dolduruyordu. Üstümündeki usulca kıpırdanan ağaç dalları, orman zemininde dans eden gölgeler yaratıyordu. Yakon’a bir kez daha göz attım, bakışları çevreyi gergince tarıyordu. Bir çocuğun, adam rolüne itilmiş haliydi ve onun deneyimsizliği sayesinde kaçabileceğime olan inancım iyice artmıştı.

“Şey...” diye fısıldadım. Sesimi narin bir yaprak gibi titreterek zayıflık göstergesi eklemeyi de ihmal etmemiştim. “Sen böyle dibimde beklerken yapamıyorum. En azından bana bir şeyler anlatsan olur mu? Mesela ailenle mi geldin buraya? Bana onlardan bahsedebilirsin,” diyerek onu konuşmaya zorladım. Böylece kendi sesinden benim adımlarımı duymayacaktı.

Şanslıydım. Yakon tuzağıma anında düştü. “Evet, kız kardeşlerimle katıldık kampa,” diye anlatmaya başladığı anda fırsatı değerlendirdim. Önce ayaklarımda ezilen otların sesini duymaması için ağır ağır uzaklaştım, sonra kalan gücümle ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladım.

İki gün önce bir kuşatmada, saray enkazlarının altında kalmış ve mucizevi bir şekilde sağ çıkmıştım. Bir gün önce, bir isyancı kafilesiyle dövüşmüş, hiçbir şey yiyip içmeden onlar tarafından esir alınmıştım. Yorgunluk ve açlık altında ezilmeliydim ama özgürlüğe ulaşma isteğim kalan her şeyi gölgeliyordu.

Damarlarımda akan kaçma arzusuyla hızla koşmaya devam ettim. Çalıkların, dikenli bitkilerin ve sivri dalların arasından geçerken üzerimdeki kıyafetler yırtılıyor, derimi kesiyordu. Fakat bu acıyı hissetmeye vaktim bile yoktu.

Nefes nefese kalmıştım. Biraz yavaşlayıp nefesimi düzenlemeliydim. Neyse ki kampa aramda yeterli bir mesafe açmayı başarmıştım. Elimi bir ağacın gövdesine dayayıp eğildim ve kuruyan boğazım yüzünden birkaç defa öksürdüm. Yakon'un arkamdan gelip gelmediğini kontrol etmek için arkama baktığımda gülümsememi bastıramadım. Gelmiyordu.

Rahatlama beni bir battaniye gibi sardı ve içimdeki endişeyi bastırdı. Kulaklarımda atan kalbim ve boğazımdan dışarı taşan hırıltılı nefes sesleri yüzünden kör ve sağır şekilde duraksadım. Tam ağaçtan ayrılıp devam etmek üzereyken bir çınar ağacının arkasından biri fırlayarak bileklerimi tuttu.

“Gerçekten beni aptal yerine koyabileceğini mi sanıyorsun, Saige?” dedi Jaheer, yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle. Sesi kendini beğenmiş bir memnuniyetle doluydu.

Şaşkınlığımın sesime yansımamasına dikkat ederek bileklerimi kurtarmaya çalıştım. “Adamların kadar akılsız olsan yeterdi.”

Kalbim savaş davulları gibi atarken Jaheer'in demir kadar sert tutuşuna karşı mücadele ettim. “Sana kaçmaya çalışmamı söylemiştim. Ayrıca bedelini ödeyeceğini de. Hatırlıyor musun?” diye sordu alayla.

Tekrar yakalanmış olmanın, bir kez daha esir düşmenin getirdiği çaresizlik yüreğime yığıldı. “Hatırlamaz olur muyum?” diye tersledim. “Tehditlerin de en az senin kadar sıkıcı.”

Jaheer, beni çekiştirerek yürümeye başladığında son gücümle ayaklarımı sürüdüm ve karşı koydum.

Bir yandan tutmaya devam ederken homurdandı. “Bu kadar inatçı olmasan her şey daha kolay olurdu, Saige. Keşke seni canlı teslim etmek zorunda olmasaydım.”

“Sahiden,” dedim zoraki bir neşeyle ve dengemi kaybederek sendeledikten sonra yeniden toparlandım. “Öldürmek harika bir fikir. Neden hemen işimi bitirmiyorsun?”

“Çünkü seni öldürürsem Euria da beni öldürür.”

Hafifçe kıkırdadım. “Doğru. Kendi başına karar almayı beceremeyen bir kukla olduğunu unutmuşum.”

Jaheer'in yüzünde parlamasını beklediğim öfkeden eser yoktu. Soğukkanlılığını korumayı biliyordu. Kaçamadığıma göre bilgileri sızdırmamam için onu, beni öldürmeye ikna etmem zor olacaktı. Aslında, gömleğimin cebinde taşıdığım küçük zehir boncuğunu kaybetmiş olmasam bu işi kendim de yapabilirdim. Zaiden'la her zaman yanımızda son çare olarak birer zehir boncuğu taşırdık. Esir düşmemiz veya başımıza öldürülmekten daha kötü şeyler gelmesi ihtimaline karşı bir kaçış yolu vardı bu. Maalesef benimki Miath savaş sırasında kaybolmuştu. Bunu iyi biliyordum çünkü dün gece defalarca kontrol etmiş, kıyafetlerimin bir kenarına kaçmış olmasını umut ederek tekrar tekrar bakmıştım.

Jaheer, beni sertçe çekip kampa doğru itmeye başladığında artık direnecek gücüm kalmamıştı. "Çok ciddiğim, Jaheer. Kampınızda hiç zehir falan yok mu? Euria'ya da kendimi öldürdüğümü falan söyleyebilirsiniz. Burada neler olup bittiğini bilecek değil ya."

"Diyardaki en korkutucu, en güçlü insana yalan söylememi mi öneriyorsun?" Bir kahkaha patlattı.

Kaşlarımı çatıp şaşkınlıkla onu duymayan bir hükümdar hakkında bu kadar hayran konuşmasına baktım. "Gören de kadına âşıkсын zanneder," dedim alayla.

"Cesaretine hayranım, Saige. Emin ol, elimde böyle bir fırsat olsa bile seni zehirlemezdim. Beni eğlendiriyorsun."

Zar zor birkaç adım atarak hızımı onunkine uydurdum. Artık sol elimi bırakmış, yalnızca sağ kolumun üstünden tutuyordu. Deneşem tutuşundan kurtulabileceğimi biliyordum ama bir sonraki kaçışım için gücümü korumalıydım.

"Benimle bu kadar uğraşmak zorunda olmanın sana keyif verdiğini görmek içimi ısıttı doğrusu," dedim alaycı bir şekilde. "Seni sinirlendirecek daha fazla yol bulmalıyım."

Kampa geri döndüğümüzde Yakon ortalıklarda yoktu. Çoktan azarlanmak üzere Jaheer'in çadırına götürüldüğünü tahmin ettim. Yepyeni bir sabaha gözünü açmış meraklı isyancılar bize bakıyorlardı. Jaheer, küçük hapisanemin önüne geldiğimizde beni kolumdan sertçe iterek içeri soktu ve kapıyı kapattı. Beni dikkatli bir bakışla

süzdükten sonra zinciri defalarca kapının etrafında dolaştırdı. Ardından birkaç adım geri çıktı ve gülümsedi. “Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışırsan bu kadar nazik olmayacağım.”

“Tartışılır bir nezaket anlayışın var doğrusu,” dedim gözlerimi devirerek.

Jaheer cevap vermek yerine uzun bir süre gözlerimin içine baktı. Bakışları yoğun, söylenmemiş sözlerin sessiz bir fırtınasıydı. Söylemek istediği ama söyleyemediği şeyler varmış gibi hissettim. Sanki her kelime zihninin hapishanesinde takılı kalmıştı. Aramızdaki sessizlik gerilimle doluydu. Ne benim ne de onun geri adım atmak istediği bir irade savaşıydı. Başımı dik tuttum, gözlerimi onun gözlerine kilitledim ve en ufak bir korku belirtisi göstermeyi reddettim.

Arkasını dönüp giderken Declan kapımda belirdi. Suratında, başarısız kaçıışımın sonucunda doğan memnun bir gülümseme seyrediyordu.

Ormandan zindanımın köşesine çekilip öfkeyle yere oturdum. Kaçış planım başarısız olmuştu ancak bu vazgeçeceğim anlamına gelmiyordu. Yeniden bir plan yapacak, her ihtimali hesaba katan daha iyi bir strateji geliştirecektim. Tüm vücudum ağrı içindeyken dizlerimi kendime iyice çekip kalbimdeki sızıyı bastırmaya çalıştım. Ya kendimi kurtaracaktım ya da kimseye imparatorluk hakkında bilgi vermek zorunda kalmadan önce ölmenin bir yolunu bulacaktım.

Jaheer’in tehditlerine boyun eğmezdim. Tuzağa düştüğümüz anı tekrar gözümde canlandırırken Meldrik’e güvenip o mağaraya girdiğimiz için yanaklarım utanç ve öfkeyle yandı. Bu anı, bir yaraya tuz basmak gibi acı vericiydi; saflığının yegâne hatırlatıcısıydı.

Gün boyunca birkaç vardiya değişimi gerçekleşti. Her biri küçük birer sonsuzluk gibiydi. İsyancıların davranışlarını izledim, nöbet değişimlerini, yemek yedikleri zamanları, kamptaki yollarını aklımın bir köşesine not aldım. Her ayrıntı, özgürlüğümü yeniden kazanmak için çözmem gereken bulmacanın bir parçasıydı.

Güneş batarken gökyüzünü turuncu ve pembe tonlarına boyadığında, kafamda bir plan oluşmaya başlamıştı. Şimdilik dayanacaktım. Hayatta kalacaktım. Ve doğru an geldiğinde hazır olacaktım.

Orman yeniden sığınağım olacaktı. Bu umuda tutunmam ve içimdeki kararlılık ateşini canlı tutmam yeterliydi.

Karanlık çöktükçe garip bir sakinlik dalgası üzerime yayıldı. Bu son değildi. Bu sadece başka bir başlangıçtı. Vücudum hapsolmuş olabilirdi ama ruhum kırılmazdı. Özgürlüğümü kazanacaktım.

İçinde biraz olsun mizah barındıramayan karanlık bir kahkaha, açlıktan bitkin düşmüş zihnimi delip geçti. “Konuşmaya hazır mısın, prenses?”

Sesi zehirli bir fısıltıdan farksızdı. Gözlerimle meydan okuyarak ona döndüm. “Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok,” dedim, içimi kemiren endişeye rağmen kararlı bir sesle.

Bir adım daha yaklaştığında kampın ortasında yaktıkları ateşten yansıyan gölgesi beni yuttu. “Şimdilik böyle düşünüyorsun ama yarın konuşacaksın,” diye tısladı sinsice. “Herkes eninde sonunda kırılır. Herkesin zaafı vardır. Ve senin zaafın yarın sabah karşında olacak.”

O an içimde bir şeyler titreşti. Korku göğsümde çelik gibi sertleşti. “Neden bahsediyorsun?”

Jaheer’in gülümsemesi avının son umutlu anlarını keyifle seyreden bir yırtıcı gibi genişledi. “Göreceksin,” diyerek gözlerini üzerimde ağır ağır gezdirdi. “İyi uykular, Saige.”

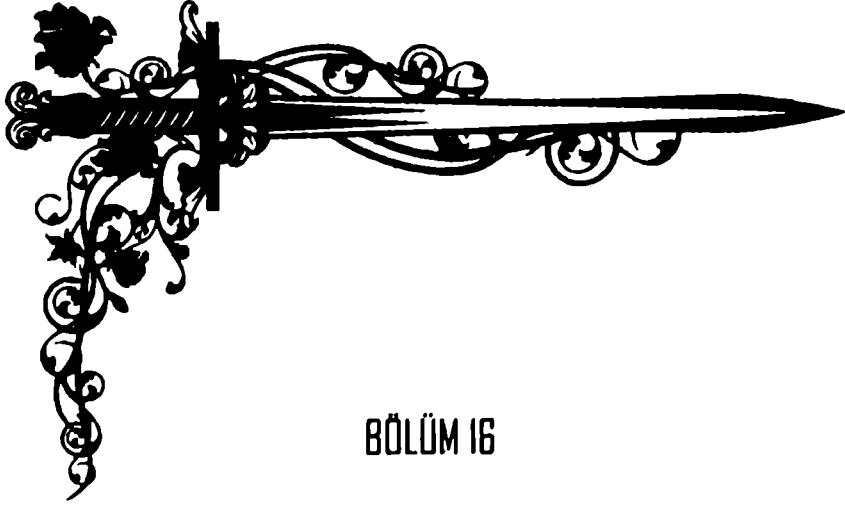
Geceye karışırken arkasından haykırdım. “Jaheer!”

Parmaklarım dallarla birleşti. “Bana neden bahsettiğini söyle!” diye haykırdım bir kere daha.

Arkasına bile bakmadan çekip gitti. Korkum artık karşı konulamaz bir hale gelmişti. Kupkuru boğazımı yakan bir hareketle yutkundum. Bu bana işkence etme yöntemlerinden biriydi. Sabaha kadar rahat etmeyeceğimi biliyordu. “Seni pislik,” diye homurdandım geri çekilirken.

Gökyüzüne baktığımda yıldızlarla dolu bir gece bekledim ancak hepsi karamsar bulutlarla örtülmüştü. Dudaklarımı kemirerek küçük zindanımda dört dönmeye başladım. Ellerim pislik içinde olmasına rağmen tırnaklarımın kenarlarını kemirmeden duramıyordum.

Zaiden, diye düşündüm kendi kendime. *Umarım senden bahsetmiyordur.*

BÖLÜM 16

BEKLENMEDİK MÜTTEFİK

Uyandığımda beni, sahiplenici bir kucaklama gibi saran rahatsız edici bir sıcaklık hissettim. Bu, isyancı kampında uyandığım ikinci şafaktı ve sonunda kuru bir zeminde uyanmanın basit mutluluğunu yaşıyordum. Sabah güneşinin delici parlaklığına karşı elimi siper ederek yan döndüm. Birkaç kez öksürerek kan tükürdüm. Öksürüklerim kuruyup çatlamış boğazımı iyice kanattı ve kanı tükürdüğüm halde ağızımdaki acı tat olduğu gibi kaldı. Parmaklarım kırılğan buz sarkıtları gibiydi, tüm kaslarım görünmez alevlerle yanıyor ve başım şiddetli bir ağrıyla zonkluyordu.

Yattığım yerde doğrulmaya çalışırken hapishanemin hemen yanına yerleştirilmiş küçük bir saman döşeğiyle karşılaştım. Uzun, dar saman balyası ağaçsız alanda güneşin altın renkli ışıklarıyla parlıyordu. Üzerinde zayıf, dizlerine sarılmış bir halde beni izleyen bir kız oturuyordu. Bu Nori'ydi.

Gözlerimi kırıştıtarak zihnimdeki yoğun karmaşayı dağıtmaya çalıştım. Burada ne yapıyordu? Bana dik dik bakmamasını söylemek için ağızımı açmıştım ki öksürüklerim beni susturdu. Nori'nin mavi gözleri dostça üzerimde dolaştı. Gülümseyerek oturduğu samanların arkasından bir kâse lapa ve bir matara su çıkarıp uzattı. Onu reddetmem gerektiğini biliyordum. Kendimi aç ve susuz bırakarak ölüme göndermeliydim. Ancak korkunç bir ihtimal bunu yapmamı engelliyordu. Eğer Jaheer, Zaiden'ı yakaladıysa ve onu buraya getirecekse

güçlü olmalıydım. Ölüsem, işkence edecekleri kişi Zaiden olurdu. Tüm acıyı sırtlamak için hayatta kalmalıydım.

Nori'nin elinden aldığım suyu ve lapayı büyük bir iştahla mide-me indirdim. Nori, beni izlerken sabırlı görünüyordu. Tutsaklara ve onlara insanlık dışı davranılmasına alışkın olduğu barizdi. Anlayışlı ve sakin bakışlarla ben yemeğimi bitirene kadar bekledi.

Karnım doyana kadar kapımda duran nöbetçiye ve Nori'ye aldırış etmedim. Yemeğime zehir katmış olabilecekleri aklımın ucundan geçmişti ama henüz beni öldürmeyeceklerdi. Gücümü kazanıp kaçabilmem adına bu riski göze alabilirdim. Kusmamak için ağırdan almaya çalışıyordum ama birkaç günün açlığıyla savaşmak zordu. Nori'nin de ayrılmaya niyeti yok gibi görünüyordu. Başını, kucağına doğru kaldırdığı dizlerine dayayarak kafese tırmanan bir karıncayla oynamaya koyuldu.

“Ne istiyorsun?” diye sordum en sonunda kolumla dudaklarımdan akan lapa kalıntısını ve kurumuş kanı silerken.

“Hiçbir şey,” diye yanıtladı Nori, sakince. Ardından gözleriyle nöbetçiyi işaret etti. *Bizi dinliyor*, diyordu sessizce. *Kelimelerine dikkat etmelisin*. “Kimseden yemek kabul etmiyordun, bir de ben dene-yeyim dedim,” diye açıkladı nazikçe gülümseyerek.

Gözlerimi kıstım. “Teşekkür ederim.” Bir an duraksadıktan sonra ekledim. “Sanırım.”

Burası garip bir kamptı. Tuhaf insanlarla çevriliydi ve bu kızın, bu kampta işi yoktu. Burada olmak için çok farklı sebepleri olmalıydı. Hikâyesini merak ediyordum, kaderin hangi yol ayrımında bu leş yiyicilerin arasına düşmüştü acaba? Keyfine göre gezebildiğine bakılırsa önceki varsayımında haksız çıkmıştım. “Ben senin de bir tutsak olduğumu sanıyorum.”

Nori, kıkırdamayla karışık inledi. “Öyleyim zaten.” Dudaklarını birbirine bastırarak bakışlarını çimlerin üzerinde gezdirdi.

“Yanlış anlama ama şu anda kafesin dışında olan sensin,” dedim şakayla karışık şekilde. Nori, gözlerimin içine uzun süre bakmamaya uğraşıyordu. Anlık bir göz teması kursa bile bunu hızla koparıyordu. Kafeste tutulmasa bile onun üstünde kontrolleri vardı. Kaçamaması

için yaptığı bir anlaşma ya da sevdiklerini tehlikeye atan bir tehdit olabilirdi bu. Belki ailesinin bir parçasını koparıp almışlardı ve Nori onu korumak için bu kampta verilen emirlere uymak zorunda bırakılıyordu. “Zindana atılmamış bir tutsak,” dedim düşüncelerimi sesli bir şekilde dile getirerek. “Senin parmaklıkların benimkilerden daha farklı demek ki.”

“Bir kafese kapatılmasam da beni burada tutmak için yeterli koza sahipler,” dedi, buruk bir iç çekişle. *Jaheer*, diye düşündüm. Onun da bir zaafını bulmuştu. Bunu ona karşı kullanarak kampta kalmasını sağlıyordu. Kızın bileklerinde bir zincir yoktu ama ruhu buraya demirlenmişti. Manevi bir kafeste hapsedilmişti.

Kapımda bekleyen nöbetçiye bir bakış attım. Önceki gün yine bu saatlerde nöbet değişmişlerdi. Bu da demek oluyordu ki vardiya değişim vakti yaklaşmıştı. Tüm gece kapımda bekleyen bu nöbetçi yorulmuş olmalıydı. Tek kaşımı kaldırarak nöbetçiyi işaret ettim. *Ondan kurtulmamız gerekiyor.*

Nori, kurduğu kısacık bir göz temasının ardından omuzlarını silkti. *Nasıl?*

“Hey!” diye seslendim nöbetçinin dikkatini çekmek için. “Ben çok acıktım. Bana su ve yiyecek bir şeyler getirir misin?”

“Buradan ayrılamam,” diye yanıtladı, tok ve kesin bir tonla.

Sinirle homurdanıp ona yaklaştım. “Jaheer, iyi beslenmem gerektiğini ve bir ihtiyacım olduğunda karşılanacağını vaat etmişti. Şu anda açım. Beni aç bırakan kim? Sensin. Bunu Jaheer’e söylersem ne kadar sinirleneceğini tahmin edebiliyor musun?”

Nöbetçi bir adım geri çıktıktan sonra arkasını döndü. Suratında şaşkın bir ifade vardı. Nori, hemen atıldı. “Sen dönene kadar ben ona göz kulak olurum.”

Nöbetçi bir ona bir bana baktıktan sonra tereddütle omuzlarını aşağı düşürdü. Kaşlarını çatarak belindeki silahlarını düzeltti ve bıkkın bir nefes verdi. “Hemen döneceğim.”

Birkaç adım ilerleyene kadar bekledikten hemen sonra Nori’nin önünde durdum. Acele etmem gerekiyordu.

“Jaheer, seni nasıl kontrol altında tutuyor?”

Sakince cevap verdi. “Sevdiğim biri elinde.”

Soru sorar gibi meraklı bir bakış attım.

“Abim,” diye açıkladı.

Başımınla onaylayarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. “Jaheer dün bana, beni konuşturmak için birini getireceğini söyledi. Bu konuda ne biliyorsun?”

“Pek bir şey bildiğim söylenemez,” diye itiraf etti. “Her zaman planlarını duyma şansım olmuyor. Ama diğer İmparatorluk Elçisi’ni yakaladıklarına emin sayılırım. Uzun, siyah saçlı, yara izli olan.”

“Zaiden,” diye mırıldandım göğsüme saplanan bir acıyla. Yediğim her şeyi hemen o saniye kusacakmışım gibi hissediyordum. Panik ve korku tüm bedenimi esir almışken Zaiden’i kurtarmanın yollarını düşünmeye başladım. Fikirler, taktikler, stratejiler zihnimde dört dönyordu. Zaiden’in canını acıtabilecekleri düşüncesi bile başımın ağrısını ikiye katlamıştı. Çaresizlik tüm gücüyle üzerime saldırdı.

“Evet, o.” Başıyla onayladı. Alnındaki kırışıklıklar derinleşirken yanağının içini kemirmeye başladı. “Jaheer’e istediğini vermemelisin.”

Gözlerimi devirdim. “Buna niyetim yok zaten.”

“Benim yardımına ihtiyacın olacak.”

“Kaçmak için mi?” diye sordum umutla.

Nori’nin yüzü birden gerildi. Bana doğru eğilip sesini kısıtı. “Kaçman için. Özgürlüğüne kavuşup diyarın geleceğini kurtarabilmen için. Bizim geleceğimizi. Ama burada çok dikkatli olman gerekiyor. Herkes düşman. Herkes tehlikeli. Kimseye güvenemezsin.”

Şüpheyle kaşlarımı çattım. “Sana neden güveneyim?”

Nori, hafifçe gülümseyip omuzlarını silkti. “Neden olmasın? Buraya getirilirken sana yardım ettim. O isyancıların sana dokunmasına izin vermedim. Eğer buraya getirilmeden seninle uğraşmalarına izin verseydim kimbilir sana ne yapacaklardı. Eh, bu sabahki kahvaltını da ben ısmarladım. İsyancılara oranla daha iyi bir seçenek olduğuma eminim.”

Söyledikleri yalan değildi, bana yardım etmişti. Risk aldığı su götürmez bir gerçektir. Öte yandan bunun da başka bir tuzak olmadığını

nereden bilecektim? Abisi hakkında bile yalan söylüyor olabilirdi. “Sen de kendi özgürlüğünü kazanacaksın bu anlaşmanın sonucunda,” dedim sesli düşünerek. “Bana bir kaçış yolu sunduğuna göre kendin ve abin için de bir tane bulmuş olmalısın.”

Nori, parlak güneşin altında, soluk bir heykel gibi duraksadı. Başını iki yana sallarken umutsuz görünüyordu. “Maalesef bu yalnızca senin için işe yarayacak bir yol. Ben gelemem.”

“Neden?”

“Çünkü abimi burada tutmuyorlar. Çok daha uzakta hizmet etmek zorunda bıraktılar onu.”

Nori'nin abisinin nerede olduğunu tahmin etmek için fazla düşünmeye gerek yoktu. Kız kardeşinin yetenekleri olduğuna göre abisinin de olmalıydı ve iki kardeşi, birbirleriyle tehdit ederek kontrol altında tutuyorlardı. Küçük kardeş Jaheer'de olduğuna göre büyük kardeş daha korkunç ve güçlü bir hükümdarda olmalıydı. “Ocroya'da mı?”

Başıyla onaylarken neredeyse duyulmaz bir sesle burnunu çekti. “Euria Vaseva'nın elinde. Ona hizmet ediyor. Eğer bu kampı terk edersem anında ona haber uçururlar ve abime zarar verirler.”

Bir süre düşündüm. Buradan kaçtığımız anda özgürlüğümüzü kazanacaktık ancak başka bir halta yaramayacaktı. Yeniden Cyra'nın peşine düşmemiz gerekiyordu. Kaybettiğimiz zaman yüzünden çoktan Ocroya'ya ulaşmış olmalıydık. Dört bir tarafımız düşmanlarla çevriliyken ve biz bu kadar bitkin düşmüşken görevlerimizi yerine getirmemiz zor olacaktı. Öte yandan, Nori gibi yetenekleri olan biri işimize yarayabilirdi.

“Nori;” dedim. “Bize o mağarada yaptığın şey neydi?”

“Ah,” diye cevapladı. Mahcubiyeti yüzünden anlaşılıyordu. “Onun için çok üzgünüm. Yalnızca emirleri yerine getiriyordum.”

Elimi havada sallayarak geçiştirdim. Çok kısıtlı bir zamanımız vardı ve bunu iyi değerlendirmemiz gerekiyordu. “Boş ver şimdi özrü falan, bana gücünü açıkla.”

“Ben bir Valor'um,” diye yanıtladı.

“Valor,” diye tekrar ettim onu. Burnumdan alaylı bir nefes vererek kaşlarımı çattım. “Çok iyi anladım, sağ ol.”

“Yani duygularını hissedebiliyorum. Gözlerine baktığımda hissettiğin her şeyi görebiliyorum. Korku, endişe, bıkkınlık, şüphe... Hepsi anında bana da geçiyor ve duygularını sanki onlara dokunabiliyormuş gibi yönlendirebiliyorum. Mesela şu an bana oldukça sinirlisin. İstersem bunu bastırabilir ve sakinleşmeni sağlayabilirim. Ya da tam tersini yapıp burada bir sinir krizi geçirmene sebep olabilirim.”

“Mağarada yaptığın da bu muydu?”

Başıyla onayladı. “O sırada korktuğunu fark ettim ve seni bastırmanın en kolay yolu bu korkuyu kullanmaktı. Aynısı Zaiden için de geçerliydi. Yalnızca onun korkusu seninkinden çok daha yoğun ve hissedilirdi. Hatta boğucu olduğunu bile söyleyebilirim. Sensiz kalmaktan ölesiye korkuyordu. Seni o kadar çok seviyor ki bu biraz ürkütücü doğrusunu söylemek gerekirse.” Bu düşünceyle hafifçe ürperdi. “Senin için yapamayacağı bir şey yok.”

Başımınla onayladım. “Maalesef,” diye yanıtladım onu sessizce. *Benim için yapamayacağı bir şey yok.*

Nori yanıt vermedi. Kollarımı göğsümde birleştirdim. Nori'nin gözleri kollarımda dolaştı. Bir süre öylece dikilerek şüpheyle ve sessizce birbirimize baktık. En sonunda konuşan ben oldum. “Tamam. Seninle bir anlaşma yapalım. Buradan kaçmama yardım et ve benimle gel. Kıçımızı kurtarana kadar arkamızı kolla, ben de abini Euria Vaseva'nın elinden kurtarayım.”

Nori, hafifçe güldü. Söylediklerime inanmakta güçlük çekiyor gibiydi. “Abimi o kadının elinden nasıl kurtaracaksınız? Çocuk oyuncuğu değil bu. Elimizi kolumuzu sallaya sallaya gidip, ‘Hey senin için hizmet eden şu çocuk var ya, sen onu bize ver, biz de yolumuza bakalım,’ mı diyeceğiz?” Sinirle oturduğu yerde gülerek bir öne bir arkaya sallandı.

“Zaten buradan sonraki görevimiz Ocreya'ya gitmekti. Peşinde olduğumuz bir suçlu var ve bu kişi senin abinden çok daha önemli biri. Euria Vaseva, o suçluyu elinden kaçırmamakla o kadar meşgul olacak ki abinin yokluğunu fark etmez bile. Söz veriyorum sana Nori,” derken gözlerinin içine baktım. Duygularımı okumasını istedim. Doğruyu söylediğimi, sözümü tutacağımı anlamalıydı.

Rahatsızca yutkunurken boğazı içinde hapsolmuş bir kuş varmış gibi hızla hareket etti. “Tamam.” Kaşlarını çattı. “Sana güveniyorum,” diye ekledi sessizce.

Ardından aceleyle elimi yakaladı. Onun gibi zayıf biri için şaşırıcı derecede güçlü bir tutuşu vardı. “Jaheer’e ve söylediklerine sakın güvenme. O adam ruh hastasının teki. Sana istediğini yaptırabilmek için her yalana başvurur, Saige. Her şeyi yapar. Oyunlarına kanma.”

Tam o sırada benim için bir tepsi hazırlamış olan isyancıyı suratında sinirli bir ifadeyle bize doğru yürürken gördüm. Başımla onayladığımda avcumun içine küçük bir papatya bıraktı. Yaprakları yamulmuş çiçek tüm bu kaos içindeki kırılğan umudum gibi hassastı. “Bugün güçlü ol,” diye fısıldadı gülümseyerek ve hızla geri çekilip ayağa kalktı.

İsyancı yaklaştığında gözleri saklamak için hiç uğraşmadığı bir öfkeyle parladı. “Ne yapıyorsunuz siz?” diye hırladı, çakıl kadar sert sesiyle.

Papatyayı saklayarak parmaklarımı kapattım. “Sadece sohbet ediyorduk,” dedim sakın olmaya çalışarak.

Nori, birkaç adım geri çıktı. Duruşu rahat ama gözleri ikimizin de üzerindeydi. İsyancıyı dikkatle izliyordu. İsyancı, Nori’ye dönüp onu küçümseyen bir ifadeyle süzdü. “Bir daha mahkûma bu kadar yaklaşma,” diye çıkıştı. Ardından ekledi. “Yapacak işin yok mu senin?”

Nori, başını itaatkâr bir ifadeyle eğdi ama gözlerinde alev alev yanan bir isyan vardı. “Sıkılmıştım,” dedi umursamaz bir tavırla. Ardından bana dönüp vahşi bir bakış attı. Gözlerini, gözlerimle buluşturduğu anda mağaradaki hislerin aynısı yüreğimi kavurdu. Yine gücünü üzerimde deniyordu. Bunu, isyancının bizden şüphelenmesi için yaptığını anladığım anda kendimi dramatik bir şekilde yere attım. Bana hissettirdiği acıdan çok daha fazlasını çekiyormuş gibi kıvrandım.

“Kes şunu, Nori!” diye tısladı isyancı. “Kıza zarar gelmemesi gerekiyor!”

Nori, anında gücünü geri çekti. Bana sunduğu manalı bir gülümsemenin ardından çadır labirentinde kayboldu.

İsyancı kendi kendine homurdanıp Nori'nin arkasından küfrederken dikkatini yeniden bana çevirdi. "Ye hadi," diye emretti tepside duran şeyleri teker teker boşluklardan içeri uzatarak. "Jaheer birazdan seni sorgulamak için çağıracak."

Lapa pek de iştah açıcı bir yemek değildi, fazla dikkat etmemeye çalışarak oturdum ve yemeye koyuldum. Düşüncelerim, Nori'nin söyledikleri ve Jaheer'le nasıl başa çıkacağımın endişesiyle çalkalanıyordu. Jaheer'in kurnazlığıyla başa çıkabilecek kadar berrak olmalıydı zihnim. *Soktuğumun Jaheer'i*, diye düşündüm. Sorgu sırasında bana neler yapacağını az çok tahmin edebiliyordum. Daha önce birçok insanı sorgulamıştım. Zaiden ve ben yakaladığımız suçlulara nasıl davrandıysak aynı muameleyi görecektim. Muhtemelen daha kötüsünü...

İçine düştüğüm hali düşündüğümde nefesim sıklaştı. Pusuya düştüğümüz o lanet gece başka bir mağaraya girsek ya da yola devam etsek ne olurdu, diye düşünmeden edemiyordum. Bunun sorumlusu her kimse, bu boğucu kafesten çıktığım gibi onu bulacaktım. Bunu yaparken Jaheer'i de unutmuyacaktım. Onunla eşit derecede tehlikeli, hatta onun bir adım önünde olmam gerekiyordu. Son lokmamı ağızıma attığımda papatyayı alıp pantolonumun cebine koydum. Günün geri kalanı zorluklarla dolu olacaktı ama hazır hissediyordum. Sahip olduğum her damla kanı diyar için harcamaya gönüllüydüm.

Kısa bir süre sonra Declan beni Jaheer'in yanına götürmek için geldi. Onun karşısında Vivalon'un aşılmaz dağları kadar sarsılmaz bir kararlılık sergiledim. Beni kolumdan sıkıca kavrayıp kafesimden çıkardıktan sonra karşı koymak yerine çadıra varana kadar etrafı gözlemledim. Kamp, yakında gerçekleşecek bir çatışma veya saldırı için hazırlık yapan isyancı faaliyetleriyle canlanmıştı. Çadırlar, huzursuz kuşların kanatları gibi sert rüzgârla dalgalanıyor, silahlarını bileyen isyancıların keskin ter kokusu burnuma kadar ulaşıyordu.

Çadıra vardığımızda Declan beni içeri ittirdi. Jaheer'in tehditkâr varlığıyla karşı karşıya kaldım. Bizim için bir masa hazırlamıştı. Üzerindeki harita ve belgeler kaldırılmış, üç kadeh ve bir şişe şarap

yerleştirilmişti. Neden üç kadeh vardı? Biri benim, biri Jaheer'inse üçüncü kime aitti? Gözlerimi kısıp tüm çadırı hızla inceledim. Jaheer dışında kimse yoktu. Zaiden burada değildi. Onu yakalayamadığını umut etmek aptallık mı olurdu?

“En sevdiğim tutsağım gelmiş,” dedi, Jaheer alayla. “Gecen nasıl geçti? Mışıl mışıl uyumuşsundur eminim ki.”

Sessiz kaldım. Bakışlarını mümkün olduğunca kayıtsız bir ifadeyle karşılamaya çalıştım. Jaheer, sinsi bir sırıtışla öne çıktı. “Adamlarım bu sabah kahvaltı yaptığını söyledi. Sonunda kamp hayatına uyum sağladığına memnun oldum doğrusu. Yemeğine kattığımız yatıştırıcıdan da bahsettiler mi sana?”

Şaşkınlığımı göstermemek için sertçe yutkundum. Ama gözlerimin açılmasına engel olamamıştım. Tepkimi anında yakalayan Jaheer'in dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Senin için şifacılarımız Somania yaprakları toplayıp leziz mi leziz bir çay hazırladı. Yalnızca lapana katılan birkaç damlası bile seni kısa süre sonra ağırlaştırmayı başarır. Uykun geldiğinde kıvrak zekânı nasıl kullanacaksın bakalım.”

Declan'a başıyla dışarı çıkmasını işaret etti. Declan anında emre uyarak kolumu bıraktı ve çadırı terk etti. Jaheer burada baş başa kaldığımızda kendisine zarar gelmeyeceğinden emindi. Bu kadar kibirli olmasına sinirlenerek tırnaklarımı avcumun içine geçirdim.

“Gel, biraz soluklan,” dedi masaya geçmemi işaret ederek. “Neden burada olduğunu biliyorsun, değil mi?”

Gösterdiği masaya geçtim. Jaheer, benimle gelip ikimizin kadehlerine birer bardak şarap doldurdu. Ahşap sandalyeler sert ama genişti. Sırtımı iyice yasladıktan sonra kendi şarabımı elime aldım. İlk yudumu Jaheer'in almasını bekledim. Fazla oyalanmadan kadehi dudaklarına götürdü. *Aynı şişe*, diye düşündüm. *Kadehler temiz. Jaheer içerse ben de içebilirim.* “Tehditler, zaafı, işbirliği falan birçok şey zırvalamıştın,” diyerek uzun, keyifli bir yudum aldım şarabımdan. “Sanırım laf ebeliği yapmanı dinlemek için buradayım.”

Jaheer memnuniyetle gülümsedi. Karşıma geçerken pislik içindeki çizmelerimi gürültüyle kaldırıp masaya dayadım. Bu oyunun iki

kişilik olduğunun farkındaydı. Beni kolay kolay bastıramayacağını anlaması gerekiyordu. “Biliyor musun, Jaheer,” dedim gülümseyerek. “Dışarıdan hiç de barbar bir adama benzemiyorsun.”

O da şarabını eline aldı ama içmedi. “Beni tanımayanlar genelde korkutucu gözüktüğümü söylerler. İsyancıların bu kadar savaştı bir topluluğa dönüşmesini ben istemedim, Saige. Bizim, Sonsuz Orman’ın ortasına yerleşirken ormanın hâkimiyetini elimize almak gibi bir niyetimiz yoktu. Yalnızca bize saldıranlara karşı kendimizi savunduk ve işimize baktık. Ancak sonra imparatorluk askerleri geldi ve tüm diyarı didik didik ederek buldukları her isyancı liderini asmaya başladılar. Pek bir seçeneğimiz yoktu. Ya imparatorluğa karşı boyun eğerek onların hükmünü kabul edecek ya da kendi bağımsız devletimizi kuracaktık. İlk seçeneği reddetmek bizi kalan tek seçeneğe yönlendirdi. Euria Vaseva’nın ve senin desteğinle bunu başaracağız,” dedi keyifle sırtarak.

“Ya da belki o zamana kadar imparatorluk peşinize düşer ve sizi haritadan siliverir.”

“Bu, göze aldığımız bir risk,” diye yanıtladı kendinden emin bir şekilde.

Dilimi dudaklarımda dolaştırdım. “Böyle bir saldırıya hazır değilsiniz.”

“Hayır ama arkamızda Euria Vaseva’nın desteği var.”

Hafifçe güldüm. “Vaseva, sizinle işi bittiği anda sizi satar.”

“Onu tanımıyorsun,” derken yüzü düştü.

“Seni de tanımıyorum ama ne kadar boktan biri olduğunu çözdüm bile.”

Gözlerini kısarak üzerimde gezdirdi. “İmparatorluğun uğraşması gereken daha büyük sorunları var.”

“Hadi ya,” dedim sırtarak. “Ben sizin de çok büyük bir tehdit olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleyiz,” diye yanıtladı.

“Ama imparatorluk tarafından öncelik alınacak kadar değil,” derken şarabımdan bir yudum daha aldım. “Siz yalnızca bir musibetsiniz, tehdit değil. Bir nevi dikkat dağıtıcı.”

Jaheer'in çenesi gerildi. "Her büyük hareket küçük bir kıvılcımla başlar."

"Bu doğru." Başımı meydan okurcasına kaldırdım. "Ama kıvılcımlar kolayca söndürülebilir. Kendinizi ateş sanıyorsunuz ama değilsiniz."

"Doğru stratejiyle yangına dönüşebiliriz."

Başımı iki yana salladım. "Ne yeterli sayınız ne de kaynağınız var. Stratejik bir dayanağınız yok. İsyancıların geleceği senin zekâna bağlıysa vay hallerine." Cümlemi bitirdiğim gibi histerik bir kahkaha attım. Bahsettiği şeyler o kadar tozpembe hayallerdi ki bunun farkında olmayışı inanılmaz komikti.

Hayatını adadığı fikirleriyle alay ediyor olmam Jaheer'in iyice sınırlarını bozmuştu. Artık duygularını kontrol etmekte zorlanıyordu sanki. "Adalet isteyen bir halkın iradesini hafife alıyorsun. Euria Vaseva, imparatorluğu gün geçtikçe zayıflatıyor. Artık eskisi kadar güçlü değiller."

"Belki," dedim sakın bir nefes alarak. "Ama imparatorluğun zayıf bir nefesi bile sizi söndürmeye yeter. Sizi hedef almış bir saldırıya dayanamazsınız."

"Müttefiklerimiz olduğunu unutuyorsun."

"Müttefikleriniz değil," dedim. "Müttefiğiniz var."

"Euria Vaseva, yalnızca bir başlangıç," diye yanıtladı memnuniyetle. Sırıttım. "Rüzgârın yönü değiştiği anda dağılacak bir başlangıç." Jaheer öne eğildi. Nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yaklaştı. Sesi alçak ve yoğundu. "Tehlikeli sularda yüzüyorsun, Saige."

Bakışlarını gözümü bile kırpmadan karşıladım. "Sen de öyle, Jaheer. Kazanamayacağın bir oyun oynuyorsun."

"Burada özgürlüğün ne demek olduğunu daha iyi anlamış olman lazım. Sana doğuştan verilmesi gereken bir hak için mücadele etmenin ve bunun bedelini ödemenin ne demek olduğunu kavramalısın."

"Gerçek özgürlük ve adalet senin yaptığın gibi baskı üzerine inşa edilemez."

Jaheer'in ifadesi yumuşadı. "İmparatorluğun farklı bir yol izlediğini mi sanıyorsun?" İyice yaklaşarak gülümsedi. "Bize yardım et,

Saige. Bizi yönlendirebilir, hareketimize katılabilirsin. Bu savaşta kazanan tarafta yer alabilirsin.”

Yanıt olarak ağızımda dolaştırdığım şarabın kalıntısını yüzüne tükürdüm.

Yüzü kırmızı, yapışkan sıvıyla ıslanırken ifadesi karanlık ve öfkeli bir hale büründü. Elinin tersiyle yüzünü sildi ve bakışlarını üzerime kilitledi. “Bu son şansındı,” dedi tehditkâr bir tıslamayla. “Ve sen onu kaybettin.”

“Özgürlüğümün ne demek olduğunu biliyorum,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturup gülümseyerek. “Senin tarafından verilmesine ihtiyacım yok.”

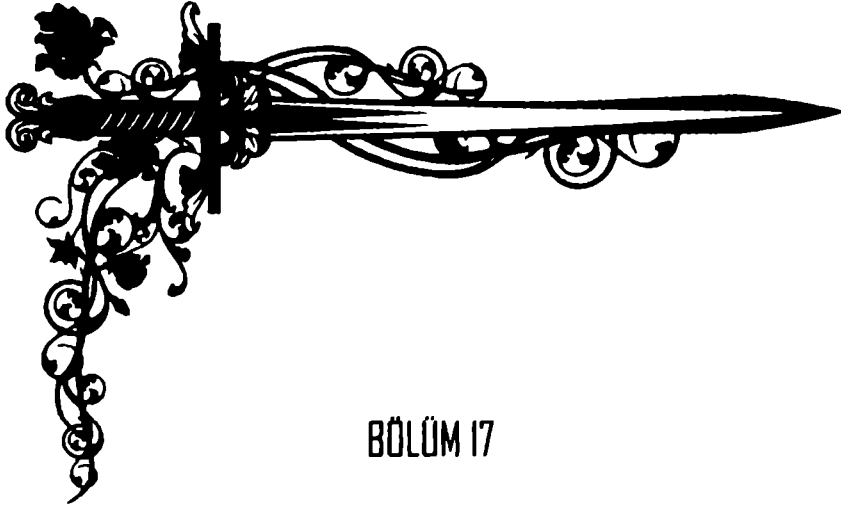
Jaheer ayağa kalktı. “Göreceğiz.”

Bu kelime boğazımda ekşi bir tat bıraktı. Uzun süre birbirimize baktık. Bir şey söyleyecek gibi ağızını açtı ama sonra vazgeçti. Kaşlarını çattı ve ağızından çıkamayan kelimeleri geri itti. Birden ani bir karar vermiş gibi omuzlarını geri attı. Dişlerini ses çıkaracak kadar sertçe sıkıp sırtını bana döndü. “Göreceğiz,” dedi bir kere daha ve aramızdaki bu soğuk ateşkesi tek bir kelimeyle sona erdirdi.

O çadırın arka tarafına ilerlerken kaşlarımı çattım. Yumruklarımı iyice sıkarak kendi kendime lanetler okudum. Jaheer, işi yokuşa sürecekti.

Yeniden döndüğünde yalnız değildi. Bu tanıdık suratı gördüğümde başım dönmeye başladı. İçimde bir şeylerin parçalandığını hissettim. Kalbim miydi, ruhum muydu, bilmiyordum ama ümitlendiğim için bir aptal gibi hissediyordum.

Zaiden yakalanmıştı.

BÖLÜM 17

İHANETİN RUHU

Kafamı çevirdiğimde ayaklarım yere çivilendi. Gözlerim büyürken elim hayretle ağzıma gitmişti. Kendimi dizginlemeye mi çalışıyordum, yoksa ağzımdan çıkacak çığlığı mı engelliyordum, emin değildim. Daha önceden çok yara aldığımı zannedirdim. Hiçbir acının beni yıkamayacağını düşünürdüm ama böylesi bir acıyla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Karşımdaki görüntünün içimi bu kadar yakmasına hazırlıklı değildim. Jaheer'in yanında duran Zaiden'in tanıdık görüntüsü beniğime aldığım en güçlü darbeydi. Ruhumun, camdan bir kristal gibi kırıldığını hissettim.

Nori, bize katılırken Zaiden'in gözleri genişledi ve umutsuzlukla baktı. Zar zor ayakta durabiliyordu. Jaheer onu kolundan tutmasa muhtemelen kendini yerde bulurdu. Beni koskoca saray enkazından çıkaran o güçlü duruşu kamburlaşmıştı. Hareketleri eskiden sahip olduğu kararlılığı yitirmiş, yerini titrek ve tereddütlü hareketlere bırakmıştı. Rüzgârda savrulan bir yaprağı andırıyordu.

Gömleğinin ve pantolonunun paramparça görünmesini beklemiştim. Kan lekeleriyle dolu ve yaralı olmalıydı ama değildi. Ona tertemiz kıyafetler giydirmişlerdi. Uzun, simsiyah saçları terle kaplı olması gerekirken yeni yıkanmış gibi tertemiz görünüyordu. Her ne kadar zarar görmemiş gibi göstermeye çalışsalar da yüzüne kazınmış olan dehşeti saklayamazlardı. Kurnaz, yaramaz, hayat dolu bakışları şu an boş ve perişandı.

Dudakları şişmiş ve çatlamıştı. Dudaklarını içerden ısırılmış gibi ağzını koyu bir çizgi kaplamıştı. Boğazı kasılıp duruyor, aldığı her nefeste huzursuz bir hırıltı çıkarıyordu. Sanki her nefesi, içinde kalan yaşamın son kırıntılarını da tüketiyordu.

Gözpınarlarımda yaşların biriktiğini hissettim. Ağladığımı görmenin onu daha da yaralayacağını bilsem de cesur görünmek buraya kadardı anlaşılın. Gözlerimi kırpamıyordum. Parmaklarım titremeye başlamıştı. Tek zaafım, tek zayıflığım karşımdaydı ve onu bana karşı kullanacaklardı. Belki de şimdiye kadar zarar görmemesinin sebebi buydu. Beni konuşurmak için onu döveceklerdi. Vermediğim her bilgi için o bir kesik alacaktı. Söyleyemediğim her sır için onun bedeni parçalanacaktı. Zaiden'dan akan her bir damla kan, benim ruhumda derin yaralar açacaktı. Üstelik bu oyun iki taraflı oynanabilirdi. Ben hiçbir şey söylemeyecek kadar güçlü dursam bile Zaiden duramayabilirdi. Eğer onu konuşurmak için bana zarar vermeye kalkarlarsa Zaiden pes ederdi.

O halde buradan iki kurtuluşumuz vardı: Ya ikimiz de kaçacaktık ya da birbirimize olan zaafımız sonumuzu getirecekti.

Zaiden'a dokunmak, ona sarılmak istiyordum ama parmağımın ucunu değdirsem bile acı verecekmiş gibi hissediyordum. En ufak dokunuşumla paramparça olacak kadar kırılgan görünüyordu. Hiçbir yarası yokken nasıl bu hale gelmişti?

Zaiden'ın karşımda böyle kırılgan durması, hiç olmadığım kadar aciz hissetmeme sebep olmuştu. Benim Zaiden'im güçlüydü, çevikti, kuvvetliydi, dayanıklıydı ve mücadeleciydi. Benim Zaiden'im, benim arkadaşım, yoldaşım, zaafım... Sevmek kelimesiyle Zaiden'ı hiç yan yana getirmemiştim çünkü sevgi, hayatımın hiçbir noktasında beni sevmemişti. Onun yüzünden aşağılanmış, yok sayılmış, hırpalanmış ve ihanete uğramıştım. Her defasında kanayan yüreğimi kendi ellerimle iyileştirmiş ve hayata daha güçlü bir şekilde dönmüştüm. Uzun süredir ihanetin yarasıyla donmuş kalbimin, sıcacık huzur verici bir ateşle tekrar ısınacağını tahmin edemezdim.

Keşke her şeyi kendime daha önce itiraf edebilseydim. Keşke üstüme pelerinini örttüğü gece anlasaydım onun kokusuyla

şakinleştigimi. Keşke saray enkazından çıktığımızda bizi hayatta tutan bedenine sımsıkı sarılsaydım ve hiç bırakmasaydım. Keşke öpseydim onu. Şimdi kurumaktan çatlayıp kanlanmış dudaklarının, hâlâ alaycı bir şekilde gülümserken tadına varabilseydim. Artık çok geçti. Yıllarca süren görevlerimiz, kamplarımız ve yolculuklarımız silişlik birer anı olarak yüreğimde ve zihnimde tozlanacaktı.

Jaheer, Zaiden'in kolunu bıraktığı anda bedeni hemen önümde iki dizinin üzerine yığıldı. Kırılmış bir savaşçıyı andıran omuzları yorgunlukla sallanıyordu. Gururla taşıdığı parlak kılıcı belinde cansız duruyordu. Silahlarını almaya gerek duymamışlardı ve bu çok tuhaftı. Benim tanıdığım Zaiden, tüm isyancıların burnundan getirene kadar savaşmaktan vazgeçmezdi ama onu bir tehdit olarak bile görmemişlerdi. Neden karşı koymamıştı? Neden buraya gelene kadar kimseyle savaşmamıştı? Neden yeni yıkanmış gibi mis kokuyor, tertemiz kıyafetler giyiyordu? Gözlerinde ifade edemediği bir özür vardı. Benden özür diliyordu ama ne için?

O sırada diyardaki savaşın şiddetini göğsümde hissettim. Bir anda dış dünyadaki her şey, var olmaktan çıkmıştı benim için. Yalnızca o ve ben vardık. Savaş kalbimde, düşmanlarım bu çadırın içindeydi. Zalimlikle parçalanmış bir aşkın kök saldığı dayanılmaz sızı vardı. Henüz itiraf edilmemiş saf ve yoğun duyguların acısı vardı. Zaiden'in dudaklarından birkaç kelime dökülmesini diledim ama olmadı. Ruhuna bir nebze iyi gelebilmek için ben de onun önünde diz çöktüm. Hafifçe eğilerek onunla aynı hizaya geldim. Gözlerinin içine bakıp sorunun ne olduğunu anlamalıydım.

Jaheer'in kahkahası çadırın içindeki ağır sessizliği bıçak gibi kesti. "İki İmparatorluk Elçisi'ne bakın... Aciz ve güçsüz. İşte kendine bu kadar güvenirsen karşılığında bulduğun tek şey ihanet olur, Saige."

Nefretle Jaheer'e döndüm. Gözlerimde yanan alevlerin sıcaklığını hissedebiliyordum. "Sen bir canavarsın," dedim nefretle. *Pislik herif*, diye devam ettim içimden. *Kendini çok zeki zanneden bir isyancı bozuntusu. Bir soytarı. Zalim bir adam yalnızca. Zaiden'a yaptıklarının bedelini sana bizzat ödeteceğim. Ona yaşattıklarının bin katını*

yaşayacaksınız! “İhanet falan değil bu. İşkence!” Sesim bir ejderhanın kükremesini andırıyordu.

Jaheer’in gülümsemesi tıpkı zehirli bir çiçeğin açılan yaprakları gibi genişledi. “İşkence mi? Hayır.” Kollarını göğsünde kibirle bağladı. “Gerçek şu ki Saige, Zaiden’den bilgi almak için ona dokunmamıza bile gerek yoktu. O, sana ihanet etti. Seni yakalamamız için ihtiyacımız olan her şeyi bize o verdi.”

Zihnime çakılan kelimeleri yıldırımından farksızdı. *Hayır*, diye düşündüm. *Yalan söylüyor. Bu zamana kadar içgüdülerim beni neredeyse hiç yanıltmadı. Jaheer, insanları kontrol etmesini bilen usta bir yalancı. Beni kandırmak, güçsüz düşürmek istiyor. Dudaklarından doğru söz dökülmez onun. Yalan söylediğine eminim.*

Zaiden’a döndüm. Gözlerinde bir inkâr, Jaheer’in yalan söylediğine dair bir emare aradım. Ama Zaiden’ın gözlerinde yalnızca üzüntü ve pişmanlık vardı. Dudaklarından olanları inkâr eden tek bir kelime bile dökülmedi. Sessizliği, ölümcül bir itiraf gibi kullandı.

“Hayır,” dedim başımı şiddetle iki yana sallayarak. “Yalan söylüyorsun. Bu diyarda ondan daha çok güvendiğim kimse yok. Ona her ne yaptıysanız ruhunu parçalamışsınız.” *Onu kimbilir nelerle tehdit ettiniz. Neler söyleyip bu hale düşürdünüz.* Bu kadar sessiz ve çaresiz görünmesine sebep olan olasılıkları düşününce gözlerimi sıkı sıkı kapadım. Onun canının yandığını düşünmek benimkini yakıyordu.

Jaheer omuzlarını silkti. “Neye istersen ona inanabilirsin, Saige ama delil tam karşında duruyor. O gece mağarada olacağınızı, kaç kişi halinde seyahat ettiğinizi, hepsini bize o söyledi.” Acımdan beslenen bir iblisin alaycı tavrıyla gözlerini üzerimde gezdirdi.

Yutkundum. Zihnim karmaşa ve acı içinde fırtınalar estiriyordu. Bir ihtimaller kasırgasında kayboluyordum. Jaheer’in doğru söylemediğine her şeyden çok inanıyordum. Zaiden, ne olursa olsun beni tehlikeye atmazdı. Bu daha büyük bir planın parçası olsa bile yapmazdı. Sevdiğim, yıllardır yanımda savaşıyor, bana mağarada o sözcükleri fısıldayan adam bana ihanet etmezdi. Bırak beni, Zaiden bir karıncaya bile ihanet etmezdi. En acı doğruları bile tereddüt etmeden söylerdi o. Birçok şey olabilirdi ama bir hain değildi.

Mağarayı hatırlayınca anılar zihnime akın etti. Zaiden'in çarpık sırtışı, sıcak dokunuşları, bana sanki tüm hayatı benmişim gibi uzun uzun bakması... Doğru olması imkânsızdı. Ama Zaiden hâlâ inkâr etmiyordu. Gözlerimin içine bile bakmıyordu. Bir damla yaş yanaklarından aşağı akıp zemine saplandığında ihanetin tanıdık acısıyla yüreğim burkuldu. Gördüğüm gerçeği reddediyordum. Kalbim inkâr etse de Zaiden'in suskunluğu ve suçlu bakışları bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Zaiden'in yüzünü ellerimle tutup bana bakması için zorladım. "Ne yaptılar sana?" diye sordum. "Neden Jaheer'in söylediklerini inkâr etmiyorsun? Sen bana ihanet etmezsin, Zaiden." Sesim titremeye başlamıştı. "Yapmazsın."

Zaiden bir kere daha gözlerini kaçırdı ve bunu gören Jaheer haz dolu bir kahkaha patlattı. "Kabul et, Saige. İhanete uğradın."

Bir kere daha duyduklarımı reddederek başımı iki yana salladım. "Herkes yapar ama sen yapmazsın," dedim neredeyse duyulmaz bir fısıltıyla. Sanki kelimelerim bir büyüydü ve gerçeği değiştirebilirdi.

Jaheer bu anları keyifle izlerken onu umursamamaya çalıştım. "Zaiden, bana gerçekleri söylemek zorundasın," dedim burnumu çekerek. "Sana ne yaptıklarını bilmiyorum ama ben buradayım, yanındayım. Ne olursa olsun benimleyim. Bu savaşta beraberiz, unuttun mu?"

Bir tepki bekledim. Bana bakmasını, dudaklarından anlamsız da olsa birkaç kelime dökülmesini bekledim. Öylece zemindeki bir noktaya bakmaya devam etti.

Jaheer, bu duraksamayı bir fırsat olarak kullandı. "Sözde hizmet ettiğin imparatorluk bu işte. Sana ihanet ederler. Seni yıllarca kandırıp elinde ne var ne yok alırlar. Biz isyancılar koca bir aileyken imparatorlukta sırtını dayayacak kimseyi bulamazsın."

"Bak," dedim sesimi biraz daha kontrol altına alarak. Jaheer'i umursamadan Zaiden'a odaklanmaya devam ettim. Ona her ne yapılırsa çok korkutmuşlardı. Onu ilk defa böyle görüyordum. "Seni neyle tehdit ettiklerini bilmiyorum ama eğer konu bensem bu umurumda değil. Öyle ya da böyle öldürecekler beni. Ama gerçekleri

senin dudaklarından duymadan ölemem. Hâlâ benim Zaiden'im olduğunu görmem gerekiyor.”

Zaiden'in gözleri yaşlarla doldu. Titreyen parmakları benimkileri buldu. Rahat bir nefes verdim. Haklıydım. Bana ihanet etmemişti.

Elini elimin üstüne koyup beni teselli etmesini bekledim ama bunun yerine ellerimi sertçe ittirdi. Bu hareketi o kadar şaşırtıcıydı ki öylece kalakaldım. Ellerim havada asılı duruyordu şimdi. Sıcak dokunuşu hiç bu kadar dondurucu hissettirmemişti.

“Zaiden,” dedim bir kere ismini bastıra bastıra. “Neden Jaheer'i yalanlamıyorsun?” Sesimdeki ıstırap fark edilmeyecek gibi değildi.

Zaiden'in sessizliği son umudumu da sağır etti. Her nefes bir sonsuzluk gibi hissettiriyordu. Hırıltılı soluklarının her birinin bir inkâr cümlesiyle bitmesini diledim. Her cevabı kabul edebilirdim. Başka planları olduğunu söyleyebilirdi, bir nedeni olduğunu dile getirebilirdi, hatta tehdit edildiğini iddia etse bile kabul ederdim. Tek istediğim bana ihanet etmemiş olmasıydı. Bir sebep duymaya ihtiyacım vardı.

Zaiden gözlerime bakmıyordu. Bir gözyaşı daha dizinin hemen kenarına süzülerek indi. Bana dokunmak ister gibi elini uzattı ama sonra eli güçsüz düşmüş gibi geri çekildi.

Hadi, diye yalvardım. Hadi Zaiden. Bana bir şey söyle. Yalnızca bir bakış bile yeter. Jaheer'in dudaklarından dökülenlerin yalan olduğunu söyle, lütfen.

Onu konuşturabileceğim bir yol ararken, hiç söyleyemediğim bir şeyi itiraf etmek geldi aklıma. “Sana güveniyorum, Zaiden,” dedim mırıldanarak. Göz teması kurmasını, kendini toparlamasını umarak konuştum. “Seni seviyorum. En başından beri seni seviyorum. Sana hiç söyleyemedim ama seni hep sevdim.”

Asla yapmayacağım bir şeyi yaparak Zaiden'a, bana ihanet etmemiş olması için yalvardım. Gözlerinde benimkini yansıtan bir acıyla kaldırdı başını. Mahvedici bakışları kısıldı ve başını hafifçe iki yana salladı.

Gerçek, beni fiziksel bir darbe gibi savurup zihnimin karanlık duvarlarına vurdu. Yalanlamayacaktı. Yalanlayamayacaktı çünkü

yapamazdı. Bana ihanet etmişti. Sevdiğim adam, en güvendiğim insan, en yakın dostum bana ihanet etmişti.

İhanete bu kadar aşınayken, en yakınımıdaki kişiyi tanıyamamıştım. En çok güvendiğim kişiye kendimi o kadar açmıştım ki tüm duygularıma hâkim olmasına izin vermiştim. Ona güvenmiş ve en derin yaralarımından bahsetmiştim. O da bana itiraflarda bulunmuştu ama şimdi anlıyordum ki bunların hepsi bir gün beni düşmana teslim etmek için planlanmış adımlardı.

Dehşet içinde ayağa kalktım ve sendeleyerek geri çekildim. Jaheer'in bahsettiği yatıştırıcıların etkisinden miydi yoksa Zaiden'in ihaneti yüzünden miydi, bilmiyordum ama başım dönüyordu. Adımlarımı kontrol edemiyordum. Andan uzaklaşır, onu reddeder gibi geri geri gidiyorlardı. Kalbim sadece bedenimde asılı kalmış ağır bir yükten ibaretti. Ruhumun parçaları her yere dağılmıştı. İhanet, taşıması zor bir yükü, ama aynı zamanda içimde yanan öfkenin kömürleriydi. Benden her şeyi almışlardı almasına ama ebediyen onları yakacak olan bir alevin kıvılcımını da çakmışlardı aynı zamanda.

“Umarım buna değmiştir,” dedim Zaiden'a bakarak. Sesim buz gibiydi. “Umarım sana her ne vaat ettilerse, bizi mahvetmene değmiştir.”

Ardından yere yığılmamak için sandalyeme geri döndüm. O sırada çadırın bir köşesinde bekleyen Nori'yi buldu gözlerim. O da bu işin içinde miydi? Her şeyin başında Zaiden'ın olduğunu biliyor muydu? Bu, mağarada yaşananlar hakkında söyledikleriyle çelişirdi. Beni kandırmak için söylenmiş basit sözcükler olabilirlerdi. Ancak bu zamana kadar Nori'nin doğru söylediğini sezmiştim. Bir yalanını yakalamamıştım. Yine de her şey planın bir parçası olabilirdi.

Ama duygularıma nasıl güvenebilirdim? En yakınımın ihanetini fark edememişken hiç tanımadığım birinin söylediklerini nasıl kabullenebilirdim? Herkes düşmanım olabilirdi.

Jaheer'e başımla Nori'yi işaret edip sordum. “O burada ne yapıyor?”

“İkinizden biri kafayı sıyırıp dramatikleşirse diye getirdim. Malum, herkes sevdiği insan tarafından ihanete uğradığında biraz olsun delirir,” diye açıkladı, yüzünde geniş bir zafer gülümsemesiyle.

Nori, sessizce duruyordu. Gözleri Zaiden'in üzerinden ayrılmıyordu. Kendi mahvoluşunu yaşamıştı ve şimdi bizimkine tanık oluyordu. Ama abisi ona ihanet etmemişti, yalnızca uzaklara gönderilmişti. Gerçi, abisi olduğu bile şüpheliydi. Beni yumuşatmak için yalanlar uydurmuş olabilirdi. Eğer varsa dahi Nori, abisini kaybetmemişti ama ben Zaiden'ı kaybetmiştim. Jaheer'in zalimliğinin sınırları yoktu, asla olmayacaktı. Bu anı beni kırmak, ruhumu tamamen parçalamak için detaylıca planlamıştı.

Tam o sırada korkunç bir gerçekle daha yüzleştim. Yakalanmanın sebebini bulmaya çalışırken Kairon ve Meldrik'ten şüphelenmiştim. Ne tür sebepleri olabileceğini düşünerek hangisinin bize ihanet ettiğini çözmeye çalışmışım ama Zaiden, benim için bir seçenek dahi olmamıştı. Onun ihanet edebileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Aklım inansa, kalbim kabul etmezdi. En azından eskiden etmezdi.

Zaiden'a yeniden baktım. Sevdiğim adam gitmiş, yerine her şeye yime ihanet eden bir yabancı gelmişti. Zihnim acı ve öfkeyle doluydu. Elime bir kılıç verseler tüm kampla savaşıyor, herkesi o kılıçtan geçirecek kadar öfkeli hissediyordum. Jaheer'e dönüp yutkundum. Sesimdeki titreme yerini zehir dolu bir tona bırakmıştı. "Bu iş bitmedi," derken zihnim daha da ağırlaşmaya başlamıştı. Verdikleri çay etkisini gösteriyor olmalıydı. "Kalbimi kırmış olabilirsin ama irade mi yok edemezsin."

Artık nefeslerim bile durulmuştu. Zar zor konuşurken göğsüm bir külçe gibi ağırlaştı. "Buradan çıkmanın bir yolunu bulacağım, ardından senin ve senin gibilerin kökünü kazıyacağım."

Jaheer'in gülümsemesi biraz olsun solmadı. "Sanmıyorum, Saige." Göz ucuyla Zaiden'ı süzdükten sonra memnuniyetle bana döndü. "Bugünlük burada işimiz bitti. Kafesine döndüğünde yeni gerçekliğin tadını çıkar."

Zaiden'ı kolundan kavrayıp kaldırdı. Ayakta durabilmesi için ona destek olurken Zaiden'in bir bakışını yakalamaya çalıştım. Arkasını dönmesini, gözlerimin içine bakmasını istedim. Bunu

beklemek aptallıktı ama yine de bekledim. Hayatımın en uzun bekleyişi, en yürek parçalayıcı sonla bitti. Zaiden arkasını dönmeye teşebbüs bile etmedi.

Onun için beslediğim sevgi parçaları geri dönmek üzere düşüğüm bir umutsuzluk kuyusuna gömüldü. Kemiklerimde ihanetin tanıdık ağırlığıyla sandalyemde kıpırdayamaz hale geldim. Derin ve sonsuz bir keder beni oturduğum yere demirledi. Zaiden, artık bir hayaletten ibaretti ve asla iyileşmeyecek bir yara bırakmıştı ardında.

Çayın etkisi yüzünden düşüncelerim yavaşlıyordu. Çaresizliğim bir gemiydi ve bu, onu daha da ileri iten rüzgârdı. Benden her şeyimi, umudumu, aşkıma, güvenimi almışlardı ve bunu yaparken kolayca karşı koyamayacakları bir düşmanı serbest bırakmışlardı. Bu öfkeye, canım pahasına sarıldım ve beni ele geçirmesine izin verdim. Gözlerim dökülmek için savaşıyor gözyaşlarıyla bulanıklaşarak köşede sessizce Zaiden'in arkasından bakan Nori'yi buldu.

Yalnız kalmıştık. "Jaheer'in yalan söylediğine emindim," dedim dürüstçe. "Bunu tüm bedenimle hissedebiliyordum."

Nori, onunla konuştuğumu fark ederek döndü. "Biliyorum, Saige," dedi Nori. Rahatsızca boğazını temizleyip yanıma geldi. "Jaheer kurbanlarının acularından ve şüphelerinden beslenen usta bir düzenbaz. Seni nasıl kontrol edeceğini, iradeni nasıl kıracağını iyi biliyordu."

"Arkasına bile bakmadı," derken sesim çatladı. "Sanki tanıdığım Zaiden değildi." Altı senemi geçirdiğim kişi kimdi?

Nori, iç çekerek aramızdaki mesafeyi kapattı. "Bence gözlerinde hâlâ eski Zaiden vardı. Orada bir yerlerde olduğuna eminim."

Başımı iki yana salladım. "Eski Zaiden diye bir şey yok. O değişmedi. Yalnızca gerçek yüzü ortaya çıktı."

Nori, teselli edici bir tavırla elini omzuma koydu. İrkilip çekilmek istesem de yatıştırıcılar artık tüm bedenimi etkisi altına almıştı. "Saige," dedi gözlerimin içine bakarak. "Her şeyini kaybetmiş gibi hissettiğini biliyorum ama bunun seni yenmesine izin vermemelisin. Jaheer'in kazanmasına izin veremezsin."

“Zaiden’in kazanmasına izin veremem,” diye ekledim acı verici bir gerçeği dile getirerek. Zaiden artık benim düşmanımdı. “O benim her şeyimdi ve benden aldığı her şeyin bedelini ödeyecek.”

Nori’nin kaşları onaylamadığını belirterek çatıldı. “Hâlâ bilmediğimiz şeyler olabilir. Zaiden...”

“Zaiden, bana ihanet etti,” diye bitirdim cümlesini. “İşlerin farklı olduğunu göstermesi için bir bakış yeterdi. Bir kelime, bir işaret... Altı yıl boyunca kaç gizli bakış geliştirdiğimizi biliyor musun? Kaç kere yalnızca gözlerimizle anlaştığımızı? Eğer istese ikinizin de ruhu duymadan benimle konuşabilirdi. Yapmadı.”

“Bazen işler görüldüğü kadar net olmayabilir. İnsanların eylemleri bizim tahmin edemediğimiz motivasyonlarla yönlendiriliyor olabilir,” dedi yumuşak bir sesle.

“Sen duyguları algılayabiliyorsun,” dedim sertçe. Meydan okur gibi bir tavırla tek kaşımı kaldırdım. Çoktan cevabını bildiğim bir soru sordum. “Zaiden ne hissediyordu?”

Duraksadı ve huzursuzca yutkundu. Tıpkı insanların duymak istemeyeceği gerçekleri söylemeden önce yaptığı gibi rahatsız bir yutkunmaydı bu. “Bilmiyorum,” diye yanıtladı harfleri ağzında gevelele gevelele. “Çadırdaki tüm duygular birbirine girmişti ve karmaşıklardı.” *Yalan, sen de biliyorsun.*

Derin bir iç çektim. “Sen de yalan söylüyorsun,” dedim bıkkınca. “Ama önemi yok. Ben kararımı verdim. Saf davranmak gibi bir seçeneğim yok artık. Zaiden tarafını seçti ve şimdi sıra bende.”

Nori, omzumda tuttuğu elini çekerek geri çekildi. “Kaçma isteğinde bir değişiklik yok, değil mi?”

Hafifçe güldüm. Böyle bir durumda gülebildiğime kendim bile şaşırdım. “Hayır, ilk fırsatta bu kampı terk edeceğim ve geride kalan her şeyi ateşe vereceğim.”

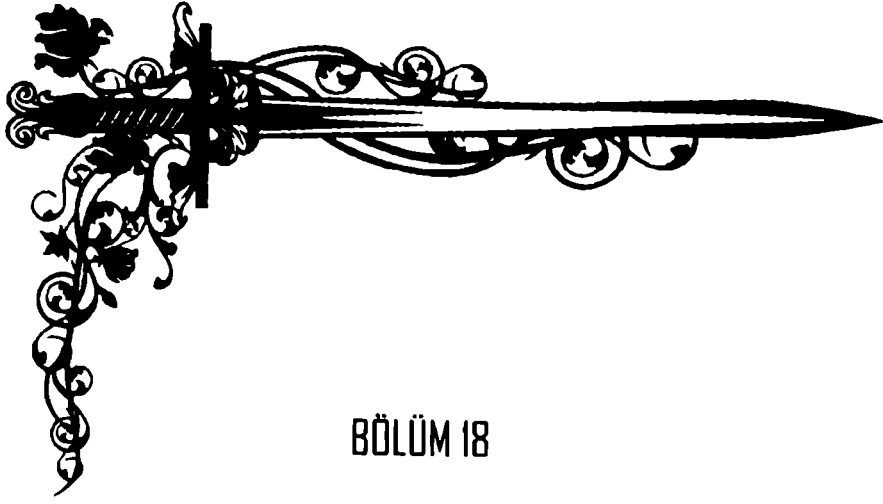
Kararlı bir şekilde başını salladı. “Bu gece kaçacağımızı tahmin edemezler. Senin fazla yıkılmış ve yorgun olduğunu düşünecekler. Karanlık çökene kadar her şeyi ayarlayacağım. Sen sadece kendini hazırla ve bana güven.”

Son kelimesi zihnime saplanıp kaldı. *Güven*, diye düşündüm kendi kendime. *O ne demek?* Kaşlarımı çatıp Nori'nin masmavi gözlerinin içine baktım. "Sana güvenmiyorum," dedim sertçe. "Bundan sonra kimseye güvenmeyeceğim. Asla."

Nori, bu kararımın adil olduğunu kabullenircesine omuzlarını silkti. "O halde yalnızca kaçmaya hazır ol."

Onu başımla onayladım. Çayın etkisi yüzünden başımı hareket ettirmek bile zorlaşmıştı. Nori'nin bakışları altında gözlerim ağır ağır kapanırken bu hisse teslim oldum. Belki uykuya dalmak gerçeklerden kaçmamı sağlayabilirdi.

Bu gece, bu kâbustan çıkmanın bir yolunu bulacaktım ve bir sonraki adımım bana ihanet edenlere bedel ödetmek olacaktı. Savaş henüz yeni başlıyordu ve çalınan sevgimi, kalbimi geri almak için son nefesime kadar mücadele edecektim.

BÖLÜM 18

INKORA'NIN PLANI

Kafesimde kafam koparılmış, diyarın dört bir yanına sektirilmiş, her krallıkta bir tekme yemiş ve yeniden bedenime takılmış şekilde uyandım. Ellerimin ikişer parmağını ağırlığı dindirebilirmiş gibi şakaklarıma dayayıp daireler çizerek ovaladım. Gözlerimi açtığımda kamp karanlığa gömülmüştü. Gölgeler, yerleşke meydanında ateş yakan isyancıların etrafında dans ediyordu. Ne kadar süre uyumuştum? Zaiden, kalbimi bizzat söküp çıkaralı ne kadar olmuştu?

“Biraz su içmelisin,” dedi bir kadın sesi. “Çok susuz kaldın. Biraz da çorba var.” İşaret ettiği yönde, kafesin köşesine bırakılmış çorba kâsesi ve tahta bir bardakta su vardı. Gözlerimi birkaç kere daha kırpıştırıp benimle konuşanın kim olduğunu anlamaya çalıştım. Kafesin etrafında ondan başka kimse yoktu ve kapının önünde dikiliyordu. *Harika*, diye düşündüm alayla. *Bir kadını kandırmak çok daha zor olacak.*

“Adım Inkora,” diye açıkladı kadın yumuşak bir sesle. Sesinin hafifliği, canavarı andıran görünüşüyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Vahşi doğanın kalbinden fırlamış gibi görünüyordu. Savaşçıları andıran kaslı karnını ve kollarını çıplak bırakmış, ateş kızılı saçlarını omuzlarından aşağı salmıştı. Çıplak omuzlarında pençelere benzeyen kırmızı çizimler vardı. Kuzey denizinin buzlu kıyıları kadar keskin mavi gözleri ayışığı altında parlıyordu.

Kıyafetleri deri ve kürklerle kaplıydı. Bir insandan ziyade insana dönüşmüş saldırgan bir kurda benziyordu. Karnının hemen sol

köşesinde mavi ve beyaz renklerde spiral şeklinde dövmeleri vardı. Bu sembolü daha önce hiç görmemiştim. Gözlerimi ondan ayırdım. Kimse kimdi, beni ilgilendirmezdi.

Boğazımın bu kadar kurumuş olmasına şaşırarak önce tahta bardağı aldım. Bayat suyu tek yudumda içtikten sonra ağzımı koluma sildim. Önce terim, sonra gözyaşlarımla ıslanan gömleğim iğrenç kokuyordu. *Belki de Jaheer'i etkisiz hale getirmek için saldırıya gerek yoktur. Bir kere sarılsam tek nefeste yere yığılır.*

Boğazımdaki yanma hissi geçmişti ve Inkora hâlâ sakince beni izliyordu. Bir cevap mı bekliyordu? “Ben de sana kendimi tanıtmak isterdim ama çoktan bildiğine eminim,” dedim, umursamaz bir tavırla. Çorba kâsemi ellerime aldığımda buz gibi olduğunu fark ederek hayal kırıklığı içinde olduğum yere çöküverdim. Hiç de nazik olmayan bir tavırla çorba kâsesini dudaklarıma yerleştirip kafama diktim. Katılaştırmış soğuk çorba boğazımdan aşağı zar zor aktı.

“Biraz daha getirmemi ister misin?” diye sordu Inkora, beni izlerken.

Yüzümü buruşturarak boş çorba kâsesini kafesin kenarına geri bıraktım. “Jaheer’in başvurduğu bir başka imtihan yöntemi mi bu? İlk disiplinli askeri gönderdi, ardından görevine yeni atanmış toy bir çocuğu. Şimdi de vahşi görünümlü ama nezaket dolu bir kadın var başımda.”

Inkora lafıma bozulmuş benzemiyordu. Hatta tam aksine gülmüseddi. “Jaheer’in benim burada olmamda bir parmağı yok. Nöbet sırası bir başka adamındaydı ama onun yerine ben gönüllü oldum.”

“Gönüllü mü oldun?” diye sordum, bu sabah olanlar yavaş yavaş zihnime akın ederken. Hâlâ biraz sersem olsam da Zaiden’in ihanetini unutacak kadar kafasız değildim. Acım, hayal kırıklığım ve dehşetle harmanlanmış şaşkınlığım çok tazeydi. Çok yeniydi. Nasıl başa çıkacağımı bilemediğim bir düğümdü ve bu düğümün ipleri benim elimdeydi.

Inkora başıyla onayladı. “Senin hakkında öğrenmem gerekenler var, Saige.”

Bıkkın bir nefes verdim. “Sıraya gir.”

Inkora bana doğru bir adım attı ve kafesin kenarına yaklaşıp tam karşımda diz çöktü. Gözlerinde samimi bir bakış vardı. “Bilgiye karşı bilgiye ne dersin?”

İşte bu kulağa iyi geliyordu. “Zaiden Regheena nerede?” diye sordum. İsmi söylediğimde zihnimde sevdiğim adam yerine bir düşman görmek babamın sırtına vurduğu kırbaçlardan bile daha can yakıcıydı. Hâlâ ihanet etmesini tam olarak sindiremiyordum. Hâlâ bu işin altından başka bir şeyler çıkacakmış gibi hissediyordum ve bu aptallıktan başka bir şey değildi.

Eira, göğsüme bir hançer savurduğunda bile bu kadar kırıldığımı hatırlamıyordum. Sanırım Zaiden, benim için bir istisnaydı. Yalnızca sevdiğimi çok geç anladığım adamı değil, yıllardır beraber at sürdüğüm en yakın arkadaşımı, yoldaşımı kaybetmiştim. Sırtımı dayadığım o güçlü dağ yerle bir olmuştu.

Üstelik aklımı kurcalayan bir diğer nokta, Zaiden’in zamanlamasıydı. Onca sene, yüzlerce görev boyunca bana ihanet edebilecek sayısız şansı olmuştu. Neden bu zamanı seçmişti? Euria’nın yüzünü bile görmeden onunla işbirliği yapma şansı yoktu. O halde nasıl, yalnızca Jaheer’in sözcükleriyle bu kararı vermişti?

“Jaheer ile yanlarına iki adam alarak baş başa konuşmaları gerektiğini söylediler ve kampın dışına çıktılar,” cevabını verdi Inkora. “Yanlarına pek bir şey aldıklarını zannetmiyorum. Çantaları yoktu. Yani gezileri uzun sürmeyecektir.” Bu cevap beni tatmin etmese de bir isyancı tarafından verildiği düşünülduğünde fazla detaylı bir bilgiydi. Gözlerimi şüpheyle kıstım. *Kim için çalışıyorsun, Inkora?*

Zaiden, Jaheer ile konuşmaya bu kadar hevesliydi madem, neden bana o çadırda tek bir kelime bile edememişti?

“Sıra bende,” dedi sırtarak.

Zihnimde Jaheer ve Zaiden arasında dönecek konuşmaları tahmin etmeye çalıştım. Beni avuçlarına nasıl aldıklarından, bu sabah olanlardan, gelecek planlarından bahsedeceklerdi. İkisini, küçük oyunları işe yaradığı için memnuniyetle birbirleriyle konuşurken hayal ettiğimde bile midem bulanıyordu. Hayal edebildiğim bile söylenemezdi. Benim tanıdığım Zaiden, bu tabloya uymuyordu.

Düşünmek bile karnıma sancılar saplanmasına sebep oluyordu. Herkes ve her şeyden tiksiniyordum artık. Aklım onlardaydı ama bir yandan da Inkora'dan bilgi koparmaya devam etmem gerekiyordu. "Sor bakalım."

"Zaiden ve sen, ne kadar zamandır beraber çalışıyorsunuz?" diye sordu. İmparatorluk hakkında bir soru sormasını beklediğim için bu tercihi ondan daha da şüphelenmeme sebep oldu. Onu Zaiden göndermiş olabilir miydi? Hâlâ bir umut var mıydı?

Duygularımı saklamaya çalışarak omuzlarımı silktim. "Bundan sana ne?" diye yanıtladım onu.

"Bilgiye karşı bilgi."

Tek kaşımı kaldırdım ve bıkkın bir nefes verdim. "Dört yıldır," diye yalan söyledim. Bu sorularla nereye gideceğini merak ediyordum.

Başını anlayışla salladı. "Bu dört yılı beraber geçirdiğimize göre oldukça yakınlaşmış olmalısınız. Sizi birbirinize bağlayan çok fazla şey vardır," diye devam etti usul usul konuşarak. "Hizmet ettiğiniz hükümdarlar aynı zamanda yakın arkadaşınız. Katliam senesinde beraber savaştınız. O okuldan sağ çıktınız ve en yakın arkadaşlarınızı diyarın hükümdarı yaptınız. Aileleriniz yüzünden de hüznü bir geçmişiniz var. Sadakat, benzer yaralar ve sevgi. Ona tüm benliğimle güvenmemen için hiçbir sebep göremiyorum."

Kaşlarımı çattım. Bu kadın neyin peşindeydi? Zaiden ile aramdaki yakınlık onu neden ilgilendiriyordu ki? Toplasan bir elin parmağını geçmeyecek kadar soru sorabilecekti ve bu hakkını Zaiden'la mı harcıyordu? "Amacın ne?" diye sordum öfkeyle. "Zaiden ile olan geçmişimi irdeleyip beni daha da parçalaman için mi gönderdiler seni?"

O sırada aklıma başka bir düşünce düştü. Sanki bunlar, rasgele bir isyancının değil de Cyra'nın ağzından dökülen kelimelerdi. Yanıltıcı, düşüncelerle oynayan, en büyük sırları birer silah gibi kullanan tavırları Cyra'dan farksızdı. Ağzını dolduran bu lafları ona Cyra mı söyletiyordu? Ocreya'ya gitmek yerine farklı bir yol izlemeye karar vermiş olabilirler miydi?

Inkora'nın kaşları endişeyle kalktı. "Hayır, hayır. Yanlış anladın. Yalnızca sana yardımcı olmaya çalışıyorum."

Kapıldığım kafa karışıklığı yüreğimde genişleyen öfkeye gem vuruyordu. "Neden sana inanayım? Sen kimsin de bana yardımcı olabileceğini sanıyorsun?" diye sordum sertçe. "Beni tanımıyorsun bile."

Dudaklarından çıkan alaycı bir nefes dikkatimi yeniden üzerinde topladı. "Seni tanımak için yanında altı yıl geçirmeme gerek yok. Ancak sen bunu bile başaramamışsın anlaşılın. Altı yıllık partnerini tanımayı becerememişsin."

Öfkeyle ona doğru atıldım. Kolumu ağaç parçalarının arasından hızla çıkarıp Inkora'ya saldırmaya çalıştım ama kızıl saçlı kadın hızlıydı. Üstelik aramızda iki kulaç mesafe bırakmıştı. Geri çekilmeye vakit bulamasa bile ona ulaşma şansım olmazdı. Ben de bunun yerine kafesimi yumrukladım, tekmeledim ve bunu yaparken parmaklarımın her birini itinayla yaraladım. Yanma hissiyle dişlerimi birbirine bastırdım.

"Yapma böyle," dedi Inkora, beni yatıştırmak için elini kaldırarak. "Dikkatleri üzerimize çekeceksin."

"Çekeyim de alsınlar seni başımdan!" diye kükredim. Bu kamp sabrımın sınırlarını zorlamayı çok iyi biliyordu.

Inkora bu sefer çenesini sıktı. "Beni alırlarsa tek kaçış şansın da mahvolur," dedi, dişlerinin arasından tehditkâr bir sesle. "Sesini alçalt."

Doğru mu duymuştum? *Kaçış şansı*, diye tekrarladım içimden. "Buna inanacağımı mı sanıyorsun? Bu seferki planınız ne? Kaçtığımı düşündüğüm her seferde yakalayıp irademi kırmak mı? Kim gönderdi seni?" diye sordum tereddüt ederek. Nori, bu Inkora denen kadınla anlaşma yapmış olabilirdi ama ona isim vermek ikimizi de tehlikeye atardı. Bunun yerine Inkora'nın yumurtlamasını beklemeliydim.

Tam o sırada Inkora kızıl saçlarının arkasına uzandı. Bir yandan etrafı kolaçan ederken diğer yandan zahmetsizce bir çiçek çıkardı saçlarının arasından. *Bir papatya*. Bu, Nori'nin iletişime geçme

şekliydi. Inkora'yı ayarlayan kişi Nori'ydi ve bu da anlaşmanın sembolik kanıtıydı. *Zeki kız*, diye düşündüm içimden. Inkora'ya başka türlü güvenmeyeceğimi biliyor olmalıydı. Yine de bu Inkora'nın her sözünü dinleyeceğim anlamına gelmiyordu. Kadında bir tuhafılık vardı ve bunu tüm bedenimle hissedebiliyordum.

“Madem kaçış planımızın bir parçasısın, Zaiden'la ilgili olan sorular da neyin nesiydi?” sesim öfkeliydi ama bu sefer fısıldamıştım.

Tereddütlü bir adım atarak bana yaklaştı. “Derine inmelisin, Saige. Altı yıl,” diye tekrarlardı. Altı yıl geçtiğini ben de biliyordum. Altı yıl boyunca yanlış insana güvendiğimin farkındaydım. Sevdiğimi anladığımı anla onu kaybetmem bir olmuştu.

Parmaklarımın etrafındaki yüzülmüş kanayan deriye bakıp homurdandım. “Zaiden hakkında konuşmak istemiyorum. Üstelik aramızda olanların kaçış planımıza bir faydası olacağını da düşünmüyorum. Aşk mı kurtaracak bizi? Hayır. Bu rezil yerleşkeden kurtulmak istiyorsan bana boş sorularla değil, bir kılıçla gel ve gerisini bana bırak.”

Inkora tereddüt etmeden bana doğru bir adım daha attı. Beni tanıyor gibi bir hali vardı ve bundan rahatsız olmuşum. Elbette Nori, ona benim hakkımda bilgi vermiş olabilirdi ancak yine de Inkora'nın gözlerinde bir düşman tutsağı olmalıydım. Davranışları tahmin edilemez, güvenilmez bir tehdit görmeliydi karşısında ancak tam aksine, temkinden yoksun şekilde hareket ediyordu. “Saige, duygularını anlıyorum. Ama bu yalnızca aşkla ilgili değil. Gerçeği anlamak ve kendi avantajımıza kullanmakla ilgili.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Tek gerçek var. O da Zaiden'in bana ihanet etmesi. Jaheer'in yanında yer almayı seçti. Hepsi bu kadar.”

Kılını bile kıpırdatmadan konuşmaya devam etti. “İmkânsız seçimler yapmak zorunda kalmış olamaz mı? Zorlanmış ve tehdit edilmiştir belki.”

Kalbimdeki sızı yumuşamayı reddediyordu. Gözlerimi kıstım. “İmkânsız seçim dediğin şey bana yalan söyleyip beni düşmanların eline bizzat kendi elleriyle teslim etmek mi?”

Tabii ki tehdit edilmiş olabilirdi. Bana bunları düşündürmek zorunda kaldığı, ona ihanet ettiğime inandırdığı bir anlaşma yapmış olabilirdi. Ancak Inkora'nın da Nori'nin de diğerlerinin de anlamadığı şey şuydu: Ne olursa olsun, nasıl bir durumla karşılaşmış olursa olsun Zaiden, o çadırda tek bir bakışla her şeyi açıklayabilirdi bana. Uzun uzun anlatmasına gerek yoktu. İnkâr etmemişti ama kabul edecek bir şey de söylememişti. Aklımı kurcalayan şey buydu ama bu düşünceyi bastırdım. Onu sevdiğimi söylediğimde bir yanıt alamam her şeyi açıklıyordu. Başını iki yana sallayarak beni reddetmişti çünkü gerçek olmayan bir şeyi sevmem imkânsızdı.

Sonunda Inkora'nın kararlılığını kırmıştım. "Anlıyorum," dedi alçak bir sesle.

"Şimdi," dedim memnuniyetle. "Bana plandan bahset."

"Zaiden'ı plana dahil etmek isteyeceğini düşünmüştük doğrusu. Bu yüzden işimizin bayağı zorlaşacağına emindim," dedi iç çekerek.

Kaşlarımı çatıp güldüm. "Kaçarken Zaiden'ı da almak isteyeceğimi mi sandınız?" diye sordum bunu düşünmelerini komik bularak. Nori'yi anlıyordum, Zaiden duygularını ustaca kontrol ederek onu bile bir yalana inandırmayı başarmıştı ama Inkora'nın buna inanması tuhaftı. Omuz silkerek, *Tuhaf olmayanı beni bulmaz zaten*, diye düşündüm. Zaiden'in duygularını kontrol etmesinin altında yatan kişi Nori olabilir miydi? İmparatorluğa geri döndüğümde anlatacak o kadar çok hikâyem olmuştu ki Irithel ve Drystan'ın tüm işlerini bırakıp birkaç gün boyunca kesintisiz olarak beni dinlemesi gerekecekti. *Tabii geri dönebilirsem.*

Inkora yanıt vermek yerine yalnızca hüznle yüzüme baktı. İfadesinde bana acıdığını görebiliyordum. Omuzlarımı geriye atıp gü-rültüyle boğazımı temizledim. "Peki plan ne?" diye sordum ve ardından hemen ekledim. "Yalnızca üçümüzün olduğu plandan bahsediyorum. Umarım koca bir kafil falan ayarlamamışsınızdır. Sürüyle kaçamayız buradan."

Fısıltısını duyurabilmek için biraz daha yaklaştı. "Bu gece isyancı ailelerinin düğünü var. İki aile birleşiyor. Biz de bunu fırsat bileceğiz. Bir grup izbandut gibi kılıçlarımıza sarılıp önümüze geleni

doğramak yerine sessiz sedasız ilerleyeceğiz. Zaten nöbetin bende olduğunu bildikleri için seni kontrol etmeye gelmezler. Üstelik senin hâlâ yatıştırıcıların etkisinde olduğunu düşünecekler. Jaheer'in sana verdiği çay normalde sabaha kadar uyuturdu.”

Öyleydim. Hâlâ biraz sersem hissediyordum. “Ben neden erken uyandım?”

“Nori, sabah sana lapa getirdiğine içine uyarıcı bitkiler eklemiş. Bu yüzden düşünüldüğü kadar etkilemediler seni.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Yani o çaydan haberi vardı.”

“Yalnızca tali hasar. Nori'nin sana yardım ettiğini anladıkları anda onu öldürürlerdi.”

“Nori'yi kontrol eden kimse yok mu?” diye sordum merakla.

Nori de Jaheer için önemli bir mahkûmdu. Bileğine bağlanmış demir zincir olmasa da diğer isyancılardan biri gibi görülmediğine emindim. Onu koruyan, kamptan uzaklaşmadığından emin olan birileri olmalıydı.

Inkora başını iki yana salladı. “Nori, aylardır burada. Artık kimse ona dikkat etmiyor. Zaten abisinin güvenliği için kaçmaya çalışmayacağından eminler.”

Eh, diye düşündüm. En azından Nori, abisinden bahsederken yalan söylemiyormuş.

“Peki,” dedim bir yandan planı değerlendirmeye devam ederken. “Ormana girdiğimiz anda arkamızda iz bırakacağız. Bunun için nasıl bir önlem aldınız? Çünkü görebildiğim kadarıyla bizim atımız yok.”

Bu sefer kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Eski bir dosttan yardım alacağız.”

Harika, diye düşündüm. Daha fazla kişi dahil edin. Koskoca isyancı kampının yarısı kaçmak istiyormuş zaten.

“Bu arada,” diye devam etti, Inkora. “Ben kışınızı kurtarmak için bölgeyi gözetleyeceğim. Her şeyin yolunda olduğuna emin olduktan sonra peşinizden geleceğim. Buluşma noktasını görene kadar yürüyüp orada beni bekleyeceksiniz. Nori, nerede olduğunu biliyor. Elimden geldiğince kısa sürede size yetişmeye çalışacağım.”

Soracak sorum kalmamıştı. Tüm planda, yanlış gitme ihtimali olan birçok şey olsa da risk alabileceğim kadar kafama yatıyordu. Heyecandan kalp atışlarım hızlandı. Bir an önce gitmek istiyordum. Her şey bu kadar hazırken daha fazla beklemeye tahammülüm yoktu. Bu avuçiçi kadar yerden çıkmak ve tekrar özgürce Zane'le dört nala dolaşmak istiyordum. Zane'i o karanlık mağarada bırakıp gittiğimde kimbilir başına neler gelmişti... Başaramayacak olsak bile bir fırsatım vardı. Buradan kurtulduğum, Jaheer ve Zaiden'dan uzaklaştığım sürece kiminle çalıştığım umurumda değildi. Onlarla yüzleşeceğim zaman da gelecekti ama önceliğim imparatorluğum için olan vazifemdi. Önce görevimi yerine getirmeliydim. *Kılıcım*, diye düşündüm o sırada. Kılıcımı ve Zane'i çok özlemiştim. Kairon onlara iyi bakıyor muydu acaba? Kairon hayatta mıydı? Ona ve Meldrik'e ne olmuştu?

"Nori şimdi nerede?" diye sordum.

Inkora başıyla ileriye işaret etti. "Yolculukta ihtiyaç duyacağımız erzakları topluyor. Hava çoktan karardığı için oyalanmaya vaktimiz yok."

Başımla onayladım. "Önümüze hiçbir engel çıkmayacağından emin misiniz?"

"Eminiz. Aslında bu plan bile yeterliydi ama Nori'yle biraz daha problem çıkarmanın keyifli olacağını düşündük. Bir dikkat dağıtıcı daha fena olmazdı. Bizden uzakta, isyancıları o tarafa çekecek bir sorun yaratmaya karar verdik. Sen kafesine geri götürülürken erzakların yanma yanıcı malzemeler sakladım. Nori alması gerekenleri topladıktan sonra küçük bir yangın çıkaracak. Ortalık o malzemeler sayesinde hızla alev alacak. Böylece kaçışımızı garantilemiş olacağız."

"Yangını söndürmeleri uzun sürmez," dedim, sesli bir şekilde düşünerek. "Özellikle de herkesin uyanık olacağını hesaba katarsak."

"Bu yüzden seni çıkardığımız gibi hızla koşmamız gerekiyor," dedi ve ardından ekledi. "Bunu yapabilecek misin? Yeterince güçlü hissediyor musun?"

Burnumdan alaylı bir nefes verdim. "Sen beni buradan bir çıkar, Nothersea'ye kadar koşarım."

Inkora şefkatli bir gülümsemeyle yüzüme baktı. “Merak etme. Buluşma noktasına kadar ilerlesen yeter. Orada atlarımız bizi bekliyor olacak zaten,” dedi sakince.

“Bir terslik çıkarsa ne olacak?” diye sordum endişeyle. “Ya yakalanırsak ve planımız suya düşerse?” Doğrusu bana anlattığı planın işe yarayacağını düşünüyordum. Ancak Yakon’dan kaçmayı başardığımda bile Jaheer doğru zamanda doğru yerde olmayı başarmıştı. Bunu nasıl yaptığını düşünme fırsatım bile olmamıştı. Başından beri beni takip mi ediyordu? O zaman neden hemen yakalamamıştı? Belki de kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak istemişti sadece. Bir parçam bunun tekrar gerçekleşmesinden korkuyordu. Üstelik, kendi hayatlarını tehlikeye attıklarına göre Inkora ve Nori’nin yedek plan da yapmış olması gerekirdi.

“Basit.” Omuzlarını silkip sıırttı. “Beni kandırmışsın gibi yapacağız. Kaçmışsın ve ben, senin peşine düşmüşüm gibi davranırsak en azından ikinci bir fırsat yakalayana kadar ittifakımızı devam ettirebiliriz.” Ardından gülümseyerek ekledi. “Ve ben de kellemi bedenimde tutabilirim.”

“Güzel. Biraz hasar bıraksam sorun olmaz herhalde,” dedim ve sonunda en merak ettiğim soruyu sordum. “Nori’nin bana yardım etme nedenini biliyorum, Inkora ama seninkini bilmiyorum. Bu işten çıkarın ne? Yarı yolda bizi satmayacağından nasıl emin olabiliyim? Bir isyancıya ne kadar güvenebilirim?”

“Eh,” dedi umursamaz bir tavırla. “Söylediğim her şeye inanacak halin yok. Özellikle de buraya geldiğinden beri yaşadıklarını göz önünde bulundurursak... Sana, bana güvenmen için sebepler sayamam. Bana güvenmemeyi seçersen tutsak olarak kalacaksın, güvenmeye karar verir ve yanılırsan da en kötü ihtimalle tekrar tutsak düşeceksin. İki türlü de boku yedin demektir. Risk almak kulağa daha mantıklı geliyor, ne dersin?”

“Peki sen neden bana güveniyorsun?”

“Altı yıldır imparatorluk için çalışan sadık bir elçiye iyilik yapmanın bana birçok getirisi olabilir. İyiliğe karşılık iyilik. Eğer yanılıyorsam da Jaheer canımı alır.”

“Canının her halükârda ona ait olduğunu düşünüyorsun yani,” dedim başımı hafifçe yatırarak. “Sen de risk alıyorsun.”

“Aklı başında birisin, Saige. O çayın etkisindeyken bile. Senin gibi soylu kadınları her zaman güvenilir bulmuşumdur. Ne de olsa karakterleri oturmuştur ve hükümdarı için çalışan sadık askerlerdir. Bu kampta güvenilebileceğim tek bir insan kaldığını söyleseler seni gösteririm,” dedi, kendinden emin bir sesle. Söylediklerine yürekten inanır gibi görünüyordu. *Harika*, dedim kendi kendime. Bu kadar körü körüne güven duyması daha da şüphelenmeme sebep olmuştu.

Büyük bir risk alıyordu. Yalnızca statüsü yüksek birisi için kendi hayatını tehlikeye atıyordu. Ya bir sonraki adımını detaylıca planlamıştı ya da aptalın tekiydi. Belki de büyük planı göremeyecek kadar aptal olan bendim. Bir elçinin yardımı için kendi hayatını tehlikeye attığına göre gelecekte benden büyük bir iyilik talep edecekti. Bu küçük anlaşmamız bittiği anda Inkora’yı kendi yoluna göndermeli ve onunla mümkün olduğunca az bilgi paylaşmalıydım. Ama şimdilik işime yarayacaktı.

“Beni öldürmeye gönüllü onlarca insana karşılık koruma sağlama zor olacak,” dedim. Ellerimi belime yerleştirip derin bir nefes verdim. Bunu yapacaktık. Bu gece isyancı çukurundan kurtulacaktım. “Karşılığında bir talebin olmadığına emin misin?”

“Bak,” dedi Inkora, elini yumruk yaparak. “Senin için Jaheer’e karşı koyuyorum. Tüm adamlarına göz göre göre yalan söylüyor, koca bir kamp dolusu isyancıyı kandırmaya gönüllü oluyorum. Eğer bu halattan sağ çıkarsam ileride güvenebileceğim, bana bir gelecek vaat edebilecek bir müttefike ihtiyacım var. Bana inanmıyorsan inanma. Güvenmeyeceksen güvenme. Ama ben sana inanmak zorundayım çünkü bundan başka çarem yok.”

Dudaklarımı ikna olmuş bir şekilde büzdüm. “Mantıklı bir noktaya değindin.”

“O halde planı anladığından emin olabilirim, öyle değil mi?” diye sordu gözlerimin içine bakarak. “Yolda fikrini değiştirip öç almak için düşmanlarına saldırmaya falan çalışmamalısın. Kendine hâkim olmak zorundasın.”

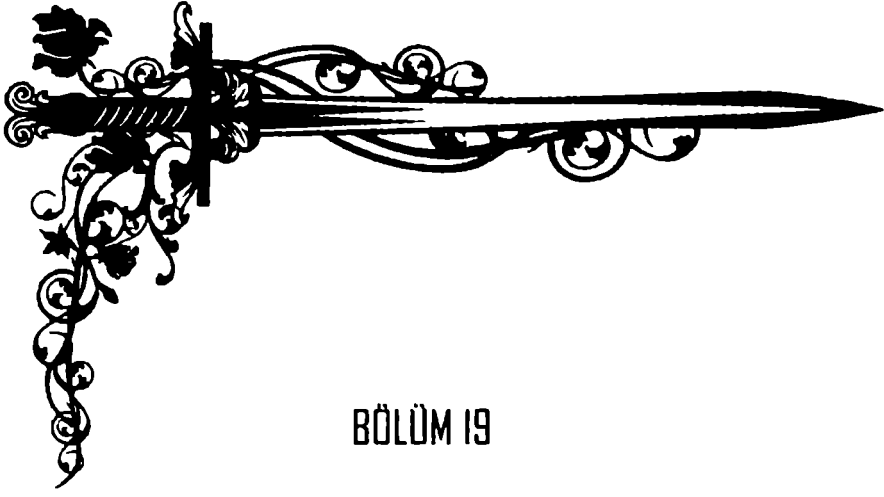
Tam o sırada, çadırların ötesinde bir yangın dumanı belirdi. Yangının başladığını kampın uzak köşesinde karanlık geceyi aydınlatan alevlerden değil, yangının neden olduğu paniğin etkisiyle birbirlerine bağırarak koşuşturmaya başlayan isyancılardan anladım. İlk başta küçük ve zararsız görünen yangın doğal olmayan bir hızla yayıldı ve tüm erzakları tüketmeye başladı. Turuncu ve kırmızı alevlerin dansını zevkle izledim. Koyu renkli dumanlar öfkeyle gökyüzüne yükselirken kara bulutların arasında kayboldular.

Kimileri yangını söndürmek için tahta kovalarla su taşıırken kimileri eşyaları kurtarmaya çalışıyordu. Yangını kontrol altına almak için umutsuzca çabalayan insan kalabalığına kampı koruyan nöbetçiler de görev yerlerini terk ederek katıldı. Çıglık ve kargaşanın arasından sıyrılan mavi örgülü saçları görünce istemsizce sııttım. Plan tahmin ettiğimden daha hızlı başlamıştı.

Kalbim hızla çarparken olan biteni zevkle izledim. Nabzım kulaklarımda atıyordu ancak heyecanıma teslim olmamalıydım. Dikkatleri o kadar süratli bir şekilde dağılmış, plan o kadar hızlı uygulamaya koyulmuştu ki Inkora'ya cevap verme fırsatım olmamıştı.

“Hesaplaşacak o kadar çok kişi var ki,” dedim, gözlerim çıkan yangının dans eden alevlerine kenetlenmişken. “Yalnızca biraz beklemeleri gerekecek.”

BÖLÜM 19

KÜLLERİN DÜŞÜ

Kaçma isteği içimde fırtınalı denizlerin devasa dalgaları gibi kabarıırken kendimi dışarı attım. Omzumun üzerinden arkaya, biraz sonra geçmişimde bırakıp sonsuza kadar terk edeceğim kampa baktım. Yangının kargaşası ve dumanların oluşturduğu mükemmel korku perdesi sayesinde kimse bizi fark etmişe benzemiyordu. Nori soluk soluğa nefes alırken, mavi gözlerinde endişe dolu bir ifade vardı ama bu ifade, yaramaz bir gülümsemeyle gölgelenmişti. Bu gülümseme çok şey anlatıyordu; özgürlüğe doğru attığımız bu ilk cesur adımın başarısından keyif alıyor olmalıydı.

Inkora, kafesin kapısını arkamdan fazla ses çıkarmamaya dikkat ederek kapattı. Nori'yle beni eliyle ormana doğru, kendinden uzağa kışkırladıktan sonra geceyi yarıp geçen keskin bir komut verdi. "Hadi koşun."

Heyecanla, panikle, korkuyla ve umutla ağaçların arasına doğru koşmaya başladım. Hayatım boyunca gördüğüm en karanlık geceydi bu. Yalnızca yangının ateşi göğü aydınlatıyordu. Onu da çok geçmeden geride bıraktık. Orman bizi bir annenin bebeğini kucakladığı gibi sarıp sarmaladı. Yıldızlar kaçışımızı kolaylaştırmak için bu seferlik gökyüzünden çekilmişe benziyordu. Ay da bu gecelik görünmez koruyucumuz olmaya karar vermişti. Işıklarından ödün vererek karanlığa karışmamıza yardımcı oluyorlardı. Nori, hızlı ve geniş adımlarına devam ederken erzakları taşıdığı çantalardan birini, bir kucak dolusu kuru dal gibi kollarıma fırlattı. Ellerimi içgüdüsel

olarak açtım ve tahmin ettiğimden daha ağır olan çantayı yakalayıp hemen sırtıma attım. Nori kafasını kaldırıp gideceğimiz yönü küçük bir hareketle gösterdi.

Dişlerimi sıkarak kampı geride bırakmaya, ormanın daha da derinlerine koşmaya devam ettim. Hayatta kalma ihtiyacıyla dörtmala koşan bir atla yarışabilirdik. Son şansımın bu olabileceği düşüncesi kalan tüm gücümü bacaklarıma vermemi sağlıyordu. Elimde silahım yoktu ama yüreğimde cesaret vardı. O kafeste, çamurun ve pisliğin içinde diz çökerek ölmektense, özgürlüğüm için mücadele ederken ölmeyi yeğlerdim. Öfkemle hızımı harladım. Madem Zaiden bana ihanet etmişti, bundan fayda sağlayacaktım. İhanetine karşı duyduğum öfkeyi daha ileri koşturmak, bir adım daha atabilmek için kullandım.

Tam kendimi daha da uzaklara koşturmak için hazırlanmıştım ki Nori nefes nefese yavaşladı. “Bekle,” diye hırıldadı soluklarının arasından. “Biraz bekle. Yeterince uzaklaştık.” Bu kız bir savaşçı değildi ve vücudunu uzun koşular, yorucu talimler için eğitmemişti. Yine de sıradan birisinin yapabileceğinden çok daha iyi koşmuştu. Yorgunluğunu anlıyordum ama tek kaçış şansımızı riske atmaya niyetim yoktu.

Çantasını tutup çekiştirdim. “Eğer tükendiysen çantayı bana ver. Bu kadar uzaklaşmamız yetmez. Biraz daha ilerlemeliyiz.”

Nori, omzunu sertçe geri çekerek çantasını almama izin vermedi. Karanlığı süzerek sanki birini veya bir şeyi arar gibi gözlerini kısıp baktı. “Gerek yok. Biri bize yardımcı olacak.”

“Kim?” diye sordum tüm uzuvlarım uyuşurken.

Zifiri karanlıkta bir noktayı işaret etti. Ormanın ruhunu taşıyan gölgeli silüet hareketli bir ağaç gibi yaklaşıyordu. Bu gizemli kişinin kim olduğunu merak ederken tetikte kaldım. Elim kılıcımın her zaman olduğu yere gittiğinde orada olmayışı parmaklarımı sızlattı. Kılıcım benim bir parçamdı ve onsuz kendimi kanadı kırık bir kuştan farksız hissediyordum. Elimde bir silah olması için neler vermezdim ki...

Gölgelerin arasından yavaşça beliren yabancı, yaklaştıkça netleşti. Benden biraz kısaydı. Adımları çimlerin üzerindeki görünmez bir

tabakada yürüyormuş gibi asaletle süzülüyordu. Bir isyancı kampından aceleyle firar etmeye çalışırken bu kadar yavaş adımlar atması sınırlarımı bozmaya başlamıştı. Uzun, açık yeşil bir pelerin giymişti. Aynı renkteki kapüşonunu gölgelerin arasına karışmak isteyen bir suikastçı gibi burnuna kadar çekmişti ancak bu yemyeşil saçlarını saklamayı başaramamıştı.

“Fawn!” diye atıldım. Tanıdık bir suratın beni bu kadar mutlu edeceği aklımın ucundan geçmezdi. Kimseye güvenmemem gerektiğinin farkındaydım. Bu karmaşık ormanda, peşimize düşecek isyancılar varken Nori ve Fawn gibi yeni tanıdığım insanlara güvenemezdim. Ama Inkora'nın söyledikleri beni bir anlığına duraksattı. İzimizin takip edilmemesi için eski bir dostun yardımcı olacağını söylemişti. Fawn ile konuşmuş, onu kaçışında rol alması için ikna etmişlerdi. Eğer izimizi silebilecek biri varsa, o da Fawn'dı. Üç atlıyı kolaylıkla Miath sınırına getirebilen birisi pekâlâ üç kişinin izlerini de ortadan kaldırabilirdi. Gücü yeterse sahte izler oluşturmasını bile isteyebilirdim.

Bir yeşil saçlı Orman Muhafızı'na, bir topallayarak sırtını dikleştirmeye çalışan Nori'ye baktım. “Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?” diye sordum, şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak. Fawn cevap vermek yerine Nori'ye döndü.

Nori, olanları açıklama sorumluluğunu üstlenerek birkaç kez öksürdükten sonra kendi kendine homurdandı. “Koşmaktan nefret ediyorum.” Ardından matarasını çıkarıp birkaç yudum aldı. Ağzını elinin tersiyle sildikten sonra matarayı bana uzattı. “Kairon sayesinde tanıştık.”

İçtiğim su neredeyse boğazımda kalacaktı. “Kairon mu?”

“Evet,” diyerek başıyla onayladı.

Daha fazla su içmek istesem de sonradan ihtiyacımız olabileceğini düşünerek kapağını kapatıp Nori'ye geri verdim. Kairon beni kurtarabilmek için hem Nori hem Inkora hem de Fawn'la işbirliği mi yapmıştı yani? Eğer o, bu planın bir parçasıysa o neredeydi? Üstelik Nori'ye veya diğerlerine güvenebileceğini nereden biliyordu? Ortalıkta rasgele gezip müttefik aramak fazla tehlikeli

bir oyundu ve Kairon'la ilgili öğrendiğim tek bir şey varsa o da pek cesur olmadığıydı.

“Sorularını sonraya mı saklasan?” diye sordu Nori. Sesi neredeyse çemkirir gibi çıkmıştı.

Nereye gittiğimiz hakkında en ufak bilgim yoktu. Körü körüne kaçıyordum ve üstelik soru soruyorum diye bana çıkışıyordu. Sinirle dişlerimi sıktım ve suratımı asıp Fawn'ı izlemeye karar verdim. Uzun, görkemli ağaçların arasından yürürken karanlığa doğan bir güneş gibi yol gösteriyordu.

Soğuk hava bir tokat gibi yüzüme çarpıyordu. Meyve ağaçlarından yükselen taze koku gözlerime ve boğazıma doluyordu. Aramızdaki sessizlik ve herkesin diken üstünde olması rahatsız ediciydi. Çizmelerimizin altındaki kuru dallar her çatırdadığında ya Nori sığıyordu ya da ben. Öte yandan Fawn konuşmuyor, tepki vermiyordu.

“Fawn,” diye fısıldadım ona yaklaşarak. “Sen etraftaki canlıları hissedebiliyorsun, değil mi?”

Teredditle önce sağıma ve soluma, ardından arkama baktım ama manzara her türlü aynıydı. Fawn, bizi bıraktığı anda nereye gideceğim hakkında en ufak bir fikrim kalmazdı. En yakın su kaynağına ulaşmak bile gerektiğinden fazla vakit alırdı.

Fawn başıyla onayladı. *Kelimelerini de yuttu sanırım*, diye düşündüm.

“O halde bir isyancı peşimize düşerse onun geldiğini hissedebilir misin?”

Bu sefer başını sallamadı. Sonunda kesik bir nefes alıp dolgun, pembe dudaklarını araladı. Ormanda yaşayan birisi için nasıl bu kadar sağlıklı görüldüğünü düşündüm bir anlığına. Saçları dolgun ve dalgalıydı. Dudakları sanki her gün şifalı bitkilerle renklendirilmiş gibiydi ve pürüzsüzdü. Cildi yumuşacık görünüyordu ve bu karanlık gecede bile parlıyordu. Parmaklarındaki yaralar belli belirsizdi. İyi besleniyor olmalıydı ve bunu avlanmadan yapıyordu. O halde hayatını nasıl devam ettiriyordu?

“Çok uzakta olmadığı sürece geldiğini görürüm,” diye cevapladı yumuşak bir sesle. *Görmek*. Ormanla olan bağını daha önce de bu

şekilde tarif etmişti. Kelimeleri, fırtına bulutları gibi havada asılı kaldı. Yürümeye devam ederken adımlarımız dikkatli ve sessizdi ama yüreğimdeki korku yankıları yavaş yavaş susmaya başlamıştı. Sonsuz Orman artık korkutucu görüldüğü kadar güvenilir hissettiriyordu. Her ağaç, her yaprak, her dal sanki bana yeniden yuva olmuştu. Yanımızda ormanın dilini anlayan ve bizi tehlikeden uzak tutan bir müttefik olması da cabasıydı.

Nori, Fawn'a şüpheyle bakıyordu. Bir çalı parçasına çarpmamak için onu nazikçe çekip serbest bıraktığında bıkkın bir nefes verdi. "Sürekli ormanda mı yaşıyorsun?" diye sordu, gözlerini yargılayıcı bakışlarla kızın üzerinde gezdirerek.

Fawn başıyla onayladı ama daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymayınca Nori bir soru daha sordu. "Neden?" Ardından bir tane daha. "Bir ailen yok mu?" Ve bir tane daha. "Ya da arkadaşların?"

"Kimsenin ormana zarar vermediğinden, bu niyetle ormana girmediğinden emin olmak için buradayım. Elbette isyancılar ortaya çıktığından beri tek başıma yetebildiğim söylenemez," derken başını dimdik tutuyor, sakince süzülerek yumuşak adımlar atmaya devam ediyordu. "Ayrıca arkadaşlarım var. Saige, benim arkadaşım. Zaiden da öyle. Ve tabii ki Kairon." Bir anda neşelenerek başını yana eğdi ve gülümsedi. "Sahiden, Kairon ne zaman aramıza katılacak?"

"Bu hiçliğin ortasında iletişim kurduğun herkesle arkadaş mı oluyorsun yani?" diye sordu Nori, dudaklarını büzerek. "Zaiden, Saige'e ihanet etti ama bundan haberin bile yok."

Ona buz gibi bir bakış attım. Tüm duygular hâlâ çok tazeydi ve onlarla mücadele etmeye gücüm yoktu. Kalan gücüm yalnızca kaçmaya yeterdi.

Fawn aniden duraksadı. Arkasını dönmeden olduğu yerde kalmıştı. "Yanlışın olmalı," diye mırıldandı.

Nori zafer kazanmışçasına gülümseyerek başını iki yana salladı. "Bunu görebiliyor musun bilmiyorum ama şu anda başımı iki yana sallıyorum."

Fawn uzanarak elimi tuttu. "Bu doğru olamaz, değil mi?" diye sordu hüznle.

Doğru olduğunu söylemeye dilim varmadı. Bunu kendime itiraf edebilmişim ama tekrarlamaktan çekiniyordum. Hislerimi bir kere daha yaşamak, o anları hatırlamak istemiyordum. Tüketici öfkemin, yatıştırıcıların ve Jaheer'in üzerimde uygulamaya çalıştığı yanılısamarların ardından zihnim daha yeni doğru düzgün çalışmaya başlamıştı.

Karışan düşüncelerimin arasında istemsizce dilimi dişetlerimde gezdirdim. Ağzıma ekşi, kötü bir tat geldi. Açlığın getirdiği hafif kasılmayla dilimi geri çekerek yutkundum. "Vatana ihanet için bir fırsata sahipti. Ona ne teklif edildiğini bilmiyorum ama olan oldu. Bu fırsatı kullandı."

Bu doğru mu, Saige? diye sordu içimdeki ses. Söylediklerine kendin inanıyor musun? Zaiden'in bunu yapabileceğini düşünüyor musun?

Fawn başını inkâr edercesine iki yana salladı. "Ama sizin hikâyeniz çok güzeldi. Birbirinize bakışınız bile sevgi doluydu, çok net hatırlıyorum o anları."

Omuzlarımı silktim. "Hangi hikâyeye mutlu bitmiş ki bizimki bit-sin?"

Mutlu değil belki, dedi içimdeki ses. Ama böyle bitemez. Bu sizin sonunuz değil. Bu sevginizin mücadele edemeyeceği bir şey değil. Daha derinlere in, Saige. Zaiden'in yüzünü gözlerinin önüne getir. Siyah, samimi bakışlarında bul gerçeği.

Yolculuğumuza devam ettik ama Fawn'ın omuzları düşmüş, suratı asılmıştı. Sessizlik dördüncü yolcu olarak tekrar aramıza katıldığında ormanın doğal yankıları eşliğinde ilerledik. Her adımda Zaiden'ı düşünmeden edemiyordum. Neredeydi? Kiminle beraberdi? Konuşuyor muydu, yoksa konuşturuluyor muydu? *Benimle neden konuşmamıştı?*

Bekleme noktasına ulaşmak sandığımdan daha uzun sürmüştü. Uzun, sessiz ve gergin bir seyahat... Yokluğumu çoktan fark etmiş olmalıydı. Peşimize düşmüşler miydi, yoksa yeni bir tuzak için mi hazırlanıyorlardı? Jaheer, Euria'ya beni ele geçirdiğini haber verdiyse üçüncü günde elinden kaçırdığını nasıl bildirecekti? Fawn ve Nori'nin arasındaki sözsüz çekişme hepimizi daha da huzursuz hale getirmişti. Yolculuğun zorlukları artmadığı gibi azalmamıştı da.

Zaten açtım bir de üstüne üşürken bu ormanda öleceğimi düşünmeden edemedim. Engebeli ve sert orman arazisinde attığım her adımda bacaklarım sızlıyor, kalçam isyan edercesine ağrıyordu. Derim kir ve ter yüzünden kaşınmaya başlamıştı. Nori ve Fawn'ın, şikâyet etmeseler de kötü kokumdan rahatsız olduklarına emindim. *Lütfen bir nehre denk gelemim*, diye diledim. *Bu kadar vahşilik bana bile fazla.*

Gölgeli geçitlerden, yıkılmış ağaç gövdelerinin arasından, bir insan boyunda örümcek ağlarının etrafından ilerledikten sonra ormanın ağaçsız bir alanına, bir nevi küçük bir ovaya ulaştık. Nori elini kaldırarak durmamızı işaret etti. "Bekleme yeri burası."

Bu küçük ovanın etrafında en ufak bir su kaynağı dahi göremiyordum. Duyabildiğim bir akıntı sesi de yoktu. Yıkanabileceğim en ufak su birikintisini bile mumla aramaya başlayacaktım yakında. Bütün çalıların ve kayaların arkasından bir düşman fırlayacakmış gibi hissediyordum. Silahımın olmaması bana kendimi o kadar savunmasız hissettiriyordu ki derim en ufak bir seste yay gibi geriliyordu. Bu gerginlik de gücümün iyice tükenmesine sebep oluyordu. Nori, erzakları kaçıırken neden bir silah almamıştı? Ufak bir hançere bile razıydım.

Tırnaklarımı iyice avcuma bastırarak ovanın ortasına ilerledim. "Burada açık hedef olduğumuzun farkındasınız, değil mi? Kolayca avlanırsınız. Hatta alnımıza, *biz kamptan kaçtık gelin bizi yakalayın*, yazsak daha az belli olurduk."

"Uzun süre kalmayacağız," dedi Nori sakince.

"Merak etme orman bizi gizliyor," diye ekledi Fawn. Ses tonu daha fazla soru sormamam gerektiğini belli ediyordu.

İçine düştüğümüz bir tuzakla veya savaşağımız düşmanlarla mücadele etmek kolaydı. Beklemekse dayanılacak gibi değildi. Vakit o kadar yavaş geçiyordu ki zaman tarafından işkenceye uğruyor gibi hissediyordum. Bu sonsuz bekleyiş ve gerginlik beni düşüncelerimle yalnız bırakıyor, zihnimi merhamet etmeden ağır ağır işgal ediyordu.

Kalbim ve mantığım birbirinden şüphe etmeye başlamıştı. Biri diğerini yavaşça boğuyordu ve sona yaklaşırken kimin kaybettiğini çözemiyordum. Sevgi ve nefretin birbirine bu kadar aşına olması çok

tuhaftı. Sevgi duyarken asla nefrete dönüşmeyeceğinden emin olabiliyor ama o noktaya ulaşıncaya nefretle dolmaktan kaçamıyordum. İçime dolan bu huzursuzluk nefret miydi yoksa hayal kırıklığı mı, emin değildim. Hepsinden daha da kötü bir durum vardı: Zaiden'dan bu kadar kolay nefret edebilir miydim? Er ya da geç, diyarı kurtarmak için yollarımızın ayrı düşebileceğini, Zaiden'dan uzak kalabileceğimi düşünmüştüm ama bunun ihanet yüzünden gerçekleşeceğine ihtimal dahi vermemiştim içten içe. İhanet fiziksel olarak da acı vericiydi. Jaheer günlerce işkence yapsa bu kadar yara almazdım belki ama bu ihanet yüzünden kemiklerim tek tek kırılmış gibi hissediyordum. Sevgi, en iyi ihtimalle hüznün dolu bir veda anlamına gelirdi. En kötü ihtimalle ise nefret dolu bir ihanet.

Uzun bir iç çektim. Eninde sonunda bu diyar için fedakârlık yapmak zorunda kalacağımı biliyordum. Demek ki beni bekleyen fedakârlık buydu. Kalbimden vazgeçmek ve onu arkada bırakmak... *Çok yanlış geliyordu. Eksik hissettiriyordu.*

“Kusacak ya da bayılacakmış gibi duruyor,” dedi, tam o sırada Nori. Fawn bana dönmeden başıyla onayladı. “Acaba hangisi?”

Nori kolumdan yakalayıp ovanın kenarındaki ağaç kürügüne oturmamı sağladı. “Saige, iyi misin?”

Başımınla onayladım. Yanımda bu duygularımı paylaşabileceğim birileri olsaydı daha iyi hissedebilirdim. Zaiden'in ihaneti hakkında Fawn ve Nori'yle konuşamazdım. Pek aramız olmamasının haricinde ağızımdan çıkan her kelimeyi gelecekte bana karşı kullanma ihtimalleri vardı. Kimseye güvenemezdim. *Keşke Irithel burada olsaydı,* diye düşündüm. *Burada olsaydı beni dinlerdi.* Peki Zaiden'in bana ihanet ettiğine inanır mıydı?

Ben inanıyor muydum?

Zamanında Drystan da ona ihanet etmişti. Yalan söylemişti ve onu kandırmıştı ama bunları Irithel'in iyiliği için yapmıştı. Irithel'i hayatta tutmak için kendinden ödün vermişti. Ona zarar gelmemesi için kendini tehlikeye atmaktan biraz olsun kaçınmamıştı. Irithel'in bu yüzden ondan nefret edeceğini bile bile yapmıştı. Çünkü sevdiği insanın güvende olmasını sağlamak, her şeyden daha önemliydi.

Tam o sırada zihnimde bir şimşek çaktı. “Nori,” dedim titreyen sesimle.

Yanıma oturarak canlı mavi gözlerini üzerime dikti. “Evet?”

“Zaiden, Jaheer’le bir anlaşma yaptı, öyle değil mi?” Kelimeler dudaklarımdan dökülürken bir yandan da zihnimde bir kasırga esiyordu. *Zaiden’in ihaneti*. Bana ihanet etmişti evet, ama nasıl bir ihanetti bu? Beni tehlikeye düşüren değil, tehlikeden uzaklaşmamı sağlayan türden bir ihanet... Tam da Drystan’ın, Irithel’i korumak için ettiği türden bir ihanet. Onu korumak için söylediği yalana benzer bir yalan.

“Bunu anladığınızı sanıyordum zaten,” dedi Nori, oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanarak.

“O çadırda, onun duygularını bastırıyordun. Bu yüzden geldin.”

Nori suçunu kabullenircesine sessiz kaldı. Gözlerimi öfkeyle, dehşetle ve acıyla yumdum. Kalbim göğsümü parçalayacak gibi atıyordu. *Başından beri yanlış gelen buydu*.

“Zaiden’in tepki vermesine engel oldun. Öyle değil mi?” diye sordum sesimi yükselterek.

Nori aceleyle gözlerini kaçırdı. “Doğru,” diye mırıldandı.

“O fırtınalı gece,” dedim bir yandan düşünmeye devam ederken. “Zaiden’in en büyük korkusunun bensiz kaldığı bir diyar olduğunu söylemiştin.” O gece ilk defa karşılaşmıştık. Jaheer’in planları belirsizdi. Bizim yakalanacağımız bile kesin değildi. Nori bu kadar ileri adımları hesaplamış olamazdı. Ama o gece, Nori’nin dürüst davrandığını hissetmiştim.

Çadırda Zaiden’la yüz yüze getirildiğimde yine Nori’ye sormuştum ve daha yuvarlak cevaplar vermişti. Yalan söylediğini hissetmiştim ama bunun üzerinde düşünmeye vaktim olmamıştı. Zaiden’in beni sattığı düşüncesi yüreğimi öyle parçalamıştı ki diğerleri önemini yitirmişti.

Ama işler bundan ibaret değildi. Olamazdı. Duyguları bastırıyor olsa bile konuşmasına engel değildi. O halde onu susturmayı nasıl başarmışlardı? Ne yapmışlardı da Zaiden tek kelime bile edememiş, ismimi bile söyleyememişti?

“Bana yalan söyledin,” dedim tok bir sesle. “Çadırda bana yalan söyledin ama neden?”

Nori başını sertçe iki yana salladı. “Yalan söylemedim.”

“Söyledin!” diye haykırdım sertçe ve ayağa kalktım. Yalanlar ve oyunlardan o kadar bıkmıştım ki Nori’nin boğazını sıkmamak için zor duruyordum. Ona doğru atılıp çenesini avcumun içine kısırdım. Korkuyla açılan parlak mavi gözlerinin içine baktım. “Şimdi,” dedim tehditkâr bir tonla. “Bana her şeyi anlatacaksın.”

“Tekrar yalan söylemeyeceğimi nereden biliyorsun?” diye sordu. Kelimelerini seçmek zordu. Çenesini sıkıtığım için sözcükler birbirine karışmış bir şekilde çıkıyordu.

“Sen olan biteni anlat. İnanıp inanmamak bana kalmış.” Gözlerim birer hançere dönüşüp onunkileri delip geçecek kadar keskinleşmişti artık.

Sandığından çok daha fazlası dönüyor, Saige, dedi içimdeki ses. Herkes sana ihanet eder, Zaiden etmez. O, seninkine zarar gelmemesi için tereddüt etmeden kendi kalbini söküp çıkarır ve bunu memnuniyetle yapar. Seve seve canını verir, sen yaşa diye. Kalbe karşılık kalp, kelimelere karşılık kelimeler ve özgürlüğüne karşılık esaret...

“Sen insanların doğru söyleyip söylemediğini anlayabiliyorsun,” dedi Fawn, bir anda heyecanla.

Başımınla onayladım ama bakışlarımı Nori’nin üzerinden çekmedim. “Evet içgüdülerim güçlüdür.”

Fawn bize doğru bir adım attı. “Hayır, gerçekten anlayabiliyorsun,” dedi, bu sefer farklı bir cümle kurmuşçasına.

“İnsan sarrafı diyoruz buna, Fawn,” dedim onu tersleyerek ama anında pişman oldum. Onun bir suçu yoktu. “Biraz izin verir misin?”

Nori bu sırada iki elini çenesini tuttuğum koluma sarmış, kurtulmak için debeleniyordu. “Seni bırakacağım,” dedim öfkeyle. “Ama bıraktığım anda konuşmaya başlayacaksın. Sadece doğruları,” diye ekledikten sonra dehşet içinde başını sallamasını izledim.

Parmaklarımı çenesinden çektiğim anda beyazlaşmış tenini elleriyle kapatarak geri savruldu. Tökezledikten sonra çenesini hızlı ha-

reketlerle ovdu. “Sana yardım etmek için canımı tehlikeye atıyorum ve karşılığını böyle mi veriyorsun?”

“Nori!” dedim burnumdan derin bir nefes alarak. “Bir daha yalan söylediğini anlarsam bundan çok daha kötüsünü yaparım. Zayıf gözüktüğüme bakma, bu halimle bile seni kolaylıkla yenerim.” Gözlerimle yaşlı ağaç kütüğünü işaret ettim. “Otur ve konuşmaya başla. Hiçbir detayı atlama.”

Nori, derin bir iç çektikten sonra yenilgiyi kabul etti. İsyancı kampına geri dönemezdi. Tek çaresi bendim, bu yüzden tekrardan güvenimi kazanmak için mücadele etmesi gerekiyordu. “Zaiden, senin yakalandığın gece başka bir isyancı kafesi tarafından alınıp tıpkı senin gibi kampa getirildi,” diyerek anlatmaya koyuldu.

“Birbirinizi görmediniz ve duymadınız çünkü kampın iki ucundaydınız. Ben bile birinizin kafesinden diğerine giderken yoruluyordum. Jaheer ilk önce Zaiden’ı konuşturmak istedi. Çünkü seni kullanarak onu konuşturma fikrini mantıklı bulmuştu. Senin en büyük zaafın o değildi ama onunki sendin.”

Senin en büyük zaafın o değildi ama onunki sendin...

Sözcükleri zihnimi yaksa da duygularımı belli etmemeye çalıştım ve başımla onayladım.

“İlk gün,” diyerek devam etti Nori. “Senin nerede olduğunu öğrenebilmek için ortalığı birbirine kattı. Ve bunu söylerken çok ciddiye aldım. Kaç isyancı aynı anda saldırmak zorunda kaldı, hatırlamıyorum. Bir türlü onu sakinleştiremediler. Benim gücüm bile yeterli gelmedi. Senin adını haykırıp duruyordu. İyi olduğunu görmesine izin vermelerini istiyordu. Ama Jaheer, bunu yapmadı. Konuşturmak için ona işkence etmeye başladı. İlk önce yaralıyor, dövüyor, vücuduna rasgele kesikler atıyor ve kemiklerini kırıyorlardı. Ölmemesi için kamptaki en iyi şifacılar yaralarını bir merhemle sarıyor, iyileştiriyor ve döngü tekrar başlıyordu. Ama Zaiden’in iradesi kırılmadı. Jaheer, onu konuşturmayı başaramadı. Fiziksel acıyla konuşmayacağını anlayınca onu duygusal olarak zorlamaya karar verdi.”

Derin nefes al, Saige, dedi içimdeki ses. Güçlü ol. Nori’nin sonuna kadar anlatmasına izin ver.

“İkinci günün şafağında Jaheer, Zaiden’a senin öldüğünü söyledi. Bir süre inanmayı reddetti ama o kadar işkenceden sonra zayıf düşmüştü. Gücümle inancını besledim. Senin öldüğüne inanmasını sağlamaya çalıştım. Jaheer bu durumdan fazlasıyla memnun kalınca bir zafer turuna çıktı. Ben de bunu fırsat bilerek Zaiden’ın yanına gidip onunla konuştum. Mağarada karşılaştığım o güçlü, kararlı savaşçı, yaralı ve çaresiz bir adama dönüşmüştü. Yine de senin yaşadığına dair ufak da olsa bir umudu vardı. Bana seninle aynı şeyi teklif etti. Eğer seninle işbirliği yaparsam sözünü tutacağını, abimi geri almama yardımcı olacağını söyledi. Seni bu kamptan uzaklaştırmam gerektiğini, karşılığında ne isterse yapacağını söyledi. Kararsızdım. Bir taraf beni abimin hayatıyla tehdit ediyordu, öteki taraf bana onu vaat ediyordu.”

Yutkundum. Gözlerimden akmamak için mücadele eden yaşları geri ittim. “Zaiden, Jaheer’in elinde kalanın kendisi olması gerektiğini söyledi, öyle değil mi?”

Nori başıyla onayladı. “Ama senin, onu arkada bırakıp gitmeyeceğini biliyordu.”

Başımı iki yana salladım. *Hayır*, dedim kendi kendime. *Hayır, bu gerçek değil*. Bir damla serinlik kirpiklerimden aşağı süzüldü.

“Üzgünüm, Saige,” dedi Nori. “Ama seni inandırmanın, Zaiden’ı arkada bırakıp gitmeni sağlamanın yalnızca iki yolu vardı. Ya Zaiden’ın öldüğüne inanman gerekiyordu, ki bunu yapamıyorduk çünkü Jaheer ne kadar zarar verirse versin Zaiden’ın sağ kalması konusunda ısrarcıydı, ya da sana ihanet ettiğini düşünmeliydin. Tercihini ikinci taraftan kullandı.”

“Bu yüzden mi çadırda tek kelime bile etmedi?” diye sordum. Kalbim yerinden fırlayıp çıkacaktı. Onlarca duyguyu aynı anda yaşıyordum.

Nori bir anlığına duraksadı. “Sayılır,” dedi en sonunda.

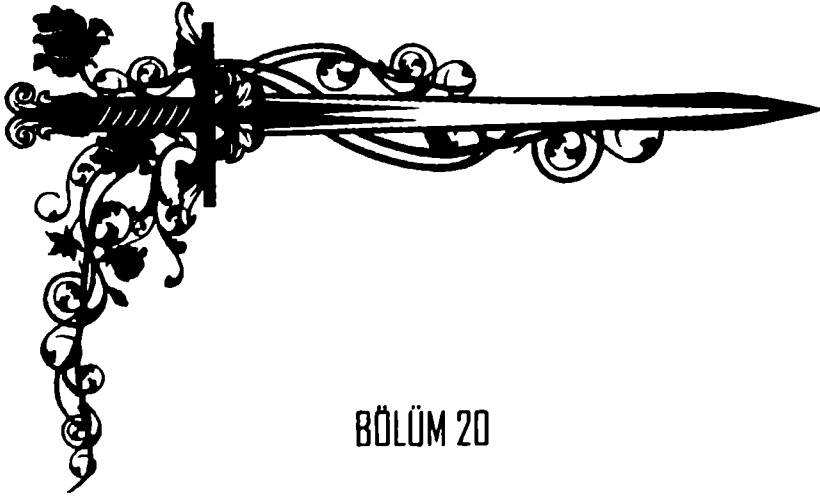
Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

Cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. “Seni o halde görürse dayanamayacağını biliyordu. Dayanamayıp sana her şeyi itiraf edeceğine emindi. Bu yüzden o sabah ona bir bıçak bulmamı iste-

di. Silahlara erişimim olmadığını söyledim. Ki gerçekten de yoktu, yalnızca meyve soymaya yetecek kadar küçük bıçakları almama izin veriyorlardı. Zaiden, onlardan birinin de işe yaracağını söyledi. Ben de onu dinledim.”

Başımı sertçe iki yana salladım. *Yapmamış ol, Zaiden,* diye yalvardım. *Lütfen bunu yapmamış ol.*

Nori konuşmadan önce başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Meyve bıçağını seninle görüşmeye götürülmeden önce verdim ve Zaiden, onu kendi dilini kesmek için kullandı.”

BÖLÜM 20

NEHRİN KANI

Nori'nin sözleri içime işlerken nefesim boğazımda düğümlendi ve görüşüm bulanıklaştı. Zaiden, o dayanılmaz acıya razı olmuş, sessizliğini korumak için, hayır beni korumak için kendine zarar vermişti. Fedakârlığının ağırlığı fiziksel bir darbe gibi bedenimi vurdu ve dizlerimin zayıfladığını hissettim. Onu sevdiğimi söylediğimde cevap verememişti. O, konuşma yetisini, acı veya sevinç içinde haykırma yetisini tamamen yitirecek yolu seçmişti ve hepsi beni korumak içindi.

Nefesim boğazımda tıkanıp kaldı.

Zaiden'la anılarım zihnimde canlandı. Çarpık gülüşü, yıkılmaz kararlılığı, susturamadığım çenesi, paylaştığımız sessiz anlarda kulağıma fısıldadığı cümleler... Onun böyle bir acı içinde olduğunu, hissettiklerinin birazını bile fısıldayamadığını düşünmek dayanılmazdı. Beni korumayı, yanımda durmayı vaat ettiği zamanları hatırladım. Kaderin zalim bir cilvesiyle, onu koruması gereken kişi ben olmuştum.

Boğulduğumu hissediyordum.

Bu kadar derin bir fedakârlığın tek seçeneği olduğuna nasıl inanmıştı? Ellerim öfke ve üzüntüyle titriyordu. Bu ıstırabı sessizlik içinde, kendi elleriyle dilini kesip alırken nasıl karşılamıştı?

Nasıl soluk alındığını unuttum.

Nori'ye baktım, yüzü suçluluk ve üzüntüyle doluydu. Bu durumun bir parçası olmuş, Zaiden'in işkencesine tanıklık etmiş ve bunu

önleyememişti. Önlemeye çalışmamıştı bile. Ona bizzat bıçağı götüren kişi oydu. Nasıl büyük resmi görememiştim? Öfkem kabardı. Nori'nin de bu acımasız oyunun bir piyonu olduğunu biliyordum ama bu birazcık olsun fayda sağlamıyordu. Zaiden'in benim uğruma kendine dehşet bir acı vermesini öylece izlemişti. Farklı bir seçenek sunmamıştı ona, fikir yürütmemişti. Yalnızca onu dinlemişti.

Öfkem çağlandı. Sanki zihnim özgürlüğüne yeni kavuşmuştu. Yakalandıktan sonra Zaiden'i gördüğüm andan itibaren tüm yaşadıklarım gözlerimin önünden akıyordu. Nasıl inanabilmişim? Zaiden'in bana ihanet edebileceğine nasıl inanabilmişim? İçimdeki şüpheleri nasıl susturabilmişim? Bunu ona nasıl yakıştırabilmişim? Zaiden'in sesinin olmadığı bir dünyada haykırışlarım ormanı inletti. Bu adil değildi.

Öfkeyle Nori'ye döndüm. "İnanmamı sağladın, öyle değil mi?"

Cevaplamadan önce yutkundum. "Evet."

Nefeslerimi düzene sokmaya çalışırken kendisine meşe palamudu bulmuş bir sincap gördüm. Hevesle elindeki yemişi çeviriyor, gürültüyle kemiriyordu. Karnını doyurmuş olmanın mutluluğu onun için dünyalara bedel olmalıydı. Bir an için onun yerinde olmak istedim. Kocaman ormanın içinde en az onun kadar küçülüp her şeyden kaçmak ve uzaklaşmak istedim. Ne Kızıl Ordu'yu ne gözü dönmüş Euria'yı ne de koduğumun Jaheer'ini düşünmek istiyordum. Beni bu çocuksu hayallerden koparan derin bir nefes aldım. Kısacık bir an bile kontrolümü kaybedemezdim. Kaybetmemeliydim. Zaiden benimleydi, beni hiç bırakmamıştı.

Zaiden'in fedakârlığının ağırlığını gittikçe daha da fazla hissediyordum. Beni ezmeyi amaçlayan koca bir yük gibi omuzlarıma binmeye devam ediyordu. Beni korumak için kelimeleri feda etmişti. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama onları sildim ve omuzlarımı dikleştirdim. Güçlü kalmaya kararlıyım. Şu anda parçalanma lüksüm yoktu. Zaiden, beni korumak için her şeyini vermişti ve ona güçlü olmayı borçluydum, onun için savaşıp, onu kurtarmayı borçluydum. Özgürlüğüm karşılığında razı olduğu esaretten kurtaracaktım onu.

Bu artık sadece bir kaçış meselesi değil, intikam meselesiydi. Zaiden'in fedakârlığı boşa gitmeyecekti. Onu kurtarmak, iyileştirmek ve ona bunu yapan isyancıların bedel ödemesini sağlamak için bütün gücümle savaşacaktım.

O kampı başlarına yıkacağım.

Nori boğazını temizledi. Sesi hafifçe titriyordu. "Jaheer, bunu öğrendiğinde öfkeden deliye döndü. Zaiden'ı yazmaya zorladı ama Zaiden reddetti. Direndi. Yorgunluk ve kan kaybından bayılına kadar direndi. İşte o zaman Jaheer, Zaiden'in artık işe yaramaz olduğunu anladı. Ama hâlâ sana sahipti. Zaiden'in sana ihanet ettiğini düşündürmek, onu sana karşı kullanmak benim fikrimdi. Jaheer bu fikre bayıldı. Seni, o çadıra getirtti. Zaiden, seni acı çekerken gördüğü için kırıldı, sen ise onun ihanet ettiğini düşündüğün için."

Kanımın kulaklarımda uğuldayan sesi yüzünden Nori'yi zar zor duyabiliyordum. Kanlar içinde, çaresiz, sesi sonsuza dek susturulmuş haldeki Zaiden'in görüntüsü göğsümü ağrıtıyordu. Çığlık atmak, bu adaletsizliğe karşı haykırmak istiyordum. Ona zarar veren, kendine zarar vermesine sebep olan herkesi kılıcımdan geçirmek istiyordum.

"Neden bana bunu daha önce söylemedin?" diye sordum, sesim öfke ve kederle titriyordu.

Nori yüzünü çevirdi, utanç yüzüne kazınmıştı. "Korktum. Bana inanmayacağından, bunun başka bir yalan olduğunu düşüneceğinden korktum. Ayrıca Jaheer'in, bunu öğrenip hepimizi cezalandırmasından korkuyordum. Göze alamayacağım bir riskti. İki taraflı çalışmak zordu ve ben kimin yanında yer alacağıma karar veremiyordum."

"İnanmayacağım diye mi korktun?" dedim ve sesim daha da yükseldi. "Beni sevdiğim adamın ihanetinin acısını çekerken izledin! Bunun bana ne yaptığını biliyor musun? Eğer olan biteni anlatsaydın farklı bir çözüm bulabilirdik. Hepimizin kurtulacağı bir plan yapardık."

Nori sözlerimle irkildi ama öfkemi yatıştırmadım, kaynayan öfkem taşarken devam ettim. "Bana söylemeliydin, Nori. Bilmeye hakkım vardı. Zaiden beni korumak için dilini kesti ve sen bunu

benden sakladın. Eğer yalan söylediğini anlamasaydım, buna inanmaya devam edecektim. Tüm hayatım boyunca Zaiden'in bana ihanet ettiğini düşünecektim ve Zaiden o isyancı kampında, ondan nefret ettiğimi düşünerek ölecekti.”

Nori'nin yüzü suçluluk ve hayal kırıklığıyla büzüldü. “Seni de korumaya çalışıyordum, Saige. Zaten ortalıkta çok fazla geziyordum. Şüpheleri üzerime çekmeye başlamıştım. Eğer Jaheer bunu öğrenseydi, buna ihtimal bile verseydi hepimizi anında öldürürdü. Başka seçeneğim yoktu.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Her zaman bir seçeneğin vardır,” diye mırıldandım, yumruklarım sıkılmış halde. “Beni, bir yalana inanmış halde acı içinde bırakmayı seçtin. Zaiden hakkında en kötüsünü düşünmeme izin verdin.” *Bunun kalbimi ne kadar kırdığını tahmin bile edemezsin. Hissettiklerimin yakınından bile geçemezsin.*

Nori bir adım geri attı. “Eğer sana gerçekleri anlatsaydım ne olurdu biliyor musun? Doğrudan Jaheer'in kampına koşup kendini öldürtürdün. Zaiden'i kurtarmaya bile şansın kalmazdı belki. Sen sevdiklerini önemseyen, onları kendinden daha öncelikli gören birisin. Soğukkanlı bir şekilde karar vermene imkân yoktu. Sana yalan söylemekten hoşlandığımı mı sanıyorsun? Sahip olduğum imkânlar dahilinde en iyi kararı vermek zorundaydım. Bu, benim için de kolay değildi.”

Senin için mi kolay değildi? diye düşündüm alayla. Sevdiğin kişinin sana ihanet ettiğini düşünerek yaşamak zorunda değildin. Zaiden'in sahip olduğumuz her şeyi terk ettiğini, hepsinin bir yalandan ibaret olduğunu düşünmenin acısını yaşamak zorunda değildin. Bundan altı yıl önceki duygularımı tekrar yaşamamın getirdiği yürek sızısını hisseden sen değildin. Yaralarının iyileştiğini zannederken en büyük darbeyi, bu diyarda en sevdiğin insandan aldığını düşünen sen değildin.

Sessiz kaldığımda Nori, bunu devam etmek için bir işaret olarak algıladı. “Ayrıca, sen acı çekerken benim çekmediğimi zannetme. Ben bir Valor'um, Saige. Zaiden dilini keserken yanımdaydım. Çadırda ikiniz de acı içinde kıvrılırken yanınızdaydım. Hissettiğiniz her şeyi ben de hissediyordum. Sizin acılarınız yüreğinizde yanarken

ben acıyı zihnimde yaşıyordum. Ama dayandım. Zaiden'a verdiğim sözü tutmam gerekiyordu ve tuttum. Seni o ölüm yuvasından çıkarmanın bir yolunu buldum ve bunu başardık. Bana güvenmenin karşılığını aldın.”

“Güven mi?” dedim, öfkem derin bir acıya dönüştü. “Beni güvende tutacak şey neydi biliyor musun? Gerçek. Zaiden'ın bana ihanet etmediğini bilmek.” *Beni korumak için en büyük fedakârlığı yaptığını bilmek. Bunun yerine, sadece şüphe ve umutsuzlukla kaldım.*

Dişlerimi birbirine kenetledim. “O küçük kafanla büyük işlere karıştın, Nori.”

Nori bir adım yaklaştı, gözleri pişmanlıkla bakıyordu. “Saige, hatalar yaptığımı biliyorum. Ama geçmişi değiştiremeyiz. Şimdi yapabileceğimiz tek şey ileriye gitmek, birlikte. Zaiden'ın fedakârlığının boşa gitmediğinden emin olmak zorundayız. Lütfen, bana inan. Ben son kararımı verdim ve senin tarafındayım. Senin yanında savaşacağım ve gücümü bir daha asla sana karşı kullanmayacağım.”

Ona dönerken sözlerinin ağırlığı içime işliyordu. Öfke hâlâ zihnimde kasırgalar estiriyordu. Dişlerimi o kadar sıkıştırmıştım ki başım ağrımaya başlamıştı. Nori'nin imkânsız bir durum içinde kaldığını düşünmeye çalışarak derin nefesler alıp verdim. Korkunç seçimler yapmıştı ama önceliğim benden af dilemesini sağlamak değildi.

“Pekâlâ,” dedim. Zar zor ve alçak bir sesle konuşmuştum. “Ama bu durumu kabul edilebilir hale getirmiyor. Hissettiğim acıyı ya da ihaneti silmiyor. Şimdilik yanımda kalmaya devam edebilirsin ama bil ki Nori, ne yaptığını asla unutmayacağım. Ve Zaiden da unutmayacak.”

“Zaiden da unutmayacak derken ne demek istiyorsun?” diye sordu şaşkınlıkla.

Başımı dikleştirdim ve omuzlarımı geri attım. “Inkora bize katıldığı anda kampa döneceğiz. Zaiden'ı kurtaracağız. Zaiden olmadan bir adım dahi atmayacağım.” Inkora'yı beklemek istememin tek sebebi kadının savaşçı görüntüsüydü. Koca kampa karşı dördümüz çıkacağımız için eli kılıç tutan bir sincap bile olsa beklerdim. Her türlü desteğe ihtiyacımız olacaktı.

“Yok artık,” dedi Nori, şaşkınlıkla burnundan sert bir nefes vererek. “Zaiden, senin özgürlüğün için kendi dilinden oldu ve şimdi dönmek mi istiyorsun?”

“Aynen öyle,” dedim ve başımı hafifçe yana yatırdım. “Ve sen de benimle geliyorsun. Madem gücünü kullanmaktan çekinmiyorsun, bu sefer bizim değil isyancıların üzerinde kullanacaksın. Bana, Zaiden’i geri almaya çalışırken yardım edeceksin. Eğer bir anlık tereddüdünü, en ufak bir bakışını görürsem bil ki bu ekipte yerin yok.”

Kütüğün üzerinde huzursuzca kıpırdandı. “Sana yardım ederim. Bu aptallık ama yine de yardım ederim. Senden başka çarem yok.”

Gözlerimi kıstım. “Ama içine sinmeyen bir şeyler var, öyle değil mi?” Ona doğru bir adım atıp hafifçe eğildim. “Ne var?”

Nori gözlerini kaçırdığı anda hesaba katmadığım bir şey olduğunu anladım. “Saige,” dedi kasvetli bir şekilde. “Zaiden onlara hiçbir bilgi vermeyecek. Jaheer, bunun farkında. Ve Jaheer’in, Zaiden’i hayatta tutmasının tek sebebi sendin. Seni tehdit edebileceğini düşündüğü için Zaiden işe yarayacak bir tutsaktı.”

Duraksadım. “Ama şimdi konuşamaz,” dedim, sesli bir şekilde düşünerek. “Kaçtığımı fark ettikleri anda onu idam ederler.”

Gerçek, buzdan bir bıçak gibi nefesimi kesip attı. Derin bir nefes alarak düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Tehlike düşündüğümünden daha büyüktü ve Zaiden çok daha fazla risk altındaydı. Hızlı ve akıllı olmalıydık. Hata yapma lüksümüz yoktu. Kaybettiğimiz her an, Zaiden için yaşam ve ölüm arasındaki ince bir ipten ibaretti.

Nori’nin yüzü acı dolu bir kabullenmişlikle kararmıştı. “Çok vaktimiz yok. Senin kaybolduğunu anladıklarında, onu hayatta tutmak için hiçbir sebepleri kalmayacak. Hızlı hareket etmeliyiz.”

Başımı kararlılıkla salladım. Gün doğumunda kampta olabilirdik. Fawn, bizi geri götürebilirdi. Ama sayıca çok azdık. İsyancıları kaba kuvvetle değil, aklımı kullanarak alt etmem gerekiyordu. “O zaman konuşmayı bırakıp plan yapmaya başlamalıyız.”

Sessizce dinleyen Fawn öne çıktı. “Ben, ne istersen yapmaya hazırım, Saige.”

Ona baktım, minnet ve çaresizlik karışımı duygular içindeydim. “Teşekkür ederim.”

Ardından uzun, kalın bir dal parçası buldum ve Nori'nin eline tutuşturdum. Detaylı bir plan yapmaya başlamadan önce yere isyancı yerleşkesinin kabataslak bir haritasını çizmesini söyledim. Nori birer birer her yeri işaretledi. Beni koydukları kafes, Zaiden'ı koydukları kafes, Jaheer'in çadırı, silah çadırı, erzak depoları... Her detay önemliydi. Hiçbir şeyi göz ardı edemezdik.

“Kuzeydoğudan yaklaşmalıyız,” diye önerdi Nori, toprakta çizdiği kaba haritada bir yol izleyerek. “Burası en az korunan alan.” Benim kafesimden ormana doğru koştuğumuz yön güneydoğuydu. Bizi güneyde arayacaklardı. Ancak yine de doğudan yaklaşma fikri aklıma yatmıyordu.

“Fawn?” diye seslendim tam aksi yöne bakarak bizi dinleyen kıza. “Şu, bizi Miath sınırına yaklaştırmak için yaptığın şeyi tekrar edebilir misin?” Yaptığı büyü'nün ismini bilmediğim için birkaç sözcük geveledim. “Birkaç günlük yolu hemencecik katetmemizi sağlamıştın.”

Fawn bir anlığına tereddüt etti. “Çınarlamadan bahsediyorsun,” dedi, ardından güler ekledi. “Ormanın içinde insan gözünün algılayamayacağı hızda hareket etmeye *çınarlama* deriz.”

“İşte, bizi kampın kuzeydoğu sınırına çınarlayabilir misin?” diye sordum bu sefer daha net şekilde.

“Elbette,” dedi omuzlarını silkerek. “Etrafımızda yaşayan bitkiler olduğu sürece istediğiniz her yere götürebilirim.”

Harika. Ocreya yolculuğumuz Fawn sayesinde çok daha kısa sürecektir.

Nori elindeki dalı haritanın sol üst köşesine vurdu. “Zaiden'in burada olacağını garantisini veremem. Kafesi buradaydı ama işkençe etmek veya canını almak için farklı bir yere götürebilirler.”

“Sorun değil,” dedim, tüm olasılıkları kafamda tartmaya devam ederken. O kamptan Zaiden olmadan ayrılmayacaktım. “Fawn?” diye seslendim tekrardan dikkatini çekmek için. “Diyelim ki Zaiden'ı buldum ama isyancılar tarafından etrafımız sarılmış durumda ve kaçacak hiçbir yer yok. Bizi oradan alıp ormanın farklı bir köşesine çınarlayabilir misin?”

Büyük bir beklentiyle sorduğum soruya cevap olarak dudaklarını büzdü. Hayal kırıklığıyla suratımı ekşittim. “Büyü tam olarak o şekilde yapılmıyor,” diye açıkladı. “Sizi bir anda yok edip başka bir yerde var edemem. Hareket halinde olmanız gerekiyor.”

“Yani etrafımız sarılı olsa bile ormana doğru koşarsak, ormanın içine ulaşamasak bile bizi daha ileriye gönderebilirsin, doğru mu anlamadım?”

Başını hafifçe aşağı yukarı salladı. “Bunu yapabilirim, evet.”

“O halde sana işaret vermemiz gerekiyor. Saldırıya uğradığımız anda tehlikenin vurmasını beklemeden bizi çıkarlamalısın.”

“Şu nasıl?” dedi Nori ve iki elini ağzının yanına yerleştirdi. “FAWN BİZİ KURTAR!” diye bağırdı. Ardından ellerini çekip gü-lümsedi. “Bu işe yarar bir işarete benziyor, ne dersin?”

Gözlerimi devirdim. Fawn’ın hızla harekete geçmesi gerektiği her durumda pratik davranabilmemiz için fena fikir değildi. Fawn’ın adını seslenmemiz bile yeterli olacak gibiydi. “Yanımızdan ayrılmamalısın,” dedim, Fawn’a dönüp. “Bizi duyabilecek mesafeden uzaklaşmamalısın.”

“Kampın düzeni ve nöbetler hakkında başka ne söyleyebilirsin?” diye sordum, Nori’ye dönerek. Kampa sızmamızın daha iyi bir yolu olup olmadığını düşünmeden edemiyordum.

Nori, toprakta çizdiği haritanın yanında diz çöktü. Gecenin sili-lik aydınlığı, kaba çizgiler üzerinde uğursuz gölgeler oluşturuyordu. “Zaiden’in kafesini gören üç ana nöbet noktası var. Tıpkı sende ol-duğu gibi şafakta nöbet değiştiriyorlar.”

Başımı sallayarak bilgiyi zihnime kazıdım. “Tamam. Kuzeydoğudan yaklaşacağız. Fawn, bizi oraya çıkarlamazsa gerekecek. Kaybedecek vaktimiz yok. Kampın kenarına ulaştığımızda, nöbet değişimini bekleyeceğiz ve yeni nöbetçiler görev başına geçtiği anda saldıracağız. Ben sizi kollarım fakat planda bir aksilik olursa kendinizi kollamanız gerekebilir. Fawn, bir isyancıyla dövüşmeyi başarabilir misin?” diye sordum Fawn’a dönerek.

Fawn, ona baktığımı anında anladı. Pelerininin sıyırdığı çıp-lak elini havaya kaldırdı. Önce sertçe ileri itti, ardından hızla geri

çekti. Bunu yaptığı anda bir sarmaşık demeti ormanın derinliklerinden bana doğru fırladı. Koyu renkli, dikensiz sarmaşıklar hızla boğazımın etrafına dolanıverdi. Bunu gören Nori geri fırladı. “Diyar aşkına!”

Fawn memnuniyetle gülümsediğinde sarmaşıkların sıklığını arttırmaya devam etti. “Tamam, mesaj alındı!” diye haykırdım, boğazıma yılan gibi sarılan sarmaşıkları gevşetmeye çalışarak.

Anında gücünü geri çekip sarmaşıkların serbest kalmasını sağladı. Koyu yeşil, esnek bitki kollarını iğrenerek bir kenara fırlattım. “Başka bilmemiz gereken yeteneklerin var mı? Baştan söyle de ağaçlar elinde kılıçlarla kampa dalarsa ya da sincaplar stratejik planlarımıza dahil olursa şaşırmayalım.”

Fawn gülümseyerek omuz silkmekle yetindi. Anlaşılan başka yetenekleri varsa da onları bize açıklamayacaktı. En azından şimdilik bir isyancıyı kolaylıkla yenebileceğini biliyorduk.

“Pekâlâ,” dedim parmaklarımı istemsizce boğazımda gezdirerek. “Dikkatleri Zaiden’in üzerinden çekip bambaşka bir tarafa yönlendirecek bir şey lazım.”

“Yangın çıkarabiliriz,” diye önerdi Fawn.

Nori dilini şıklattı. “Onu çoktan kullandık. Sadece bodoslama dalıp senin kaçtığını ve koşarak güneye ilerlediğini gördüğümü söyleyebilirim.”

“Alınma Nori,” dedim başımı hafifçe ona eğerek. “Ama kaçtığımızı çoktan fark ettiklerine eminim.”

“Senin kaçtığının farkındalar,” diye düzeltti Nori. “Benim yokluğumu anlamaları daha uzun sürecektir.”

“Bundan daha şaşırtıcı, daha beklenmedik bir şey lazım,” dedim, hızlı düşünerek. “Nöbetçileri yerlerinden ayrılmadan önce iki kez düşündürmeyecek bir şey. Kampın ters tarafından bir saldırı algısı yaratabiliriz belki.”

Fawn’ın sırtışı parladı. “Çalıları ve ağaçları, sesler ve hareketler yaratmak için kullanabilirim. Büyük bir kuvvet yaklaşıyormuş gibi görünür ve sesleri duyarlar. Onlara doğru yaklaşan bir ordu olduğunu düşündükleri anda Zaiden’i unuturlar. Doğu tarafında

işimi bitirdiğim anda da yanınıza gelirim. Sizi hızla alırım ve uzaklaşırız.”

“O halde Nori benimle gelecek. Fawn kargaşayı yarattığı anda sen ve ben doğrudan Zaiden’in kafesine gideceğiz. Fawn arkamızı kollayacak. İlk işimiz etkisiz bıraktığımız isyancıların silahlarını almak olmalı.”

Nori dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. “Riskli, ama en iyi şansımız bu.”

Hava, gerilim ve beklentiyle ağırlaştı. Başımı salladım. “Nöbetçiler etkisiz hale gelince önceliğimiz Zaiden. Kafesi burada.” Kampın köşesine yakın bir noktayı işaret ettim.

“Ve Zaiden’i kafesinde gördüğümüz anda,” diye ekledim, olasılıklar kafamda hızla dolaşırken, “tereddüt yok, ikinci kez düşünmek yok.”

“Kampta kaç kişi var demiştin?” diye sordu Fawn.

Nori matarasını açmış kana kana su içiyordu. Son yudumunu ağzına doldurduktan sonra çalkaladı ve kenara tükürdü. “Yüzden fazla.”

Fawn anlayışla başını salladı. “Yüzden fazla,” diye tekrarladı. “Ve biz üç kişiyiz.”

“Önemli olan sayıca üstünlük sağlamak değil,” diye düzelttim onu. Yüz kişiye karşı tek başıma savaştığım olsam bile girerdim o kampa.

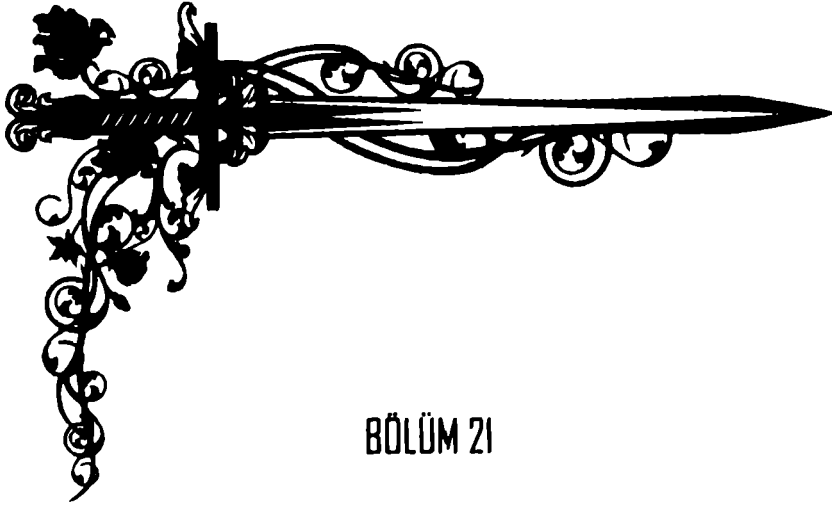
“Silahlarımız olsa her birimizi üçle çarpabilirdik,” dedi Nori.

Başımla onayladım. “Kılıcımı o kadar özledim ki.”

Tam o sırada Fawn’ın yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Arkasını dönmedi ama gölgelerin arasında bir kıpırtı fark ettim. Biri yanımıza geliyordu. Dikkatimi toplayarak temkinli bir şekilde ayağa kalktım ve hışırtıların geldiği yöne döndüm. Herhangi bir tehditle karşılaştığım zamanlarda yaptığım gibi hafifçe eğilerek pozisyon aldım.

Elinde çok sayıda bez çanta taşıyan, kambur yürüyen bir erkek silueti çıktı gölgelerin arasından. Beyaz saçları gözüme çarptığı gibi Fawn’ın neden bizi uyarmadığını anladım.

Kairon, elindeki kılıçları havaya kaldırıp sırttı. “Sanırım bu konuda yardımım dokunabilir.”

BÖLÜM 21

KEHANETİN DEĞİŞİMİ

Fırtınalar duruma göre çok farklı kılıflara bürünebilirdi. Sefalı veya kasvetli, huzur verici veya ürpertici... Ben çoğu zaman fırtınaların, keyif verdiğini düşünen tarafta bulunmuştum. Vivalon, kesinlikle bol yağmur alan bir krallık değildi ve bu yüzden nadir çıkan fırtınaları duyduğum anda odamın penceresine koşar, o kısacık ve kıymetli anın tadını sonuna kadar çıkarmaya çalışırdım. Evlerin çatılarına, sokakların taş kaldırımlarına sertçe düşen damlaları seyretmek, camı dövmelerini dinlemek bana huzur verirdi. O gün her ne yaşadıysam, unutmamı sağlardı. En azından kısa bir süre ne kadar kötü ve zalim bir babam olduğunu unutturdum. Şifacıların sırtına koydukları merhemli havluların yarattığı sızı kaybolurdu. Sıcak, kuru ve rahat odam bir hapisane gibi hissettirmeyi bırakırdı. Eskiden fırtınalı geceler, benim için bir kaçıştı.

Şimdiyse bu küçük, dar ovanın içinde beni bir kere daha en umutsuz anlarımdan birinde yakalayan fırtınadan kaçmak istiyordum. Inkora'nın bizi bulabilmesi için seçtikleri bu açık alandan kaçmak, Zaiden'ı kollarımın arasına almak ve gözlerinin içine bakıp her şeyin iyi olacağını fısıldamak istiyordum. Yaşadıklarını, hiç yaşamamış kılmak istiyordum. Ekipçe sığınacak bir yerimizin olmaması fırtınayı daha da acımasız ve soğuk hale getiriyordu. Yağmur bir anda o kadar şiddetli bastırmıştı ki orman bile bize, ihtiyacımız olan korumayı sağlayamıyordu. Ağaçların yapraklarına, çalılıkların dallarına, saçlarımızı düşen her damla sinirimi bozuyordu. Akan su

saçlarımın arasından süzülerek sırtıma iniyor, soğuktan irkilmeme sebep oluyordu.

Kairon aramıza katıldığı anda sanki doğa isyan etmişti. Gökyüzünü inleyen gürültülü bir gürlmeden hemen önce çakan delici ışık, gezgin yol arkadaşımızın getirdiği tanıdık metalleri aydınlatıvermişti. Ürpererek kollarımı birbirine doladım ve sırtını dayadığı ağacın yapraklarına sığınan Kairon'a doğru bir adım attım. Kollarımla kendimi korumaya çalışmak anlamsız bir hareketti çünkü çok geçmeden hepimiz iliklerimize kadar ıslanacaktık.

Sırtımı dikleştirdim. Ağzıma ve gözlerime dolan yağmura karşı başımı kaldırdım ve Kairon'a yaklaştım. Ekibe katıldığından beri şüphelerimi üzerine çeken bu çocuk sayesinde hayattaydım. Onun sayesinde Fawn, Inkora ve Nori işbirliği yapmıştı. O olmasaydı özgürlüğüme çok geç kavuşacaktım, belki de hiç kavuşamayacaktım. Artık bunun bir oyun olmadığını anlamam gerekiyordu. *İmparatorluğun Kılıcı, İmparatorluğun Elçisi...* Bunlar yalnızca birer isimdi ve beni yenilmez kıldıkları yanılgısına düşmüştüm. Yenilmez değildim. Kimse yenilmez değildi. Her zaman en güçlüden bile daha güçlüsü ortaya çıkardı. Yalnızca an meselesiydi.

Euria Vaseva'yı yenebilecek gücü ararken kendi güçsüzlüklerimi unutmuştum. Neyse ki diyar, bunları bana hatırlatmakta gecikmemişti. Zaiden'ı kurtarıp iyileştirdikten sonra bu göreve tüm benliğimle sarılacaktım. Vatanıma, krallığıma, yaşadığım diyara karşı yerine getirmem gereken bir vazife vardı ve Euria'nın kuklaları bizi yeterince oyalamıştı. Artık kimsenin iplerimizi çekmesine izin vermeyecektim.

Kairon, iki adım karşısında durduğumda kılıcımı uzattı. Eski dostumu elime alır almaz parmaklarımın yeniden güçlendiğini hissettim. Metalin belli belirsiz titretişimi içimi serinletmişti. Yalnızca onu tutuyor olmam bile eskisinden çok daha gözü kara hissettiriyordu. Göğsümden başlayarak iliklerime kadar yayılan özgüvenle derin bir nefes aldım. "Zane iyi mi?" diye sordum kılıcımı sıkı sıkı tutmaya devam ederken. O komik, alaycı atı çok özlemiştim.

Kairon hafifçe gülümsedi ve başıyla onayladı. Bakışları bir anlığına Orman Muhafızı'na kayıp geri geldi. "Fawn'ın tahmin ettiğimizden çok daha fazla yardımı oldu. Atları, ormanda yaşayan ve güvenilir bir dost diye bahsettiği Hud Toprakkulak'a bıraktık. Şaşırtıcı derecede geniş bir kulübesi var. Zane ve diğerleri, sıcacık ahırlarında bizi karınları tok bir halde bekliyorlar."

Zane'in güvende olmasının verdiği rahatlıkla neredeyse gülümseyecek gibi oldum. Ardından gülümsemem, Zaiden'a ihanetmiş gibi geldi ve hemen kendime çekidüzen verdim. Duyduğum suçluluk duygusu o kadar güçlüydü ki gülümsemeye bile hakkım yoktu. O gece ihanete uğramıştık. Pusuya düşmemizin bir sorumlusu vardı ve bu kişi Kairon değildi. Dişlerimi sıktım. "Meldrik'ti değil mi?"

Kairon'un yüzündeki memnun ifade söndü. Kaşlarını çattı. "Evet. Siz mağarayı terk ettiğiniz anda daha fazla isyancı içeri daldı. Seni dışarı sürükledikleri sırada bilincini yitirdiği için Zaiden'ı alıp götürmeleri zor olmadı. Liderleri, adamına güvenmemiş olacak ki işini sağlama alması için diğer adamlarını peşine taktı."

Aklımda dönüp dolaşan, Kairon'a sormak istediğim öyle çok soru vardı ki Fawn'ın yaklaştığını bile duymamıştım. Nori'yi de bizim yanımıza yönlendirmiş, hafif adımlarla bize katılmışlardı. "Korkmayın," dedi Fawn, elini havaya kaldırdığında.

Fawn, gökyüzünde geniş yapraklardan bir çatı oluştururken başını kaldırmadan, boşluğa dönük bir şekilde parmaklarını oynattı. Yapraklar birer birer genişledi, nazikçe birbirlerinin üzerine konular ve birkaç ince dal parçasıyla desteklenerek dördümüzün sığabileceği kadar küçük bir alanda birleştiler. Nori ve ben, yaprakların hareketlerini izlemek için başımızı kaldırmıştık ancak Kairon yaprakları değil, Fawn'ı izliyor, gözleri hayranlıkla parlıyordu. Islanmış beyaz saçlarını parmaklarıyla geri attıktan sonra gülümsedi. Fawn, onun istemsizce yaptığı bu utangaç hareketi hemen fark ederek başını hafifçe eğdi. Dudaklarının iki yana kıvrıldığını fark ettim.

"Sen nasıl çıktın?" diye sorduğumda Kairon hâlâ hayranlıkla Fawn'ı izlemeye devam ediyordu. İç çekip omzuna hafif bir

yumruk çaktım. “Aşk meşk işlerini hepimizin hayatı kurtulunca düşünür müsün?”

Kaşlarını çatarak döndü ve vurduğum yeri ovmaya koyuldu. “Hey!” diye çıkıştı yüzünü buruşturarak. Gözlerini kocaman açıp Fawn’ı işaret etti. *Utanmış mıydı?* “Aşk meşk işlerim olmasa oradan çıkamazdın,” dedi, dişlerinin arasından.

Gözlerimi devirdim. “Mağaradan diyorum,” diye yineledim sorumu. “Sen nasıl çıktın?”

Bir anda yüzüne endişeli bir ifade yayıldı. Dudaklarını ıslatarak ellerini huzursuzca beline yerleştirdi ve bir adım geri çıktı. “Cevap vereceğim ama bir yumruk daha atmayacağından emin olmam gerekiyor.” Zoraki bir gülümseme sergiledi.

“Olamazsın,” dedim. Bu tavrı beni olduğumdan daha endişeli bir ruh haline sokmuştu bile.

Kairon gözlerini etrafta gezdirerek neredeyse korkak bir tavırla gülümsedi. “Senden sakladığım bir şey vardı. Hem senden hem de Zaiden’dan.”

Gözlerimi kıstım. “Dinliyorum,” derken parmaklarım kılıcıma daha sıkı sarıldı ve Kairon, bunu hemen fark etti. Gözleri kabzayla bulunduğu anda büyüdü.

“Şöyle ki...” diyerek söze girdi. Birkaç kez nefes alıp verdikten sonra yutkundu ve sırtını dikleştirdi. Bu kararsız davranışları karşısında tek yapabildiğim şey sabırlı olabilmek için derin nefesler almaktı. *Sakin ol, Saige. Yalnızca kelimelerini toparlamaya çalışıyor. Kalan müttefiklerimiz bir elin parmaklarını bile geçmiyor, onlara karşı anlayışlı olmalısın.* “Size bahsetmediğim bir yeteneğim var,” dedi en sonunda Kairon.

“Özel bir gücün mü var?” diye sordum emin olamayarak.

Başıyla anında onayladı. “Ve bu güç, bazı yerlere girip çıkmamı oldukça kolaylaştırıyor,” diye devam etti tereddütle.

“Koduğumun diyarında özel gücü olmayan bir ben kaldım,” diye söylendim, iki parmağımı burun kemerime bastırarak. “Kairon!” dedim sertçe. “Çıkar ağzındaki baklayı, gerçekten kelime oyunlarına ayıracak ne sabrım ne de vaktim kaldı.”

“Pekâlâ,” derken bir adım sağına, yani Fawn’a doğru geriledi. “İstediğim kişinin görüntüsüne bürünebiliyorum.” Bir adım daha Fawn’a yaklaşarak arka çaprazında durdu ve gelecek herhangi bir darbeye karşı pozisyon aldı.

Nasıl bir tepki vereceğimi bilemiyordum çünkü gücünün kapsamını tam olarak anlayamamıştım. Yüzümden akan damlalar birbirine karışmış ve düğümlenmiş saçlarımdan damlarken sıırsıklam olmuş tutamları avcumda topladım ve bir omzuma astım. “Devam et.”

Kelimelerle anlatmasını tahmin ederken bir anda beklemediğim bir şey oldu. Sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı. Başını hafifçe öne eğerken burnundan derin ve düzenli nefesler alıp vermeye devam ediyordu. Ellerini iki yanında, vücuduna dokunmadan havada tuttu. Ardından vücudunun şekli değişmeye başladı. Boyu kısaldı, kolları kaslandı. Göğsünde iki iri meme belirdi ve mavi halkalar şeklinde dövmeler oluştu. Beli daralırken bir yandan da saçları kızıl, alevleri andıran bir renge bürünüp uzadı. Yalnızca vücudu değil, kıyafetleri de değişmişti. İçimden altı yılda tüm diyarı gezerken öğrendiğim her bir küfrü savurarak geri sendeledim. Şaşkınlıkla kılıcıma sarıldım.

Asıl tuhaf olansa şaşırın sadece bendim. “Tıpkı Inkora gibi gözüküyorsun,” dedim daha bugün gördüğüm, kaçmama yardım eden kadının aniden karşımda belirmesinin hayretiyle. “Tıpatıp aynısın,” diye de ekledim. Dövmeleri bile aynı yerde, incelediğim haliyle duruyordu.

Bir Nori’ye, bir Fawn’a ve en sonunda tekrar aslında Kairon olan Inkora’ya baktım. Üçünün yüzünde de manalı bir ifade vardı. Bu anlamlı bakışlarının ardında yatanın benimle paylaşmadıkları ortak bir bilgi olduğunu anlamak zor değildi. Saldırmaya her an hazır olan kılıcımı indirdim. Kollarımı serbest bırakırken burnumdan yarı sınırlı yarı bıkkın bir nefes çıktı. “Inkora sendin zaten,” dedim, kendi aptallığıma şaşırarak. Fakat yol arkadaşımın, istediği insanın dış görünüşüne bürünebilmek gibi bir gücü olduğunu tahmin edemezdim elbette.

Kairon’un, yani Inkora’nın, Zaiden’la ilgili o kadar soru sormasının altında yatan sebep bu olmalıydı. Kairon, yeniden ona

inanmamı sağlamaya çalışmıştı. Gerçekleri o dudaklarından dökmeden, kalbimde bulmamı istemişti. Zaiden'in plana dahil olacağını tahmin ederek ayarlamıştı her şeyi. Kairon bile, bir noktada Zaiden'in yüreğine benden çok inanmıştı. Ben, Kairon'un bize ihanet ettiğini düşünürken o bizi kurtarmak için uğraşıyordu.

Yaptığım hataların ve yüreğimi dağılayan suçluluk hissini ağırlığıyla kesik nefesler alıp vermeye başladım. Nabzım kulaklarımda bir savaş davulu gibi atarken yağmur sesi bile uzaklarda kalmıştı. "Mağaradan da bir isyancı kılığına bürünerek mi çıktın?" diye sordum, bir ata dönüşemeyeceğini varsayarak. Gerçi, istediğimiz anda hızlı ve güçlü bir bineğe dönüşebilen bir yol arkadaşı hiç fena olmazdı.

Inkora'nın dış görünüşüne sahip olan Kairon, başını bir aşağı bir yukarı salladı. "Bir cesede dönüştürdüm kendimi. Kimse ölen isyancıları gömmeye veya kontrol etmeye gelmedi zaten. Meldrik ve diğerleri mağarayı terk ettikten sonra belli bir süre bekledim. Ardından kimden yardım alabileceğimi düşünmeye başladım. Bu sırada da Fawn yardımına yetişti." Kızıl saçlarını omzunun kenarından sallandırarak bir kere daha Fawn'a dönüp gülümsedi.

Inkora olarak tanıttığı dış görünüşü o kadar detaylıydı ki karşımdakinin gerçek bir insan olmadığına inanmakta zorluk çekiyordum. Dövmelerinden kıyafetlerindeki detaylara, eklediği yara izlerinden karmaşık saç örgülerine kadar her şey çok gerçekti. Gözlerimi kısarak biraz daha dikkatli inceledim. Bu kadar ustaca şekil değişebildiğine göre yeteneği üzerinde uzun zaman çalışmış olmalıydı. Gücüne gayet hâkim görünüyordu ancak anlaşılana o ki zorunda kalmadıkça kullanmıyordu.

"Gerçek görünüşün," dedim ve cümlemi toparlayabilmek için bir anlığına duraksadım. "Bize Kairon olarak gösterdiğin kişi mi? Yani doğduğun beden."

Inkora bedenine sahip Kairon mahcup şekilde gülümsedi. "Evet," diye yanıtladı sakince. "Bir gün gücümü size açıklamam gerekeceğini biliyordum. Bu yüzden beni asıl bedenimle tanıyın istedim. Aksi takdirde gücümün kapsamını anlamanız ve bana güvenmeniz çok daha zor olacaktı."

Kaşlarımı çattım. “Bir gün açıklaman gerekeceğini nereden biliyordun? Daha ilk tanıştığımız gün reddedebilirdik seni.”

Omuzlarını silkti. “İçgüdü diyelim.” Sesi, Inkora'nın sesiyle aynı olduğu için algım iyice şaşırılmıştı.

Sabırsız bir nefes verdim. “Kairon, kendi bedenine döner misin?” diye sordum bıkkınlıkla. “Bu şekilde odaklanamıyorum.”

Lafımı ikiletmeden yeniden alışık olduğum bedene döndü. Bu sefer dönüşümünü kısa süre de olsa daha detaylı inceleme şansım olmuştu. Saçlarının kısıлып renk değiştirmesi, kadınsı bedeninin yerine geçen genç ve güçlü erkek figürünün oluşması akıl alır gibi değildi. Mantığımın sınırlarını zorlayan bir gücü olduğunu düşündüm. Acaba bunu ilk nasıl keşfetmişti? Görünümünü değiştirirken istediği özelliği seçebiliyor muydu? İstese kendine bir kertenkele kuyruğu ekleyebilir miydi? Yüzlerce sorum olmasına rağmen bunları geçiştirdim. Ocreya'ya olan yolculuğumuz boyunca cevap alabileceğim bolca vaktim olacaktı. Üstelik, bunları muhtemelen Zaiden da merak edecekti ve ikimizin beraber öğrenmesini tercih ederdim. *Merak etme Zaiden*, diye seslendim ona içimden. *Seni kurtardığımızda Kairon'a istediğin kadar sinir bozucu soru sorabileceksin.*

“Bana kızgın değil misin?” diye sordu aniden Kairon, beni düşüncelerimden kopararak.

“Neden?” diye sordum şaşkınlıkla. O sırada zihnimden Zaiden'ı kurtarıırken ters gidebilecek şeylerin bir listesini oluşturmaya çalışıyordum.

Rahatsızca gözlerini kaçırdı. “O gece, belki de Zaiden'ın götürülmesine engel olabilirdim. Belki de sizinle beraber savaşarak Nori'nin güçlerini kullanmasına en baştan engel olabilirdim. Yalnızca beklenmedik bir bıçak darbesi bile olayların yönünü bir hayli değiştirebilirdi ama yapmadım. Yapamadım. Yeterince cesur değildim.” Ardından yutkunarak Nori'ye döndü. “Üzerine alınma.”

Nori umursamazca burnunu kırıştırdı. “Hiç alınmadım.”

Farklı seçimlerin getirebileceği yüzlerce farklı sonuç vardı. Bu gece, geçmişte yapılan hataların üzerinde durup hayıflanma vakti değildi. Bu gece hatalarımızı ve kusurlarımızı bir kenara bırakıp

beraber çalışmamız gereken bir geceydi. Çünkü şafakta, Zaiden'i kurtarmak için hepimize ihtiyaç vardı. "Kızgın değilim," dedim tek düze bir tonla. "Hepimiz farklı seçimler yapabiliirdik ama yapmadık. Geçmişteki yanlış seçimleri bir kenara bırakıp bizi bekleyenleri doğru seçmeye odaklanalım."

Şafak vaktine kadar küçük bir kamp kurarak planlarımızın üzerinden birkaç kez geçmeye karar verdik. Bunu yaparken bir yandan da bedenlerimizi dinlendiriyor, savaşa hazırlanıyorduk. Nori'yle kamptan kaçırdığımız erzakların bir kısmını açtık. Yemek her zaman bulunurdu ve yarın en az yüz kişilik bir isyancı kafilesinin arasına dört kişi olarak girecektik. Gücümüzü kazanmamız gerekiyordu. İşin iyi yanı, bu dört kişiden üçünün yetenekli olmasıydı. En azından bu düşünce içime biraz su serpiyordu.

Plan üzerine herkesi bıktırarak kadar konuştuktan sonra artık beni dinlemediklerini anlayarak onları rahat bıraktım. Her detayı o kadar çok tekrar etmişim ki kafalarına kazındığına emindim. Artık sıra biraz dinlenmekteydi.

Güvenliğimiz için birimizin tetikte olması gerekiyordu. Fawn, nasıl olsa ormandan güç aldığını söyleyerek dinlenmeye ihtiyacı olmadığını belirtse de Kairon, ona sertçe karşı çıktı. "Senin görevin de hepimizinki kadar önemli. Üstelik gücünün sınırlarını zorlayacaksın. Sen biraz uyu, ben nöbet tutarım."

Fawn ise yanıt olarak geniş yaprakları olan bir sarmaşığı Kairon'un ağzına doladı ve konuşmasını engelledi. Kairon şiddetli homurtular eşliğinde isyan etmeye çalışsa da bu savaşı kazanamayacağını kısa sürede anladı. Gözlerini devirerek yenilgiyi kabul etti ve Fawn'ın nöbet tutmasına razı oldu.

Islak çimlerin üzerinde yatarken her yıldırım düştüğünde, o yıldırımın Jaheer'in kafasını bulduğunu hayal ederek gözlerimi kapattım. Bu kara bulutlardan acımasızca inen şiddetli yıldırımlardan bir tanesi Jaheer'in çadırını yerle bir etse işimizin yarısı hallolurdu. Hız-Hızla yanıp sönen, gökyüzünü yalnızca bir anlığına beyaza boyayan yıldırımların sesini duydukça Zaiden geldi aklıma. Kâbuslarımdan kurtulmamın tek yolu en büyük kâbusumu hayal etmektir.

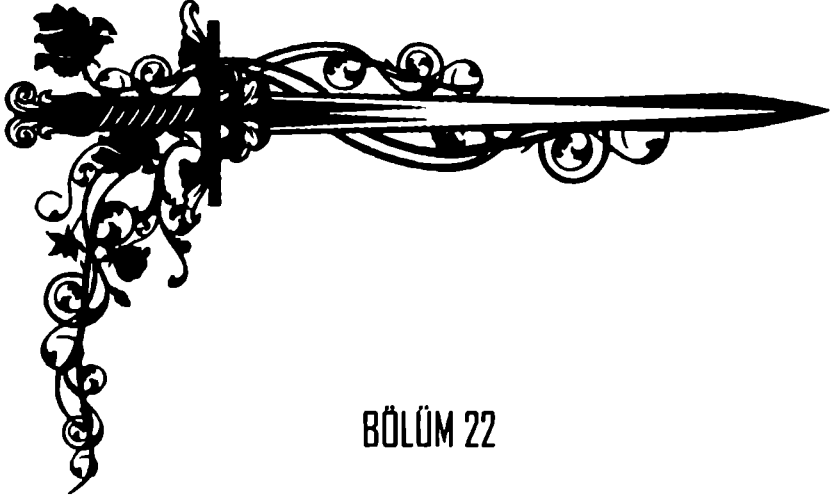
Onun nasıl hissettiğini düşünmeye çalıştım. Kellesinin alınmasının bir önceki gecesinde neler düşündüğünü geçirdim aklımdan. Korkuyor muydu? Endişeli miydi? Onu kurtarmaya gelmediğim için hayal kırıklığına uğramış mıydı? Yoksa bütün yaşadıklarından sonra ölümü istiyor muydu? Bir an önce sabah olmasını diliyor, tüm acılardan kurtulmayı bekliyor olabilir miydi?

Onu son gördüğüm gece de bu şekilde fırtına vardı. Gök gürültüleri eşliğinde beni ne pahasına olursa olsun koruyacağını söylemişti. Bana zarar gelmesindense tüm diyarın yanıp kül olmasına izin vereceğini söylerken kastettiğinin benim diyarım olduğunu kim bilebilirdi? O, yaşadığımız topraklardan bahsediyordu ancak benim kalbim onunkiyle beraber atıyordu. Benim diyarım Zaiden'di.

Yanağına doğru kıvrılan çarpık gülüşünü hatırlayınca gözlerim doldu. Yara izinin heyecanı ile beraber belirginleşmesi... Bakışlarının gözlerimde, burnumda ve en çok dudaklarımda gezinmesi... Nazik ama bir o kadar güçlü dokunuşları... Dudaklarından dökülen samimi kelimeleri... Bunları bir daha duyamayacağımı düşünmek bile istemiyordum. Onun sesini, kapatamadığım çenesini, duymaktan bıktığım iğneleyici kelimelerini bir daha işitmek için nelerimi vermezdim... Zaiden dilini kaybetmiş olabilir ama ben geri almasını sağlayacaktım. Ondan, yeniden o kelimeleri duyacaktım ve bir daha susmasını istemeyecektim.

Bunları düşünmek bile boğazımın düğümlenmesine yetmişti. Yağmurun boğazıma dolup bana yardımcı olmasını diledim. Zaiden'i kurtarmak, onunla sıcak, güvenli bir yerde olmak ve ona sokulmak kısa süreli hayallerimin tamamından ibaretti. İşimizin kolay olmadığını biliyordum. Her gün ölümle yüz yüzdük ama ne olursa olsun Zaiden'in, ihanet ettiğine inandığımı düşünerek ölmesine izin vermeyecektim. Önümüzde büyük bir savaş vardı. Kimin ölüp kimin kalacağı belli değildi ama günü geldiğinde; ister diyar için, ister birbirimiz için, yüreğimizden gelenle, söylenmemiş sözlerle, hakikatle ölmek zorundaydık.

Yutkundum, birkaç kez burnumu çektim ve gömleğimin koluna sildim. En azından fırtınanın gürültüsü hıçkırıklarımı bastırabilirdi. Kimse gözyaşı döktüğümü fark etmemeliydi. Dişlerimi birbirine bastırarak kendimi uyumaya zorladım. Uyku beni çabucak sabaha, Zaiden'a ulaştıracaktı.

BÖLÜM 22

KAHRAMANIN DÖNÜŞÜ

Uyanmaktan hoşnutsuz gibi görünen tek kişi, sinirle gözlerini kısıp yaprak çatımıza bakan Nori'ydi. Yüzünde, bizi bütün gece yağmurdan koruyan ama sabah Fawn uyuyakalıp da Kairon nöbeti devraldığı anda kaybolan büyü nedeniyle birbirlerinden ayrılan yapraklara karşı nefret dolu bir ifade vardı. Mavi saçlarını tamamen çözerek saç tellerini koparırcasına sıkı bir şekilde başının tepesinden örmeye koyuldu. Kendini olmaması gereken bir yerde bulmuş huysuz bir midilliden farkı yoktu.

Fawn başını bir sağa bir sola yatırıp boynunu esnetti ve gülümsedi. Nori, ona bakıp kaşlarını çattı. Fawn bunu fark ettiği anda daha da çok gülümsedi ama sırtı Nori'ye dönüktü. Gözlerinin yeri tamamen boş olsa da her hareketi anında algılayabildiğini unutmamamız gerekiyordu. Gri ve yeşil renklerin arasındaki gözçukurları bütünüyle akıl alır gibi değildi ancak bir süre sonra alışılıyordu. Gözlerinin olması gereken yere odaklanmaktansa göz kamaştırıcı yeşil saçlarına ya da samimi, yumuşak gülümsemesine odaklanmak yeterliydi.

“Koşmaktan ve ıslanmaktan nefret ediyorsun,” dedi Fawn, sırtıtır gibi. “Miskin bir kedi gibisin.”

Nori yanıt vermek yerine uzun saçlarını örmeye devam etti. Uykuya daldıktan sonra çok geçmeden yağmur dindiği halde hava hâlâ nemliydi. Gökyüzü büyüleyici renklerle kuşanmıştı. Sabah güneşi bulutlara sarı ve turuncu renkler vererek yemyeşil ormanın üzerine bir ışık topu gibi düşüyordu. Eşyalarımız çimlerin üzerine

gelişigüzel saçılmıştı. Şımarık bir veledin sinir krizi geçirip etrafa dağıttığı oyuncaklar gibiydiler. Onları topladıktan sonra eşyaların Nori ve Fawn'da durmasının en mantıklısı olacağını düşündük. Kairon'un şekil değiştirmesi gerekebilirdi ve benim tüm bedenimin kontrolüne ihtiyacım vardı. Yüklerle uğraşamazdım.

Kılıçlarımızı kuşandıktan sonra Fawn'ın önderliğinde kampa doğru yürümeye koyulduk. Yaklaşık yirmi adımda oraya varacağımızı söyleyen Fawn, artık ciddileşmişti. Ağaçların arasından süzülürken duygusuz bir avcı gibi başı önde kararlı adımlar atıyordu. İlkinde olduğu gibi çınarlandığımızı anlayamayacağımı düşünerek parmaklarımı kılıcıma sardım. Fawn gibi kayıtsız kalmayı çok isterdim. Kendime, onun kendine duyduğu kadar güvenmeyi dilerdim. Nori bile esir tutulduğu kampa dönerken benden çok daha rahat ve cesur görünüyordu. İtiraf etmek istemiyordum ama korkuyordum. Zaiden'a yeterince hızlı ulaşamamaktan, başarısız olmaktan korkuyordum. Altı yıldır hiç bu kadar endişelendiğimi hatırlamıyordum. Dört kişilik bu ekipte tamamen yalnızdım. Kılıcımın verdiği rahatlık ve Zaiden için duyduğum korku arasında kapana kısılmıştım.

İsyancı kampının kuzeybatı köşesinde, ağaçlar ve geniş ova arasındaki keskin sınıra bakarken, "İyi şanslar Fawn," diye fısıldadım. Bizi planladığımız yere ulaştırmıştı. Şimdi yapması gereken kampın doğusunda bir kargaşa yaratmak ve işimizi kolaylaştırmaktı.

"Buradan pek bir şey görünmüyor," diye söylendi Kairon, pustuğumuz çalılar arasında kıpırdanarak.

Nori başını öne eğdi. "Fark edilmemek için yeterince uzak, saldırmak için yeterince yakındayız," diye mırıldandı memnuniyetle. Fawn yeniden ağaçların arasında kaybolurken tedirginlikle etrafıma bakındım. Yeni doğan güneşle başlayan kamp hayatı, henüz uyku sersemi olan isyancılar ve kahvaltı bile yapmamış savunmasız nöbetçiler... Bu konum saldırmak için biçilmiş kaftandı. Ordu sesleriyle beraber öyle afallayacaklardı ki bu iş sandığımızdan daha kolay ilerleyecekti. *Jaheer...* diye düşündüm. *Neredesin?*

"Ne kadar beklememiz gerekiyor?" diye sordu Kairon sabırsızlıkla.

Gözlerimi kamptan ayırmadım. Zaiden'in kafesini görme umuyla dikkatlice incelemeye devam ettim. "Fawn dikkatleri üzerine çekene kadar."

"Uzun sürmez," diye ekledi Nori.

Kuzeybatı sınırındaki koruma, Nori'nin bahsettiği gibi zayıftı. Zaiden'in kafesini bulamasam da bizim tarafımızda tam üç nöbetçi görünüyordu. Kişi başı bir nöbetçi düşmesine rağmen Kairon yakın dövüşte iyi olmadığı için kaba kuvvet uygulama görevi tamamen bana kalıyordu. "Ben onları indirene kadar siz burada bekleyin," dedim, kılıcımı elime alırken. Her an Fawn'ın harekete geçtiğini duyabilirdik. Her şey an meselesiydi ve kaybedecek vakit yoktu.

Ovada yankılanan kaba, derin bir ses tüylerimi diken diken etti. Neredeyse tüm ormanı kuşatan devasa bir ordunun gürültüsünü andıran bu boğuk sesi Fawn'ın oluşturduğunu bilmesem kesinlikle afallardım. Tahmin ettiğimden çok daha gerçekçi ve etkileyici bir gürültüydü bu. En az üç yüz kişilik bir ordu önüne çıkan her ağacı deviriyor, adamları kılıçtan geçiriyor ve hızla kampa yaklaşıyordu sanki. Endişeye bürünen nöbetçiler ne yapacağını şaşırılmış halde etraflarına bakıyorlardı. Üçü de aralarındaki mesafeye rağmen birbirlerine bakıp şaşkınlıkla oldukları yerde dönüp durdular. Meraklanmış olmalıydılar ama görev yerlerini de terk etmiyorlardı. Anlaşılan küçük bir motivasyona ihtiyaçları vardı.

Yüreğim ağzımda ayağa kalkıp kılıcımı çektim. Tam çalıkların arasından nöbetçilere doğru saldırıya geçecektim ki bir el kolumu yakaladı. Kairon, beni geride tutmak için kolumdan sıkı sıkı kavramıştı. "Dur," dedi göğsü hızla inip yükselirken. "Daha basit bir yolu var."

Tek kaşımı kaldırdım. "Plan bu şekilde!" dedim sertçe. "Kaybedecek vaktimiz yok." Kolumu hızla çekip Kairon'un parmaklarından kurtarsam da Kairon, ondan beklemediğim bir şekilde ayağa kalkıp karşı koydu.

"Bekle," dedi sakince. Beni ikna etmeye çalışıyordu ama neye?

Sinirle çenemi iyice sıktım. "Planı tehlikeye atıyorsun, Kairon," dedim, dişlerimin arasından.

Gözlerimin içine baktı. Kısa süren göz temasımızda bir karar vermeye çalıştığını düşündüm. Hayır, kararını çoktan vermişti, cesaretini toplamaya çabalıyordu. “Bekle.” Bir kere daha aynı kelimeyi kullandıktan sonra çantasını omzundan indirip bir ağaç dibine bıraktı ve kampa doğru yürümeye başladı.

Adım attıkça boyu uzadı. Saçı sakalı da uzarken vücudu kaslandı ve kıyafetleri isyancıların giydiklerinin tıpkısına dönüştü. Yanımızdan Kairon olarak ayrılan bedeni birkaç adımda isyancı liderinin dış görünüşüne bürünmüştü. Bunun etkileyici olduğunu kabul etmem gerekirdi ancak aklıma gelmemiş değildi. Kairon’un gücünü anlar anlamaz bunu kullanabileceğimiz alanları düşünmüştüm. Ama Kairon’un aşması gereken zayıflıkları vardı ve bu işi eline yüzüne bulaştırmasından korktuğum için ona önemli bir görev vermek istememiştim. Sözkonusu Zaiden olunca, hiçbirine yeterince güvenemiyordum.

Yine de Kairon’un müdahalesi artık engelleyemeyeceğim kadar ilerleydi. Bu planda aksilikler çıkacağını düşünmüştüm ama bu kadar erken başlayacağını tahmin etmemiştim. Onu durduramayacağıma göre her an yanına gidip savunmaya hazırlıklı olmalıydım. Başımı öne eğip dikkat kesildim. *Hadi Kairon*, diye fısıldadım içimden. *Kalk bu işin altından.*

“Olduğunuz yerde duracak mısınız?” Yankılanan ses kaba ve kendine güvenen bir tondaydı. Jaheer’inkiyle birebir aynıydı. Şaşkınlıkla yutkundum ve onun Kairon olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım. Yalnızca onun iğrenç, kontrol edici tok sesini duymak bile içimdeki öldürme arzusunu canlandırmıştı.

Ağaçlara daha yakın duran uzun palalı adam yerinde zıplayarak Jaheer’e döndü. Ciddi görünümünün yanında Jaheer’den korktuğu barizdi. *İşte sorun bu*, diye düşündüm. Bu insanlar bir noktada Jaheer’in fikirlerini kendilerine uygun bularak onu lider kabul etmiş olsalar da iş artık öyle değildi. Jaheer’e saygı duymuyorlardı. Jaheer’i sevmiyor, onu bir önder olarak görmüyorlardı. Ondandır korkuyorlardı.

“Etrafımız kuşatılmak üzere,” diye gürledi Kairon, tıpkı Jaheer’in yapacağı gibi. “Siz ahmaklar hâlâ burada duruyorsunuz!

Çabuk bulduğunuz tüm adamları toparlayarak doğu yerleşkesine gidin. Eğer birinizi bile kampın bu tarafında görürsem kellenizi bizzat ben alırım!”

Nori hafifçe kıkırdadı ve başını iki yana hayranlıkla salladı. “Dâhice.”

Kaşlarımı çatarak yeniden Kairon’a döndüm çünkü nöbetçiler koşarak buradan uzaklaşmaları gerekirken hâlâ duruyorlardı. Bir tanesi tereddütle boğazını temizledi ve Kairon’a doğru bir adım attı. “Ama efendim bize ne olursa olsun yerimizden ayrılmamamızı söylediniz.” Tereddütle öteye baktı. “Tutsağın infaz vaktine kadar burada durmamız gerekiyordu.”

Tutsak. Tutsağın infaz vaktine kadar burada durmaları gerekiyordu. Zaiden iyi olmalıydı. O hâlâ hayattaydı. Geç kalmamıştık.

Kairon’un yutkunduğunu gördüm. *Hadi Kairon, geri adım atma. Yapabilirsin.*

Tehditkâr bir biçimde başını hafifçe yana eğdi. Kendisine karşı çıkan isyancıya doğru ağır bir adım atarken gözleri üzerindeydi. “Sen,” dedi, tok bir sesle. “Benim emirlerimi mi sorguluyorsun?”

Adam anında geri adım attı. “Hayır efendim!” diye bağırdı korkuyla başını iki yana sallayarak.

Kairon yavaş ve oturaklı hareketlerine devam ederek başını kaldırdı ve ona üstten baktı. Jaheer ile hiç vakit geçirmemiş birine göre taklidini oldukça iyi yapıyordu. “Bir daha olmasın.”

Adamların artık burada dikilmek için hiçbir sebepleri yoktu. Birbirlerine ayak uydurarak koşup Jaheer’den uzaklaştılar ve yolda iki adamı daha kollarından tutarak doğuya sürüklediler. Onları bu kadar hızlı kontrol altına aldığı için gülümsemeden edemedim. Dövüşmemize bile gerek kalmamıştı. Plana hızla devam edebildik.

Nori hemen Kairon’un bıraktığı çantayı omzuna attı ve birlikte çalıların arasından kampın açıklığına fırladık. Kairon, kendinden memnun bir şekilde bana dönüp eski görüntüsüne geri büründü. Ellerini iki yana açtı. “Fena değildim, değil mi?” diye sordu takdir edilmek için bekleyen küçük bir çocuk gibi.

Başımınla onayladım. “Fena değildin.”

Kollarını göğsünde birleştirirken kalçasını hafifçe yana kırdı. “Sadece bir kereliğine de olsa, pusuya düşürülen değil düşüren olduk.”

“Zaiden’i bulmamız gerekiyor,” dedim, kılıcımı bileğimin etrafında döndürerek. Onu hissetmeyi özlemiştim ama kullanmayı unutmuşum gibi geliyordu. Birkaç hedef tahtasıyla karşılaşsam hiç fena olmazdı. Kılıcımı birkaç adım ötemizdeki geniş çadıra doğru tuttum. “Orada olmalı.”

Nori şaşkınlıkla başını çevirdi. İki çantayı birden sırtlandığı için öfkeli ve yorgun, mavi bir kaplumbağaya benziyordu. “Nereden biliyorsun?” Bir yandan da hızlı adımlarla, tetikte olmaya dikkat ederek yürümeye başladık.

İsyancı, tutsaktan bahsederken başıyla burayı göstermişti. İstem-sizce yapmış olmalıydı ki bu da doğruluğunu gösteriyordu. Zaiden’i kafesinden buraya almış olmalıydı. Omuz silkip *gidelim* dercesine başımla işaret verdim.

Midemde korkunç bir titreşim hissettim. Fawn’ın yarattığı gürültü daha da şiddetlenmişti. Gerçek olmasa bile saldırgan bir ordunun yarattığı titreşimler bana Miath’ın düşüşünü anımsattı. Kaşlarımı çatarak başımı öne eğdim ve adımlarımı hızlandırdım. Ortalıkta kimse yoktu. Savaşabilecek olanlar sözde orduyla dövüşmek için sınıra koşmuş, geride kalanlar çadırlarında gizlenmişlerdi.

Taşları ve toprağı aştık. Çadıra ilk ben ulaştım. Diğerlerinden önce parmaklarımı kumaşın üzerinde titrek ama hızlı bir şekilde gezdirdim. Kumaş kapının perdeleri aralandı ve göğsüme görünmez bir tekme yemişim gibi sarsıldım. Gözlerim yerde oturan Zaiden’i buldu. Soluk, mermer gibi teninin üzerinde boncuk boncuk terler belirmişti. Giysileri, ya da onlardan geriye ne kaldıysa, yırtıklar içindeydi. Bazı kısımlar tamamen parçalanmış ve bir kenara atılmıştı. Yıpranmış kıyafetlerinin deliklerinden yaraları gözüküyordu. Kıpkırmızı çizgiler, kesikler, mor ve mavi izler, üzerine bir sargı bezi bile konulmamış derin yaralar. İyileştirilmiş ve izi kalmıştı. Sarılmış ve tekrar açılmıştı. Jaheer’in bana yenilmesinin bedelini Zaiden’in bedeni ödemişti.

Kömür gibi siyah saçları alnının iki yanına yapışmıştı. Dudaklarından akan kan, çenesinde birikmiş ve kurumuştu. Karnında büyük, diğerlerinden daha acı verici bir yara olmalıydı çünkü kanlı ellerini acıyı dindirmek istercesine karnına bastırıyordu. Gözlerindeki ifadesizliği gördüğüm anda yediklerim boğazıma dizildi. Yutkunmakta güçlük çekiyordum. Midem kasılırken ve boğazım düğümlenirken kesik nefeslerle kendime gelmeye çalıştım.

Yumruklarımı, ellerimi parçalarcasına sıktım ve derin bir nefes aldım. Benim Zaiden'im hâlâ oradaydı. Buraya onu kurtarmak için gelmiştim ve başaracaktım. Yalnızca onu bu halde gördüğüm için hata yapamazdım. Duygularımı kontrol altına almak zorundaydım. Zaiden'in güvenliğini tehlikeye atacak hiçbir şeye izin veremezdim ve buna, ona duyduğum sevgi de dahildi. Hayatımız sözkonusuydu ve kurtulana kadar zayıf düşemezdim. Bakışlarımı yaralı, bitkin Zaiden'dan ayırmadım ve dişlerimi iyice sıkarak düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştım. Burnumdan derin nefesler alarak kendimi planın geri kalanına hazırladım. Serin, sakin havayı ciğerlerime çektim. Kontrol benim elimdeydi. Özgürlüğümüz, benim parmaklarımın ucundaydı.

O sırada gözlerim, çadırdaki diğer insana kaydı. Donup kalmıştım. Meldrik, elindeki tuhaf, yumuşak bir dokuyla oynuyor, gülümseyerek beni izliyordu. Şövalye zırhı yoktu üzerinde. İsyanlıların giydikleri kıyafetlerden vardı. Şimdi onlardan biri gibi gözüküyordu. Buraya ait duruyordu. "Ben de gelmeyeceksin sanmıştım," dedi, hafifçe kıkırdayarak ve oturduğu sandalyeden ayağa kalktı. Yerde oturan Zaiden'in dibinden ağır ağır geçerken Zaiden tepki vermedi. Bilinci kapalıydı anlaşılana. Gözleri açtı ama boş bir şekilde yeri izliyordu.

"Sen," dedim nefret ve öfkeyle tüm bedenim alevler içinde. "Senin yüzünden oldu hepsi."

Meldrik, yanmış saç derisinden parmaklarını geçirerek memnuniyetle gülümsedi. "Ve her şey tam da planladığım gibi gitti." Cümlesini bitirdiği anda dudakları büküldü. Öfkeyle Zaiden'a bir bakış attı. "Bu aptal âşık senin için kendi dilini kesene kadar tabii."

Cevap vermeme fırsat bırakmadan elindeki tuhaf, yumuşak ve gri şeyi bana doğru fırlattı. Kılıcımı sağ elimde tutmaya devam ederken sol elimle attığını yakaladım. Avcumun içine kaygan, pütürlü bir doku hissi yayıldı. Aynı anda kusmamak için kendimi zor tuttum. Avcumu açmaya korka korka göz hizama getirdim ve parmaklarımı her biri delice titrerken açtım. Bir kere daha korkunç bir öğürme isteği vücudumu ele geçirdi.

“Şimdi,” dedi Meldrik, gözlerini kocaman açarak. “Buraya geleceğini tahmin etmiştim, Saige. Ama koskoca bir orduyla gelebileceğini düşünmemiştim. Hakkını vermeliyim.” Bana doğru bir adım daha atarak kılıcını çekti. *Tabii ya*, diye düşündüm. *Ordu. Buraya imparatorluğun ordusuyla geldiğimi sanıyor. Bu da neden beni tek başına karşıladığını açıklıyor.*

Nori ve Kairon, akıllılık ederek arkamdan içeri dalmamışlardı. Pusuya düşürülme ihtimalimize karşı dışarıda beklemelerini tercih ederdim. Hem bir koz olarak geride bekleyebilir hem de ummadığımız bir tehlike çıktığında hızla müdahale edebilirlerdi. Zaiden’in dili, parmaklarımın arasında kalmıştı. Onunla ne yapacağımı bile bilmiyordum. Meldrik bunu planlamış olmalıydı çünkü beni şaşırtmayı kesinlikle başarmıştı. Gafil avlandığım gerçeğini kabul ederek parmaklarımı yeniden et parçasının üzerine sardım ve onu gömleğimin cebine koydum. Şifacıya ulaştığımızda ihtiyacımız olabilirdi.

Meldrik, ben bunu yaparken gözlerini üzerimden ayırmamıştı. Hafifçe kıkırdadı. “Bu hayatımda gördüğüm en romantik şeydi,” dedi alayla.

Ona haddini bildirmeyi, bize ihanet etmesinin bedelini kafasını patlatana kadar tahta sandalyelere defalarca vurarak ödetmeyi çok istesem de vakit dardı ve benim acele etmem gerekiyordu. “Çene çalmaya gelmedim,” dedim, kılıcımı bir kere daha sıkı sıkı kavrayarak.

Meldrik bir kere daha sırttı. “Biliyorum ama onunla da hiç muhabbet edilmiyor ki,” dedi. *Seni şerefsiz pislik*, diye geçirdim içimden. Öfkemi kontrol etmek için nefesimi düzenlemeye çalıştım.

“Buradan sağ çıkmam için seni öldürmem gerekiyor sanırım,” dedim. *Bir an önce alayım canını da rahatlayayım.*

Başıyla onayladı. “Ama öncesinde başka soruların olacağını düşündüm. Mesela neden size ihanet ettiğimi merak etmiyor musun? Neden bir Miath şövalyesinin İmparatorluk Elçilerine sadakatsizlik ettiğini sorgulaman gerekmez mi?”

“Cevapları pekâlâ kendim de bulabilirim,” dedim. Muhtemelen bulamazdım. Pek umurumda da değildi. Bir elçi olarak bu işin derinine inmem gerekirdi ama şu anki önceliklerim tamamen farklıydı. Dövüşse dövüş, savaşsa savaş. Benim olanı alacak bu adaleti sonraya bırakacaktım.

Hayal kırıklığıyla dolu bir şekilde içini çekti. “Anladım,” dedi, dudaklarını büzerek. “Pek konuşma havanda değilsin.” Saldırıya hazırlandı. Pozisyon aldı. Tüm hayatı boyunca kraliyet şövalyesi olarak yetiştirilen birine karşı birebir dövüşte kazanmam oldukça zor olacaktı ama başarmak zorundaydım. Zaiden’ı buradan çıkarabilmek için bunu başarmalıydım.

Sakin ol, diye tekrarladım içimden. Bir derin nefes daha aldım. *O bir şövalye olarak yetiştirildiyse sen de bir prenses olarak büyüdün.* Ardından kendi kendime bir küfür savurdum. Görgü kurallarıyla mı yenecektim bu savaşçıyı? Benim kılıç eğitimim çok sonradan başlamıştı. Yalnızca temel bilgiler için bile Kraliyet Okulu’nda öğretmenlerin peşinden yavru köpek gibi koşturmam gerekmişti. *Prenseslere kılıç dersini yasaklayan geleneklerin ben...*

Nabzım zihnimde atarken kendi nefes alışverişlerimi duydum. Meldrik’in birkaç adım karşısında dimdik durdum ve yutkundum. Düellodan kaçışım yoktu. İlk hamleyi ondan bekliyordum ki o sırada ikimizi de duraksatan bir şey oldu. Jaheer çadıra daldı.

Zihnim hızla çalışmaya başladı çünkü karşımdaki gerçek Jaheer miydi yoksa Kairon muydu, anlayamıyordum. Meldrik, Jaheer ve ben olduğumuz yerde donmuş bir halde birbirimize bakıyorduk. Kairon olup olmadığını belli edecek en ufak harekette ya boğazına bir hançer fırlatacak ya da yeniden Meldrik’e saldıracaktım. Sakince bekledim ve tepki vermemeye çalıştım.

Jaheer burnundan soluyordu. Görüntüsü tehditkârdı ve kesinlikle öfkeli görünüyordu. Sertçe sıkığı çenesini bir öne bir geriye iterek önce bana, ardından Meldrik'e baktı. "İndir kılıcını, Meldrik."

Sırıtmamak için zor durdum. Kairon'du. Bunu anlamıştım ama bakalım Meldrik anlayacak mıydı? Sıradan isyancı askerleri kadar aptal olmadığı aşikârdı. Kairon'un gerekirse daha inandırıcı olması lazımdı. Başarısız olduğu andaysa boku yerdik çünkü hem Kairon'u korumaya çalışıp hem de Meldrik'i yenmeye çalışmak benim için dikkat dağınıklığı yaratırdı.

Meldrik, şaşkınlıkla hayal kırıklığı arasında kalan bakışlarla kılıcını indirdi. "İyi ama," dedi kelimeleri birbirine dolayarak. "Ne oldu?"

Jaheer istifini hiç bozmadı. "Euria Vaseva'dan yeni emirler geldi. Elçilerin gitmesine izin vereceğiz."

Meldrik'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Ama baba..." dediği anda gözlerim karşı koyamadığım bir şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. *Baba mı?*

Neyse ki Kairon, benim gibi duygularını orta yere sermemişti. "Ne diyorsam o, Meldrik."

Meldrik öfkeyle boyun eğdi ve kılıcını serbest bıraktı. Zaiden'a olan yolu açmak için iki adım kenara çekildikten sonra babasına, Jaheer'e baktı. Jaheer ise oldukça öfkeli görünüyordu. *Acaba, diye düşündüm. Nori, Kairon'un duygularını kontrol etmesine yardım mı ediyordu?*

Planın başından itibaren ikinci sefer korku beni ele geçirdi. Sakinliğim buraya kadardı. Görünmez bir canavar tarafından göğsüme defalarca yumruk yiyordum sanki. Zaiden'a baktım. Mucizevi bir şekilde, herkes bana ihtiyacım olan zamanı tanıyordu. Ona dokunmanın tadını aldığımda diyarda yalnızca ikimiz kaldık. Zihnimdeki yıkım duruldu.

Oturduğu yerde iki büklüm halde, karnını tutarak öylece duran Zaiden'ı tuttum. Ne yapacağına karar veremeyen, zihninde tek bir düşüncesi dahi olmayan kayıp bir ruha benziyordu. Önünde diz çöktüm. Gözleri beni buldu. Gittikçe derinleşen bakışlarından söyleyemediği ve belki de asla söyleyemeyeceği cümlelerin geçip

gittiğini düşündüm. Yorgun ve yaralıydı ama gördükleri, olduğu yerde kıvrınmasına ve kuruyup çatlamış dudaklarını hareket ettirmesine yetmişti. Zaiden. Benim Zaiden'im. Hâlâ oradaydı ve savaşıyordu. Onun bu halini görünce gözlerim doldu ancak isyancıların tüm işkencelerine rağmen başarmış, hayatta kalmıştı. Onu geri getirebilir, iyileştirebilirdim.

“Zaiden.” Başımı eğdim ve boynuna doğru sokularak belinden yakaladım. Bir kolunu omzuma attığımda direnmeden kalktı. Ne kadar ağır olduğunu unutmuştum. Günlerce aç kalmış olmasına rağmen hâlâ heybetliydi. Altında, tüm yükünü üzerime alırken çırpındım ve dizlerime yüklenerek ikimizi de dikleştirdim. Zaiden'in dudaklarından bir hırıltı çıktı. Canı yanıyor olmalıydı. Bu her ne kadar beni mahvetse de onu dışarı sürüklemek zorundaydım. “Sorun yok,” diye fısıldadım bana doğru eğilen başını kendi başıyla destekleyerek. “İyi olacaksın.” Fısıltım boğuk bir çağrıydı. Göğsümdeki yanma hissinin, ona duyduğum sevginin getirdiği çaresizliğin, tüm bunların oluşturduğu suçluluğun bir yansımasıydı.

Acıyı bastırmaya çalışarak artık ruhuma işlenen dehşetle bir adım attım.

Jaheer olduğu yerde homurdandı. “Fikrimi değiştirmeden acele etseniz iyi olur, Elçiler.”

Bu uyarının altında yatan mesaj, hızlı olun yoksa numaramız işe yaramayacak, olmalıydı. Çadırın kapısına ulaştığımızda arkamızda kıpırdandıklarını işittim.

“Sen burada kal,” dedi Jaheer kızına, yani Meldrik'e. Otoriter tavrı işe yarıyordu çünkü Meldrik'in gıki çıkmıyordu. “Birazdan başka bir tutsak getireceğim. Ona göz kulak olacaksın.”

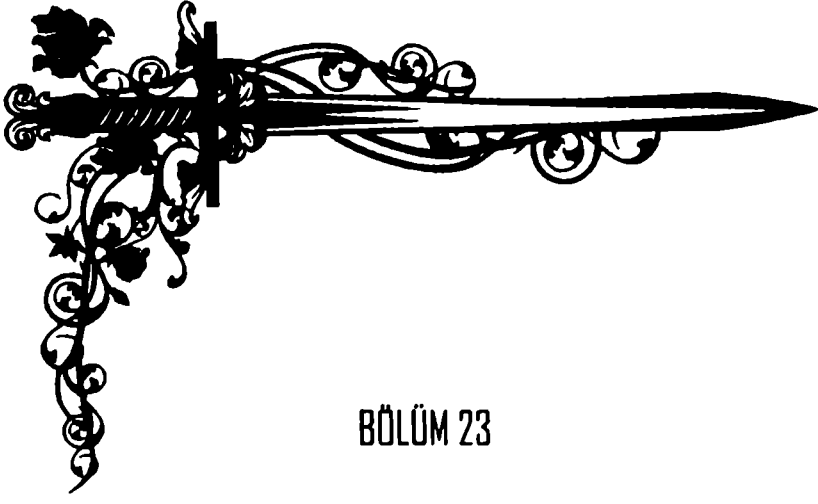
Meldrik koşup babasının kolunu tuttu. “Ordu ne olacak? Yardım ihtiyacın yok mu?”

“Hallediyorum,” dedikten sonra bize doğru yürüdüğünü duydum. Çadırdan çıktıktan hemen sonra arkamızdan geldi. Göğsüm şiddetle inip kalkıyordu. Omzumda Zaiden'in nabzını hissetsem de çok zayıftı. İstikrarlı ama hafifti.

Biraz uzaklaştıktan sonra ağaçlara yaklaştık ve Kairon hemen kendi görüntüsüne dönüşerek Zaiden'in diğer omzunun altına girdi. "Başardık," dedi gülümseyerek.

Zaiden ona baktı. Belli belirsiz gözlerini kapatıp açtı. Dudakları mı kıvrılmıştı, bana mı öyle geliyordu? Gülümsemeye çalışıyor olabilir miydi? Hemen ardından bakışları bana döndü. Gözleri hafifçe yaşlandı. Kaşları çaresizlik içinde kalkarken konuşmak istediğini ama kendini ifade edemediğini hissettim. Yanağını saçlarımın üzerine yerleştirirken kendini tamamen serbest bırakmak ister gibi bir hali vardı. Artık güvende olduğunu biliyor olmalıydı. Artık benimleydi ve onu bir daha asla bırakmayacaktım.

"Rahatlamış hissediyor," dedi Nori sakinçe. "Canı yanıyor ama mutlu."

BÖLÜM 23

SAVAŞÇININ DİRİLİŞİ

“İyi iş,” dedi Nori.

Ağaçların arasında zar zor ilerlerken Fawn bizi buldu. Kairon, Fawn’ı kontrol etmek için Zaiden’ı temkinle kollarıma bıraktı ve Fawn’a yaklaştı. “Yaralandın mı?” diye sordu bir yandan parmaklarına, kollarına ve yüzüne hızla göz atarken.

Fawn başını iki yana salladı.

Zaiden’a kollarımı dolayıp sıkı sıkı kendime çektim. Ondan ayrılmaya hiç niyetim yoktu. Ona kavuşunca daha iyi hissederim diye düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Şimdi onu böyle görmek içimi parçalıyordu. Kendimi, kısa sürede iyileşeceğine inandırmaya çalışsam da endişeliydim. Fiziksel hasarın bıraktıklarından çok ruhundaki yaralardan korkuyordum. Bir kere daha başımıza böyle bir şey gelmesinden ve ondan ayrı düşmekten korkuyordum.

“Saige,” dedi Nori, endişeyle. “Titriyorsun.”

Kollarımının ve dizlerimin şiddetli bir şekilde titrediğinin farkında bile değildim. Zaiden, Nori’nin sesini duymuş olmalıydı ki irkildi ve kendi ayakları üzerinde durmaya çalıştı. “Sorun yok,” diye atıldım hemen. “İyiyim.” Bırakmamak için onu sıkı sıkı kavradım. Güçbela ayakta duruyorduk. Zaiden’in rengi atmış suratına baktığımda yeneden bilincini yitirecek gibi olduğunu fark ettim.

“Acele etsek iyi olur,” dedim Fawn’a bakarak.

Kairon, yeniden Zaiden’in diğer kolunun altına girdi. Fawn, çantalarımızı Nori’nin taşıdığını görünce birini ondan aldı ve eliyle

ormanın derinliklerini işaret ederek yürümeye başladı. Biz de hemen arkasından takibe koyulduk.

Kulağımı Zaiden'in göğsüne dayayıp Kairon'a döndüm. "Şu bahsettiğin adama mı gidiyoruz?"

Kairon hafif bir homurtuyla onayladı. Zaiden'in iyileşmesi için ne kadar beklemem gerekeceğini bilmiyordum ama sonsuzluğa bile hazırdım. Konuşmasa da olurdu. Yalnızca sağlığına kavuşsa, bana bir baksa ve gözlerinde yine o eski Zaiden'i görsem yeterdi. Yollarımızı ayırmayı tercih edebilirdi. Görevi bırakmaya karar verebilirdi. Belki de Duogon'a dönüp krallığının başına geçerdi. İyi olsun, eski haline dönsün de gerisi umurumda değildi. Bana ihanet ettiğini düşünmediğimi bilmesini istiyordum yalnızca.

Adımlarımız yavaşlayıp küçülene kadar biraz ilerledik. Fawn yolunu o kadar rahat buluyordu ki bir an bile durup yönünü kontrol etmiyordu. Ormanın kalbi, Fawn'ın gerçek yuvası neredeydi? Bizi neden kendi kaldığı yere değil de Hud Toprakkulak'ın evine götürdüğünü anlayamamıştım. Bunu çoktan sorup öğrenmiş olmam gerekirdi ama aklım orada değildi. Öğrenecek çok şey olsa da önceliğim değillerdi. Yalnızca Zaiden'i dinlendirebileceğim, yaralarını sarabileceğim bir yere ihtiyacım vardı.

Birkaç ağacı daha aşır, çalıların üzerinden atladık ve çeşitli yabancı mantarları ezdikten sonra oldukça geniş bir kulübeyle karşılaştık. Bir duvarı hafifçe yıkılmış, bitkiler ve sarmaşıklar tarafından esir alınmış gibiydi. İki katlıydı ama daha büyük görünüyordu. Çevresinde ne bir çit ne de bir koruma bulunuyordu. Öylece ormanın ortasına bırakıp gitmişlerdi sanki kulübeyi. Geniş, ahşap kapısı ardına kadar açıktı. Ben kapıyı incelerken Fawn birkaç adım attı ve başıyla gelmemizi işaret etti. Tam o sırada içeriden yaşlı, benim boylarımda, yuvarlak göbekli bir adam çıktı. Paçavralar içindeydi ve bir bacağına sürüyerek yürüyordu ama yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Fawn!" dedi neşeyle kollarını iki yana açarak.

Fawn, her zamanki gibi çimenlerin üzerinde neredeyse süzülürcesine adama doğru ilerledi ve ona sarılmadan karşısında durdu. Adam, bu hareketini ezberlediğini belli edercesine kollarını beline

koyup olduğu yerde mutlulukla kıpırdandı. “Atlarınız da sizi çok özlemişti. Güneş doğduğundan beri huzursuzlar. Sanki sizin geleceğinizi kokladılar!” O kadar yüksek sesle konuşuyordu ki irkildim.

Suratındaki tuhaflığı çözmeye çalışırken gözlerim kulaklarına kaydı. Olmayan kulaklarına... İki kulağı da kesilmiş gibi yerinde yoktu. Onların yerine birer delik vardı. Ayrıca adamın kafasında da birkaç tahta eksik olmalıydı. Orman Muhafızlarının nasıl bir iletişim halinde olduklarını bilmiyordum. Aslında bu adamın bir Orman Muhafızı olup olmadığını bile bilmiyordum ama Fawn, ona güveniyor gibi görünüyordu. Kaşlarımı çatarak Kairon’a döndüm. “Toprakkulak, bu mu?”

Kairon başıyla onayladı. “Hadi,” dedi, bir adım atarak. “Zaiden’i içeri taşıyalım.”

Nori önden giderek Fawn’ın yanında durdu ve Hud Toprakkulak’la selamlaştılar. Hemen sonra Hud, Kairon’a dönüp parmağını keyifle havada salladı. “Seni de hatırlıyorum! Şu endişeli çocuk. Gelin bakalım, arkadaşınız için ne yapabileceğimizi bir konuşalım,” diyerek zaten ardına kadar açık olan kapıyı zorlayarak biraz daha itti.

Evde sayamayacağım kadar çok eşya vardı ve hepsi fazlasıyla eskiydi. Hud, bizi yatak odasına götürdüğünde tozdan öksürecek hale gelmiştim. Burada bir kadına ait eşyalar vardı. Toz tutmuş, hatta bazılarında örümcekler ağ örmüştü.

“Kusura bakmayın,” dedi mahcup bir şekilde yatağın üzerine yer açarak. “Elenor yolculuğa çıkalı uzun zaman oldu ama bir türlü toplayamadım eşyalarını. Sanki her an geri gelip onları kullanacak. Tarağının nerede olduğunu sorduğunda ve cevap veremediğimde küçük ama sert ayakkabısını kafama yemek istemem, öyle değil mi?” Hüzünle gülümsedi. Odadaki herkes yolculuk olarak adlandırdığı şeyin ölüm olduğunu anlamış olmalıydı.

“Sorun değil,” dedi Kairon ve Zaiden’in yorgun bedenini nazikçe yatağa yatırdık. O çizmelerinin bağlarını çözerken ben de bıçağımı çıkarıp gömleğini yırttım. Zaten çoğu yeri parçalandığı için bir de iplerle uğraşmaya hiç gerek yoktu. Kıpırmızı teniyle, kurumuş kanlarla ve morluklarla karşılaşınca boğazım düğümlendi. Ona

neler yapmışlardı böyle... Nori'nin söylediğine göre Zaiden'ı defalarca iyileştirip tekrar dövmüşlerdi. Yani bedenindeki izler yaşadıklarının yalnızca küçük bir kısmını gösteriyordu. İyileşen yaraların getirdiği bu denli büyük acıyı tahmin bile edemiyordum.

“Hud,” dedim, gömleğin parçalarını toplayıp bir kenara fırlatırken. “Temiz su, merhem, bandajlar... Elinde ne varsa ihtiyacımız olacak.” Duyabilmesi için sesimi özellikle yükselttim.

Yaşlı adam telaşla ellerini ovuşturdu. “Anlamadım kızım, bir kere daha söyle!” diye bağırdığında hepimiz yerimizden sıçradık. İsteğimi daha yüksek sesle dile getirdim. “Ah, evet, elbette!” dedi ve ayağını sürüye sürüye bizi yatak odasında bırakıp gitti.

“İyi olacaksın,” diye fısıldadım, Zaiden'in kapalı gözlerine doğru. Tepki vermedi. Göz altları çukurlaşmış, elmacikkemikleri ortaya çıkmıştı. Yara izinin de rengi solmuştu. Endişeyle dudaklarımı kemirdim. Nabızı düşük olmalıydı. Zaiden gittikçe daha da güçsüzleşiyordu.

“Belki bu işinize yarar.” Nori'nin sesiyle olduğum yerde zıpladım. Zaiden'a o kadar odaklanmıştım ki peşimizden geldiğini duymamıştım bile. Elinde küçük, beze sarılı bir kavanoz ve dayanıksız bir iple sarılmış birkaç yaprak parçası tutuyordu.

Ne işe yaradıklarını anlamaya çalışarak avuçlarımı açtım. “Bunlar ne?”

Nori önce küçük kavanozu elime bıraktı. “İyileştirici bir merhem. Kampta sıklıkla kullandıklarını gördüm,” diye açıkladı.

Merhem kavanozunun bezini açtığım anda tanıdık bir koku burnuma yayıldı. Loraydı bu. Mavi rengi bile anlamama yetmişti. *İşte bu harika*, diye düşündüm sevinerek. *Bu merhem Zaiden'in tüm yaralarını ihtiyacımızdan bile hızlı bir şekilde onaracak.*

“Bunlar da,” diye devam etti Nori ve kalın, geniş yaprakları gösterdi. “Şifacıların merhem sürdükleri yerleri kapatmak için kullandıkları yapraklar. Önce merhemi sürüp, üzerine bu yaprakları yerleştirip, en son sıkıca sarıyorlar. Gözlemlerime göre merhemin gücünü artırmaya yarıyorlar. Etkisini hızlandırıyor olabilirler. Her neyse,” diyerek omuzlarını silkti ve bir adım geri çıktı. “Yalnızca bu kadarını çalabildim.”

Başım la teşekkür ederek belli belirsiz gülümsedim. Nori odadan çıkarken öylece kalakalmıştım. Elimdeki yaprakları Zaiden'in hemen yanındaki boşluğa bıraktım. Nori, bu yaprakları her neresinde sakladıysa oldukça yıpranmış, parçalanmış ve buruşmuşlardı ancak hâlâ nemliy diler. Bu da işe yarayacakları anlamına geliyordu.

Kairon odanın bir köşesindeki iskemleyi yerde inleterek hızla bana doğru çekti ve kolumu tuttu. "Hâlâ titriyorsun, Saige," dedi endişeyle. Kolumu nazikçe iskemleye yönlendirdi. "Hud gelene kadar otur."

Zaiden'in aşınmış parmaklarını iki elimin arasına aldım. Kuru, sertleşmiş tenini hissetmek içimi ürpertti. Dokunuşunun sıcaklığı avuçlarıma yayılırken kendimi iskemleye bıraktım ve gözlerimi onun üzerinden bir an bile ayırmadım. Hud gelene kadar, ona iyi olacağını fısıldadım. Çok yakında Ocreya'ya gideceğimizi, tekrar konuşabileceğini mırıldandım. Kairon ise hiçbir şeye müdahale etmeden yanımızda öylece bekledi.

Hud elinde bize fazlasıyla yetecek malzemeyle içeri girince hızla doğruldum. Hemen işe koyulduk. *Keşke bir şifacı olsaydım*, diye düşündüm. Belki Euria Vaseva'nın elindeki şifacı kadar güçlü olamazdım ama hayati yaraları iyileştirebilirdim. Ona yardım edememek, böylesine acı ve ıstırap içinde görmek kalbimi kırıyordu. Onlarca dövüş atlatmamıza ve Zaiden'in yaralarını defalarca sarmama rağmen hiç bu seferki kadar acı vermemişti. Ufak sıyrıklara, kesiklere alıştık. Ama hiç bu denli büyük ve ciddi bir durumla başa çıkmak zorunda kalmamıştım.

Bu görev başladığından beri büyük bir tehditle karşılaşmadığımız için şikâyet edip durmamız geldi aklıma. Diyarın batısında ayak basmadığımız yer kalmamasına rağmen yeterince eğlenemediğimizi düşünürdük. Sonu gelmeyen ceset zincirine birini daha eklerken vatana hizmet etmenin kolaylığına şaşırırdık. Ama artık her şey farklıydı. Diyarın tehditlerini fazla hafife almıştım. Zaiden'in vücuduna baktıkça düşünmeden edemiyordum: Bir insan başka bir insana bunu nasıl yapardı? Karşıdaki insanın canının yandığını bile bile nasıl savururdu o bıçağı? Savunmasız birine, kılıç nasıl kalkardı? Kendi

kızının sırtına kırbacını geçirdikten sonra gözünü bile kırpmadan yürüyüp gidebilir miydi bir baba? Diyar insanı nasıl bu kadar zalim hale gelmişti?

Derin bir nefes aldıktan sonra saçlarımı iyice geriye attım. Zihnimi toparlayabilmek için dişlerimi sıktım. *Hadi Saige*, diye düşündüm. *İlk defa yapmıyorsun. Sırayla başla. Birer birer ilerle. Canını yakmaktan korkmadan cesurca devam et. Ne yaralar gördün. Yalnızca Zaiden olduğu için bocalayamazsın.*

Önce yaraları temizlemeye koyuldum. En büyük yaralarla başlamak daha mantıklıydı. Karnındaki en kötüsü gibi görüldüğü için ilk orayı temizlemeye başladık. Bu sırada Kairon da ne dersem anında yapıyor, her isteğimi yerine getiriyordu.

“Bunlardan bazılarını dikmemiz gerekecek,” dedim, Zaiden’a doğru eğilerek. “Uyanmaması gerek. Çünkü uyanırsa daha kötü zarar görebilir.” Derin bir nefes alıp Kairon’a baktım. “Bu tarafa geçip Zaiden’i omuzlarından tutar mısınız? Tüm gücünüzü ver. Mümkün olduğunca hareketsiz kalması gerekiyor.”

Kairon telaşla iğneyi iplikten geçirmeye çalışırken yüzünde ölmek üzere olan birini izleyen bir şifacının bakışları vardı. Kairon’u birçok kez endişeli görmüştüm ama bu bakışı daha farklıydı. O da korkuyor olmalıydı Zaiden’i kaybetmekten. İkisinin arasında kısa sürede anlayamadığım bir bağ oluşmuştu. Yanağımdan bir damla yaş süzülecek gibi olduğunda çabucak burnumu kırıştırdım ve yaşları geri ittim. Görüşümün bulanıklaşmasını riske atamazdım, daha çok işimiz vardı.

Kairon ve Hud Toprakkulak’ın yardımıyla Zaiden’in tüm yaralarını temizledik. Dikilmesi gerekenleri diktim. Sarılması gerekenleri merhemleyip özenle sardım. Bu süreç boyunca Zaiden birkaç kez uyansa da acı çektiğini belli etmekten başka bir şey yapmadı. Kıvrandı, hırladı ama gözlerini hiç açmadı.

Günbatımından önce işimiz bitti. Her taraf kanlı bezlerle, kırmızı sularla, kirli sargılarla dolmuştu. Hud ortalığı toplarken Nori ve Fawn güzel kokulu yemekler hazırlamışlardı.

Kairon birkaç parça kandan pembeleşmiş sargıyı omzuna attı. “Hadi sen de gel,” dedi. “Çok yoruldu. Sıcak bir yemek iyi gelir.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Tokum.” İskemleyi yeniden Zaiden’in hemen yanına çekerek onu rahatça görüp elini tutabileceğim bir konuma getirdim.

“Saige,” dedi Kairon şefkatle. “Çok şey atlattı. Kolay kolay uyanmayacaktır.”

Derin bir nefes verdim. “Uyandığında burada olmam gerekiyor.” Ardından Kairon’a dönüp başımla kapıyı işaret ettim. “Sen git. Ben bir şey olursa seslenirim.”

Kairon, istemeye istemeye de olsa kalkmayacağıma kabullendi. Derin bir iç çektikten sonra odadan çıktı ve beni Zaiden’la baş başa bıraktı.

Bir süre sonra Fawn elinde sıcak bir çorba kâsesiyle geldi. Bir şeyler yemem gerektiğini söyledikten sonra kâseyi olduğu yerde titreyen dengesiz ahşap masanın üzerine bırakıp gitti. Ardından Nori geldi. Nori geldiğinde çorbam buz gibi olmuştu. Biraz tozlanmış bile olabilirdi. “Yıkanmak ister misin?” diye sordu saçlarıma dokunarak. “Korkunç haldesin. İstersen sen yıkanırken ben Zaiden’la beklerim.” Reddettim. Uyandığında yanında olacaktım. Elini hiç bırakmamalıydım.

Nori, diğerlerinden daha farklı bir yaklaşım sergiledi. Pes edip gitmek yerine iskemlenin sırtına geçti. Ben Zaiden’i izlerken saçlarımı güzelce açıp parmaklarıyla taradı ve tıpkı kendisine yaptığı gibi tepemden başlayarak sıkıca örmeye koyuldu. Onunkiler kadar olmasa da uzun ve gür saçlarımla bir süre oyalandı. Doğrusu sürekli ensemi terletmelerinden, alnıma ve yüzüme düşmelerinden bıkmıştım, bu yüzden Nori’nin saçlarımı örmesi tahminimden daha çok rahatlattı beni. Ucuna onları kontrol altında tutabilecek sağlam bir toka taktıktan sonra hiçbir şey söylemeden, bir kere daha buradan kalkmamı teklif etmeden odadan çıktı.

Günbatımında Kairon tekrar geldi. Elinde bir gezgin defteri vardı. “Kendi kullandığım sayfaları yırttım,” dedi defteri yatağın ucuna bırakırken. “İçti tamamen boş ve bolca sayfa var,” diye de ekledikten sonra defterin üzerine bir de kalem yerleştirdi. Defteri neden bıraktığını hemen anlamıştım. Kairon bunu benden önce düşünmüştü.

Çünkü onların aksine ben, kabul etmek istemiyordum. Zaiden'in o deftere ihtiyaç duyacağını inkâr etmek bunun bana getirdiği üzüntüden kaçış yolumdu. Ama uyandığında deftere ve kaleme ihtiyaç duyacaktı.

Kairon başka bir şey söylemeden masanın üzerindeki soğuyup katılaşmış çorbayı aldı ve odayı bir kere daha terk etti. Başımı hafifçe Zaiden'in koluna doğru yatırdım. "Uyandığında alışman gereken çok şey olacak," diye mırıldandım gözlerimi kapatmadan hemen önce. "Kairon bir yetenekli çıktı. Fawn yalnızca tuhaf biri değil, tüm ormana hükmedecek kadar güçlü biriymiş. Nori asla affedemeyeceğimi düşündüğüm şeyler yaptı ama ona bir söz verdim ve tutmak zorundayım. Aynı zamanda..." dedikten sonra koluna biraz daha yaklaştım, "her şeyi yoluna sokacak bir planım var."

"Seni bir daha asla bırakmayacağım. İyiliğin için olduğunu düşünsem bile yanında kalacağım. Gözümün önünden ayırmayacağım," derken başım ağrımaya başlamıştı ama onun yanında güçlü kalmam gerektiğini biliyordum. Parçalanmanın sırası değildi. "Seni kaybetme olasılığını düşünmek kâbus gibiydi. Uyandığında benden bayağı bir azar yiyeceksin. Hatta bence bundan sonra ikimiz de bileğimize halat bağlayıp birbirimize bağlı yaşayalım. Ne dersin? Belki o zaman kendini öldürtmeden durabilirsin."

Gözlerim kapandı. Nemli, tozlu odada, tanımadığım birinin yatağında Zaiden'in elini tutup kokusunu solurken uykuya daldım. Ta ki bir el, saçlarımı okşayana kadar... Rüyada olduğumu düşündüm bir süre. Bunu hayal ettiğimi zannettim ama his çok gerçekti. Samimiydi. Tanıdıktı.

Anında yerimden fırladım ve hemen Zaiden'a baktım. Gözlerini açmıştı. Kısılmış, şişmiş gözlerinin arasından, kirpiklerinin gölgesinden bana bakıyordu. Saçlarımı okşayan eli yanağımın hemen yanında duruyor, dokunmaya korkar ama dokunmak ister gibi tereddütle gidip geliyordu. Gülümsüyor muydu? Evet, gülümsüyordu. Zaiden uyanıktı ve bana gülümsüyordu.

O anda diyardaki her şey yok oldu. Tüm geçmiş, gelecek buhar olup uçtu ve yalnızca şimdi kaldı. Zaiden'la yan yana olduğum,

onun iyi olduğunu görebildiğim an kaldı. Ve tüm diyar şahidim olsun ki sonsuza kadar bu anda yaşayabilirdim.

Boynuna hiç de nazik olmayan bir şekilde atılıp kucakladığımda ses çıkarmadı bile. Tüm yaralarına rağmen kollarını sıkı sıkı belime sardı. Beni sertçe yatağa, kendine çekerek yüzünü omzuma gömdü. Ben de onun boynuna sokuldum. O gece, mağarada aldığım kokunun aynısıydı. Teni, tıpkı benim için eski ve yeni diyarı dize getireceğini söylediği gecedeği gibi kokuyordu. Birbirimizi o kadar sıkı tutuyorduk ki birisi aramızdan kılıç geçirse dahi ayrılmazdık.

Hafifçe geri çekilip gözlerinin içine baktım. Yorgun, hüzünlü, beni gördüğüne sevinmiş ama bir yandan da öfkeli görünen karmaşık düşüncelerin o simsiyah bakışlarından geçip gitmesini izledim. Boğazım düğüm olmuştu. Göğsümde bastırdığım tüm kelimeler bir anda özgürlüklerine kavuşabilmek için savaş açtı. Mücadeleyi kelimeler kazandı. “Özür dilerim,” dedim kesik nefeslerimin arasından.

Zaiden başını iki yana salladı ama ben devam ettim. “Sana inmadığım için. Senden bir anlığına bile olsa şüphe ettiğim için. İhanetine inandığım için. Hepsi için özür dilerim, Zaiden.”

Bir kere daha başını şiddetle reddedercesine salladı ama faydasızdı. “Engel olabilirdim,” dedim göğsüm sıkışırken. Nefes almak zor geliyordu. “Her şeye en başında engel olabilirdim. Hepsi benim yüzümden oldu. Benim yüzümden bu haldesin.” Hıçkırıktan sonra konuşabilmek için kısa bir soluk aldım. “Meldrik’in hain olduğunu en başında anlamalıydım. Jaheer’in seni de isteyeceğini o gece düşünmeliydim. Seni, benimle tehdit edeceği aklıma gelmeliydi. Sen benim için ruhundan vazgeçmeden önce ben senin için canımdan vazgeçebilmeliydim,” dediğim anda elini kaldırdı ve parmaklarını dudaklarımın üzerine örttü.

Kaşları çatılmıştı. İyice öfkelenen ifadesiyle gözlerimin içine baktı. Söylediklerimi reddediyordu. Şiddetle bana karşı çıkmaya çalışıyordu. Dudaklarımı ısıtan dokunuşlarını ayırdığında zar zor sakinleşmiştim. Beni bir kere daha kucağına çekip sıkı sıkı sarıldı ve bir süre sarılmaya devam etti. Bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi kenetledi kollarını.

“Zaiden,” diye fısıldadım bir kere daha geri çekildiğimde. “Bana ihanet ettiğine inanmamı kabullenemiyorum. O çadırdaki bakışın... Dudaklarındaki ince kırmızı çizgi... Kelimelerinin yokluğu... Tüm işaretlere rağmen bunun bir yalan olduğunu anlayamadım.” Az sonra söyleyeceklerime hazırlanabilmek için dudaklarımı ıslattım. Sözcükleri toparlamak çok zordu ama yapılması gerekiyordu. “Tekrar konuşabilmeni sağlamak için bir planım var. İşe yarayacağına da neredeyse eminim ama ondan sonra göreve devam etmek istemezsen anlarım. Kâhini bulmak istemeyip imparatorluğa geri dönmeye karar verirsen anlarım ve desteklerim. Bir ömrün kaldıramayacağı kadar çok şey yaşadın.”

Zaiden hafifçe dudaklarını araladı ama sonra duraksadı. Gözlerini odada gezdirmeye başladı.

“Bekle,” dedim ve hemen ayakucundaki defterle kalemi kaptım, ardından ellerine bırakırken nazik davranmaya çalıştım. Zaiden kısa bir anlığına da olsa kâğıt ve kaleme öylece bakakaldı. Ne düşündüğünü öğrenmek isterdim. Artık konuşmak yerine bir deftere yazı yazmak zorunda kaldığı gerçeğiyle mi yüzleşiyordu? Yoksa bizim, daha o bu duruma alışmadan bir defterle kalem bulup getirmemize mi şaşırmıştı? Her ne hissediyorsa, bunu kısa sürede aştı ve eski, aşınmış, koyu yeşil renkteki deri defterin ilk sayfasına küçük harflerle bir şeyler yazmaya başladı.

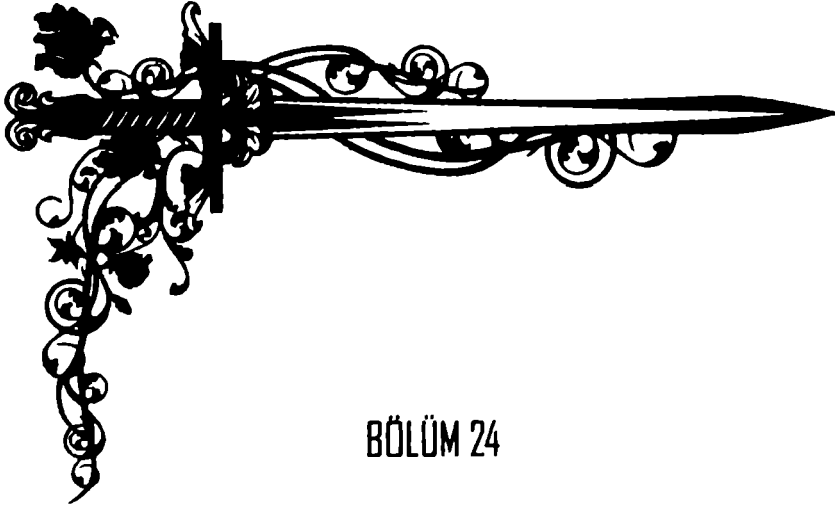
Bitirdiğinde defteri hemen çevirip gözlerimin içine baktı.

Bu savaşta beraberiz.

Başımla onaylarken gözlerimin tekrar dolduğunu hissettim. Artık onları tutmama gerek yoktu çünkü Zaiden yanımdaydı. Bakışlarımı defterden koparıp ona döndüğümde göğsümde bir sızı hissettim. Rahatlama... Endişe... Suçluluk... Hepsi suya dönüşmüş, akıyordu gözlerimden. “Evet,” dedim, bulanık görüşümün arasından ona bakarak. “Bu savaşta beraberiz.”

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 24

SESSİZLİĞİN KELİMELERİ

Zaiden ve kendim için yiyecek bir şeyler almaya indiğimde nöbeti kısa süreliğine Kairon'a bıraktım. Kendimle baş başa kaldığım ve zihnimden yanıt beklediğim anda yalnız hissediyordum. Birer kâse çorba, kurutulmuş ekmek ve tavşan eti hazırlarken yalnızca fiziksel olarak yalnız olduğumu düşündüm. Aklımda ve kalbimde, tüm değerlerimin toplandığı o insanı taşıyordum. Yukarıda beni bekleyen o insanı.

Yeniden odaya döndüğümde Kairon ile Zaiden'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Hatta Kairon'un gözleri gülmekten sulanmış gibiydi. Tepsiyi küçük tahta masaya bırakırken Zaiden'in kucağında duran deftere çaktırmadan göz attım.

Hayır.

Sana inanmıyorum.

Bahse var mısın?

Sahiden mi? diye düşündüm. *Daha gözlerini açalı çeyrek gün bile olmamıştı ve şimdiden bahse mi giriyorlardı?* Bu düşünce beni istemsizce gülümsetti. Bahse girmeleri, Zaiden'in, Kairon'la eskisi gibi olduğu anlamına geliyordu. Onları böyle görmek yüreğimi ısıttı.

Kairon içeri girdiğim anda konuyu kapattığı için tuhaf bir sessizlik oluşmuştu odada. Ellerini dizlerine vurarak kalktı ve Zaiden'in önünde hafifçe eğildi. "Siz yemeğinizi yerken ben de Saige için sıcak su hazırlayayım," dedi.

Tam itiraz edecektim ki Zaiden'in başını şiddetle salladığını gördüm. "Hey!" diye kızdım kaşlarımı çatarak. "O kadar mı berbat haldeyim?"

Gözlerini kocaman açtı ve ellerini iki yana salladı. *Hayır, hiç alakası yok!* Ardından parmağıyla Kairon'u işaret etti ve boğazını keser gibi bir hareket yaptı. Bundan, Kairon'un beni şikâyet ettiği sonucuna vardım. *Kızacaksan ona kız,* diyordu Zaiden.

Gülümsememek için yanaklarımı içten ısırardım ve yatağın kenarına oturdum. Başımı Kairon'a çevirip baktığımda koşarcasına odadan kaçtı. Çorba sıcak değildi ama yine de tereddüt ediyordum. İçindeki baharatlar yarasını yakar mıydı? Ağzını hiç açmadığı için ne halde olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Bir çorbaya bakıp, bir kaşığı elimde tartıyorken Zaiden nazikçe elime dokundu. Anlamli anlamli gözlerime baktıktan sonra elini hafifçe kaşığı almak için kullandı. *Ben hallederim,* diyordu. Başım ile onayladım. Onun gibi güçlü bir savaşçının kendi çorbasını bile içemez hale gelmesi onur kırıcı olmalıydı. Anlayışla tepsiyi kucağına yerleştirdikten sonra geri çekildim. "Eğer yalnız kalmak istersen çıkabilirim."

Zaiden duraksadı. Ardından eliyle yatağın yanındaki boş yere vurdu. *Gel, yanıma otur.*

Karşısında durmamı, yemek yerken onu izlememi istemiyordu anlaşılın. Ben de kendi çorba kâsemi alarak yatağa çıktım. Yatağın boş tarafından büyük bir toz bulutu kalkarken emekleyerek yanına geçtim ve yatak başlığına sırtımı dayadım. Zaiden rahatlamış bir şekilde deftere yazdı.

Neler olup bittiğini anlatır mısın?

"Neler olup bittiğini ben bile bilmiyorum," diye yanıtladım onu. "Her şey bir anda o kadar karmaşıklaştı ki."

Bana bakmadan deftere bir not daha düştü.

Dene.

O çorbasından ilk kaşığı alırken bakmıyormuş gibi yaparak tepkisini ölçtüm. Yüzünü ekşitmedi. İrkilmedi. Hiçbir acı belirtisi göstermediğinde rahatladım ve zihnime not düştüm. *Az baharatlı, ılık çorba tüketirken canı yanmıyor.*

Ardından anlatmaya koyuldum.

Diyarın tüm topraklarında katettiğim yollarda hep yanımda yürüyen adama son üç günün nasıl geçtiğini anlattım. Jaheer'in nasıl aklıma girmeye çalıştığını... Bir kere kaçmayı başarsam bile hemen peşime düştüğünü... Benimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadığını... Gözlerinin hiç üzerimde olmasa da hep üzerimde olduğunu... Zaiden'in yokluğunun yaşattığı çaresizlik ve güvende olduğuna dair duyduğum umut arasında verdiğim savaşı... Birbiri arasında gidip gelen duygularımı... Ona karşı duyduğum koşulsuz sevginin yerini acıya ve korkuya bırakmasını... Her şeyi olduğu gibi, dürüstçe anlattım.

Sıra Kairon'un aslında bir şekil değiştiren gezgin olduğuna geldiğinde Zaiden neredeyse çorbasını püskürtüyordu. Buna Fawn'ın bitkileri istediği gibi yönlendirebildiğini eklediğimde yemek yemeyi bıraktı. Nori'nin güçlerini zaten biliyordu ama Meldrik'in, Jaheer'in kızı olduğunu söylediğimde ciddileşerek dönüp bana baktı. Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Başımınla onayladım. "Sindirmesi zor, değil mi?" diye sordum yutkunarak. Görevlerimiz boyunca konuşkan olan hep Zaiden'di. Gereksiz laflar eden, huzursuz sessizlikleri neşelendiren kişi hep oydu. Bense ona çenesini kapamasını söyleyen taraftım. Şimdiyse tuhaf sessizlikleri doldurma görevi bana geçmişti ve bu hiç hoşuma gitmiyordu. Konuşmak değil, onu dinlemek istiyordum. Bir daha asla çenesini kapamasını söylemeyecektim.

Neredeyse bitirmiş olduğu çorba kâsesini tepsinin üzerine bıraktıktan sonra defterini eline aldı.

Jaheer, sana zarar verdi mi?

Parmaklarıyla neredeyse sayfaları delip geçecek kadar sert tutuyordu defteri bana çevirirken. Hemen başımı iki yana salladım. Bu sorunun altında yatanın yalnızca birkaç çizik ve yara olmadığını anlamıştım. "Sana yaptıklarının onda birini bile yaşamadım ben."

Defteri parçalamak üzere olan parmakları gevşerken gerginlikten çatılan kaşları serbest kaldı.

Kasırğa nerede?

Kasırğa ve Zane'in varlığını neredeyse unutmuştum. "Hud onlara göz kulak olmuş," diye açıkladım hemen. "Karınları tok ve iyiler. Ayağa kalkabildiğinde yanlarına gideriz."

Kendi kendine gülümsedi. Aklına bir şey gelmiş gibi aceleyle yazmaya koyuldu.

Kairon ata dönüşebiliyor mu yoksa sadece başka insanlar gibi mi görünebiliyor?

Kelimelere bakakaldım. "Ben de aynı şeyi düşündüm, biliyor musun?" diye atıldım heyecanla. "Ama beraber sorarız diye hiç sormadım. Senin de gücünün sınırlarını merak edeceğini tahmin etmiştim."

Gülümseyerek başıyla onayladı ve çorbamı işaret etti. Onunla konuşurken ara verdiğim için devam etmemi hatırlatıyordu. Bir kaşık daha içerken artık iyice soğumuş çorbaya bakarak yüzümü ekşitdim. Bu sırada Zaiden da yazmaya devam ediyordu.

Her şeye rağmen geri dönmen büyük aptallıktı.

Omuzlarımı silktim. "Seni orada bırakamazdım."

Beni orada bırakman için çabalamama rağmen.

Nefesim boğazımda tıkanıp kaldı. "Geç bile kaldım," diye yanıtladım gözlerine bakmadan. "Çok daha erken anlamalıydım her şeyi. Eğer daha hızlı düşünebilseydim tüm bunlar yaşanmayacaktı." Elimle bedeninin her yerine sarılmış sargıları işaret ettim.

Senin güvenliğine karşı ufak bir bedel yalnızca.

Yutkundum. Yıllar boyunca Zaiden'in beni korumasına alışmıştım. İkimiz, birbirimizi kollarken asla suçluluk ve minnet duymamız gerektiğini en başından konuşmuştuk. Nothersea yolculuğumuz sırasında başımıza gelmedik kalmamıştı ama göreve tek başıma çıksam asla öğrenemeyeceğim bir şeyi öğrenmiştim. *Güvenmeyi*. Ufukta gördüğüm her korsanda, karşımıza çıkan her haydutta Zaiden'in akışkan bir metal gibi gerilen bedeni ve kıvrak, mahvedici gücü benim kalkanım olmuştu.

Bir süre öylece durduk. Ona yaptıkları için ne kadar minnettar olduğumu söylemek istiyordum ama bu altı yıl önceki anlaşmamıza

aykırı düşüyordu. Ne olursa olsun birbirimizin kararları yüzünden minnet duymayacak ve teşekkür etmeyecektik. Teşekkür etmek, birbirimiz için yaptığımız fedâkarlıkların karşısında küçük kalıyordu. Ve altı yıllık yoldaşlığın öğrettiği bir ders vardı. Kelimeler fısıltıysa, eylemler çığlıktı.

Birkaç parça kuru ekmeğin yanında getirdiğim tavşan etini gösterdim. “Yemeye devam etmelisin. Merhemler işe yarayacak ama iyi beslenmen de gerekiyor. Gücünü toplamalısın.” Zaiden başıyla onaylayınca daha rahat yiyebilmesi için kucağına sırtımdaki yastığı yerleştirip tepsiyi üzerinde dengeledim. Onu izlediğimi düşünmemesi için bir tabağa da kendi etimi ve ekmeğimi koyup yeniden yanına yerleştim. Zaiden bir yandan defterini kullanmaya devam ediyordu.

Çadırda söylediklerini hatırlıyor musun?

Gözlerimi kaçırdım. Odanın duvarına odaklanarak o çadırda yaşanan her şeyin gözlerimin önünden geçip gitmesini izledim. “Akıldan çıkmıyor.”

Beni sevdiğini söyledin.

Gözlerim bu üç kelimenin üzerinde gezdi. Zaiden’a bakıp başımı bir aşağı bir yukarı salladım.

Gerçek miydi?

Bir kere başımla onayladım. “Kaçtığım bir gerçektir.”

Zaiden, birden iştahı kesilmiş gibi tepsiyi kaldırıp bir kenara bıraktı.

Eira yüzünden.

“Herkes yüzünden,” diye yanıtladım onu. “Bir orduya karşı savaşırken korkmadığım kadar kendi duygularımdan korkuyordum. Sanki sana sevgimi itiraf etsem, bu bende bir zayıflık yaratacakmış gibi hissediyordum. Bu yüzden mağarada, sen bana duygularını açtığına karşılık veremedim çünkü ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Sevgimden emin olduğumda ve onu sana vermeye cesaret ettiğimdeyse her şey için çok geçti.” Gözlerim dolmaya başlamıştı. Bir kere daha Zaiden’in karşısında ağlıyordum ama bu yalnızca suçluluk duyduğum ve pişmanlık hissettiğim için değildi. Zaiden’i

güvende tutana kadar altına girdiğim yükün farkına varamamıştım bile. Öylesine yoğun bir sorumluluk hissiyle kafeslemiştim ki kendimi, üzerimden kalkan bu yükü yalnızca ağlayarak yüzleşebiliyordum.

Dudakları beni teselli etmek istercesine aralandı ama hemen geri kapandı. Boşluğuna gelmiş olmalıydı çünkü konuşabileceğini düşünmüştü. Ardından tereddüt ederek elini kaldırırsa da yeni uçmayı öğrenen bir kuş kadar çaresiz ve tedirgin görünüyordu. En sonunda öfkeyle defteri bir duvara, kalemi başka bir duvara fırlattı. Bir anda öyle alevlenmişti ki hareketlerinin hızı sonucunda sargılarından gerilme sesi geldi. Bunun üzerine acıyla yüzünü buruşturarak karnındaki derin yarayı tuttu.

İrkilmeden, tepki vermeden yanında oturmaya devam eden bana döndüğünde onun da gözleri benimkiler gibi yaşlıydı. Yanağımdan akan bir damla yaşı başparmağıyla sildikten sonra yanağımı okşadı. Başımı hafifçe eline doğru bıraktım ve ağırlığının bir kısmını taşımasına izin verdim. Zaiden uzun uzun inceledi yüzümü. Ne düşündüğünü, söylemek isteyip söyleyemediği cümleleri merak ediyordum. Onunla sabaha kadar konuşmak istiyordum ve bunun fiziksel olarak imkânsızlığı canımı yakıyordu.

Derin bir nefes verip yanağımdaki elini çekti. Enseme doğru götürerek beni boynuyla omzunun arasına çekti. Ağırlığımı ona vermek için dizlerimden ve sırtımdan destek almaya çalışıyordum. Zaiden, bunu hemen fark etti. Başını sertçe iki yana salladı. Ardından yatmamı işaret etti. *İyiyim, yaslan.*

Canını yakmamaya çalışarak yavaş yavaş ağırlığımı omzuna doğru bıraktım. Ensem altından dolanarak göğsüme sarılan kolunun altında yeniden yuvamda hissediyordum. Başımı iyice yasladığımda Zaiden boştaki eliyle sol elimi yakaladı ve parmaklarını nazikçe, usul usul üzerinde gezdirdi. İlk başta ona hiç sahip değildim sonra birazını, ardından tamamını bana sunmuştu ve artık ikimiz de birbirimizindik.

Sabah Kairon bizi uyandırmaya gelmiş, tıpkı yattığımız pozisyonda uyandırmıştı ikimizi. Ardından yıkanmazsam Fawn'ı ve sarmaşıklarını üzerime salmakla tehdit etmişti beni. Günler sonra yıkanabilmenin, yeniden temiz hissetmenin getirdiği ferahlık tarifsizdi. Saçlarım sırlıslıkla olmasına rağmen hiç kurumalarını istemiyordum. Kendimi yeniden doğmuş gibi hissettiğim bile söylenebilirdi.

Benden sonra sıra Zaiden'a geldi. Kairon'la beraber Zaiden'in temizlenmesine yardımcı olduk. Yıkanma kısmı tamamlanınca da sarıgıllarını birer birer açarak nazikçe yaprakları kaldırdık. Vücudu mavi kremi tamamen emmiş, küçük yaralar iyileşmişti. Daha büyük ve derin olanlarsa iyileşmek üzereydi. Yaralarını tekrar memnuniyetle sararken Zaiden dikkatlice beni izliyordu. Ellerimi değil, yüzümü inceliyordu ve gülümsüyordu.

"Canın acımıyor mu?" diye sorduğumda başını hafifçe salladı. *Şöyle böyle.* Bu Zaiden dilinde canının çok yandığı ama çaktırmamaya çalıştığı anlamına geliyordu. Yalnızca bir gece olmasına rağmen oldukça iyi görünüyordu. Neşesi yerindeydi. Karnından gelen gurultuları da hesaba katacak olursak iştahı geri gelmiş olmalıydı.

Hâlâ beni izlemeye devam ederken sarılması gereken son yara-ya geçtim. "Dikkatimi dağıtıyorsun," diye söylendim bu durumdan memnun değilmiş gibi yaparak. Ama memnundum. Hem de fazlasıyla. Onu, yine beni sinirlendirmeye çalışırken görmenin getirdiği mutluluk paha biçilemezdi.

Zaiden'in sırtışı biraz daha genişledi. Gözlerimi devirerek onu görmezden gelmeye çalıştım ve son yarasını sardıktan sonra Hud'dan aldığımız kemik rengi ipli gömleğini giymesine yardımcı oldum. "Acıktın mı? Kairon kahvaltıyı arka bahçeye hazırladıklarını söyledi."

Hemen defterini ve kalemini kapıp yazmaya koyuldu.

Arka bahçede çoktan hazırlanmış kahvaltı mı? Saraya dönmüş gibi hissediyorum.

Gülümsedim. "Yürüyebilecek misin? Bir tepsi hazırlayıp getirsek daha iyi olur belki de," dedim. Aslında ayağa kalkması, gücünü toparlayıp özgüvenini geri kazanması taraftarıydım ama onu

zorlamak da istemiyordum. Beklediğimden daha hızlı iyileşiyor olması tedbiri bırakmamız gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yürürüm.

Kısa ve öz. Yeterince kararlı. Seçimine saygı göstererek çizmelerini girmesine yardımcı oldum. Arka bahçeye açılan geniş koltukların ortasında yeni yakılmış, sıcak bir kamp ateşi yanıyordu. Masada bolca atıştırmalık bulunuyordu. Hud oldukça misafirperver bir insandı gerçekten.

Herkes Zaiden'in aralarına katılmasının sevinciyle ayağa kalktı. Hud hariç. Hud bahçeye çıktığımızı duymamış, bir domates bitkisiyle ilgileniyordu. Nori ve Fawn biraz daha geride dururken Kairon gülümseyerek Zaiden'in yanına gelip elini omzuna yerleştirdi. "Seni dinç görmek harika!" dedi neşeyle omzuna hafifçe vurarak.

Zaiden gülümsemedi. Ters ters bir eline, bir Kairon'a baktı. Kairon hemen elini çekip bir adım geri çıktı. "Eh, hayatını kurtardım ama hiyerarşiye devam anlaşılır," dedi şakayla karışık.

Zaiden tek kaşını kaldırıp sırtıttı. Kolunun altına sıkıştırdığı defteri çıkardı.

Ata dönüşebiliyor musun, dönüşemiyor musun? Düünden beri Siyah Kuğu'yla bunu tartışıyoruz.

Defteri kaldırıp Kairon'un yüzüne tuttuğunda Kairon suratını astı. "Şekil değiştirdiğimi ona söyledin mi?" diye sordu hayal kırıklığıyla. "Ona ben açıklamak istiyordum." Kollarını küsmüş bir çocuk gibi göğsünde kavuşturup dudaklarını büzdü. "İnsanlara her gün ölümcül sırlarınızı açıklayamıyorsunuz," diye de ekledi bunun onun için ne kadar önemli bir şey olduğunu vurgulayarak.

"Soruya cevap vermedin," dedim parmağımla defteri işaret ederek.

Zaiden elini omzuma atıp başını talepkâr bir tavırla salladı.

"Hayır!" dedi Kairon. Bozulmuş ifadesini sergilemeye devam ediyordu. "Şekil değiştirmek etkileyici, büyülü, kadim bir yetenektir ve bununla dalga geçmenize izin vermeyeceğim."

"Kadim mi?" diye sordu Nori ve ardından Fawn'a bir omuz attı. Temastan hoşlanmadığını defalarca kez belli eden Fawn hemen Nori'den kaçtı. "Kadim kelimesinin anlamı bu değil."

Zaiden elini *boş verin* dercesine salladı.

Çok acıktım.

Hud bizi masaya oturduğumuzda fark etti ve hemen tabaklarımıza birer domates bıraktı. “Yeni kopardım!” diye bağırdı memnuniyetle. “Taptazeler!”

Masada yulaf lapası, taze pişmiş ekmekler, birkaç çeşit peynir, meyve tabakları, bal, tereyağı ve kuru et vardı. Zaiden’a baktım. Ben hangilerini tüketebileceğini düşünürken o her şeyden tabağına doldurmaya başlamıştı bile. Hatta bir kendisine alıyor, iki benim tabağıma bırakıyordu. Ne olduğunu anlayamadan tabağımda iki kişilik kahvaltılık birikmişti.

Kahvaltımızı yaparken masanın etrafına dizilen insanlara, arkadaşlarıma, müttefiklerime baktım. Kimse onları gözlemlediğimin farkına varmamıştı. Yemek yemekle meşgulken de yüksek sesle tartışıyorlardı. İşin iyi tarafı, Zaiden çok hızlı yazıyordu ve iğneleyici tavırlarıyla sohbetten geri kalmamayı başarıyordu.

“Yani isyancılar etrafımızda gezinse bile bizi duymayacaklar mı?” diye sordu Kairon. Kuru etin üzerine biraz bal sürmüş, hepsini bir anda ağzına tıkmaya çalışıyordu.

Fawn başını iki yana salladı.

“Orman Muhafızları, ormandan istedikleri kadar yardım isteyebilir!” diye bağırdı Hud. Küçük bir kahkaha attıktan sonra Fawn’a dönüp gururla devam etti. “Yeğenimle arkadaş olduğunuz için şanslısınız! Eminim ki size çok yardımcı olacaktır!”

Nori kaşlarını çatıp Hud’a döndü. “Yeğenin mi?”

Hud bağırdı. “Gelinim değil yahu! Yeğenim!”

“Ben de öyle söyledim işte,” dedi Nori, sesini biraz daha yükselterek. “Yeğenin.”

Hud sinirle elini dizine vurdu. “Bak şimdi de zeytinim olduğunu söylüyor. Kızım sen sağır mısın?” diye sorduktan sonra gürültülü bir kahkaha kopardı.

Zaiden hemen bana bir bakış atarak deftere bir şeyler yazdı.

Bence bizimle kafa buluyor.

Başımınla onayladım ve kulağına eğilip fısıldadım. “Kafasında birkaç tahta eksik belli ki ama bize güvenli bir yuva ve sıcak yemekler sağlıyor. Hakkını vermek lazım.”

Gülümseyip kahvaltısına geri döndüğünde Nori ve Hud atışmaya devam ediyorlardı.

“Gerçekten yeğenin mi değil mi söylesene be adam!” diye çıkıştı Nori bir anda.

Fawn hafifçe gülümseyerek başını kaldırdı. “Orman Muhafızlarının hepsi bir ailedir. Hud’la kan bağımız yok ama aile gibi hissetmemiz için buna ihtiyacımız da yok.”

Başımı hafifçe yana yatırdım. “Sahiden Fawn,” dedim sakince. “Senin ne yaşadığın yeri biliyoruz ne de gerçek ailene ne olduğunu. Biraz bahsetmek ister misin?” Fawn’dan duyacağım cevapları çok merak etsem de ona karşı duyduğum saygı fazla istekli davranmamı engelliyordu. Onu himayem altında çalışan bir muhafız gibi değil, dengimiz olarak görüyordum. Bu yüzden de kelimelerimi özenle seçmek benim için önemliydi.

“Bu bir sır,” diye cevap verdi Fawn.

Kairon hızla atıldı. “Orman Muhafızları kişisel bilgilerini asla ama asla paylaşmaz.”

“Şuna bakın, birileri iki günde Orman Muhafızı uzmanı olmuş. Bir ay öncesine kadar varlıklarından haberdar bile değildin,” dedim, Kairon’a göz ucuyla bir bakış atarak.

Kairon omuzlarını silkip Fawn’a döndü. “Artık her şeyi öğrenmek istiyorum.”

Zaiden gözlerini kısıp bir Fawn’a, bir Kairon’a baktı.

Ben yokken bu ikisinin arasında bir şeyler mi oldu?

Zaiden’a yaklaştım. “Bir şey yaşandı mı bilmiyorum ama Kairon, Fawn’a abayı yakmış durumda.”

Belli oluyor.

Hafifçe gülümsediğimizde Kairon deftere bakıp gözlerini kısıtı. “Bir dakika ne yazdın?” diye sordu. “Bizim hakkımızda konuşuyorsunuz, değil mi?”

“Hiç alakası yok,” diyerek defterin sayfasını çevirdim hemencecik. Zaiden da başıyla beni onayladı.

Kairon, ihanete uğramış bir ifadeyle başını iki yana salladı. “İyileşeli bir gün olmadı ve yine eskiye döndük. Yine siz ikiniz, beni dışlıyorsunuz.”

“Tanıştığınızda da mı böyleydiler?” diye sordu Nori merakla.

Kairon başıyla onayladı. “Bana güvenmiyorlardı. Ulan ikinizin de hayatını kurtardım! Daha ne yapmam gerekiyor?”

“Hadi ya,” diye sıkıntılı bir ses duyuldu Nori’den. “Hayat kurtarmak bile değersizleşmiş artık.”

Kaşlarını çattım. “Sen hiç konuşma,” dedim. “Ne yaptığın hâlâ aklımda. Kairon’un konumuna ulaşmak için kırk fırın ekmek yemen gerekiyor.”

Başıyla onayladı Nori sakince. Fawn ve Kairon’la aynı seviyede olmadığını farkındaydı. İsyancılarla aramızda seçim yapamadığı andan beri söylediklerine dikkat ediyordu. Temkinli ilerliyor olmasından hoşnuttum. Hatalar yaptığını, güvenimizi kazanmak için çaba göstermesi gerektiğini unutmamalıydı. Artık daha kalabalık bir gruptuk ve yeri geldiğinde şakalaşsak da kontrolün kimde olduğu hatırlatılmalıydı.

“Ne?” diye sordu Hud yumruğunu masaya vurarak. Masanın üzerindeki tüm tabaklar oldukları yerde titredi. “Ben daha nereden ekmek bulup getireceğim? Kendi fırınım yok ya?” Yüzünü buruşturup alınmış gibi öteki tarafa döndü.

“Yok,” diye atıldım hemen. “Demek istediğimiz o değildi. Lafın gelişi sadece.”

Gözlerini kıstı. “Bekçi reisi mi?”

“Lafın gelişi,” diye tekrarladı Nori, Hud’a dudaklarını göstere göstere.

Hud, “Akıl işi demek,” diye düşünceli bir tavırla kafasını kaşdı.

“İyice kafası karıştı,” diyerek şakağımı ovuşturdum.

Hud bu sefer, “Kapıyı mı açayım?” diye sorunca Fawn, olaya el attı.

Hud’ın ona dönmesi için elini hafifçe havada sallayarak ilgisi- ni çekti. Ardından çatalını bıçağını bırakıp parmaklarıyla havada işaretler çizmeye başladı. Hızla hareket eden parmaklarını izledikçe Hud’ın ifadesi aydınlandı. “Anladım,” dedi, en sonunda rahatlamış bir ses tonuyla. “Kusura bakmayın çocuklar, iki kulak da kesikken zor oluyor!”

Herkes başıyla onaylayarak Hud’ın içini rahatlatmaya çalıştı. Ancak benim aklıma başka bir şey takılmıştı. “O ellerinle yaptığın şey neydi?” diye sordum kaşlarını çatarak.

“Orman dili,” diye yanıtladı Fawn. “Orman Muhafızları olarak sessizce ilerlememiz gerektiğinden haberleşmek için böyle bir yöntemimiz var. Alfabe ve en sık kullanılan kelimeleri yalnızca parmaklarımızı kullanarak konuşabiliyoruz. Böylece hiç ses çıkarmadan karşımızdaki kişi tehlikenin geldiğini de anlayabiliyor, karnımızın acıktığını da.”

“Öğrenmesi kolay mı?” diye sordum heyecanla.

Fawn dudaklarını büzdü. Şöyle bir düşündükten sonra başıyla onayladı. “Oldukça kolay. Ben beş yaşında ustalaşmıştım.”

Elimi heyecanla Zaiden’in elinin üzerine attım. Onun da gözleri büyümüştü. Heyecanı yüzünden okunuyordu. Kairon, Nori ve Hud şaşkınca bize bakarken heyecanla Zaiden’in eline birkaç kez vurdum. Bu sırada Fawn’a bakmaya devam ediyordum. “Bize öğretebilir misin?”

“Elbette,” dedi Fawn kayıtsızca.

O sırada Kairon kafası yeni yerine gelmiş gibi ayağa fırladı. “Zaiden için!” diye bağırdı heyecanla. “Orman dili öğrenirsek ne deftere ihtiyaç kalır ne kaleme!”

“Aynen öyle,” dedim ve Zaiden’a baktım. “En azından Ocreya’ya gidip saraya sızana kadar işimizi görür.”

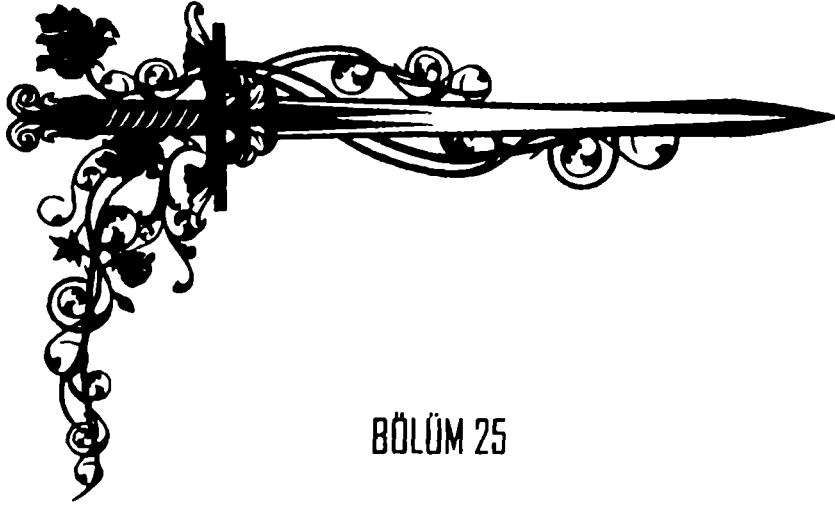
Zaiden memnuniyetle başını salladı ama gözlerinde bir bakış vardı. Tam olarak ne anlama geldiğini çözemiyordum. Yeniden konuşabileceğine inanmıyor olabilir miydi? Ocreya’ya ulaşip Euria Vaseva’nın şifacısını kaçırırsak bile iyileşemeyeceğini mi düşünüyordu?

“Ben hâlâ Ocreya sınırlarını geçsek bile saraya nasıl girebileceğimizi anlamış değilim,” dedi Nori, bir elmaya bıçağını saplarken. “Tüm diyardaki en iyi korunan saray Euria’nın sarayı olmalı. Kraliçenin kendi ordusu, yetenekli insanları, şifacısı var.”

“Aslında,” dedim derin bir nefes vererek. “Ben çoktan bir plan yaptım.”

“Nasıl bir plan?” diye sordu Kairon merakla.

“Euria’nın kendi ekibinden yardım isteyeceğiz.”

BÖLÜM 25

DEĞİŞKEN ÖNDER

Samimi, küçük kahvaltımız bir anda savaş alanına dönmüştü. Fawn dev ve yuvarlak masanın bir ucunda dizlerini kendine çekmiş sessizce diğerlerini dinlerken Kairon, Nori ve Zaiden söyleniyordu. Evet, Zaiden saniyeler içinde iki defter sayfası harcamıştı. Sanırım planımı pek mantıklı bulmamışlardı.

Kusursuz bir plan mıydı? Katiyen hayır. Peki ben planımın arkasında mıydım? Kesinlikle evet. Çünkü en mantıklı çözüm buydu.

Onlara güvenemeyiz.

Gözlerim Zaiden'in son yazdığı cümlenin üzerinde şöyle bir dolaştı. "Güvenmek zorunda değiliz. Anlaşma şartlarını karşılamaları yeterli."

Başımıza gelen bunca şeyden sonra hâlâ düşmanlarımızla anlaşma yapabileceğimizi mi düşünüyorsun?

"Bak," dedim, biraz önce planımı anlatırken söylediklerimi tekrar ederek. "Delhin ve Dane'i, Ocreya yolculuğumuz sırasında da gördük. İkizler haydut olabilirler. İşlerinde fazlasıyla başarılı olabilirler. Ama hizmet etmeyi seçtikleri kişi artık aynı kişi değil. Miath'da, savaş sırasında Dane'in ne kadar aptalca şeyler söylediğini hatırlamıyor musun?"

Miath Krallığı'ndan kaçışımızda bunları düşünecek pek vaktim olmamıştı. Krallığın yıkılışının getirdiği dehşetle bir süre doğru düzgün düşünememiştim bile. Yaşananlar nefes almayı unutturacak kadar trajikti. Ancak sonrasında, olanları gözden geçirme fırsatım

olmuştu. Şüpheli gördüğüm her şeyi zihnimden geçirmiş, olasılıkları tartmış ve bir sonuca varmıştım.

Tam bir gerzek gibiydi.

“Çok konuşan bir gerzek. İşinde iyi olan tecrübeli biri asla o kadar detaylı konuşmazdı. Sarayı üstümüze yıkacaklarını söylediğinde ekibini değil, bizi uyarıyordu. Bize tünellerden bahseden de oydu. Böbürlenir gibi davranırken aslında bize bir çıkış yolu sunuyordu ve Ethel’a çaktırmadan ancak böyle başarabilirdi bunu.”

Zaiden kısa bir süre duraksayıp masada oluşan sessizliği dinledi.

Dane ve Delhin’in bizim tarafımızda olduğunu söylüyorsun, öyle mi?

Başımınla onayladım.

Ama Ethel değil?

Başımı iki yana salladım. “Ethel hâlâ Euria’ya hizmet ediyor. O iriyarı sevgilisi de aynı şekilde. Ancak Dane ve Delhin bizim tarafımızda. Eğer yardım istersek, bir şekilde onlara ulaşabilirsek destek çıkacaklarına şüphem yok. O zindanlarda nedense doğruyu söylediklerini hissetmiştim. Dane konuşurken tamamen dürüst davranıyor gibiydi. İçgüdülerim bu yönde.”

Bu çok uzak bir ihtimal, Siyah Kuğu.

“Daha iyi bir fikrin var mı? Koca bir orduya savaş açmak yerine görevi içeriden halledeceğiz işte.”

“Benim oyum Saige’den yana,” diye söze girdi Nori bir anda. “Almamız gereken iki kişi var, bunun için işbirliği yapmak, içeri sızmaya çalışmaktan ya da kaba kuvvet uygulamaktan çok daha mantıklı.”

Zaiden, ona ölümcül bir bakış attı. Nori, bu görevi düşünürken abisinin güvenliğine öncelik veriyordu. İşin sonunda kimin ölüp kimin kalacağından ziyade abisine kavuşup kavuşamayacağını düşünerek plan yapıyordu. Onu suçlayamazdım çünkü yerinde olsam benim de yapacağım şey tam olarak bu olurdu. Önce sevdiğim insanı kurtarmaya odaklanırdım, müttefiklerimi korumaya değil.

Kairon derin bir iç çekti. “Bahsettiğiniz kişileri tanımıyorum. Ama sanırım ben de Saige’in tarafındayım.”

Zaiden neredeyse defterini Kairon’un kafasına fırlatacaktı.

“Hey,” diyerek ellerini kaldırdı Kairon. “Üzgünüm ama hem seni iyileştirmenin hem şifacı kaçırmanın hem de Nori’nin abisine ulaşmanın tek yolu bu. Bizim bir ordumuz yok. Hatırladığım kadarıyla suikastçı gibi de hareket edemiyorduk. Haksız mıyım? Üstelik daha en başından beri kararları Saige’in verdiği söyleyen sen değil miydin?”

Öfkeli bir nefes veren Zaiden gözlerini devirerek bana döndü. Bizzat kendi kurallarına yenilmişti. Omuzlarımı silkip zaferle sırtıttım. “Sen söyledin, ben değil,” dedim, onu daha da kışkırtarak.

Diyelim ki planın işe yarayacağına karar verdik. Dane ve Delhin ile nasıl iletişime geçeceğiz?

“Bunun için elimizde harika bir koz var.” Kollarımı göğsümde bağlayarak başımla Kairon’u işaret ettim. Kairon gözlerini kırpıştırıp şaşkınlıkla önce bana, sonra Zaiden’a baktı.

Görevin en önemli kısmını Kairon’a mı emanet edeceksin?

Başımla onayladım. “Seni kurtarıırken kendini kanıtladığını düşünüyorum. Katılmıyor musun?”

Sanırım öyle.

“O zaman Kairon’u, Euria’nın yakın çalışanlarından biri gibi gösteririz. Ethel’in görünümüne bürünebilir. Beni esir almış gibi yaparak Dane ve Delhin’le konuşması gerektiğini söyler. Hem kıymetli bir tutsağı olduğu için dikkate alırlar hem de Ethel olduğu için rahatça hareket ederler. Ben de bunu fırsat bilerek uzlaşmaya çalışırım.”

Fazla riskli.

“İkiniz de kellenizi kaybedeceksiniz,” dedi Nori.

Kaşlarımı çattım. “Az önce benim tarafımda olduğunu söylemedin mi?”

“Başarılı olma şansınız düşük,” diye ekledi Fawn.

Yol yakınken farklı bir plan yapalım.

“Ben kafamın vücudumda kalmasını istiyorum,” dedi Kairon.

Fawn başını iki yana salladı. “Keşke Ocreya daha çok bitkileri olan bir şehir olsaydı.”

“Hem Euria’nın en iyi şifacısını hem de en yakın korumasını nasıl kaçıracaksınız?” diye sordu Nori.

Seni böyle bir tehlikeye atamam.

Her kafadan bir ses çıkıyordu ve başım patlayacak gibi hissediyordum. “Eğer Dane ve Delhin’le anlaşırsak, bizi kolayca saraya sokabilirler. Kılık değiştirip birer muhafız gibi davranırız. Geceleri ne şifacısı ne de koruması Euria’nın yanındadır. Onlarla yatıp kalkıyor olamaz ya?”

Soru sorar gibi dönüp Nori’ye baktım. İsyancı kampında abisinin, Euria’dan nasıl bir muamele gördüğünü bildiğini umut ediyordum. Nori dudaklarını büzdü. “Abime orada nasıl davrandıkları hakkında hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim şey onu kurtarmaya gittiğinizde yanınızda olmam gerektiği. Abim, benim güvende olduğumu kendi gözleriyle görmediği sürece asla çıkmaz o saraydan.”

Yedi kişi girip dokuz kişi çıkacağız ve kimsenin rubu duymayacak mı? Kendi ölüm fermanımızı imzalıyoruz.

“Yedi kişi değil. Beş kişi gireceğiz,” diye açıkladım. “Fawn ve sen bizi güvenli bir yerde bekleyeceksiniz.”

Zaiden’in gözleri öfkeden fal taşı gibi açıldı.

Seni diyardaki en güçlü ve en tehlikeli insanın sarayına tek göndereceğimi mi sanıyorsun?

“Seni olanlardan sonra yeniden tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?”

Saige.

“Zaiden.”

Saige!

Bu kez adımın altı çiziliydi ve görünüşe göre bunu yaparken kalemi epey bastırmıştı. İsmimin yazılışına bakarken kâğıdın nasıl olup da delinmediğini düşündüm.

“Beni tanıyorsun, Zaiden,” dedim sesimi yumuşatarak. “Aklıma koyduysam yaparım.”

Ne yazık ki.

“O halde kabul ediyor musun?”

Başını şiddetle iki yana salladı.

“Ama ayak uyduracaksın?”

Bu plan saçmalıktan ibaret.

“Dünyanın en iyi planı olduğunu iddia etmedim zaten.”

Sen ve inadin birimizi öldürtecek.

“Bu sefer değil. Bu görev başarılı olacak.”

Başını onaylamadığını belirtircesine iki yana salladıktan sonra kalemini defterin yanına bırakıp bıkkın bir nefes verdi. Arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde hareketsiz durarak parmaklarını siyah bukleleri arasında gezdirdi.

“İkna oldu mu?” diye sordu Kairon. Gözleriyle defteri işaret etti. Defter bana dönük olduğu için okuyamıyorlardı elbette.

“Aynı fikirde değiliz ama uyum sağlayacak,” dedim ve sevimli bir gülümsemeye Zaiden’a döndüm. Gözlerini devirip derin bir iç çekti.

“Kimbilir belki de biz Ocreya’ya varana kadar Euria iyice kafayı yer, tüm diyara hükmetme fikrinden vazgeçer,” dedi Fawn kayıtsızca. Bu düşünceye gülmemek için zor durdum. Irithel ile Euria’yı, İmparatorluk Sarayı’nda ateşkes sağlarken hayal etmek çok zordu. Tabii ki savaş olmadan, Euria’nın kendi kararıyla durmasını tercih ederdim ama artık bunun için çok geçti. Kontrol altında tutamayacağı kadar gücü çok kısa sürede elde etmişti. Doğru kararlar vermesi imkânsıza yakındı.

Bunu düşünürken Irithel ile Euria’nın aslında ne kadar benzediğini fark ettim. İkisi de intikam arzusuyla çıkmışlardı yollarına. İkisi de amaçlarına ulaşabilmek uğrunda kendilerini eğitmiş, yıllarca çabalamışlardı. İkisi de sevdiklerinin ihanetine uğramış, en yakınlarını kaybetmişlerdi. Irithel sıradan, halktan biri olarak büyümüşken tahta geçmişti, Euria ise ablasının ölümü yüzünden tahta geçmeye zorlanmıştı. İki hükümdarın da hükmü kısa sürede, aceleyle başlamıştı. Ancak Irithel hem Drystan’ın hem kardeşinin hem annesinin hem de bizim desteğimizle gücünü kullanmayı öğrenmişti. Otorite kurmuş, adaletli ve doğru kararlar vermeyi başarmıştı. Öte yandan Euria’nın kimsesi yoktu. Euria’nın başındaki yalnız ve karanlık bir taçtı.

Bence sadece kılıçlarımızı kuşanıp ön kapıyı kullanalım.

“Zaiden,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Neden işler her karmaşılaştığında çözümünü illa birilerini öldürmekte buluyorsun?”

Daha pratik.

“İşbirliği yapmak daha güvenli.”

Yokluğumda eğlenmeyi unutmuşsun, Siyah Kuğu.

Boğazıma bir yumru oturdu. “Sen de sevdiğin insanı o şekilde görsen eğlenmeyi unutturdun, Zaiden.”

Masaya bir ölüm sessizliği çöktü. Zaiden artık daha iyi hissettiği için minnettardım ama yaşadıklarını hafife alması hoşuma gitmiyordu. Tüm yaşananlardan sonra onu güvende tutmaya çalıştığımı anlamalıydı. Gözümün önünden bir an ayırsam, başına yine kötü bir şey gelecekmiş gibi hissediyordum. İsyancı kampına düşmemiz de, kendini benim güvenliğim için sorumlu tutması da benim suçumdur. Tekrar tehlikeye düşme ihtimalini göze alamazdım. En azından konuşma yeteneğini geri kazanana kadar, sağlığına tamamen kavuşana kadar sistemimiz böyle olmalıydı. Bizim ekibimizin kılıcı bendim ama Zaiden’in kalkan olma görevini de bir süre üstlenmeliydim.

Uzanıp elimi yakaladığında uzun süredir sessiz kaldığımı fark etmemiştim bile. Kendi düşüncelerimin fırtınasından tutup çıkardı beni. Elimi nazikçe iki avcunun arasına alıp orada tuttu.

“Biz çıkalım mı?” diye sordu Kairon sırtarak.

Zaiden derin bir nefes alıp sol eliyle benim elimi tutmaya devam ederken sağ eliyle deri kaplı defterini yakaladı ve hızla Kairon’a fırlattı. Defter Kairon’un omzuna çarpıp kucığına düştü.

Zaiden yeniden bana dönüp gözlerimin içine baktı. Başıyla onayladı. Söylemek istediği şeyi anlamak için ne deftere ne de kaleme ihtiyacım vardı. *Sana güveniyorum. Planın hoşuma gitmese de arkandayım.*

“Ne zaman yola çıkacağız?” diye sordu Nori.

Kafamda ufak bir hesaplama yaptım. “Bu gece orman dilini öğrenmemiz için yeterli olur mu? Tek gecede hepimize öğretebilir misin?” diye sordum Fawn’a.

Yeşil saçlarıyla oynamaya devam ederken başıyla onayladı. “En azından temelleri öğretebilirim ama sizin de çaba göstermeniz gerekecek.”

“Peki bizi Ocreya’ya götürmen ne kadar sürer?”

Gözlerini kıstı. “Ocroya’nın içinde yeşillik bir alana çınarlanmamız çok zor. Arada bağ olması gerekiyor,” diye yanıtladı.

“Krallığın Nothersea sınırı harabelerle ve yeşillikle dolu. Şehre en yakın bitki örtüsü orada.”

“Yoğun bir bitki örtüsü mü?” diye sordu emin olmak istercesine.

Yoğunluktan kastını kafamda aşağı yukarı tarttıktan sonra onayladım. “Yeteri kadar yoğun.”

“Beş kişiyi o kadar uzağa çınarlamak zor olacak. Bir süre ormanda yürümemiz gerekebilir,” diye mırıldandı düşünceli düşünceli.

“Birkaç gün mü?” diye sordum endişeyle.

Fawn başını kaldırıp hafifçe gülümsedi. “Bir gün bile sürmez. Buradan isyancı kampına yürüdüğümüz mesafenin dört, belki beş katı kadar yürüsek yeter. Bu sırada bahsettiğiniz alanı hissetme ve güvenli olup olmadığını kontrol etme şansım olur.”

Gücünün nasıl işlediğini hâlâ tam olarak anlayamasam da rahat bir nefes verdim. Kısa süre içinde Ocroya’da olabilecektik. Fawn’a başımı sallayarak teşekkür ettim. Onsuz her şey çok daha zor olacağı için bizimle beraber olduğuna seviniyordum. Kesinlikle güvenilir ve yetenekli bir müttefikti.

“Al işte!” diye bağırdı Kairon birden. Elindeki defteri karıştırdığını fark etmemiştik bile. Zaiden’in, Fawn ve Kairon hakkında konuştuğu sayfayı açmış, parmağını sertçe üzerine vuruyordu. “Biliyordum! Bizim,” dediği anda hemen boğazını temizleyip kendini düzeltti. “Benim hakkımda konuşmuşsunuz!”

“Ne yazmışlar?” diye sordu Fawn, manalı manalı gülümseyerek.

Kairon bir anda panikleyip defteri kapattı ve yeniden masanın üzerinden bana fırlattı. “Hiçbir şey!”

Defteri havada yakalayıp Zaiden’in önüne bıraktım. Fawn ne alınmış görünüyordu ne de meraklı. Sanki çoktan Kairon’un neden bahsettiğini biliyordu. Yeniden upuzun sarmaşıkları andıran saçlarıyla oynamaya başladığında Kairon, bana bir bakış atarak derin bir nefes verdi.

“Bu arada,” dedi Kairon, daha ciddi bir ses tonuyla. “Euria Vaseva tüm diyara hükmetme konusunda kendini o kadar

kaybetmiş ki gerçekten yönetmesi gereken krallığı, daha doğrusu artık krallıkları olduğunu unutuyor. Toplanmayan vergiler almış başını gitmiş. O kadar suç işleniyor ki mahkemelerin bu kadar suçluya ceza verecek vakti yok. Sayıları yetersiz. Euria Vaseva, kendisine getirilmelerini istemiyor çünkü o yalnızca fethetme konusıyla ilgileniyor. Ona karşı isyan etmeye çalışan herkese teker teker diz çöktürülüyor ya da öldürülüyorlar. Savaştan kaçmak isteyen insanlar ve Kızıl Ordu'nun kalabalığı yüzünden krallık çevresinde çiftçi kalmamış. Tüm tarlalar boş kaldığı için ekin üretilmiyor. Haydutların, hırsızların sayısı artarken sivil halk gittikçe Euria'nın eline bakar hale gelmiş. Tüm doğuya, yalnızca imparatorluğun bizzat durdurabileceği bir kaos yayılmış durumda. İşin iyi yanı, karmaşa sayesinde şehre sızmamız kolay olacak. Zaten birçok krallıktan çeşit çeşit insan geldiği için herkesin dış görünüşü birbirine karışmış durumda. Her tipten insan var. Halk, farklı dış görünüşlerdeki insanlarla karşılaşmaya alışmış olmalı.”

Nori, ben ve Zaiden şaşkınlıkla Kairon'a bakıyorduk.

“Sen bu kadar şeyi nereden biliyorsun?” diye sordu Nori şaşkınlıkla. “Ben bile koskoca isyancı kampında bunların konuşulduğunu duymadım.”

Kairon memnuniyetle sıırttı. “Benim aslında bir gezgin olduğumu unutuyorsunuz. İnsanlar, gezginlere her şeyi anlatır. Üstelik bu şekil değiştirebilen, onlardan biri gibi gözükebilen bir gezginse.”

Zaiden'in dudaklarının hafifçe kıvrıldığını fark ettim.

İyi iş.

Bu iki kelimeyi görmek bile Kairon'u o kadar mutlu etmişti ki yüzünde güller açıyordu.

“Kızıl Ordu, Miath'ı düşürdüğüne göre uzun süre geri dönemez. Krallığı organize etmek, Ocroya'dan yeni emirleri almak ve gelişmeleri bildirmek aylar sürer. En azından biz Ocroya'ya gittiğimizde başka bir krallığa yeni bir saldırı yapılmayacağından emin olabiliriz,” diyerek sesli bir şekilde düşündüm.

“Hangi krallıklar Euria'nın elinde şu an?” diye sordu Fawn, başını kaldırmadan.

“Ocreya haricinde Nothersea, Krazir ve Quarith. Miath da son düşen krallık,” diyerek onu bilgilendirdim.

Beş krallık. Dağlardan akan soğuk derelerle birlikte gelen ordunun gazabı nehirlerden akan serin suyla taşınmış ve bu krallıkların gazabı olmuştu. Krallara ve kraliçelere ne olduğunu bilmiyorduk bile. Esir mi alınmışlardı? Öldürülmüşler miydi? Euria bir zamanlar ablasının yakın arkadaşı olan Zurin Irie’yi idam etmiş olabilir miydi? Eira Vaseva’nın, ona kraliyet okulunda yaşananların ne kadarını anlattığını bilmiyordum. Pek fazla bilgi vermediğini tahmin edebildim çünkü Euria Vaseva için düzenlenen baloda bizi gördüğünde hiç de tanıdıkımız gibi davranmamıştı. Ablasının bir zamanlar sevmiş gibi yaptığı ve onu kandırarak kalbine bir hançer savurduğu insanı karşısında görse, en azından küçük de olsa bir tepki verirdi. O halde aslında sandığımızdan çok daha azını biliyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Kraliyet Okulu’ndaki katliam senesinde olan bitenler, sanki sessiz bir anlaşma yapmışız gibi, Irithel ve Drystan tahta geçtikten sonra neredeyse hiç konuşulmamıştı. O dört duvar arasında yaşananlar, o dört duvar arasında kalmıştı. Hoş, detay verilmemesi Asano ailesi için işleri zorlaştırsa da belki de geçmişi geçmişte bırakmak en iyisiydi. İnsanlar bazı soyluların ne kadar kalpsiz ve acımasız olduğunu görmüştü ve bu yeterliydi.

Öte yandan, Cyra Lovell ve Helia Asano’nun ne kadar cesur ve güçlü olduğunu savunan bir kesim de vardı. Onları, tüm arkadaşlarına ihanet edecek kadar zeki ve güç düşkününü olarak görmüşlerdi. Onlara göre bu iki vâris halklarını o kadar umursuyordu ki, kendilerini ve hissettiklerini bir kenara bırakıp hükmetmek için her şeyi göze alabilecek hale gelmişlerdi.

Tabii Helia Asano’nun aptallığının sonucu gerçekleşen infazının ve Cyra Lovell’in altı yıllık esaretinin sonucunda bu insanların sayısı zaman geçtikçe azalmıştı. Bir süreliğine verilen ceza Cyra’nın davasını güçlendirse de zamanla karşılık bulamamış, unutulmuştu. Artık kimse onların isimlerini anmıyordu. En azından şimdiye kadar. Cyra Lovell’in, Euria Vaseva’nın tarafına geçtiği çok yakında duyulacaktı. Zamanında yetişip Cyra’yı geri almamızın imkânı yoktu. Bu

birlikteliğin getirdiği sarsıcı söylentiler ve dedikodular da kısa sürede tüm diyara yayılırdı. Bundan sonra insanların olanlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum doğrusu. Euria'dan, Cyra ile müttefik olduğu için nefret ederler miydi? Yoksa tam tersine Cyra'dan, Euria ile müttefik olduğu için desteğini geri çekenler olur muydu? İkilinin arasında bir seçim yapacak olsalar hangisini tercih ederlerdi? Taht için tüm arkadaşlarını teker teker doğramaya bizzat gönüllü olan ve bu yolda kendi kız kardeşini öldürtmeye çalışan Cyra Lovell'ı mı? İntikam yolunda tüm sevdiklerini kaybettiği için merhametini kaybeden ve krallıkları elde etmek uğruna halkın güvenliğini hiçe sayan Euria Vaseva'yı mı? Kim daha kötüydü?

“Krallıklar Euria Vaseva'nın tüm diyarı katletmesini seyrediyor ve hiçbir şey yapmıyor,” diye sesli bir şekilde düşündü Nori. “Beş krallık ondaysa diğerleri de imparatorlukta. Beş krallığa karşılık on dokuz krallığımız var ama yine de Euria'ya zaman tanınıyor. Daha fazla insan öldürebilmesi, daha fazla toprak alabilmesi için altın tepside sunuyoruz resmen diyarı.”

Başımı iki yana salladım. “Bu iş sandığın kadar basit değil. On dokuz krallık imparatorluğa bağlı olsa da yine de kendi kararlarını verme hakları var. Savaşa katılıp katılmamaları onların tercihi ve ne Irithel ne de Drystan krallıkları zorla savaşa sürükler. İkisi de savaş çıkmasını istemiyor zaten. Kimse istemiyor. Bizim görevimizin önemi tam olarak burada devreye giriyor.”

“Siz nasıl savaş yapılmadan Euria'nın durmasını sağlayacaksınız ki?” diye sordu Nori. Tavrında aşağılamadan çok merak vardı. Sahiden planların nasıl ilerleyeceğini sorguluyordu.

Tereddütle Zaiden'a döndüm. Nori, Fawn ve Kairon artık ekibin bir parçası olsa da ne kadar detay vermemiz gerektiğinden emin değildim. Onlara güvenebilir miydik?

Zaiden başıyla onayladı.

Anlat. En kötü ne yapabilir ki? Euria'nın tahmin edemeyeceği hiçbir şeyin peşinde değiliz.

“Sana tüm detayları veremem ama şu şekilde açıklayabilirim,” dedim yavaş yavaş konuşarak. Kelimelerimi dikkatli seçmeye

çalışıyordum. “Acıların Hükümdarı ünlü kâhin tarafından öngörül-müştü. Aynı şekilde altı sene önce tüm diyarın uçurumun kenarın-dan yuvarlanacağı da aynı kâhin tarafından söylendi. Acıların Hü-kümdarı’nı yenebilecek, onu durdurabilecek tek kişinin Diyarların Yazarı olduğunu da öngördü kâhin. Savaş olmadan, sayamayacağı-mız kadar çok masumun canı feda edilmeden Euria’yı durdurmanın yolu bu.”

“Diyarların Yazarı’nı bulmak,” diye sesli düşündü Nori. “Ama ona ulaşabilmek için önce kâhini bulmanız gerekiyordu. Bu yüzden altı senedir görevdesiniz.”

Başımınla onayladım. “Aynen öyle.”

“Bana sorarsanız, ben planının işe yarayacağını düşünüyorum. En azından denemeye değer. Eğer başarısız olursak da Euria hepimizi toprağa gömer.”

“Bakın,” dedi Kairon iç çekerek. “Tekrar söylüyorum. Başımın yerinden memnunum ve onu kaybetmeye hiç niyetim yok.”

Zaiden gülümsedi.

Kaybetmeyeceksin.

Defteri kaldırıp Kairon’a gösterdiğinde Kairon’un beyaz kaşları çatıldı. “Nasıl bu kadar emin olabilirsin?”

Çünkü planı yapan kişi, Siyah Kuğu. O, her zaman bir yolunu bulur.

“Eğer planın bir parçası olmak istemiyorsanız seçim sizin,” dedim kendimden emin bir sesle.

Kairon ve Nori birbirlerine baktıktan sonra bana döndüler. Hiçbir şey söylemeseler de bakışları yetiyordu.

“Fawn?” diye sordum ondan da bir onay almayı bekleyerek.

“Ben can almam. İncancıma göre her canlı kıymetlidir. Onları korurum ve bu yolda sizi korumaktan şeref duyarım,” dedi sakince.

İç geçirdim. Heyecan ve gerginlikle dolup taşıyordu vücudum. “O halde ne olur ne olmaz imparatorluğa gönderilecek bir mektup hazırlayalım. Bu kadar şey öğrendikten ve yaşadıkten sonra gidip de kelleimizi kaptırırsak öldüğümüzle kalmak istemiyorum. Üzerimize düşeni yaparak edindiğimiz bilgileri göndermeliyiz. Hud bu

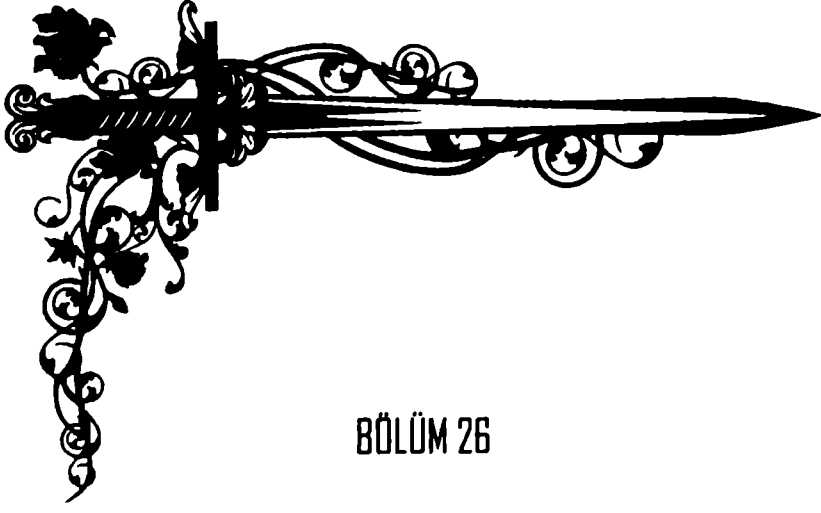
mektubu koruyup biz ayrıldıktan sonra imparatorluğa götürebilir mi? Emekli bir Orman Muhafızı da olsa hâlâ imparatorluğa hizmet ediyor olmalı.”

Hud, isminin geçtiğini duymuş olmalı ki aniden başını kaldırdı. “Ne? Zımparalı dostluk mu?”

İmparatorluk kelimesini bile anlayamıyorsa tüm bu konuşmalardan ne çıkardığını merak ediyordum doğrusu. Fawn derin bir iç çekti. Kendisinin aracılık yapması gerektiğini anlamış olmalıydı. Saçlarını bırakıp Hud’a döndü ve anlatmaya koyuldu. Bu sırada da Zaiden’in mektubu yazmaya başladığını gördüm. Sadece dördümünün bildiği şifreli dili kullanıyordu. Ardından duraksayıp bana baktı.

Her şeyi mi yazayım?

Başımınla onayladım. “Her şeyi.”

BÖLÜM 26

SONSUZLUĞUN KIYISI

Güneş, Hud Toprakkulak'ın sedir kokulu banyosunun penceresinden içeri süzülüyor, ellerimdeki su damlacıklarına ışıltılar düşürüyordu. Arka bahçeye hafif bir rüzgâr hükmedince masayı toplamış, kulübeye geri dönmüştük. Hud, tüm pencereleri açık tutmayı tercih ettiği için kuş sesleri her yerden duyuluyordu. Bazı pencereler o kadar uzun zamandır kapatılmamıştı ki duvarlarda gezinen sarmaşıklar bu pencerelerden içeri akmış, kulübenin içini kuşatmaya başlamıştı. Bazı yerlerde örümcekler ağ örmüş, bu evi yuva olarak gören diğer böcekleri avlıyorlardı. Hud ise bunların hiçbirinden rahatsız olmuyormuş gibi görünmüyordu. Emekli bir Orman Muhafızı olarak ormanı ve ev sahipliği yaptığı çeşit çeşit canlıyı sahiden seviyordu anlaşılan.

Kairon, Fawn ve Nori kahvaltının toparlanmasına yardımcı olurken Hud bize sıcak su hazırladı. Zaiden'in yaralarını bir tur daha temizlemem ve sarmam gerekiyordu. Ne kadar çok merhem emmesini sağlarsam yaraları o kadar çabuk iyileşecekti. Böylece Zaiden hiçbir savaştının yapamayacağı kadar hızla toparlanacaktı. Zaten birçok insana göre güçlü bir bünyesi, dayanıklı bir vücudu vardı. Bu yüzden nazlansa da onu kolundan yakalayıp çeke çeke banyoya sürükledim. Sarımsı ahşap yüzeyde şekil değiştiren gölgem Zaiden'in üzerine düşerken bakışlarını yakaladım. *Bir an önce bitsin gitsin*, der gibi değil de uzun uzun onunla ilgilenmemi ister gibi bakıyordu.

Gözlerinin ardında duymayı çok özlediğim kahkahasını anımsatan bir parıltı vardı. İçtiğimiz biraların tadını, bana yakınlaştığında

aldığım kokuyu hissettim. Başka bir yerde olsak Zaiden iğneleyici bir laf söyler, yaralarını sararken sert ve erkeksi görünmek için kendini kasardı. Muhtemelen komik olmayan bir espri yaptıktan sonra kendi şakasına gülerdi.

Tüm yaralarını bir güzel yıkayıp iyice uzayan sakalını tıraş etmeye koyuldum. Sert kıllarını alırken derisini kesmemek için daha dikkatli olmam gerekiyordu. Bu yüzden ona iyice yaklaştım. Oturduğu ahşap sandalyeye doğru eğildiğimde Zaiden, bir anda ellerini bacaklarımın arkasına yerleştirip kendisine doğru çekti beni. Yüzünün yarısı köpüklü olmasına rağmen çarpık gülüşünü saklamayı beceremiyordu.

Beni çekmesinin ardından bacağına üzerine hafifçe vurdu. Oturmamı işaret ediyordu. İki bacağına sol tarafına geçtikten sonra canını yakmamak için yavaş yavaş ağırlığımı bırakırken Zaiden bıkkın bir nefes verdi ve sertçe tüm bedenimi kucağına bırakmamı sağladı. *O kadar da narin değilim,* diyordu bakışları. *Böyle devam edebilirsin.*

Jileti keskin çene hatlarında usul usul gezdirirken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. “Seninle yakından ilgilenmem hoşuna gidiyor sanırım,” dedim, göz teması kurmadan işimi yapmaya devam ederek.

Hafifçe başını salladı.

“Hareket etme,” diye çıktım anında. Yüzünde yeni bir kesik daha açmak istemiyordum. “Cazibenin kaderi ellerimin ucunda. En ufak hareketinde flört yeteneklerine büyük bir darbe indirebilirim.”

Onu güldürmek için yaptığım bu küçük şaka bir anda içimi sızlattı. Kendimi yeniden endişe içinde buldum. O kadar yakınımdaydı ve onu öyle çok istiyordum ki... Kendimi tamamen ona bırakmak, onu ne kadar özlediğimi söylemek, onun için ne kadar endişelendiğimi itiraf etmek istiyordum. Duygularım artık ne kalbime ne de zihnime sığıyordu. Ama içimdeki endişe sanki onu ne kadar seversem ona o kadar zarar vereceğimi fısıldıyordu. Gözlerine bakarken o ne kadar tanıdıksa kendi yansımam bir o kadar yabancı geliyordu. Zaiden’i koruyamayan Saige’i görüyordum gözlerindeki o derinlikte. Ona yeterince inanmayan, yeterince güvenmeyen

Saige yatıyordu sanki bakışlarının ardında. Korkularım gözlerinde can bulmuş gibiydi.

Zaiden küçük şakamızı ilerletmeye istekli görünse de bir anda bu duygular beni ele geçirdi ve boğazımı temizleyerek yüzümdeki gülümsemeyi sildim. Zayıflamış, aşınmış suratını ve kuru dudaklarını görmek canımı yakıyordu. Kömür karası sakalından tamamen kurtulunca çenesindeki birkaç yara izi de ortaya çıktı.

“Burası bitti,” dedim aceleyle kucağından kalkarken. Orada, vücuduyla bu kadar yakınken dudaklarına yapışma düşüncesi bile öylesine heyecanlanıyordum ki hemen ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Bir parmağımı göğsündeki sargının arasına sokup baskıyı azaltması için hafifçe çekiştirdim. “Bu iyi mi?” diye sordum son kontrolleri yaparken.

Zaiden derin bir nefes verdikten sonra başıyla onayladı ama bu memnuniyetle verilmiş bir cevap değildi. Ondan uzaklaştığımı anlamış olmalıydı. Aceleyle sargı bezlerini, merhemleri ve yaprakları toparlarken arkamı döndüm ve bakışlarımı ondan kaçırdım. Kafam çok karışık ve Zaiden da hiç yardımcı olmuyordu. Bir anlığına iyi olduğu için rahatlıyor, sonraki an onu zamanında kurtaramadığım için pişmanlık duyuyordum. Bir anlığına onu ne kadar çok sevdiğimi düşünürken hemen ardından bir suçluluk fırtınası kaplıyordu zihnimi. Onun varlığı bana güven ve huzur getirirken benim varlığım ona acı ve tehlike getiriyor gibi hissediyordum. Belki de en iyisi aramızdaki mesafeyi korumaktı. Partner olduğumuz yıllar boyunca yaptığımız gibi duygularımızı bastırmalı, elçi kimliklerimizi öne koymalı ve kendimizi kontrol altında tutmalıydık. En doğrusu buydu.

Ortalığa dağılmış şifa malzemelerini toplamayı tam bitirmiştik ki Zaiden elimi yakaladı. Ona bakabilmem için beni olduğum yerde döndürdüğünde kaşlarının çatık olduğunu gördüm. Hafifçe bana doğru eğdiği yüzünde meraklı sorular yatıyordu. *Neden böyle davranıyorsun? Bir sorun mu var? Yanlış bir şey mi yaptım?*

Nefesimin daraldığını hissederken Zaiden’in yakışıklı suratı, çatılmış kaşları ve keskin bakışları gittikçe bana doğru yaklaşıyordu.

Hemencecik elimdeki yığını bir bahane gibi aramıza soktum. “Bunları Hud’a götürsem iyi olur,” dedikten hemen sonra banyonun kapısından dışarı kıvrıldım.

Tam o sırada imdadıma Kairon yetişti. Elinde buharı tüten iki fincan vardı. “Fawn bize bitkisel çaylar hazırladı,” dedi, elindeki iki fincanı hafifçe kaldırarak. “Orman dili öğretmek için hazırmış. Hepimiz salonda sizi bekliyoruz.”

Hemen başımla onayladım. “Bunları bırakıp geliyoruz,” dedim ve Zaiden’a döndüm. Hâlâ gözlerinde neler olup bittiğini anlamaya çalışan bir bakış vardı. “Hazırsın, değil mi?” diye sordum surat ifademini sabit tutmaya çalışarak.

Bir anlığına duraklasa da başka bir seçeneği olmadığını anlamış gibi çareyi omuzlarını silkmekte buldu. Kairon ona eşlik ederken yanımdan geçip gitti ama bakışlarında hâlâ bir karanlık yatıyordu. Onu kırmıştım, evet. Olması gereken bu değildi. Ona yeni kavuşmuşken aramızdaki tüm bu mesafe canımı acıtıyordu ama suçluluk duygusu ileri atılmamı engelliyordu.

Fawn, hepimize farklı fincanlarda bol aromalı olduğu kokusundan anlaşılan çaylar hazırlamış, salondaki tüm koltukları yarım daire halinde yerleştirmişti. Böylece hepimiz hem Fawn’ı izleyebilecek hem de birbirimizi görebilecektik. Küçük bir strateji masasına benziyorduk ama Orman Muhafızı havası katılmıştı. Bir saray meclisinin, birkaç bitki sever tarafından esir alınmış hali gibiydik.

Çayın kokusunu iyice içime çekerek içinde hangi baharatlar olduğunu anlamaya çalıştım. “Acı bir şey kattın mı?” diye sordum emin olamayarak.

Fawn başını iki yana salladı.

“Hiç acı yok içinde,” diye bilgilendirdi Nori. “Bal katılmış gibi tatlı.”

Çayımı iki avcumun içine aldım. Fawn, orman dilinin bulunduğu ilk zamanları ve tarihteki ilk kullanım alanlarını anlatırken acele acele çayımı üfleyerek soğutmaya çalıştım. Yeterince ılıklaştığından emin olduğumda Fawn, Orman Muhafızlarının sayısının azaldığı döneme geçmişti. Hemen sağımda oturan ve onu bıkkınlıkla

dinleyen Zaiden'in önündeki buharı tüten çayı alıp soğuttuğum çayla değiştirdim. Ardından yeni, sıcak çayımı bir kenara bıraktım.

"Başkalarına orman dilini öğretenlerin," dedi Fawn, ses tonunu biraz düşürerek, "birçoğu yargılandı. Son yıllarda varlığımız bilinmese de eskiden çok daha yaygın olarak kullanılan Orman Muhafızlığı bilgilerinin dışarıdan birileriyle paylaşılması katiyen yasaktı. Bir hırsız ya da katil gibi suçlanırdınız. Tek suçunuz orman dilini öğretmek olsa da sonunuz darağacı bile olabilirdi."

"Bu çok acımasızca," dedi Nori dehşet içinde.

Başımı iki yana salladım. "Bence değil." Tüm gözler bir anda bana dönüverdi. Zaiden hariç. O çayına odaklanmış, içinde dönen baharat taneciklerini izliyordu. "Bu bir istihbarat," diye açıkladım sakince. "Bilgilerin içeride tutulması gerektiği bir topluluk sözkonusuysa buna uymayan kişi cezalandırılmalıdır. Mesela ben veya Zaiden bir isyancıya bilgi versek, ona imparatorluğun zayıflıklarıyla ilgili en ufak bir cümle fısıldasak bile kelleimizi kaybederiz. Ama olması gereken de budur. Size sırlar konusunda güveniliyorsa, onları saklamanız gerekir."

"İyi ama," diye karşı çıktı Kairon. "Bu bir bilgi değil ki, iletişim yöntemi. Bir dil."

Kairon'a kesinlikle katılmıyordum. Düşmanın, senin bir sonraki adımını çözemediği her an ondan önde olduğun anlamına gelirdi. Suikastçılar, bilgi sızdıran kraliyet ajanları ve Orman Muhafızları gibi kadim mesleklerin hepsinin gizli bir dil oluşturmasının sebebi buydu. Dil, kılıçtan bile çok can alırdı. Çünkü dil, paylaşılmayan ve çözülemeyen bilgi anlamına gelirdi. Bilgiyse en güçlü silahtı.

Fawn endişeli bir nefes verdi. "Orman dilini size öğreterek halkıma ihanet ettiğimi mi söylüyorsunuz?"

Hepimiz aynı anda karşı çıktık.

Orman dilini paylaşarak halkına ihanet etmiyorsun, onların kurtulmasını sağlıyorsun.

Zaiden'in fikrini, "Kesinlikle," diyerek destekledim. "Senin yardımın bizim işimize yarayacak, biz de diyarın kurtulmasını sağlayarak sizi büyük bir tehlikeden koruyacağız. Halkını koruyorsun. Bu bir ihanet değil."

***Ama orman dilinin nereden geldiğini bilmemize hiç gerek yok.
Sadede mi gelsen?***

Bize parmaklarla ilgili olan kısım gerekiyor.

Yazmayı bitirdikten sonra defteri kaldırdı ve diğer eliyle parmaklarını havada salladı. Fawn içi rahatlamış gibi gülümsedi. “Pekâlâ, o halde direkt harflere ve kelimelere geçelim.”

Dili en kolay çözen kişi Kairon oldu. Fawn’ı o kadar dikkatli inceliyordu ki bunu daha önce çözmemiş olması bile bir mucizeydi. Kızın biraz daha ağzına düşerse dile ihtiyacı olmayacağına, direkt zihnini okuyacağına emin olmuştum. Ardından Nori gelişme gösterdi. Sonra Zaiden ve en son da ben öğrendim. Fawn herkese öğrettikten sonra benim hâlâ bocalamaya devam ettiğimi fark ettiğinde direkt olarak benimle ilgilendi. Diğerlerinin benimle dalga geçtiğini hissettiğim için odaklanmam da zorlaşmıştı ancak en sonunda çözebildim. Fawn’ın parmaklarını okumak kolaydı. Zihnimden geçen düşünceleri Fawn gibi parmaklarıma döküp hızla arka arkaya sıralamak ise işin zor kısmıydı. Yine de benim konuşan değil, anlamaya çalışan taraf olacağımı düşünerek kendimi avuttum.

Eğitimimiz günbatımına yakın saatlerde bitti. Diğerleri bardak bardak çay içmesine rağmen benimki ilk haliyle duruyordu. Bunu fark eden kişi Nori oldu. Başıyla fincanı işaret edip, “Neden bir yudum bile almadın?” diye sordu.

Omuzlarımı silktim. “Çay sevmiyorum.”

“Kampta yemeğine katılan yatıştırıcı çay yüzünden, değil mi?” diye sordu bilmiş ancak aynı zamanda da anlayışlı bir tavırla.

İstemeye istemeye de olsa onayladım. “Kokusu bile sanki yeniden o duygu ve kafa karmaşıklığına düşecekmişim gibi hissettiriyor.”

Bu sırada Zaiden kulak kesilmiş, dikkatlice bizi dinliyordu.

Kontrolü tamamen yitirmiş miydin?

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladım. “Daha çok düşüncelerimi toparlamamı engelliyordu. Sanki mantığım susturulmuş, zihnim bir daha su yüzüne çıkmamak üzere derinliklere çapalanmış gibiydi. Bir daha gardımı o şekilde indirmeye hiç niyetim yok.”

Zaiden uzanıp elimi tuttu.

Merak etme ben yanında olduğum sürece kimse sana dokunamaz.

Kendimi bu kadar kalp kırıcı, bu kadar imkânsız bir duruma sokabileceğimi hiç düşünmezdim. İnsanların duyguları abarttığını zannederdim ve hissettiklerini kontrol etmenin epey kolay olduğunu düşünürdüm. Yirmi beş yıllık ömrümde pek çok şey görüp geçirmiştim. Trajik savaşlar vermiş, çökmüş ve tekrar ayağa kalkmıştım. Yaşamamam çok daha memnun olacağım ama onlarsız kendim gibi hissedemeyeceğim bolca hatıram vardı. Bunların neredeyse hepsine Zaiden eşlik ediyordu.

Her şeye rağmen kendimi dizginlemek zorundaydım. Zaiden'a karşı duyduğum aykırı, delici, kalbimi kasıp kavuran bu hisleri görmezden gelmeliydim. Kalbim tüm uzak zamanların pişmanlığıyla kavrulurken beynim yakınlığın getirdiği acıları hatırlatıyordu. Onu, getireceğim tehlikelerden uzak tutmalıydım. Hızla ayağa kalkıp kendimi ondan uzaklaştırdım. "Fawn," diye seslendim. Yeşil saçlı kız, Kairon'un elini avcu açık şekilde önünde tutuyor, tenindeki çizgilerin üzerinde parmaklarıyla işaretler yaparak hararetle bir şeyler anlatıyordu. Ona seslendiğimde bana dönmedi ama kafasını kaldırdı. Bu Fawn dilinde, *evet, dinliyorum*, anlamına geliyordu. "Eğitim bitti mi? Başka bir şey öğretecek misin?"

Fawn yeniden Kairon'un eline döndü. "Bence ihtiyacınız olandan bile daha fazla şey öğrendiniz. Bu kadar bilgiyle sincaplarla bile muhabbet edebilirsiniz."

"Orada dur bakalım," dedi Nori, aniden heyecanla ayaklanarak. "Sincaplar da mı orman dili biliyor?"

Kairon küçümseyici bir tavırla Nori'yi süzüp gözlerini devirdi. "Kinaye yapıyor." Ardından durdu. Bekledi. Salondaki sessizlik boyunca herkesin aynı şeyi düşündüğüne yemin edebilirdim. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu Kairon, en sonunda Fawn'a doğru eğilip suratına bakarak. Fawn tepki olarak yalnızca gülümsedi. Kairon şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Burada daha fazla duramayacağıma karar verdim ve hiçbir şey söylemeden çıktım. Aklımda gidebileceğim iki yer belirlemiştim. Kılıcımı alıp ormanda küçük bir yürüyüş yapabilir veya ahıra gidip Zane ile vakit geçirebilirdim. Tercihimi ikinciden yana kullandım çünkü o komik atı çok özlemiştim.

Ahır, bir ahırdan çok kulübenin odalarının bir uzantısı gibi duruyordu. Bölmeleri yoktu. Kasırğa ve Zane yan yana duruyorlardı. Hareketsiz halleri beni gördükleri anda değişti. Hemen durdukları yerde zıplayıp hoplamaya, bağlarının izin verdiği kadar ileri geri yürümeye başladılar. Hemen Zane'in yelesinde parmaklarımı gezdirdim. Hud, ne ara vakit bulduysa iki atı da yıkayıp temizlemişti. Tımarlanmışlardı ve nallarındaki çamurlar bile gitmişti. Bu kadar sağlıklı görünmeleri beni hem mutlu etmiş hem de şaşırtmıştı. Hayretle Zane'in tertemiz boynuna sarılırken diğer elimle de Kasırğa'ya uzanıp onu sevdim. İkisi de beni gördüklerine memnun, neşeli kişnemelerle muhabbet ediyorlardı. *Nerede kaldın yahu? Hiç gelmeyeceksin sandık!*

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedim, alnımı Zane'in boynuna dayayarak. Kişneyip başını geri attı. *Elma var mı elma?*

"Unuttum."

Tam o sırada elma tutan bir el arkamdan Zane'e doğru uzandı. Panikle arkama döndüğümde Zaiden'in kibirli gülümsemesiyle karşılaştım. İki elmadan bana uzattığını zorlama bir tebessümle alıp ona yeniden sırtımı döndüm ve kocaman, sulu elmadan bir ısırık aldıktan sonra kalanını Zane'e verdim. Zaiden ise hiç ısırmadan direkt kendi elmasını Kasırğa'ya yedirmeye koyulmuştu. Biraz sert davranacak olsalar parmaklarımı koparabilecek güce sahip olmalarına rağmen atlarımızı o kadar iyi yetiştirmiştik ki ne kadar aç olurlarsa olsunlar asla bir anda saldırmazlardı. Her zaman parmaklarımızın varlığını hesaba katarak alırlardı onlara uzattığımız yiyecekleri.

İyi misin?

Zaiden hemen Fawn'ın öğrettiği orman dilini kullanmaya başlamıştı. Tek eliyle pratik bir şekilde harfleri kullanabildiği için aşırı

mutlu hissettim. En azından kendini çok daha hızlı ve net bir şekilde ifade edebilecekti. Artık bunun için yanında bir defter ve kalem taşımamasına da ihtiyacı kalmamıştı.

“İyiyim,” dedim hemen gözlerimi kaçırarak. “Neden olmayayım ki?”

Benden kaçırıyorsun.

Donup kaldım. “Kaçmıyorum, Zaiden,” dedim rahatsız olarak. Bakışlarımla bu düşüncesinin ne kadar saçma olduğunu anlatmaya çalışsam da başarılı olduğumdan şüpheliydim. Ben bile kendi söylediğime inanmıyordum.

Kaçıyorum. Tam sevgimi itiraf etme cesaretimi topladığımda onu ezip geçen suçluluktan kaçıyorum. Tam seni kurtardığım için sevdiğim anda bedenimi kasıp kavuran pişmanlıktan kaçıyorum. Korkudan kaçıyorum. Sana yeniden zarar gelmesinden ve bu sefer buna engel olmamaktan, zamanında yetişememekten kaçıyorum.

Zaiden bana doğru bir adım attı. Adımından istemsizce uzaklaştığım için ona bir adım daha atacak mesafe bırakmış oldum ancak küçücük ahırda gidecek pek bir yerimiz olduğu söylenemezdi. Zane’den uzaklaşarak sırtımı ahırın duvarına verdim. Zaiden, gözlerimin içine bakabilmek için çabalarken bu konuşmadan nasıl sıyrılacağıyı düşünüyordum.

En sonunda parmakları çenemden yakaladı. Nazik dokunuşunu hızla yönlendirdi ve ona bakmamı sağladı. Ne diyordu bu bakışlar bana? *Seni tanıyorum, Siyah Kuğu. Beni kandıramazsın.*

Yutkunup, “Ne var?” diye sordum sertçe.

Yanlış bir şey mi söyledim?

“Hayır.”

Zaiden’in gözlerinde tüm diyarın ağırlığı vardı. Bir elini ahırın duvarına dayayıp beni kendi bedeni ve duvarın arasında hapsetti. İstesem çekip gidebilirdim. Bir yanım hemen buradan uzaklaşmamı ve mesafemi koruma planına devam etmemi söylerken diğer yanım Zaiden’in dudaklarına atılıp ikimiz de nefessiz kalana kadar ayrılmamak istiyordu.

Benim kelimelerimin sınırlı olması senin benimle konuşamayacağın anlamına gelmiyor.

Neredeyse öfkeliydi. Kelimelerini dikkatli seçmeye çalıştığını anlamıştım. Kırıcı bir söz kullanmaktan kaçınıyordu. İkimizin de ne kadar hassas bir konumda olduğunun o da farkındaydı. Başımla onayladım.

Ama konuşmuyorsun. Anlat Siyah Kuğu, neden benden kaçırıyorsun?

“Sadece seni iyileştirmeye çalışıyorum,” dedim, dudaklarımdan dökülenlere kendim bile inanamayarak.

Zaiden’in alaycı gülüşü, onun da buna kanmadığını kanıtlar nitelikteydi.

Gitmemi istiyor musun?

Başımla reddettim. Gitmesini istemiyordum. Benden uzaklaşmasını asla istemiyordum.

Kalmalı mıyım?

Neredeyse sırtımı dayadığım duvarın dibine çöküp ağlayacaktım. Başımla onayladım. “Kal.”

O zaman neler olduğunu anlat.

Duvara dayadığı elini çekip göğsüme, tam kalbimin olduğu yerin üzerine dokundurdu.

Burada ne savaş verdiğini anlat bana. Beraber çözelim.

Zaiden’in kilitlenen bakışları, dobralığı, iğneleyici sözlerinin altında yatan şefkati bana ansızın geçmişi hatırlattı. Ona verecek bir cevap bulamadığım için öylece simsiyah gözlerine baktım. Gölgelelerinde kendimi bulduğum bakışların derinliklerinde kayboldum. Yardıma ihtiyacım vardı. Duygularımın ve mantığımın ateşkes yapabilmesi için içimdeki Saige çılgılık çılgılığa yardım istiyordu.

“Zaiden,” dedim nefes nefese ama devamı gelmedi. Bir tarafım sus diyordu, bir tarafım konuş. *Sonsuza kadar sessiz kal, içindeki her şeyi dök. Onun iyiliği için yalan söyle, kendi iyiliğin için dürüst davran. Kaç buradan, ahırdan uzaklaş ve Zaiden’la mesafenin korusun. Zaiden’den uzaklaşma, o ve sen birsiniz. Diyar, yalnızca ikiniz için soluk alıyor. Senin kalbin onun için, onunki senin için atıyor. Birbirinizi yıllardır koruyorsunuz, korumaya devam edebilirsiniz. Onu tehlikeye atan sendin. Senin yüzünden bu halde. Eğer bu yola bir kere girerseniz, bir daha tehlikeden uzak durmayacak. Hayatı boyunca güvende olmayacak. Eğer*

duygularını tamamen açarsan, ne istediğini belli edersen Zaiden, seni asla bırakmaz. Kendi canını senin için tehlikeye atar, bir an bile tereddüt etmez.

Diyar aşkına, Siyah Kuğu.

Konuş benimle.

Ama belki de sözcüklere ihtiyaç yoktu. Belki ikimizin de bunları çözmek için kelimeleri kullanması gerekmiyordu. Aramızdaki mesafeyi hızla kapattım. Zaiden'in dudaklarını benimkilerle birleştirdiğim anda bir kere daha zaman durdu. Elleri sertçe bedenime sarılırken ne onu incitmekten korkuyordum ne de kendimi tamamen kontrolüne bırakmaktan. İkimizin de altı yıldan uzun süredir yapmak istediğini yaparken korkuya yer yoktu. Bunca sene birbirimizden uzak kalmayı nasıl başardığımızı bilmiyordum doğrusu. Her şey çok doğru hissettiriyordu. Yalnızca arzu vardı.

Dudaklarını bilerek fazlasıyla yumuşak bir biçimde öpsem de Zaiden, bunun uzun sürmesine izin vermedi. İçindeki dürtülerin hepsinin ikimizi ele geçirmesine müsaade etmişti. Beni vahşice öptü. Altı yılın acısını çıkarırcasına, sabrettiği her gecenin tadını en derinden almak istercesine, hiç bırakmayacakmışçasına öptü. Uzun, sert ve hızlı öpücükler devam ederken sırtımın ahırın duvarına sertçe çarptığını hissettim. Bunu yaparken Zaiden bir elini ensemin hemen altına yerleştirmiş, darbeyi hafifletmişti. Üzerimdeki kumaş parçalarının, dokunuşlarını engellediğini fark ettim. Onlardan kurtulmayı ne çok istediğimi, Zaiden'i ne kadar arzuladığımı düşünerek dudaklarına daha da tutkuyla uzandım.

Geri çekildiğimizde ikimiz de nefes nefeseydik. Zaiden bir kere daha dudaklarıma doğru yeltendiğinde hafifçe geri gittim. "Ben senin için büyük bir tehlikeyim, Zaiden."

Benim tehlikemsin.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. Gözlerinin içine baktım. "Ölebilirdin, Zaiden. Seni sonsuza dek kaybedebilirdim."

Ellerimi simsiyah dalgalı saçlarında dolaştırdım. Onu ilk bulduğumda yerde ölü gibi yatarken çamura bulanmış saçları... Gözyaşlarım akın etmeden sözlerime devam ettim. "Bir daha asla dokunuşunu hissetmeyebilirdim. Aldığın nefesi duymayabilirdim. Ya geç kalsaydım?"

Çılgınlıklarım boğazıma dizilmişti. Zane ve Kasırğa, içimdeki isyanı anlamış gibi kıpırdanıp duruyorlardı. Kendime bile yabancıydım artık. Yapmam, dediğim şeyleri yapmıştım. Zaiden bana güvense bile ben kendime nasıl güvenirdim?

“Bana ihanet ettiğine nasıl inanabildim? Ya zamanında gerçeklerin farkına varamasaydım ne olacaktı? Ya seni kaybetseydim, Zaiden? Ya ömrümün sonuna kadar senin hatırana sırt çevirseydim.”

Tüm bedenim bir yaprak gibi titriyordu. Zaiden, sardığı kollarıyla beni iyice kendine çekti. Her şeyi konuşup bitirmek istiyordu. Çözümüne ulaşmadan bırakmayacaktı beni. Biliyordum çünkü ben de onun yerinde olsaydım aynısını yapardım.

Beni asla kaybetmeyeceksin, Siyah Kuğu.

“Bana artık güvenmesen yeridir,” dedim, titreyen bir sesle.

Sana güveniyorum.

“Ya tekrar ölümle karşı karşıya kalırsak ne olacak?”

Başa çıkarız.

“Seni yine tehlikeye atmak istemiyorum.”

Saige. Bu hayatta ve bu diyarda seninle göğüs geremeyeceğim hiçbir şey yok.

Zaiden’in dudaklarında, onu bir daha öpmemi engelleyecek kadar geniş bir gülümseme belirdi. Tüm yaşananlara rağmen duygularını hâlâ saklamasını, bana ihanet ettiğine inanmış olmama rağmen bunu umursamamasını anlayamıyordum. Gülümsüyordu. Halinden memnundu. Bulduğumuz bu durum ona mutluluk veriyordu. İşkence çekmiş olmasına, benim için dilini kesmek zorunda kalmasına rağmen burada, beni öperken huzurluydu. Yaşadığı hiçbir şeyin sorumlusu olarak beni görmüyordu. Hiçbir şeyden pişman değildi.

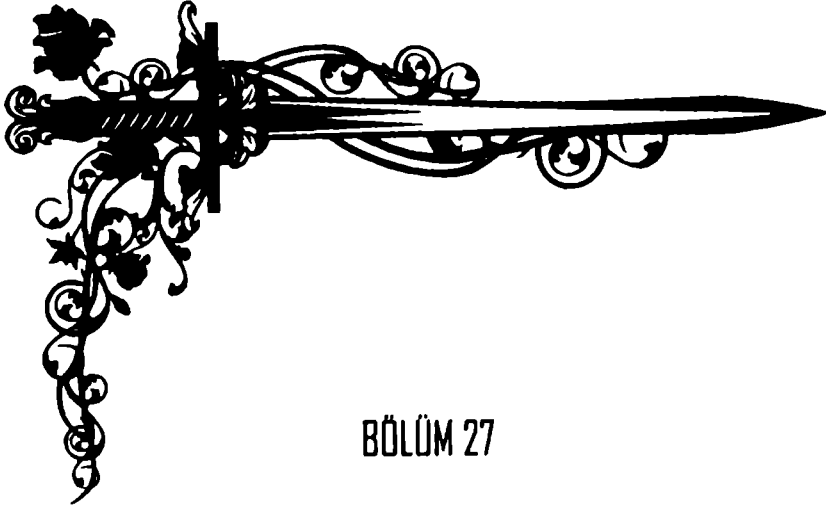
“Bu savaşta beraberiz o halde,” dedim, zar zor konuşarak.

Başıyla onayladı.

Bu savaşta beraberiz.

Bir elini dudağımın kenarını okşamak için kullandıktan sonra diğer eliyle konuştu.

Şimdi izninle seni öpmeye devam etmek istiyorum. Bunun için altı yıldan uzun süredir sabrediyorum, bu kadarıyla yetinmeye hiç niyetim yok.

BÖLÜM 27

KALPLERİN TUTULMASI

Diğerlerinin yanına dönerken kalbim duracak gibi hissediyordum. Salona girdiğimiz andan itibaren hiçbir şey olmamış gibi davranma kararı almıştık. Zaiden elimi tutma konusunda ısrarcı olsa da ona bunun çok dikkat çekeceğini, Kairon'un çenesini kapatamayacağıımızı söyleyerek aksine ikna etmişim. İstemeyerek de olsa kabul etmişti ancak elimi bırakmadan önce sıkıca tutmayı ve beni kendine doğru çekip hızlı bir öpücük vermeyi ihmal etmemişti. Zaiden'i öpmek kadar doğru hissettiren başka bir şey yaşamamıştım daha önce ama başımı sürekli yukarı kaldırmanın boynumu ağrıtmadığını söyleyemezdim. Salona ilerlerken bir elimi gayriihtiyari enseme atıp ovarak ağrıyı hafifletmeye çalıştım.

İçeri girdiğimizde üstünü başını silkelemiş, toparlanmış haldeki Zaiden kendinden emin bir şekilde eski yerine oturdu. Kalem ve defterinin yanında olup olmadığını kontrol etti ve Fawn'ı dinlemek için ona dönüp kaşlarını ciddiyetle çattı. Dudaklarını içine çekmesinden sırtmamak için zor durduğunu anlayabiliyordum. Yüzü, kendini gülmemek için zor tutuyormuş gibi kasılıp duruyordu. Hiçbir şey çaktırmamakta oldukça başarılı olsa da yeterli gelmemişti. Kairon, önce Zaiden'a bakıp gözlerini kıstı, sonra bana bakıp sandalyesinden kalktı.

İşaretparmağını idam cezasına çarptırılan bir mahkûmu gösterircesine bana çevirdi. "Siz!" diye bağırdı diğer eliyle Zaiden'i göstererek. "Sevişmişsiniz!" İki elinin yerini değiştirerek Zaiden'i gösterdiği

parmağını bana, beni gösterdiği parmağınıysa Zaiden'a doğrulttu. "Nerede yaptınız lan?" Ardından ellerini tamamen serbest bırakıp iki adım attı. Gözlerini kısıp bakışlarını saçlarımda gezdirirken yardım dilenircesine Zaiden'a bir bakış attım.

Kahkahayı basmadan önce, sesli bir gök gürültüsünden evvel çakan şimşegi andırırçasına, "Ahırda mı?" diye haykırdı. Saçımdaki samanları yeterince ayıklayamamıştık anlaşılın. Ekipten ayrı kaldığımız zamanı da düşününce, Kairon noktaları oldukça hızlı birleştirmişti.

Saçlarımdaki kanıtların tamamen temizlendiğini kontrol etme işi Zaiden'a ait olduğu için ona sinirli bir bakış fırlattım. *Bak, ben dedim işte daha dikkatli ol diye.*

Kaşlarını çatarak yanıt verdi. *Saçlarının bu kadar gür olmasının suçlusu ben değilim!*

Gözlerimi devirdim. *Al işte, Ocreya'ya gidene kadar susmayacak.*

Kairon imalı imalı sırıtıp gülmeye devam ederken bir anda ciddileşti. Aniden aklına bir fikir gelmiş gibi duraksadı. Fawn'm yanına giderek ona elini uzattı. Fawn ise hiç sorgulamadan, ona bakmadan Kairon'un elini yakalayiverdi. Hiç düşünmeden elini tutması beni şaşırtmıştı çünkü en ufak bir temastan bile hoşlanmıyordu. Ona dokunulmasından rahatsız olduğu kadar o da insanlara dokunmayı sevmiyordu. Ama anlaşılın bu, Kairon için geçerli değildi. Kairon, onu ayağa kaldırdıktan sonra Fawn soru sorarçasına başını yana yattırdı.

"Ahıra gidiyoruz, Sarmaşığım," dedi, elini fazla sıkı tutmadan ama hevesle çekerek.

Fawn aniden durdu. Bir nefes aldıktan sonra boştaki parmaklarını oldukları yerde kıpırdattı. Pencerelerden içeri sızan bir yumak sarmaşığın dallarından biri sertçe Kairon'un başının arkasına tokat gibi iniverdi. Fawn, kalktığı yere geri dönerken Kairon da kollarını serbestçe bedeninden aşağı bırakmış, asık bir suratla ona bakıyordu.

Sarmaşığım mı? diye sordu Zaiden, yüzünü buruşturarak.

"Sen de bana Siyah Kuğu, diyorsun," diye yanıtladım. Dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına engel olamamıştım.

Zaiden, sanırım kullanmak istediği kelimelerin hepsinin orman dilindeki karşılığını henüz öğrenemediği için bu sefer defterini kalemini eline alarak cevap verdi.

Siyah Kuğu asil ve güçlü duruyor. Seni mükemmel temsil ediyor. Sarmaşıkta, yalnızca sarmaşık yani. Yeşil başlı ördekler gibi basit.

Kaşlarımı çattım. “Yeşil başlı ördekler mi?”

“Ördek,” diye inledi bir anda Nori karnını tutarak. “Canım ördek çekti.”

“Nori!” diye bağırdı bir anda Fawn.

Nori hiç de suçlu hissetmiş gibi gözükmüyordu. Ayağa kalkıp mavi, üç parça şeklinde ördüğü saçlarını arkasına attı. “Sen yemiyorsun diye biz de mi aç kalalım?”

Fawn dudaklarını büzdü. Dizlerini kendine doğru çekerken dudakları hafifçe kıpırdanıyordu. İçinden intikam yeminleri ettiğine neredeyse emindim.

Üstüne gitmeyin bakışı attım herkese. Fawn ilk tanıştığımızda olaylara müdahale etmediğini, yalnızca uzaktan izlediğini belirtmişti. Ardından kaçış planımıza dahil olmuştu. Onun canını tehlikeye atmış, güçlerinin sınırlarını zorlamıştık ve bunu yapmaya devam ediyorduk. Son darbe olarak da büyük bir bağlılık gösterdiği Orman Muhafızı ailesinin orman dilini paylaşmasını istemiştik. Fawn, bize yardım edebilmek için gün geçtikçe daha fazla kural çiğniyordu. Bundan hiç söz etmese de içinin tamamen rahat olmadığına emindim. Bu yüzden en azından küçük detaylarda onu zorlamaya niyetim yoktu. Konuşmak istemiyorsa konuşmayabilir, temas istemiyorsa hepimiz ondan adımlarca uzak durabilir, hayvan eti tüketmek istemiyorsa ona tüm otları sunabilirdik. Elimizden en azından bu kadarı gelmeliydi.

“Hud,” dedim, sesimi yükselterek. Hud duyma konusunda pek iyi olmasa da neyse ki ismini tek seferde anlıyordu. Başını hızla kaldırıp yaşlı yanaklarına bir gülümseme yerleştirdi.

“Yarın sabah erkenden yola çıkacağız. Bize yiyecek bir şeyler hazırlar mısınız? Yol için,” diye belirttim, özellikle çünkü bu adam

mutfağında ne varsa önümüze sermeye hazır görünüyordu. Bize uzun süre yanımızda bulunduracağımız yiyecekler lazım olduğu için hızlı çürüyecek yiyecekleri koymamasını da tembihledim.

Hud hemen ayağa kalkıp başıyla onayladı. “Elbette hazırlarım size bir şeyler! Yolda çok acıkırsınız bunca kişi. Fawn, gel kızım sen de bana yardım et,” dedi, mutfağın yolunu tutarak. Fawn da Hud’ın lafını ikiletmeden peşine koyuldu. İkili salondan çıkınca derin bir nefes alarak Zaiden’in yanına çöktüm. Başımı iki elimin arasına aldım ve düşüncelerimle savaşmaya başladım. İhtimalleri teker teker zihin süzgecimden geçirdim. Yanlış gidebilecek neler vardı?

Bir: Ocreya sınırına varamadan başımıza herhangi bir olay gelebilirdi. Kaçırılabilir, yaralanabilir, büyük bir tehditle karşı karşıya kalabilirdik. Paçayı kurtarmaya alışmış olsak da bunun her zaman böyle gitmeyeceğinin farkındaydım. Şans ve tecrübenin bile bir sınırı vardı ve biz o sınırı aşalı çok olmuştu.

İki: Başarılı bir şekilde Ocreya sınırına ulaştık bile şehrin içine sızmadan yakalanabilirdik. Sonucu, Euria Vaseva tarafından yakalanmak olan her şey ölüm ya da daha kötüsü anlamına geliyordu.

Üç: Ocreya’ya sızma aşamasına kadar her şey yolunda gitse de Kairon, bir hata yapabiliyordu. Kairon’un hatası yüzünden saraya girme aşamasından ileri gidemezdik ve yakalanırdık. Sonuç: ölüm ya da daha kötüsü.

Dört: Ben bir hata yapabiliyordum. Benim hatam sonucunda tüm ekip Euria’nın eline düşebilirdi. Sonuç: ölüm ya da daha kötüsü.

Beş: Saraya girdik diyelim. Dane ve Delhin, bizimle işbirliği yapmayabilirdi. Yalan söylediğimizi anlayabilirdiler. İstedikleri şeyin bizim yanımızda savaşmak olmadığına karar verebilirdiler. İkizler, bizi Euria’ya teslim ettikleri anda işimiz biterdi. Sonuç: ölüm ya da daha kötüsü.

Altı: İkizler işbirliği yapmaya ikna olurlardı. Ekibimiz genişlerdi. Genişleyen bir ekiple, Euria’nın bir şeyler döndüğünü anlaması daha kolay olurdu. Sonuç: ölüm ya da daha kötüsü.

Yedi: Euria neler olup bittiğini anlamazdı ama iş Kamari’yi kaçırmaya gelince bocalayabilirdik. Euria Vaseva, Kamari ve Nori’nin

abisiyle Cyra Lovell'ı takas etmek istemezse planımız suya düşerdi. Yeterince kısa zamanda yedek bir plan oluşturamazsak Euria Vaseva'nın eline düşerdik. Sonuç: ölüm ya da daha kötüsü.

Tam sekizinci maddeye geçecektim ki omzuma dokunan bir elle irkildim. Zaiden nazikçe saçlarımı geriye doğru çekerken parmakları omzumu kavradı. Eğilerek yazdıklarımaya göz attı. Ona döndüğümde kaşları endişeyle kırıştı.

Gerginsin.

Gülümsedim. "Biraz gerginlik de normal."

Ben de böyle düşüneceğini ummuştum.

"Ne planlar atlattık. Nerelerden sağ çıktık, Zaiden. Bunu da başaracağız."

O sırada Nori gözleri dalmış, kaşları çatılmış bir şekilde yeri izliyordu.

"Nori," dedim yavaşça. "Aklına yatmayan bir kısım mı var?"

Nori yeri izlemeye devam ederken ifadesi değişmedi. Yabancı, korkutucu bir ruh tarafından ele geçirilmiş gibi kaskatı duruyordu. "Bir yetenekliyi nasıl öldürebiliriz? Euria ya da onun kadar güçlü bir yetenekliyi?" Tam cevap vermeye hazırlanıyordum ki Nori başını kaldırıp Kairon'a baktı. Elbette, soruyu Kairon'a soruyordu çünkü kendisi dışında bu odadaki tek yetenekli oydu. İkisinin de tüm bu sonradan kazanılan güçler, kullanım alanları, sınırları, keşfedilmeleri hakkında daha fazla bilgisi ve tecrübesi vardı.

"Sıradan bir yetenekliyi basitçe öldürebilirsin," dedi Kairon. Biraz daha neşeli, ya da en azından içine şaka katılarak yumuşatılmış bir cevap beklemiştim. Ancak Nori'nin bakışları o kadar soğuk ve boştu ki Kairon'un bile ciddileşmesini sağlamıştı. "Euria ise askeri taktiklere hâkim, bireysel savaş verebilecek yetenekte ve hep tetikte olan birisi." Kısaca öldürülemeyeceğini söylüyordu ama yanılıyordu.

"Herkes öldürülebilir," dedim söze girerek. "Tek ihtiyacınız, blöf yapmayı ve kılıç tutmayı bilmek."

"Euria da hata yapabilir," diyerek beni destekledi Nori. "Öyle değil mi? O da bir insan."

Düşmanını küçümseme.

Zaiden hızla konuya dahil oldu ve haklıydı. Düşmanı küçümsemek, karanlığın kollarına ışık olmadan atılmak demektir. Düşmanın sessiz zihninde yankılanan tehlikeyi, bakışlarındaki sinsî parıltıyı görebilecekken görmezden gelmek demektir. Her adımda, gölgelerin arasında kusursuzca ilerleyen düşmanın gücü gizlice büyür, serpilen bir fidanın yapraklarından zehir gibi damlardı. Karşı tarafın yapabileceklerini hafife almak, kendi sonunu çağırmaktan ve ona teslim olmaktan farksızdı. Çünkü düşman dediğimiz şey zayıf zannedildiğinde, en güçlü haline bürünürdü. Kurnazlığı ve yetenekleri göz ardı edildiğinde, gerçek yüzünü gösterirdi ve o yüzle karşılaştığınız anda her şey için çok geç olurdu. Artık ölümden ya da daha kötüsünden kaçış ihtimali kalmazdı. Unutulmamalıydı ki, düşmanı küçümsemek onun zafere giden yolunu kendi ellerinle döşemektir.

Nori gülümsedi. “Blöf ve rol yapmak, Kairon’la benim alışkın olduğumuz türden bir işe benziyor.”

Kairon başıyla onayladı ve bizi işaret etti. “Kılıç tutma işi için de diyarın en yetenekli kılıç ustaları bizde.”

Alçak pencere pervazının önünde, ahşap kadehimi kaldırıp Hud’ın kendi yaptığı lavantalı şaraptan küçük bir yudum aldım ve karanlık ormanın yıldızlar altındaki silüetini izledim. Bugün, gece erken çökmüştü. Çalılardaki ve ağaçlardaki gündüz hayvanları ufak tefek yuvalarına kaçmış, ormanı baykuşlara, yarasalara, kurbağalara ve muhtemelen vahşi kurt sürülerine bırakmışlardı. Ertesi sabah yola çıkacağımız için hepimiz erkenden odalarımıza çekilmiştik ancak vakit geç olmasına rağmen hâlâ mutfaktan birtakım sesler geliyordu. Hud, ortalığı toparlıyor olmalıydı.

Kadehimi kaldırıp bir yudum daha aldım. Aşınmış ahşabın üzerindeki küçük bir çatlak, içindeki ağır şarabı damlatmamak için takdir edilesi bir savaş veriyordu. Şarabın tadı tatlı ve tazeydi. İçinde biraz bal da olmalıydı. Bugün yaşananları düşününce derin bir nefes aldım. O sırada Zaiden, düşüncelerimi hissetmiş gibi bir anda arkamdan yaklaşmış ve iki elini belime doladı. Kollarının iriliği ve kasları tüm

ruhumu fethederken sırtımı hafifçe ona yasladım. “Yarımdan itibaren her şey çok daha farklı olacak.”

Zaiden burnunu saçlarıma gömüp bir süre orada oyalandıktan sonra yanağıma, kulağımın hemen altına ardından boynuma indi. Dudakları boynumda gezmeye devam ederken kollarının arasında hareket edebilmek için çabalayıp ona döndüm ve dudaklarını buldum. Uzun, özlem dolu bir öpücüğün ardından geri çekilip gözlerine baktım. Bir daha şansım olmayacağı ihtimalini düşünerek ince ince kazıdım her detayını zihnime. Kaşlarının gür kalınlığını, köşeli çenesinin sert duruşunu, pembeleşmiş dudaklarının yumuşaklığını, siyah gözlerinin ardında yatan güven dolu bakışları...

Zaiden bir elini vücudumdan çekerek ikimizin arasında tuttu. Elinin bedenimde olduğunu bile fark etmemiştim. Babamın yaptıklarından sonra, bir erkeğin en ufak dokunuşu bile midemi bulandırır, tenime değen her elin parmaklarını kırma isteği uyandırır ama bunlar Zaiden için geçerli değildi. Zaiden’in dokunuşları, vücudumun bir parçası gibi hissettiriyordu. Oraya aitti.

Biz, bu göreve çıkmadan önce bir yemin ettim.

Parmaklarını okuduktan sonra soru sorar gibi gözlerine baktım.

Ben seni Kraliyet Okulu’nda gördüğümde beri seviyorum, Siyah Kuğu. Bunca yıldır hiçbir şey değişmedi. Her geçen gün, yalnızca bu duygunun gitgide arttığını hissettim kalbimde. Duygularım karşılıksız kalsa ve bir gün senin beni asla, benim seni sevdiğim gibi sevemeyeceğine ikna olsam dahi bana ihtiyaç duyduğunda her zaman orada olacaktım.

“Ve oldun,” dedim hemen. “Her zaman oradaydın.”

Evet. Ama Ocreya görevini tek başına yürütme konusunda kararlısın.

Nefesimi bıraktım. “Bana güvenmek zorundasın.”

Kızıl Ordu zeki değil ama güçlü. Euria’nın kendi adamlarınca hem zeki hem de güçlü.

Başımla onayladım. “Onları alt edebilirim.”

Eğer tahmin ettiğimiz kadar zekilerse, seni gördükleri anda kaçmaları gerekiyor zaten.

Zaiden hafifçe gülümsediğinde ben de rahatlamış hissettim. Tüm olanlara rağmen bu durumu olgunlukla karşılmasına seviniyordum. Eğer onun yerinde ben olsaydım, Ocreya Sarayı'na tek başına girmesine asla izin verebileceğimi sanmıyordum. Zaiden'in bana güvendiği kadar ona güvenemezdim belki de. Onu koruma içgüdüyle hareket eder, farklı bir plan oluşturmaya çalışırdım. Ama Zaiden, ihtiyaç duyduğumdan çok daha fazla güveniyordu bana. Öyle ki başarılı olacağıma dair inancı, başarısız olacağıma dair inancımı gölgeliyordu.

“Bunu bir avuç insan için yapmıyoruz,” dedim, ikimizi de durumun ciddiyetiyle yüzleştirmek istercesine. “Tüm diyar için yapıyoruz. Tüm diyarın yükü bizim omuzlarımızda. Diyarın kaderini belirleyeceğimiz günler yakında.”

Zaiden hayran hayran gözlerime baksa da suratına acı bir gülümseme yerleşti.

Sen diyarı kurtarmak için savaşıyorsun, Siyah Kuğu. Ben, bu yolda seni korumak için.

O sırada aklıma Irithel'in göreve çıkmadan önce söylediği bir söz geldi. Bunu Zaiden'a da hatırlatabilmek için sesli dile getirdim. “Orduyu hedef al,” demişti Irithel. “Tüm orduyu deviremesen bile, kılıcının darbesi bir düşmanı yenecek. Yenilen her düşman diyarın kurtuluşuna hizmet edecek.”

Zaiden, ikimize de İmparatorluk Sarayı'nı terk etmeden hemen önce söylenmiş bu cümlenin etkisiyle durgunlaştı. Gözleri benimkilerle buluşurken içinde bir kararlılık kıvılcımının çaktığını gördüm. Parmaklarıyla devam etmek yerine, yanından ayırmadığı defterini eline aldı.

Düşmanı yendiğimiz her an, zafer kazanmak anlamına gelmez. Hainle döşenmiş yolda asıl yüce amaca doğru atılan bir adımdır nefesi kesilen düşmanlar. Zafer bir son değil, uzaklara açılan bir yoldur. Asıl hedefin sislerini dağıtan bir rüzgârdır.

Zaiden'in yazısını yeterince hızlı okuyamasam da ne demek istediğini anlamıştım. Çünkü o da, Drystan Asano'nun sözlerini tekrar ediyordu. Bize kılıçlarımızı vermeden, göğsümüze cesaret

yerleştirmeden önceki son sözleriydi bunlar. Biz imparatorluğu terk ederken zihnimizde yankılanan cümlelerdi.

Başını eğip kadehimin yüzeyinde dalgalanan lavanta şarabına baktım. Bu son şarabım olabilir miydi? Diyarın kurtuluşunda aldığım riskler ve atıldığım tehlikeli görevler sonumu getirecek miydi?

“Zaiden,” dedim, yutkunduktan hemen sonra. “Ters gidebilecek çok fazla şey var.”

Kaşlarını çatıp başıyla onayladı.

Bana bilmediğim bir şey söyle.

“Euria Vaseva'nın eline düşersem, bu başıma gelebilecek en kötü şey olur.”

Gözlerini kıstı. Sözlerimin ağırlığıyla çöktü omuzları. Hiçbir şey söyleyemedi. Söyleyemezdi çünkü ondan biraz sonra isteyeceğim şeyden korkuyordu.

“Eğer yakalanırsam, eğer Euria Vaseva'nın eline düşecek olursam,” dedim hızla devam ederek. Bunların konuşulması ve söylenmesi gerekiyordu. Sesli bir şekilde dile getirmemek, gerçeklerden kaçabileceğimiz, diyarın acımasızlığını görmezden gelebileceğimiz anlamına gelmezdi.

“Öldür beni,” diye bitirdim sözlerimi.

Sesim bir fısıltı gibi çıkmıştı ama bir gök gürültüsü kadar sarsıcıydı. Zaiden'in yüzü solgunlaştı. Gözleri korku, üzüntü, endişe ve inkârla kocaman açıldı. *Hayır*, dercesine salladı başını. *Yapamam...* diye fısıldadı bakışları. *Yapmayacağım.*

“Yapmalısın,” diye ısrar ettim. Kadehi pencere pervazına atarcasına bıraktım ve kollarını sıkıca kavradım. Kollarındaki kaslar irileşmiş, iyice gerilmişti. “Bana söz vermek zorundasın, Zaiden. Eğer işler o noktaya gelirse, Euria'nın elinde acı çekmeme izin vermeyeceğine dair söz vermek zorundasın. Bu yapacağın, yaşamama izin vermenden daha zor biliyorum ama daha merhametli. Altı yılın sonunda bana bu merhameti göstermelisin. Beni seviyorsan eğer, zamanı ve yeri geldiğinde ölmeme izin vermelisin.”

Zaiden'in gözleri, dökülmek üzere olan gözyaşlarıyla parlıyordu. Kararlılığında bir şüphe, bir boşluk ararcasına bakışlarımı uzun

uzun inceledi. Bakışlarımda hiçbir şey bulamayacağını o da biliyordu. Aklıma koyduğumu yapacağımı, verdiği sözü tutmasını sağlayacağımı biliyordu. Zorlukla yutkundu ve başını iki yana salladı.

Benden ne istediğini bilmiyorsun!

Hayatına son vermemi nasıl isteyebilirsin?

Seni öldürmemi nasıl istersin benden?

“Çünkü beni seviyorsun,” dedim, sözcükler ikimizi bir kılıçtan geçirip duvara saplarken. “Herkesten çok sana güveniyorum. Herkesten çok seni seviyorum. Bunu senden istememin sebebi de bu sevgi zaten. Bana bu son merhameti ancak sen verebilirsin, Zaiden. Başka kimse değil.”

Bir kere daha başını şiddetle salladı.

Gerekirse seninle birlikte ölürüm ama senin nefesin benim elimde son bulamaz, asla.

“Zaiden,” diye fısıldadım. Adını söylemeyi çok seviyordum. Vaktimiz dolmadan önce ona daha çok seslenmeyi, ismini defalarca kez telaffuz etmeyi zihnimin bir köşesine yazdım. Gözyaşlarım bu düşünceyle gözpınarlarıma dolmaya başladı. “İçinde yaşadığımız zalim gerçek bu. Her anımızın son anımız olabileceğini biliyorduk ama isyancı kampından sonra bu gerçekle ilk defa böylesine yakından yüzleştim. Seni acı çekerken, işkenceye uğrarken görmek nasıl bir histi biliyor musun? Üstelik ben bunların hepsi sona erdikten sonra gördüm seni. O an yanında olsam dayanabileceğimi sanmıyorum bile. Jaheer’in darbeleri altında kırılıp yok olmandansa seni bizzat öldürmeyi tercih ederdim. Ve senin de o günlerin sonunda ölmeyi dilediğini biliyorum. Haksız mıyım? Yaşamak, ölmekten daha zor hissettirmede mi?”

Zaiden kabullenircesine gözleriyle onayladı beni. Ancak bakışlarında güçlü bir itiraz vardı. İşkence yerine ölümü tercih etmesine kızamazdım. Çünkü ben de ondan tam olarak bana bunu vermesini istiyordum.

Ama ben yine de buradayım.

“Çok fazla bilgi taşıyoruz,” diye devam ettim. “Eurja Vaseva'nın eline geçtiği anda tüm diyarın sonunu getirecek bilgilere sahibiz. Bu

bilgilerin işkenceyle birer birer benden çekilip alınmasına yüreğin dayanır mı?” Cevap vermesine zaman tanımadan devam ettim. “Euria'nın eline düşüp esir olmaktansa, onurlu bir şekilde ölmek istiyorum. Sahip olduğum sırlarla, verdiğin sözü tuttuğunun bilinciyle, başım dik bir şekilde...”

Söz veremiyorum.

Zaiden'in söyleyebildiği tek şey buydu. Ama bu umduğumdan çok daha fazlasıydı. Kendini benim yerime koymasını sağlamıştım. Kendi çektiği acıların bana çektirilmesini elbette istemeyecekti. Bunun yerine canımı alabilir miydi? Yaşayıp görecektik. Ben, onu işkenceler içinde görsem canını alabilir miydim? “Benim için güçlü kalabilirsin, öyle değil mi?” diye sordum, gözlerinin içine bakarak. “Benim için denersin.”

Zaiden'in omuzları sarsıldı. Eli bir süre havada asılı kaldı. Gözlerinde çaresizlik ve kararlılık arasında gidip gelen bir karmaşa fırtınası vardı. Sonunda başını kaldırıp yutkundü ve yüzündeki ıstırap maskesini çıkarıp bir kenara attı. Karşımda yeniden kararını vermiş Zaiden duruyordu.

Senin için denerim.

İçim rahatlamıştı. Gülümsedim. Durumumuzun çaresizliği, tuttuğumuz kırılğan umut dalını kemirip inceltiyordu. O sırada Zaiden, belimden yakalayıp iyice kendine çekti. Göğsüm göğsüne çarparken Zaiden'in dudaklarına sinsi bir gülümseme yerleşti. İşte Zaiden buydu. Ne kadar canı yanarsa yansın, nasıl hissederse hissetsin, ağlamak üzere olsa bile o sinsi gülümsemesini eksik etmezdi.

Ama senin de bana bir söz vermeni istiyorum.

“Tabii ki,” dedim hemen. “Ne olursa.”

İşlerin oraya gelmesine izin vermeyeceksin, Siyah Kuğu. Benden ayrıldığın gibi yanıma dönmeyi başaracaksın.

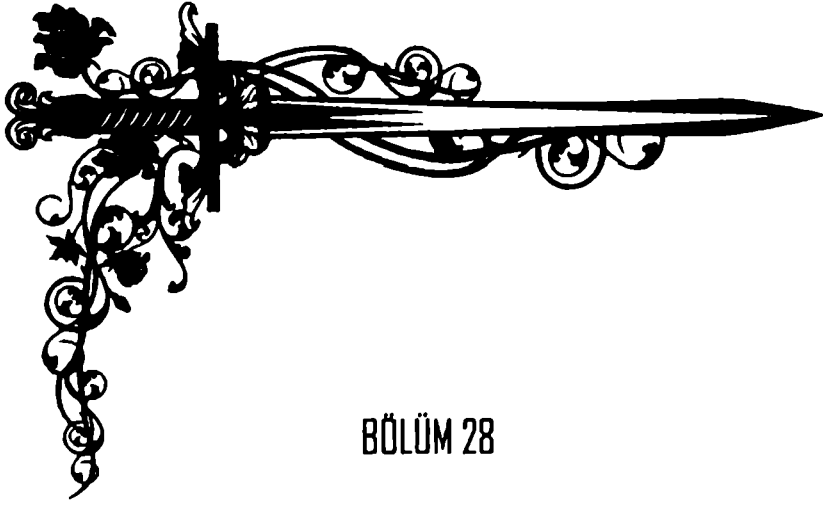
Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra derin bir nefes aldım. “Söz veriyorum.”

Bu sözü tutamazsam da çoktan ölmüş olacaktım zaten. Önemi yoktu.

Sıkı bir kucaklamayla Zaiden, iki bacağını yanlarından tuttu ve beni tek hamleyle kucağına aldıktan sonra pencerenin pervazına oturttu. Artık ona bakmak için yukarı değil, aşağı çevirmem gerekiyordu bakışlarımı. Sol eliyle belimden tutarak desteklemeye devam etti. Diğer yandan dudağıma bir öpücük daha kondurdu ve geri çekildi.

Seni kaybedemem.

Kalbimdeki soğuk korku eriyip gitmişti. Bedeninin sıcaklığını benimkinde hissederek bacaklarımı beline iyice doladım. Nefesim alınına düşen saçları okşayıp geçiyordu. Gelecek belirsizdi. Tehlike ve acı, her kapının ardında bizi bulmaya hazır gölgelerdi. Ancak o anda, Zaiden'in sözlerinde ve gözlerinde bir nebze de olsa huzur bulabiliyordum. Önümüzdeki yüzleşmelerin karanlığı beni ürkütmüyordu çünkü en korkunç tehditlere karşı bile beni güçlü kılan şey sevgimdi, sevgimizdi. Çıkması imkânsız durumlardan bile kurtuluşumuz olabilecek tek umuda, yani sevgime tüm parmaklarımla sarıldım. Yakın zamanda bırakmaya hiç niyetim yoktu. Mecbur kalmadığım sürece...

BÖLÜM 28

YIKIMIN ŞEHİRİ

Yıldızların gökyüzünü terk ettiği sakin bir gecenin sabahında ay yavaş yavaş parlaklığını kaybederken güneşin ilk ışıklarında ilk uyanan ben oldum. Dinç bir şekilde uyansam da canım yataktan kalkmak istemiyordu. Zaiden'in kendine doğru bastırmak için belime dolanıp sıkı sıkı sardığı kolunun verdiği rahatlıktan uzaklaşma fikri hiç hoşuma gitmiyordu. Yatakta hafifçe ona doğru döndüm. İkimiz yüz yüze gelince, gırtlığından şikâyet ettiği belli olan birkaç ses çıkararak gözlerini ağır ağır açarken sabırla bekledim. Hâlâ tam olarak iyileşememişti. Yaralarının neredeyse hepsi kapanmak üzere olsa da bedeni bu yaraları onarmak için çabalıyordu.

"En son ne zaman bu kadar uzun süre deliksiz uyudum, hatırlamıyorum," dedim mırıldanarak.

Gülümsedi. Uykulu ifadesinin altında burada kalmaya devam etme isteği yatıyordu sanki. Ama böyle bir lüksümüz yoktu. Sevgi, diyarın kurtuluşundan daha önemli değildi. Katliam senesinde Drystan ve Irithel son savaşı vermeselerdi, Drystan'ın söylediği gibi savaşmak yerine kaçmayı tercih etselerdi, asla imparatorluğun başına geçemezlerdi. Eğer onlar kaçsaydı, biz şu an Cyra Lovell ve Helia Asano tarafından yönetiliyor olurduk. Drystan ve Irithel, büyük bir fedakârlık yaparak kendi huzurları yerine diyarın geleceğini seçmişlerdi. Şimdi aynı kararı verme sırası bizdeydi. Diyar, bu sefer fedakârlık yapılması için bizim kapımızı çalmıştı.

Tam o sırada içeriden gelen patırtılar, tangırtılar ve adım sesleri odamızın sessizliğini bozdu. “Uyanmış olmalılar,” dedim, derin bir iç çekerek.

Zaiden ağır ağır gözlerini açıp kapatarak beni onayladı.

Gitme zamanı.

Parmaklarını bıkkınlıkla oynatmıştı. Yataktan çıkmadan ve diyarı kurtarma görevine başlamadan önce son bir öpücük istedim ondan. Yumuşacık, sıcak dudakları benimkilerle tutkuyla buluştuktan kısa süre sonra her ne kadar acı verici olsa da geri çekilmek zorunda kaldım. “Hadi,” dedim, yatakta doğrulup. “Sargılarını değiştirelim. Üstümüzü giyinelim ve kılıçlarımızı kuşanalım.”

Yataktan tamamen çıktıktan sonra saçlarımı, parmaklarımı aralarından geçirerek taradım. Onları serbest bırakmaya karar verdim. Uzunlukları, sağlıklı ve çekici dalgaları, ensemde aşağı bir pelerin gibi akmaları kendimi iyi hissettiriyordu. Saçım da en az benim kadar inatçıydı. Tüm bakımsızlığa rağmen duruşundan vazgeçmiyordu. Kendi sarayımda onları serbest bırakmama asla izin verilmemişti. Her sabah hizmetkârlar beni giydirir, sonra da saçlarımı ya örer ya toplar ya da topuz yaparlardı. Babam sırtıma vururken saçlarımın işine engel olmasını sevmezdi. Saçlarımı, yoluna çıkması için toplamak zorunda olduğumu ya da onları kısacık keseceğini söylerdi.

O zamanlar korkuyla saçlarımı toplardım ama hiçbir zaman kesmeyeceğini biliyordum aslında. Babam, insanların ne düşündüğüne önem verirdi. Saçları kısa olan prensesler pek yaygın değildi. Bir prensesin asilliği, saçlarının uzunluğundan ve ipeksi duruşundan gelirdi. En azından babam buna inanıyordu ve insanların da inandığını düşünüyordu. Tehditleri sadece laftaydı.

Hazırlandıktan sonra ahıra indik ve atlarımıza veda ettik. Fawn, bizi belli bir yere kadar götürüp mesafeyi kısaltacaktı ne de olsa. Ayrıca Ocroya’da, şehrin içinde atla gezersek çok dikkat çekerdik. Henüz yeni kavuşmuşken Zane ve Kasırğa’dan ayrılmak beni üzse de onların iyiliği için gerekli olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Üstelik, Zane ve Kasırğa yıllardır beraber gezdikleri için en

az bizim kadar arkadaşlardı birbirleriyle. Yokluğumuzu hissedeceklerinden emin değildim ama en azından yalnız olmayacaklardı.

Onlarla vedalaştıktan sonra, “Bol bol taze elma yedir, olur mu?” diye sordum Hud’a bakıp.

Hud ilk defa bağırmadı. Söylediklerimi anlamazlıktan gelmedi. Tekrar etmemi istemedi. Yalnızca bir elini Zane’in yelesine attıktan sonra başıyla onayladı. “Onlar bana emanet.”

Fawn’a bile bir kemer takıp üzerindeki hazır kınlara birkaç bıçak yerleştirdikten sonra yola çıkmaya hazırдық. İnsanlara zarar vermeme konusunda ısrarcı olsa da tehlike anında kendini savunabilmesini istiyordum. Diğerleriyse çoktan silahlanmıştı. Zaiden kendi kılıcına, eski bir dostla selamlaşır gibi uzun uzun baktıktan sonra kabzasında parmaklarını gezdirdi. Dokunuşları ince, kıvrımlı işlemelerin üzerinde dolaşırken yüzünde acı bir gülümseme belirdi. Kılıcını eskisi gibi bulduğu için mutluydu ama kılıcı, eski sahibini bulamamıştı. Farklı bir adam tutuyordu onu. Zaiden artık değişmişti ve bunu şimdi anlıyor gibi duruyordu. Kılıcını sertçe beline yerleştirdikten sonra omuzlarımı geriye attı. Saçlarını ince, siyah bir tokayla ensesinden toplamıştı ama küçük bir tutam isyan ederek yüzünün kenarına, yara izinin hemen dibine düşmüştü. *Hazırım, diyordu bakışları. Gidebiliriz.*

Herkes Hud’la vedalaştıktan sonra geriye sadece Fawn kaldı. Hiçbir şey söylemeden, ona sarılmadan ve teşekkür etmeden yalnızca yeşilli, üzerinde yapraklar olan elbisesinin eteklerinden tutarak reverans yaptığında Hud’ın boğazından bir hıçkırık çıktı. Hepimiz sırtımızı dönmüş, kurtların güneşi selamlayan ulumaları ve sabahın serin havası eşliğinde ormanın derinliklerine doğru ilerlerken omzumun üzerinden dönüp hafifçe Hud’a bir bakış attım. Gözleri Fawn’ın üzerindeydi ve bir eliyle ağzını kapamış, ağlıyordu. *Merak etme Hud, diye düşündüm ve bir söz verdim içimden ona. Onun sağ salim sana geri dönmesini sağlayacağım. Fawn’ı güvende tutacağım.*

Ormanı aşmamız uzun sürmedi çünkü doğu sınırına yakında konaklamıştık. Ağaçlar seyrelirken hafif eğimli bir arazi karşıladı bizi. Yol biraz daha kurak, solgun bir bitki örtüsünün içine açılıyordu. Güzergâhımızın iki yanına genişleyen yemyeşil çimenler, her

adımımızda biraz daha sararıyordu sanki. Sert ve soğuk hava gittikçe artıyordu.

Güneş, yolculuğumuzun başında tepeye yükselmeye son derece niyetli ve parlaktı. Bu sıcakta yürümenin hepimiz için zor olacağını düşünmüştüm. Ancak vakit geçtikçe güneş yükselmek yerine ışığını kaybetti. Kapkara yağmur bulutları, üstümüze çullanacaklarmış gibi hızla gökyüzünü fethetti. Kuş cıvıltıları kesildi. Yerlerini kargalar ve şahinler aldı. Arazinin eğimi gittikçe artarken ortalığa saçılmış büyük taşların ve çakılların arasında yürümemiz zorlaştı. Sarp kayalıkların manzarası içimi ürpertiyordu. Sanki biz Ocreya'ya yaklaştıkça, doğa canlılığını kaybediyordu. Her şey daha griydi. Daha solgundu. Diyar artık burayı yaşatacak gücü kendinde bulamamıştı âdeta. Ya da Euria Vaseva, bu gücü diyardan çekip almıştı ve ölüm kokusu tüm doğuya yayılmıştı.

En önden Fawn gidiyordu. Hemen arkasından Kairon ve Nori takip ediyor, Zaiden'la ben ise en arkadan ilerliyorduk. Kairon ve Nori'nin sırtı kamburlaşmış, omuzları düşmüştü. Yüzlerinde ter damlaları birikmişti. O sırada hemen Zaiden'a döndüm. "Yoruldu mu?" diye sordum. Bedeninin ne kadarını kaldırabileceğinden emin değildim. Öte yandan bayılacak derecede yorgun düşene kadar Zaiden'in bir şey söylemeyeceğinden emindim.

Başını iki yana sallayıp muzırca gülümsedi.

Asıl sen yoruldu mu, Siyah Kuğu?

Kılıcımız sensin.

Fazla yorulmaman gerekiyor.

Biraz sırtım ağrımaya başlamış olsa da gayet rahat bir tavırla omuzlarımı geri attım. "Hiç yorulmadım."

Sonra Fawn'ın yavaşlamaya başladığını fark ettim. Kairon, alnındaki terleri elinin tersiyle silip sırtındaki çantayı zıplatarak omzuna doğru kaldırdı. Çatık kaşlarıyla etrafa bakındı. "Neden duruyoruz?"

Fawn, yalnızca adım atmayı bırakıp parmağıyla öteyi işaret etti. Gözlerimizi kısip seyrek ağaçların ötesine, eğimli bir ovanın ve sisli havanın ardından gösterdiği yöne baktık. Ocreya. Hemen önümüzdeydi ve eski halinden eser kalmamıştı.

Çevresindeki harabeler, kuru ağaçlık alanlar Kızıl Ordu'nun savaş çadırlarıyla doluydu. Birçoğu boştu. Terk edilmişlerdi çünkü ordunun büyük bir parçası hâlâ Miath Krallığı'nda olmalıydı. Çadırların başladığı kumaş duvarla aramızda yaklaşık dört yüz adım vardı. Kaba mızraklarını, bir çit gibi çadırların dış sınırına saplamışlardı. Ocreya'nın sınır kapıları yıkılmıştı. Şehrin duvarları yoktu. Bunlar, verdikleri ilk savaşta yaşanmış olmalıydı çünkü o zamanlar Ocreya şu anki kadar güçlü değildi. Eh, etraftaki krallıklara saldırmaktan kendi sınırını yeniden kurma şansı da olmamıştı tabii. Bunun yerine ordusunu bir savunma hattı gibi şehrin etrafına dizmişti.

Çadırların arasına, uzak ama eşit mesafelerle ahşaptan gözcü kuleleri dikilmişti. İnşa edilen bu dengesiz, her an yıkulabilir gibi görünen gözcü kulelerinde asker yoktu. Hepimiz gördüklerimizi sindirmek istercesine bu manzarayı incelerken bir şey dikkatimi çekti. Askerler, normal bir şehrin sınırında olması gerekenden bile az sayıdaydı. Tüm diyarın nefret ettiği, imparatorluğun düşmanı bir krallık olmasını saymıyordum bile. Euria Vaseva, bu sınırı boş bırakacak kadar aptal değildi. Bilmediğimiz, aklımıza gelmeyen bir sebebi olmalıydı.

“Bu kadar mı?” diye sordu Kairon hayal kırıklığıyla. Sınıra baktı ve ellerini beline yerleştirip dudaklarını büktü. Başını hafifçe yana yatırırken bıkkın bir nefes verdi. “Herkesin korktuğu krallığın girişi burası mı?”

“Sağlam olmadığını kendi ağzınla söylemiştin,” dedi Nori, Kairon'un bize bizzat anlattıklarını ona hatırlatarak.

Kairon, sınır bile denemeyecek alana göz attı. “Bu kadar zayıf olacağını tahmin etmemiştim.”

“Düşmanınızı hafife almayın,” dedim, kararlı bir sesle. “Sağlam görünmüyor olması gerçekten sağlam olmadığı anlamına gelmez. Bir yanılsama olabilir. Tuzak olabilir. Euria'nın uyguladığı bir stratejinin parçası olabilir.”

Kairon başını iki yana salladı. “Uzun süredir Ocreya'ya gelmemiştim ama Ocreya'lılar hiçbir zaman mimaride iyi değildi zaten. Slonian gibi yeşilliklerin ve ormanların arasında bir krallık oluşturma şansımız varken şu şehre bakın. Gri ve soluk. Ölüm bir şehir olsa

burası olurdu herhalde. Şehir büyüklüğünde bir mezarlık inşa edip adını krallık koymuşlar.”

Fawn burnunu kırıştırmış bizi dinlerken bir anda etrafında oturabileceği bir yer aradı. Kairon söylenmeye devam ederken hemen yanına koştum. Kolundan tutmaya yeltensem de dokunulmaktan hoşlanmadığı için hemen vazgeçtim ve Kairon’a bakıp başımla bir işaret verdim. Kairon, beyaz saçlarını kafasının tepesinde düzleştiren bir hızla koşup Fawn’ı iki eliyle tuttu.

“Gücün mü tükendi?” diye sordum endişeyle. Konuşamayacak gibi duruyordu. Boş boş baktığını hissediyordum ama gözleri olmayan biri için bunu söylemek zordu. Fawn her zaman başını boş bir noktaya döndürüp sessizce dikiliyordu zaten. İyi olup olmadığını surat ifadesinden anlamak imkânsız gibiydi. “Kalabalık olduğumuz için mi?” diye sordum bir kere daha.

Fawn başını iki yana salladı. “Biraz yorulduğum yalnızca,” dedi, duyulamayacak kadar sessiz bir fısıltıyla.

Kairon, yerde diz çöküp dik duran dizini Fawn için bir oturak haline getirdi. Elinden tutmaya devam ederken dengesini kaybetmemesi için çabalıyordu. “İyi misin?” diye sordu. Fawn başıyla onayladığında az da olsa rahatlamıştım.

“İçeri nasıl gireceğiz?” diye sordu Nori. Hâlâ çalılarının arasından şehri izliyordu. “Çok fazla asker olmasa da bizi fark edeceklerine eminim. Birimiz yeşil saçlı ve otlardan bir elbise giyiyor, ben üç örgülü mavi saçlarımla kesinlikle buraya ait görünmüyorum, Zaiden ölümün ta kendisi gibi ve sen de tehlikeli, asil bir suikastçıyı andırıyorsun. Ocreya’dan gibi gözükten tek kişi Kairon, o da beyaz saçları yüzünden zaten.”

Omuzlarımı silktim. “Basit,” dedim ve Kairon’a bakıp masum bir gülümseme takındım.

Kairon bana baktığında yüzündeki ifade değişti. “Of,” dedi başını iki yana sallayarak. “Yine mi iş bana kaldı?”

Zaiden, bana doğru yaklaşıp sol kolunu omzuma attı.

Eline yüzüne bulaştırmayacağına dair bahse girerim.

Kairon gözlerini devirdi. “Tatlı sözlerle canımı tehlikeye atabileceğinizi düşünüyorsanız çok haklısınız,” dedi. Fawn’ın iyi hissettiğinden emin olmak istercesine birkaç kere sırtını sıvazladıktan sonra ona bir leydi gibi davranarak nazikçe dizinin üzerinden kaldırdı. Dik duruşa geçtiğinde sırtındaki ağır çantayı bir kere daha zıplatarak omuzlarına doğru çekiştirdi. “Söyleyin bakalım plan ne?”

Zaiden’la birbirimize bir bakış atıp sırtttık.

Kairon’un, asker dış görünüşüne bürünüp, boş çadırlara rahatlıkla girip çıkarak bizim için kullandıkları zırhlardan, pelerinlerden, kılıçlardan ve miğferlerden beşer tane çaldıktan sonra yanımıza dönmesi uzun sürmedi.

Elindeki parçaları oturduğumuz çalıkların tam ortasına fırlatır fırlatmaz aceleyle gezgin Kairon’a dönüşmüştü. Kendi görünümüne dönmek için sabırsızlanmış olmalıydı. Memnuniyetle ordu takımlarına bir göz attım. “Kimse ne olduğunu sordu mu?”

“Neden ortalıkta altıma pislemiş gibi koşturduğumu sordu bir asker,” diye yanıtladı Kairon.

Kaşlarımı çatıp hızla ona döndüm. “Sen ne dedin?”

Kairon’un dudakları bir kenara kıvrıldı. “Gerçekten de ormana gittiğimde yanlışlıkla altıma pislediğimi ve temiz kıyafet aradığımı.” Hepimiz aniden yüzümüzü buruşturduk ve irkilerek başımızı çevirdik. Kairon öfkeli bir nefes verdi. “İnsanların müstehcen konular açıldığında oradan ne kadar hızlı uzaklaştığını bilseniz sizin de utanmanız kalmazdı,” diye çıkıştı.

Zaiden bir elini Kairon’un omzuna yerleştirdi.

Önemli olan başarmış olman. Yakalanmadın.

Cebinden iki kuron çıkarıp Kairon’a uzattı. Kairon ise parayı kaptığı gibi cebine attıktan sonra manalı bakışlarla Zaiden’a döndü. Ona sarılmak istercesine kollarını açtığında Zaiden dehşet içinde gerileyip Kairon’a eliyle durmasını işaret etti.

Yakalanmadığın için tebrik ettim, sana aşkımı itiraf etmedim.

Kairon gülümsedi. “Ben de seni seviyorum, vahşi ve korkutucu adam,” dedi. Şaşırdığım şey bunu söylerken şaka yapıyor gibi

hissettirmemiş olmasıydı. Dalga geçmek yerine duygularını söylüyordu sanki. Dürüstlüğünü kalbimde hissetmişim âdeta. Zaiden, Kairon'un ensesine hafifçe vurup yanıma geldiğinde Kairon da gülümsemesine hâkim olamadan ortamındaki asker zırhlarından seçmeye koyuldu.

Hepimizin bedenine uygun zırh olmadığı için önce en büyüklerini seçerek Zaiden'a verdik. Ardından da bir küçük boylarını seçtik ve onlar da Kairon'un takımını oluşturdular. Sonrasında sıra ben, Nori ve Fawn'daydı. Fawn zaten en minyonumuz olduğu için en küçük miğfer bile olurdu ona.

"Hepimizin aynı anda, aynı girişten geçmeye çalışması dikkat çeker," dedim kendi miğferimi kafamdan geçirmeden önce. Zaiden kendisi için ayırdığı tokalardan biriyle benim saçlarımı toplamaya çalışıyordu. "Ayrı ayrı gideceğiz," dediğimde tokayı takıp karşıma geçti. "Siren'in Çağrısı'nı hatırlıyor musun?" diye sordum Zaiden'a bakarak.

Zaiden başıyla onayladı. Siren'in Çağrısı, Euria'yı ilk defa yakından gördüğüm yerdı. Onu ilk görüşümü o kadar net hatırlıyordum ki... Eira'yla benzerlikleri akıl alır gibi değildi. İkisinin de aynı yuvarlak suratı vardı. Küçük burunları, kocaman gözleri neredeyse aynıydı. Yalnızca Eira'nın gözleri açık morken, Euria'nınkiler masmaviydi. Ancak gözlerine baktığımda ikna olmuşum onun Eira olmadığına.

Ayrıca Euria Vaseva'yı ilk gördüğümüzde en yakın dostu, aynı zamanda da Ocreya'nın Baş Muhafızı Nathan Dharva da yanındaydı. İkili yan yana o kadar samimi, öyle içten görünüyorlardı ki dostluklarını izlemek beni bile mutlu etmişti. Tabii bunların hepsi Euria Vaseva, Nathan Dharva tarafından ihanete uğramadan ve onun kellesini balkonuna asarak tüm diyara savaş açmadan önceydi.

"O ne?" diye sordu Nori.

"Bir han." Ardından Kairon'a döndüm. "Sen biliyor musun bu hanı?" Kairon başıyla onayladı. "Peki yerini bulabilir misin?" Bir kere daha başıyla onayladı.

"O halde ayrılmamız gerekiyor," dedim, derin bir nefes alarak. "Kairon ve Fawn bir grup olsunlar. En sağ girişten gireceksiniz.

İlk siz gidin ki Siren'in Çağrısı'na ulaşana kadar biz de yola çıkmış olalım."

Kairon ve Fawn, lafımı ikiletmeden hemen miğferlerini başlarına geçirip yola koyuldular. Geriye üç kişi kalmıştık.

"Ben hanginizle gidiyorum?" diye sordu Nori, tam bunu kafamda çözümlenmeye çalıştığım sırada. Üçümüz beraber gitsek yine biraz dikkat çekebilirdik. Bu riski almak istemiyordum. Ama Zaiden'dan ayrı kalmak da istemiyordum. Zaiden tek başına mı yoksa Nori'yle mi gitse daha güvende olurdu? Her an karşılıklarına bir asker çıkabilir, onlara sorular sorabilirdi. Böyle bir anda Zaiden'in konuşamaması büyük bir sorun haline gelirdi.

"Siz ikiniz devam edin," dedim kararlılıkla. "Kapıda ya da şehirde size sorular sorulursa sen cevapla Nori."

Nori hemen başını sallayarak onayladı. "O iş bende."

Zaiden'a döndüğümde, onun da gözlerinde ayrı kalmak istemediğimizi anlatan bir bakış vardı.

"Hana ulaşana kadar," dedim, gülümsemeye çalışarak. Bensiz gitmesini hiç istemiyordum. Koruma içgüdüm tüm elimi kaşındırıyor, kılıcıma sarılmamak için zor duruyordu ancak kendime hâkim olmam gerekiyordu. En güvenli yol buydu.

Dikkatli ol, Siyah Kuğu.

Yutkundum ve parmağımınla çadırların seyrek olduğu bir noktayı işaret ettim. "Siz de oradan girin," dediğimde ikisi eşzamanlı olarak onayladılar. Miğferlerini başlarına geçirmeden hemen önce Zaiden, elini hızla belime sarıp beni kendine doğru çekti. Onlardan uzun süre ayrı kalacakmış gibi doya doya dudaklarımın tadına vardı. Çekildikten sonra hiç acele etmeden gözlerimin içine baktı.

"Diyarın kurtarılmaya ihtiyacı var, Regheena-Nerth bebeğine değil!" diye homurdandı Nori aniden. Kollarını birbirine bağlamış, sağ ayağını sinirli bir ritimle toprağa vuruyordu. "Biraz daha bakışırsanız kız hamile kalacak," diye ekledikten sonra elini havaya savurarak salladı.

İkisinin çadırlara doğru yürümelerini, koyu kırmızı kumaşların arasında kaybolmalarını bekledim. Zaiden'in bedeni tamamen görüş

alanımdan çıktıktan sonra içimden saydım. Yeteri kadar vakit geçtiğinden emin olduğumda sıra bana geldi. Kairon ve Fawn, sağ girişi kullanmışlardı. Bu giriş deniz kenarına en yakın olan taraftı. Tüccarların da bu girişi kullandığını düşündüğüm için onların girişinde sorun çıkmamalıydı. Zaten girip çıkana alışık olmalıydılar. Zaiden ve Nori'nin kullandığı giriş ise en az askerin olduğu alandı.

Ortalarında kalan ve muhtemelen en tehlikeli olan girişe doğru ilerlerken bedenime uymayan zırh parçaları birbirlerine çarpıp duruyordu. Metallerin sesleri eşliğinde sağ avcumu kılıcımın kabzasına dayadım. Uzun adımlarım zırhın ağırlığı yüzünden yavaşlamış ve kısalmıştı. Çadırlardan oluşan hatta ulaştığımda birkaç asker kafasını çevirip baksa da pek umursamadılar. Kapıya benzer yapının iki yanında, üçer asker duruyordu. Altısı da ayakta ve dik durmaları gerekirken harabeye dönmüş soluk gri taşların üzerine çökmüş, birbirleriyle muhabbet ediyorlardı. Onlara bakmadan, hiçbir şey söylemeden, günlük bir rutinin parçası gibi davranarak dümdüz yürümeye devam ettim. Zaten açılması gereken bir kapı olmadığı için boşluktan geçip gidecektim ki iki askerin şüpheyle bana döndüklerini fark ettim. Tahtadan bir rampa, şehrin içine girişi kolaylaştırması amacıyla bu taşların üzerine yerleştirilmişti. Planıma sadık kalarak bu tahta rampaya bir adım attığımda adamların ikisi ayağa kalktılar.

“Hey sen!” diye bağırdı bir tanesi. Artık durmak zorundaydım. *İşler kötüye giderse kaçacak yer yok,* diye düşündüm. *Beni anında köşeye sıkıştırırlar. Savaşsam bile koca bir ordu güzergâhından kurtulmama imkân yok. En iyi ihtimalle şehrin içine koşar, izimi kaybettirmeye çalışırım.*

Homurdanarak oturdukları yerden kalktılar. İki de cüsseli, uzun boylu ve kaslı adamlardı. Yanıma yaklaşırken hiç acele etmiyorlardı. “Nereden geliyorsun, nereye gidiyorsun?” diye sordu burnunu kırıştırarak.

Cevap vermek için onlara döndüm. O sırada bu iki uzun boylu adamdan birisinin kadın olduğunu fark ettim. Yan yana durduklarında ikisi de oldukça tehditkâr birer savaşçı gibi görünüyordu.

Kas kütlesi, duruşu bakımından kadının adamdan hiçbir farkı olmasa da zırhındaki göğüs çıkıntısı ve uzun, kızıl saçları onu ele veriyordu.

“Şehre giriyorum efendim,” dedim, sesimi kalınlaştırmaya çalışarak. Bir asker neden şehre girerdi? Haber iletmek ya da tavernalarda fahişelerle vakit geçirmek için. Ama Kızıl Ordu’nun bu konuda eğitilmiş olduğunu biliyordum. Cinsel dürtülerinin bastırılması isteniyordu bu ordudan. “Birkaç bira içebilmek için,” diye ekledim sonra bunun geçerli bir cevap olacağını umut ederek.

“Bu ses ne yahu!” diyen adam bir anda kahkahalarla gülmeye başladı. “İçine cırcırböceği mi kaçtı, asker?” Sessizce bekledim. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim. Adamın gülüşleri sona erdiğinde karnını tutarak doğruldu ve bir adım daha yaklaşmış bir tavırla ellerini beline yerleştirdi. “Miğferini çıkar.”

Hay sokayım, diye düşündüm. “Efendim, yara izim var. Henüz iyileşmedi. Midenizi bulandırmak istemem.” *Hadi,* dedim içimden adamı ikna edebileceğim gibi. *Yut şu bahaneyi.*

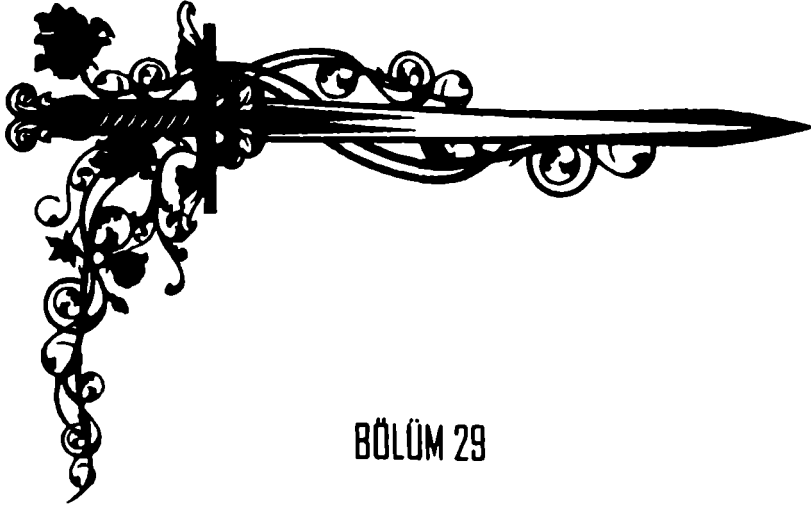
Adamın kaşları çatıldı ve bana doğru bir adım daha attığında yanındaki kadın da onunla beraber geldi. “Çıkar dedim, asker,” diye hırladı, dişlerinin arasından. Pis nefesinin kokusunu hissedemeyecek kadar uzakta olsam da dişlerinin görüntüsü bile tiksintiyle yutkunmama yetmişti. Miğferimi çıkarıp koltuğumun altına yerleştirdim. Adamın gözlerinin içine bakmak yerine dosdoğru şehre döndüm. Bu bir itaat göstergesiydi. Bu adamdan korktuğuma ve ondan aşağı konumda olduğuma dair ona gösterdiğim bir güvenceydi. Zaten o pis dişlerini görmeye de pek niyetim yoktu.

Adam bir kere daha kahkaha patlattı. “Yara izi varmışmış,” diye söylendi bir yandan gülerek. “Desene şuna, çok güzel bir kadın olduğum için beni görmenizi istemiyorum. Seni becermek istememden mi korkuyorsun yoksa güzelim?” Bir adım daha yaklaşmış eliyle toplu saçlarıma dokundu. Artık kusmamak için zor duruyordum. *Sessiz kal,* diye tembihledim kendimi. *Sessiz kal yoksa tüm planı tehlikeye atarsın.* Oysa ne çok istiyordum tam şu anda kılıcımı çekip bu adamın iki bacağının ortasına saplamayı.

Ben konuşmayınca adam bu cüreti kendinde buldu. “Bizim orduda böyle kadınlar olduğundan haberim yoktu doğrusu. Rhenya, görüyor musun kadınsı duran, kadınsı hissettirenler de asker olabilirmiş.” Rhenya, yanındaki kadının ismi olmalıydı. Onun erkeksi duruşuyla, bir şövalyeyi andıran bedeniyle dalga geçiyorlardı ama ben bu kadının onlarca erkeğe eşdeğer olduğuna emindim. Yalnızca bakışları bile soğukkanlılığını gösteriyordu. Adamın sözlerine hiçbir tepki vermemesi de bunu ilk defa duymadığının bir kanıtıydı. Erkeklerin çoğunlukta olduğu bir orduda, bu tarz lafları sürekli duruyor olmalıydı. “Şimdi şehre girmene izin veririm,” diye devam etti adam, yüzünde vahşi bir sırıtışla. “Ama tek bir şartla: Döndüğünde benim çadırıma uğrayacaksın. Geceyi orada geçireceksin,” derken gülümsemesi genişledi. Ardından bir balgam çıkarıp zevkle yere tükürdü ve devam etti. “Zırhını giymene gerek yok.”

Eh, Euria'nın verdiği dürtülerine hâkim olma emri buraya kadar-
dı anlaşılan.

Ne cevap vereceğimi bile düşünmeden Rhenya, adamın başını iki koluyla yakaladı. Onu boynundan kendine doğru çekti. Dizini, tam da kılıcımı saplamak istediğim yere tüm gücüyle geçirdikten sonra adamı serbest bıraktı ve onun iki büklüm yere düşüp acı içinde kıvranmasını izledi. Başıyla bana şehri gösterdi. *Git*, diyordu. Hiçbir şey söylemeden ve adama ikinci kez bakmadan arkasını dönüp oturduğu yere geri yürüdü. Şehre girmeyi başardığımda gülümse-
dim. *İşte, diyarın iki ayrı ucunda bile olsa kadın her zaman aynı muameleye maruz kalır ve düşman orduların askerleri bile olsak kadın kadının halinden anlar*, diye düşündüm ve Ocreya'ya girebilmenin getirdiği memnuniyetle taş yollarına bir adım attım.

BÖLÜM 29

SİREN'İN ÇAĞRISI

Şehrin uğultusuna sığınan endişeli ve aceleli cümleler birbirlerine karışıyordu. İleriden gelen gemi ve su seslerine doğru adımlarımı hızlandırdım. Taştan yollar hatırladığım gibiydi ama insanlar farklıydı. Eskiden daha neşeli, güler yüzlü, sıcak olan Ocreya halkının canlılığı solmuştu. Büründüğüm kılık yüzünden küçük çocuklar koşarak benden uzaklaşıyor, satıcılar endişeyle kâğıt parçalarını bir araya getirmeye çalışıyordu. Dükkânların dizildiği kocaman bir cad-deden geçip gittim. Yokuşlu ara sokakları aştım. Ben Siren'in Çağrısı'na doğru ilerlerken devriye gezen birkaç muhafıza denk gelsem de başarıyla verdikleri selamlardan başka bir irtibatımız olmadı. Muhafızlar, şehrin içinde asker görmeye alışmış olmalıydı. Ama buna rağmen Euire denetleme işini askerlere değil, kendi muhafızlarına yaptırıyordu. *Kendi ordusuna bile güvenmeyen bir hükümdarın tereddütlü davranışları*, diye düşündüm isyan eden tüccarların yanından geçerken.

"Malların hepsi bayat geliyor!" diye söylendi bir tanesi.

"Halk, taze ekmek istiyor!" diye ekledi bir diğeri.

"Denizden gelenleri de askerler denetliyor, bize bir şey kalmıyor!"

"Temiz su da yok!"

"Muhafızlar hesap defterlerini alıp götürdü, bir daha da getirmedi!"

Sabahın erken saatleri olmasına rağmen şehir karmaşıktı. Yüzlerce kişi olmasa da dükkânlarını açmaya başlayan halk ortalıkta

hızla hareket ediyordu. Tezgâhlarını kuranların yüzünden bıkkınlık akıyordu. Hiç kimse yaptığı işten memnun görünmüyordu. Bir ayakkabı tamircisinin yanından, kapalı bir fırının önünden geçtim. Şehrin merkezine ilerledikçe limanlara demirleyen gemilerin uzun yelkenleri daha görünür hale geldi. İnsanların gözlerinin içine bakmaktan kaçınarak tavernaya doğru yürümeye devam ettim. Çenemi kaldırmaya bile çekiniyordum çünkü bu düşüncemin pek bir mantığı olmasa da halk, önceki gelişimizden bu yana bizi hatırlar gibi hissediyordum. Ocreya halkı beyaz saçlı, açık tenli, solgun dudaklı insanlardan oluşuyordu. Benim gibi simsiyah saçları, kırmızıya çalan dudakları ve sıcak ten rengi olan birisi dikkat çekiyordu haliyle.

Siren'in Çağrısı'na vardığımda kapıyı açtım ve müşteri geldiğini işaret eden çan sesinin ardından burada çalışan genç çocuk hızla döndü. Onu daha önce de gördüğümü hatırlıyordum. Umarım o beni hatırlamazdı. Demek ki işine devam ediyordu. Savaştan ya da krallıktaki anlaşmazlıklardan kaçmak yerine handa kalmaya karar vermişti. Han da şehrin halinden etkilenmişe benziyordu çünkü içeride Fawn, Nori, Zaiden, Kairon ve yaşlı bir çift haricinde kimse yoktu.

Siyah, uzun saçlı çocuk elindeki havluyu omzuna atıp gülümsemedi. "Hoş geldiğiniz efendiğim!" dedi kocaman bir gülümsemeye. "Ne ağalısınız?"

"Bira," diye yanıtladıktan sonra ekibimin oturduğu masaya yöneldim. Zaiden hemen ayağa kalkıp benim için bir sandalye çekti.

Sorun çıktı mı?

Başımı iki yana salladım. Kapıdaki küçük mesele anlatılmaya bile değmezdi.

"Burası çok sessiz ama biraları muazzam," dedi Nori, ahşap bardağından büyük bir yudum alarak. Herkes benden önce gelip biralarını kaptığına göre yeterince oyalanarak gelmiş olmalıydım. Ya da şehri gözlemlemekten yavaş yürümüştüm. Her türlü, hepimizin burada olması içimi rahatlatmıştı. Nori bardağı geri bıraktığında üst dudağının üzerinde bir köpük izi kaldı. Fawn, aniden başını kaldırıp

Nori'ye doğru çevirdi ve parmağıyla dudağını işaret etti. Nori kaşlarını çatıp Fawn'ın parmağına vururken Fawn da bıkkın bir nefes verip bir kere daha dudaklarını işaret ettiğinde Nori, elinin tersiyle dudaklarında kalan köpüğü silip attı.

“Dakramız var mı?” diye sordum Zaiden'a dönüp. Son zamanlarda o kadar çok eşyamızı kaybetmiştik ki artık neyimiz var neyimiz yok takip edemiyordum. Tam o sırada aklıma büyümlü bir haritamız olduğu geldi. Zaiden ve Kairon ellerindeki tüm dakraları masaya dökerken ben de Nori'nin çantasından ezilip bükülen haritayı çıkardım. Simge hâlâ yerinde duruyordu.

Hiç yer değiştirmemiş olsa da parlaklığı sönmüştü. “Sanırım artık haritamız büyümlü değil,” diye söylendim, onu yeniden katlarken. “Kâhinin yardımları buraya kadarmış,”

“Bu kadar yeter mi?” diye sordu Kairon.

Yaklaşık yüz dakramız vardı masada. “Hepsi bu kadar mı?” diye sordum.

Kairon ve Zaiden eşzamanlı olarak onayladılar. İkisine de onar dakra verdikten sonra geriye kalan seksen dakrayı bir kesenin içine doldurdum. Tam o sırada siyah saçlı hancı elinde bir tepsiyle masaya geldi. “İşte biranız hağanımım,” dedi, gülümsemeye çalışarak. Ama dudakları titriyordu. Endişeliydi çünkü beşimiz de Kızıl Ordu'nun askerleri gibi görünüyorduk.

Zaiden'a bir bakış attığımda anlık bir göz temasıyla oturduğu yerden uzanarak hemen arka masadaki sandalyeyi çekti. Hancı çocuk tepsisindeki birayı masaya bırakmadan sandalyeyi onun altına, kendisiyle benim arama doğru itti. Ben de bira masaya dokunduğu anda hancı çocuğun omzundan tutup sandalyeye oturması için bastırdım. Afallayan hancı şaşkınlıkla sandalyeye çöktü ve bir bana, bir Zaiden'a dönüp korkuyla boş tepsisine sarıldı.

“Adın ne?” diye sordum gülümseyerek. Kalpten giderse hiç işimize yaramazdı.

“Go-goodwin,” diye cevapladı.

Elimi nazikçe çocuğun omzunun arkasına yerleştirdim. “Harika,” dedim ve kucağımdaki dakra dolu keseyi alıp masaya bıraktım.

“Şimdi şöyle yapacağız Goodwin. Bu kesenin içinde yaklaşık seksen dakra var. Hanının ve hatta krallığının berbat halde olduğunu biliyorum. İnsanların bırak hana gelip içmeyi, ekmek alacak parası yok. Eminim ki tüm müşterilerin muhafızlar ya da askerlerdir, haksız mıyım?”

Goodwin sandalyesine iyice gömüldü. “Çok hağaklısınız hağanımım.”

“Pekâlâ, o halde anlaşmamız şu şekilde olacak,” dedim ve kesenin ağzını iyice açıp içindeki parayı görmesini sağladım. “Senden üç gün ve üç gece istiyorum. Üç gün boyunca bu hana beşimizden başka kimse girip çıkmayacak. Eğer bunu yapabilirsen sana üç günün sonunda bu paranın üç katını daha getirip vereceğim.”

O sırada Zaiden çaktırmadan parmaklarını oynattı.

Bir de sınırsız bira.

“Ve bu üç gün boyunca istediğimiz kadar bira içebileceğiz, anladın mı?” diye sordum.

Goodwin yarı korkmuş, yarı rahatlamış bir tavırla başını salladı. Ondan çok daha kötü bir şey isteyeceğimizi sanmış olmalıydı. Biz ise ona üç günlük tatil ve üç yüz dakradan fazlasını teklif etmiştik. “Üç gün, üç gece,” diye tekrar etti. “Ne istegersiniz yiyip içeceksiniz, sizden başka kimse hana girmeyecek.”

Başımınla onayladım. “Aynen öyle. Eğer hana başka birini alırsan, ben de senin kelleni kapıya asarım.”

Gözleri dehşetle büyüdü. “Ağalmam efendim. Kimseyi ağalmam.” Sonra masaya doğru eğilip arkada, uzakta oturan yaşlı çifti işaret etti. “Onları da kovayım mı?”

Yaşlı çifte bir bakış attıktan sonra, “Gerek yok,” dedim. “İstedikleri zaman gitsinler ama başka kimse girip çıkmayacak.”

Goodwin bir kere daha anladığını işaret etti.

“Güzel,” dedikten sonra keseyi Goodwin’e verdim ve kalkabilmesi için elimi omzundan çektim. “Şimdi bir kahvaltıya hayır demeyiz işte,” dedim, gülümseyerek. Herkes başıyla onayladığında Goodwin geri geri kaçtı ve bize kahvaltı hazırlamak üzere ortadan kayboldu.

“Hepimiz için ayrı birer oda ayarlayın,” dedim, bir yandan biramı yudumlariken. Kimsenin bizi duymaması için iyice eğilmiş, masaya doğru konuşuyordum.

Bizim için tek oda.

Zaiden’in düzeltmesine karşı hafifçe gülümsemem de hemen ciddiyetimi takındım. Artık planın kritik kısımlarındaydık. Şakaya yer yoktu. “Kairon, Nori ve ben saraya gittiğimizde Fawn ve Zaiden burada kalacaklar,” dedim. Planı tekrardan gözden geçirmekte fayda vardı. “Kimin dış görünüşüne bürünmek istiyorsun Kairon? Bence Ethel gayet uygun seçim.”

“Evet, evet...” dedi Kairon düşünceli düşünceli çenesini okşarken. “Yalnız çok küçük bir sorun var. Ben Ethel’i hiç görmedim.”

Kaşlarımı çattım. “Yani?”

Kairon alayla güldü. “Görmediğim birinin dış görünüşüne bürünmem, Saige. Eğer birini birebir taklit etmek istiyorsam onu canlı canlı görmeliyim. Yakından.”

“Hay sokayım,” dedim, bileğimi şakağıma dayayarak. “Neden daha önce söylemedin bunu?”

“Çoktan anladığınızı sanmıştım.”

O halde tüm plan tehlikeye girerdi. Kairon’un yakından tanıdığı birini bulmalıydık, yoksa plan hiçbir işe yaramayacaktı. “Dane, Delhin, Ho-jin’i de hiç görmedin, öyle değil mi?” diye sordum, her ne kadar cevabını tahmin edebiliyor olsam da. Başını iki yana salladığında derin bir nefes verdim. “Euria’yı gördün mü peki?” Umutsuz bir denemeydi.

“Gördüm,” diye yanıtladı Kairon. Ancak isteksiz görünüyordu. Eh, onun yerinde olsam ben de korkutucu bir hükümdarın kılığına girmek istemezdim. Her yönden tehlikeli, çok riskli ve kabiliyet isteyen bir işti bu.

Euria gibi davranabilir misin peki?

Kairon derin bir nefes verdi. “Deli ama bir o kadar zeki, güçlü bir hükümdar gibi davranmamı istiyorsunuz. Eğer bu üç günün sonunda sağ kalırsak anlatacak görkemli bir hikâyemiz olacak!” Gülümsedi. Bu gülümsemenin altında yatan kuşkuyu sezebilmek için

Nori gibi güçlerimin olmasına gerek yoktu. Kairon elinden geleni yapacaktı. Ben elimden geleni yapacaktım. İşin sonunda başarılı olup olmayacağımız canlarımızla oynadığımız, geleceği belirsiz bir kumardı.

Yaşlı çift yemeklerini bitirip sessizce hanı terk ettiğinde ayrılışları, görev bilinciyle kapıyı arkalarından kilitleyen Goodwin dışında kimse tarafından fark edilmedi. Elinde bir tepsi yemek ve yüzünde temkinli bir gülümsemeyle gruba döndü. Elleri hafifçe titreyerek tepsiyi yere bırakırken, “Kahvaltınız,” dedi.

“Teşekkürler, Goodwin,” dedim. Plana odaklanırken ses tonum umursamazdı. “Unutma, üç gün boyunca kimse içeri girip çıkmayacak.”

Goodwin hararetle başını salladı ve sanki bizim varlığımız etrafındaki havayı ateşe vermek üzereymiş gibi geri çekildi.

Kairon sessizliği bozdu. Sesinde kararlılık ve korku karışımı bir ton vardı. “Euria’nın tavırlarını yakından görmedim hiç. Buna şansımız da olmayacak. Eğer işler ters giderse yedek bir planımız var mı?”

“Doğaçlama yapacağız,” dedim, ellerimi bira bardağımın etrafına sararak. “Bir yolunu bulacağız. Artık geri dönüş yok.”

Zaiden’in gözleri haylazlıkla parladı.

Belki de seni onunla özel olarak görüştürmeliyiz. Biraz flörtle kendine âşık edersin. Nasıl fikir?

Kairon gözlerini devirdi. “Beni büyük bir hevesle, bizzat kendi elleriyle idam edebilecek güce sahip bir hükümdarla karşı karşıya gelmek mi? Çocuk oyuncağı.”

“Tehlikeli,” diye mırıldandı Fawn.

Nori, kuru ve mizahtan uzak bir sesle güldü. “O halde ilk planımız başarılı olmak. İkinci plan kendimizi öldürtmemeye çalışmak.”

“Üçüncü plan ne?” diye sordu Kairon, direkt bana dönerek.

İç çektim. “Biz geberip gittiğimizde diyarın geleceğinin emin ellere bırakılmasını sağlamak.”

Yaklaşan görevin getirdiği gerginlik üzerimize çökerken kalbime elle tutulur bir umutsuzluk ve çaresizlik duygusu sızdı. Önümdeki görevin büyüklüğü karanlık, amansız bir fırtına gibi geldi, tüm

umut ışıklarını yuttu ve ruhumun üzerine uzun gölgeler düşürdü. Biz, kaderin gelgitleriyle karşı karşıya kalan, uçuruma bakan ve olası sonumuzu bekleyen bir avuç yorgun ruhtan başka bir şey değildik. Handaki soluduğum hava korkuyla yoğunlaşıyor gibiydi. Her nefes, karşımıza çıkan aşılmaz güçlüklerin zahmetli bir hatırlatıcısıydı. Hayır, güçlüklerin değil, planlarımın işe yaramadığı, yanlış kararlar verdiğim anları hatırlatıyordu bu soluklar bana. Her nefeste bir başarısızlığım daha geliyordu gözlerimin önüne. Kendimi yetersiz hissediyordum. Sevdiklerimi canım pahasına korumam gereken bu yolda yalnızca kendime ve parmaklarımdaki kılıcıma güvenebilirdim.

Zaiden’la göz göze geldiğimde bu karamsarlığın ortasında bir kararlılık kıvılcımı ateşlendi. Uğruna savaştığımız her şeyin anısı, korumaya çalıştıklarımızın yüzleri ve arkamızda bırakmak istediğimiz miras, içimde şiddetli bir görev duygusunu alevlendirdi. Bu görev sadece hayatta kalmakla ilgili değildi; tüm diyarın geleceğini güvence altına almak, fedakârlıklarımızın boşa gitmemesini sağlamaktı.

Sevgi ve inanç, umutsuzluğumun gölgelerini dağıttı ve onların yerine çelik gibi bir kararlılığı koydu. Daha dik durdum, bakışlarım kararlılıkla sertleşti. Önümde uzanan karanlıkla yüzleşmeye hazırdım. Çünkü kalbimdeki diyarı koruma isteği, bana Irithel ve Drystan tarafından verilen bu görev ateşi, beni tüketmeye çalışan korkulardan daha parlak yanıyordu.

Kahvaltı bittiğinde hepimiz vaktin geldiğini biliyorduk. Ayağa kalktığımda Kairon, Fawn’a bir bakış attı ve sandalyesini geri itti. Nori de yanımda yer aldığı anda Goodwin elinde beş birayla çıkıverdi. “Ah,” dedi hüzünlü bir ifadeyle. “Gidiyor musunuz?”

Başımınla onayladım. “Biz gittiğimizde kimseyi içeri almayacaksınız. Unutmayın, değil mi?” diye sordum gözlerimi kısarak.

Goodwin hemen gülümsedi. “Girişin öğününe bir hendek kağızıp içine kağızıklar çakacağım kimse girmesin diye hağanımım.”

Gözlerimi kıstım. Şaka yapıyordu, değil mi?

Fawn’ın, “Sen o beş birayı da ver bize,” dediğini duyduğumda şaşkınlıkla ona döndüm. Ardından Zaiden’in muzip bakışlarını buldu gözlerim. Tabii ki Fawn’a beş bira sipariş ettiren oydu. Gülmemek için

dudaklarımı birbirine bastırdım. Goodwin biraları memnuniyetle masaya bırakırken bir elimi Zaiden'in omzuna koydum. Kolunu kalçamın hemen altından sardı ve kendine doğru çekti.

Dikkatli olacağına söz verir misin?

"Merak etme," dedim, endişeli görünmemeye çalışarak. "Gün bitmeden burada olacağız."

Söylenmemiş ama söylenmek isteyen sözler olduğunu biliyordum.

Başparmağını bacağımda usulca gezdirdikten sonra hiç acele etmeden kolunu geri çekti ve birasına uzandı. Masaya dönük durmasına rağmen dudaklarının yarım bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. Hanın içinde kasaba halkının gevezelikleri, ahşap kupaların tıngırdaması, kahkahalar, fazla içmiş sarhoşların birbirlerine savurduğu küfürler olmayınca etrafımızdaki her şey daha kasvetli hissettiriyordu.

"Eh," dedi Kairon, Zaiden'in öteki tarafına geçerek. "Eğer ölürsen senin yerine geçecek başka bir kılıç ustası bulabileceğine eminim," dedi, sesinde alaylı bir titremeyle. Gözlerindeki endişe parıltısına baktım. Ortamı yumuşatmaya çalışıyordu ama o da korkuyordu. Üstelik yersiz bir korku değildi ve bunu haklı buluyor olmak da beni ürkütüyordu.

En azından Zaiden'i biraz neşelendirmek için Kairon'a uyum sağlamaya çalıştım. "Kesinlikle tüm kılıç ustalarının bu iş için sıraya gireceğine eminim. Kim Zaiden'in asla komik olmayan esprilerine maruz kalmak istemez ki?"

Zaiden güldü. Gülüşü sanki fırtına bulutlarını delip geçen bir güneş ışığıydı.

Şakalarım çok komik.

"Üzgünüm ama değiller, Zaiden. Şansına küs çünkü korkunç şakalarına benden başka kimsenin katlanacağını sanmıyorum," diyerek hafifçe sandalyesine dayandım.

Zaiden tekrar güldü ama bu seferki daha yumuşak, daha belirsiz bir gülüştü. Hüzünle seyrelmişti. Sandalyesinden kalkmadan döndü ve uzanıp elimi tuttu.

Gereksiz bir anda, gereksiz kahramanlıklar yapacağından korkuyorum.

Gerçek, kelimelerin arasındaki boşluklarda dile getirilmeyen ama ikimiz tarafından da duyulan bir şekilde duruyordu. Odanın çevresine bir göz attım. Yıpranmış ahşap masaları, duvarlarda dans eden gölgeler oluşturan titrek mumları ve sayısız katın ağırlığıyla gıcırdayan kaba yontulmuş kirişleri gördüm. Sanki duyularım bu anı hafızama kazımaya çalışıyormuş gibi her şey daha canlı, daha anlık geliyordu. Zaiden bana her dokunduğunda zaman yavaşlıyor, her şey bulanıklaşıyor ve yalnızca o kalıyordu.

Elini sıktım. Dokunuşunun sıcaklığı tenime sızdı ve rüm vücudum boyunca ilerleyip kalbimi fethetti. “Endişelenmene gerek yok,” dedim, gülümsemeye çalışarak. “Gereksiz kahramanlıklar yapmama-çağım, yalnızca şart olanlar.” Ardından derin bir nefes aldım. “Sonra da buraya Kamari’yle beraber döneceğiz ve sabaha kadar komik olmayan esprilerine güleceğim.”

Sen benim esprilerime hiç gülmezsin ki.

“Bu gece güleceğim,” dedim ve sanki şimdiye kadar yaptığım en zor şeymiş gibi canım acırcasına bıraktım elini.

Ondan uzaklaşırken ayağa kalkmak istedi ama omzuna hafifçe vurarak gelmemesini işaret ettim. Bu bir veda değildi ve vedaymış gibi davranmamalıydık. Geri dönmek için çok fazla sebepim vardı.

Zaiden’a son bir kez baktım ve yüzünün her ayrıntısını hafızama kazımaya çalıştım: iyice uzayan siyah saçlarının alnına düşme şeklini, yara izini hiç çekinmeden göstermesini, hafifçe çıkan sakallarını, çenesinin keskin hatlarını, gözlerindeki asla kaybolmayan sıcaklığı. Bu ana tutunmak, zamanı dondurmak ve burada, bu kusurlu ama mükemmel hanın içinde sonsuza kadar kalmak istedim.

Ama görev çağrısı kulaklarımı inletiyordu. Derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Kendimi ileride olacıklara karşı hazırladım. Kapıya doğru yürürken Zaiden’ın gözlerini sırtımda hissettim. Ne kadar sürerse sürsün burada bekleyeceğine dair sessiz bir sözdü. Kairon ve Nori de benden sonra çıkıp kapıyı kapattılar.

Dışarı adımımı attığım anda parlak güneş ışığının gözlerimi yakıp geçmesini bekledim ama güneş yoktu. Fırtına bulutları gökyüzünü gittikçe daha da siyaha boyuyor, kendimizi diyarın son günlerinde gibi hissetmemize neden oluyordu. Kasaba hareketlilik içindeydi çünkü mallarını gelen yağmurdan korumaya çalışan tüccarlar can havliyle bir oraya bir buraya seslenip duruyordu. Demircilerden gelen çekiç sesleri susmamıştı. Sokaklardaki çocuklar bir kenara sinmişlerdi. Pelerinime daha sıkı sarındım. Başlığımı, saçlarımı tamamen kapatacak şekilde örttüm ve kılıcımı da görünmemesi için pelerinin içine doğru ittim.

“Hazırsınız değil mi?” diye sordum, kalbimdeki ağrıya rağmen tereddüde yer vermeyen kararlı bir tavırla. Bu görevin lideri bendim. Eğer Kairon ve Nori'nin kendine güvenmesini istiyorsam önce ben kendime güvenmeliydim. Liderlerin iyi olduğu iki şey vardı: vaatlerde bulunmak ve rol yapmak.

Zamanla bu, Vivalon Krallığı halkının kalplerine kazınmıştı. Her biri yeni bir dönemi, yeni bir günü, sonsuz barışı, hiç bitmeyen refah ve ulaşılması gereken adalet vaatleriyle yeni bir şafağı müjdeleyen kralların ve kraliçelerin yükselişine ve düşüşüne tanık olmuştu.

Yıllar, on yıllara dönüşürken bu sözlerin birçoğunun ayrıntılı yalanlardan başka bir şey olmadığı ortaya çıkmıştı.

Adaleti sağlamak için inşa edilen sarayın salonları özenle hazırlanmış, umut ve sadakat vaat eden etkileyici sözlerle yankılanıyordu, ancak bu büyük ve süslü sözlerin arkasındaki lider harekete geçmiyordu. İktidar, çoğu zaman çoğunluğun ihtiyaçlarına kayıtsız kalmak ve halkı sakin tutmak ancak hiçbir zaman fazla mutlu etmeyen roller sergilemek demekti. En başarılı liderler, hiçbir zaman en iyi savaşanlar olmamıştı. En kaslısı, en eğitilisi ya da en dürüstü olmamıştı. Diyarın tarihinde tahtta en uzun süre kalan liderlerin her biri ikna etme sanatında usta, tebaasını hiçbir zaman sahiden gerçekleştiremeyecek, beklenmemesi gereken bir geleceğe inandırabilen kişilerdi.

Bu dersi çok küçükken öğrenmiştim çünkü babamın tahtı boş sözlerle hayal kırıklığına uğratmasını en yakından izlemiştim. Bu

yüzden kardeşim yoktu çünkü annem, babamın nasıl bir insan olduğunu ben doğduktan sonra anlamıştı. Başka bir evlada, başka bir çocuğa daha bana yaptıklarını yapmasını istememişti. Aldatma sanatında ustalaşmış bu krala tek vârisin yeteceğini düşünmüştü. Haklıydı, tahta bir vâris yeterdi ama o adam tahttan düşene kadar Vivalon'a adım atmaya hiç niyetim yoktu.

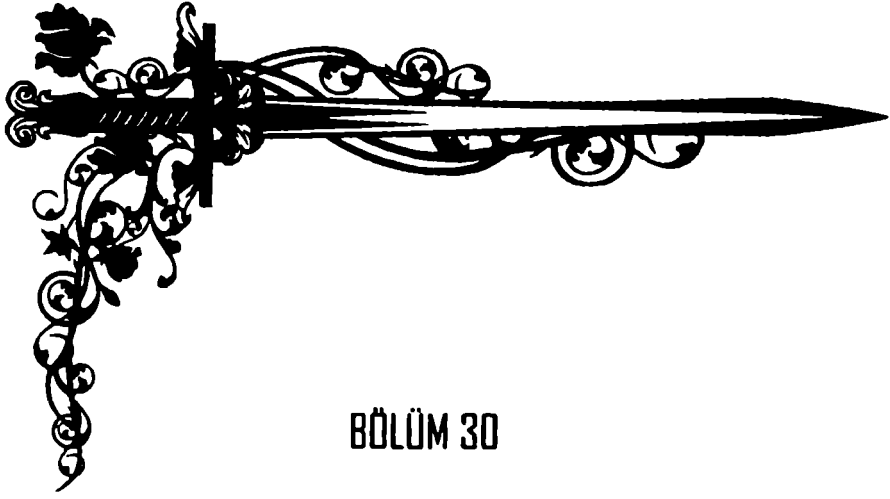
“Hazırız.” Nori'nin sesi düşüncelerimi delip geçti.

Bu, Zaiden içindi.

Bizim içindi.

Diyar içindi.

Ne pahasına olursa olsun, başaracaktım.

BÖLÜM 30

EURIA'NIN GÖLGESİNDE

Saray, gökyüzünü gümüş hançerler gibi delen kuleleriyle hem güzelliğin hem de zulmün bir kanıtı olarak ufukta yükseliyordu. Öyle ihtişamlı ve tehditkâr görünüyordu ki hükümdarının acımasız nefesleriyle gücüne güç katıyordu. Diyara savaş açıldığının kanıtı olarak sarayın en uzun kulesine, mızraklara tutturulmuş dört taç asılmıştı. Fethedilen dört krallık için, dört kanlı taç...

Duvarlar, metalik bir dokuyla parlıyordu. Gün boyunca ışığı kör edici bir parlaklıkla yansıttığını görmek, gece boyunca ürkütücü, hayaletimsi bir ışıltı yaydığını hayal etmem için yeterliydi. Ocroya halkının soluk saç renklerinin, çıkardıkları gümüşlerden geldiği söylenirdi. Bu gümüşün ise hem zamana hem de saldırılara karşı dayanıklı kılan eski inançlarla aşılınmış, diyarın en derin katmanlarından çıkarıldığı...

Giriş kapısını görebilmek için başımı hafifçe yana yatırdım. Siyah demirden dövülmüş, iç içe geçerek eritilmiş hançerler ve dikenli sarmaşıkların karmaşık desenleriyle süslenmiş devasa kapılardan oluşuyordu. Tam ortasında mermer rengindeki bir yarım ay, bu hançerler ve dikenli sarmaşıklar tarafından sarılmıştı.

Kapı, kraliçeye olan bağlılıkları kanıtlanmış askerler tarafından iki taraftan savunuluyordu. Bu bağlılığın kaynağını merak ediyordum. Ona gerçekten inanıyorlar mıydı, yoksa ondan korkuyorlar mıydı? Yüz ifadeleri savundukları duvarlar kadar sert ve soğuktu. Kapılara giden yola Euria Vaseva, annesi, babası, küçük kız kardeşi Elna

Vaseva ve ablası Eira Vaseva'nın birer heykelini dikmişti. Her biri, acımasız bir bozgun anında yakalanmış olan ailesinin portresiydi. Soğuk, taş gözleri yaklaşmaya cüret eden herkesi yargılıyormuş gibi görünüyordu.

“Hadi bakalım, Kairon,” dedim, derin bir nefes alarak. “Hepimizi kandır.”

Kairon başıyla onayladı ve saklandığımız çıkmaz sokaktaki eski bira fiçilerinin arkasına doğru yürüdü. Saçları rengini biraz daha beyaza çalarak uzadı ve ipek gibi bir pelerin oluşturdu. Ona, Euria Vaseva'nın sanki tek başına dışarı çıkmış ve şimdi geri dönüyormuş gibi gözükmesi gerektiğini söylemişim. Tıpkı onu ilk gördüğüm günkü gibi suikastçı kıyafetlerine bürünmeliydi. Ardında geniş, koruyucu bir pelerin olmalı, vücudu hançerlerle donatılmalıydı. Deri kıyafetleri ve çizmeleri hem yepyeni görünmeliydi hem de çok pahalı. Kairon tüm söylediklerimi en ufak ayrıntısına kadar uygulamayı başarmış bir şekilde ortaya çıktığında dilim tutuldu. Karşımdaki Euria Vaseva'dan başkası değildi. O kadar aynı görünüyorlardı ki rüyada olup olmadığımı anlamak için hem Kairon'a hem de kendime birkaç tokat atmak istiyordum.

“Nasıl görünüyorsun?” diye sordu, aynı Euria'nın sesiyle.

Nori şaşkınlıkla güldü. “Az sonra bizi tek elinle öldürecekmişsin gibi.”

Kairon/Euria, memnuniyetle ellerini beline yerleştirdi. “İltifat olarak alıyorum bunu.”

Belime astığım halatları çıkarıp Kairon\Euria'ya uzattım. “Bileklerimizizi sıkıca bağlaman lazım. Birbirlerine yakın tut ki tehlikeli görünmeyelim. Hatta saçlarımızı da biraz dağıtsak fena olmaz. Hiç dövüşmüş gibi görünmüyoruz,” dedim.

“Kairon, bize de birkaç değişiklik yapamaz mı?” diye sordu Nori.

Kairon\Euria başını iki yana salladı.

“Bana bir yumruk at,” dedim, Nori'ye dönerek.

Nori şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. “Ne yap dedin?”

“Yumruk at,” diyerek tekrar ettim. “Dudağımı patlatırsan harika olur. Burayı hedef al,” diyerek tam dudağımla yanağımanın birleştiği

yeri gösterdim. Nori hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. Ne yapacağını bilemez halde kıpırdandığında bıkkınlıkla iç çektim. “Hadi, Nori. İkimiz de bana az da olsa gıcık olduğunuzu biliyoruz.” Ne olduğunu anlamadan yüzüne bir yumruk geçirdim. Anlık bir bakışla yumruğu bana iade etti.

Kolunu iyice geri çekip tam istediğim yere vurdu. Birkaç adım geri sendeleyip durdum. Saçlarımı yüzümden çektim. Dudağımı patlatmayı başarmıştık. Kana hiç dokunmadan akmasına izin verdim. “Güzel,” dedim, dudağımdan çeneme doğru akan kanın sıcaklığını hissederken. “Şimdi daha inandırıcı oldu.”

Kairon\Euria bileklerimizizi bağladıktan sonra halatları sıkıca düğümledi ve bir ucunu kendi sol bileğine sararak bizi saraya doğru yürütmeye başladı. İlk adımları tereddütlü görünüyordu. Ama ben o kadar da endişeli değildim çünkü hiçbir muhafızın ya da askerinin diyarda Kairon’ununki gibi bir yeteneğin varlığından haberdar olduğunu sanmıyordum. Bu demek oluyordu ki karşılardaki kişiyi Euria Vaseva olarak gördükten sonra şüphelenseler bile çok bir şey yapamazlardı. Euria Vaseva’nın tuhaf davrandığını gidip Euria Vaseva’ya söyleyecek halleri yoktu ya?

“Kraliçem!” Kapıdaki muhafızların hepsi Kairon\Euria’yı gördükleri anda kendilerini toparlayarak aynı anda selam verdiler.

Kairon\Euria yeterince kayıtsız görünerek yalnızca, “Açın,” dedi. Tıpkı gerçek Euria Vaseva’nın yapacağı gibi...

Kapılar gürültüyle açılırken muhafızlardan biri olduğu yerde bize doğru döndü. Euria’ya bakmadan, yalnızca uzağa odaklanarak dimdik durdu. “Tutsakları zindana atalım mı, kraliçem?”

Bizden bahsediyordu ama bunu yaparken ne bize ne de Euria’nın gözlerine bakıyordu. Euria Vaseva geçtiğimiz aylarda neler yapmıştı bu insanlara? Bu saraya daha önce gelmiş, bu halkla tanışmıştım ama her şey çok yabancıydı artık. Sarayla ilgili aynı olan tek şey konumuydu.

“Hayır,” dedi, Kairon\Euria kayıtsız bir ses tonuyla. “Ben ilgilenemem. Siz yalnızca Dane ve Delhin ikizlerinin beni kütüphanede beklemesini söyleyin.”

Saraya girmeden önce içerideki odaların bir listesini oluşturmuştuk beraber. Daha önce bu saraya girmiş olsam da çok fazla oda eklenmiş veya değiştirilmiş olabilirdi. Bu sebeple hangi odayı seçeceğimiz bir tartışma konusu olmuştu. Taht odası, büyük salon, misafir odaları, bekleme odası, yatak odaları, yemek salonu ve mutfak ilk elediğimiz yerlerdi. Bu yerlerde her zaman birileriyle, daha da kötüsü Euria Vaseva'nın kendisiyle karşılaşabilirdik. Bunun haricinde, bu kocaman sarayda gizli odalar ve geçitler olduğuna emindim ama bunları kullanabilmek için önce nerede olduklarını bulmamız gerekirdi ve buna vaktimiz yoktu. Hazine odası ve silah odasını da düşünmüştük. Sonrasında ikizleri hazine odasına çağırmamızın fazla şüpheli, silah odasına çağırmamızın fazla aptalca olduğuna karar verdik. İkizler, Euria'yı çok daha yakından tanıyorlardı. Onu prenses kimliğiyle değil, suikastçı kimliğiyle tanımışlardı, bu sebeple farklı davrandığını anlamaları sıradan muhafızlara oranla çok daha kolay olurdu. Tüm odaları elediğimizde geriye zindanlar ve kütüphane kalıyordu. Zindanlar aslında en mantıklı seçenek olsa da Euria Vaseva'nın arkasından iş çevirmek istediğimizi, tüm o tutsakların ve muhafızların yanında söyleyemezdik. Geriye yalnızca kütüphane kalıyordu. Riskliydi ama bu, göze alınabilir bir riskti.

“Elbette, kraliçem.” Geri çekildi ve kapıdan rahatça geçtik.

İçeri girdik, yalnızca taştan duvarların bile bu kadar ürkütücü gözükmesi şaşırtıcıydı. Hızla kütüphanenin yolunu tuttuk. Bizi gören her hizmetçi, görevi daha da tehlikeye atardı. Merdivenlere kadar giden yol, vahşi bir mağaranın ağzı gibi uzanıyordu. Yüksek tavan, edindiği zaferleri simgeleyen harita çizimleri ve korkunç yaratıklar şeklinde oyulmuş devasa sütunlar tarafından destekleniyordu. Saf kristal avizeler yukarıdan sarkıyordu ve her biri bir zanaat şaheseri idi. Zemin tamamen değiştirilmişti. Mermer yerine döşenen ayna parçaları o kadar düzgün ve yansıtıcıydı ki donmuş bir göl gibi görünüyordu. Yüzeyine birkaç çekiç darbesi vurulmuş gibi yer yer çatlaktı.

Burası yalnızca bir hükümdarın değil, acımasız bir kraliçenin, ihtiraslı bir fatihin yuvasıydı. Kan ve hırsıyla fethedilen krallıkların

çöküşünün doğduğu yerdi. Zalimliği, komuta ettiği krallıkların toprakları kadar sınırsızdı. Sarayın her taşı, her gölgesi onun gücünü ve parmaklarının ardında yatan karanlığı anlatıyordu. Bu yere sızmak, sadece düşmanın kalesine girmek değil, korkunun ve tahakkümün kalbine adım atmaktı.

Kütüphane, sarayın batı kanadında bulunuyordu. Birkaç hizmetkâr bizi görmüş olsa da hiç durmadan işlerini yapmaya devam ettiler. Elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu. Euria Vaseva'yı önce koridor da sonra da taht odasında ya da gününü her nerede geçiyorsa orada görmeleri hiç hoş olmazdı.

Kütüphane, normal sarayınkilere göre küçüktü. Duvarlarında tavana kadar yükselen raflar aşınmış ve uzun süredir dokunulmamış görünüyordu. Küflü bir koku burnuma ulaştınca irkilerek yüzümü buruşturdum. Tozlu ve rutubetli hava o kadar yoğundu ki nefes almayı zorlaştırıyordu. Tüm raflar ve kitaplıklar ağzına kadar doldurulmuştu. Hiç boşlukları yoktu. Kütüphanenin ortasında yer alan masanın yanında geniş parşömen ruloları vardı. Bunlar haritalar olmalıydı. Her biri farklı bir krallığın, diyarın farklı bir köşesinin haritası... Bu haritalar kütüphanenin geri kalanı kadar tozlu değildi.

Kairon\Euria hâlâ ipleri tuttuğu için, "Bizi bırakabilirsin artık," diye söylendim sinirle. Gidip şu haritalara bir göz atmak istiyordum.

Ancak Kairon\Euria tereddüt etti. "İçeri başka biri girerse ne olacak?"

"Eh, iplerimiz elinde durmaya devam etse bile kimse tutsak aldığın kişilerin haritaları incelemesini doğal bulmayacaktır zaten," dedim, bileğimdeki halatı çekiştirerek.

Kairon\Euria başını onaylayarak salladı. Gözlerinde hâlâ biraz korku olsa da Nori'yle beni serbest bırakarak kapıya döndü. "Pekâlâ," dedi, sesi Euria'nın soğuk kayıtsızlığını kusursuzca yansıtırken. "Siz inceleyin, ben kapıyı kollarım."

Nori'yle aynı anda hızla haritaları masaya yayarak parşömenleri ayrıştırmaya koyulduk. Her biri kaleleri, ticaret yollarını, krallık sınırlarındaki zayıf noktaları titizlikle detaylandırılmış şekilde barındırıyordu. Beklenmedik bir şekilde karşılaştığımız bilginin büyüklüğü

karşısında kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Tarihin ve yılların zulmünün mürekkebiyle ağırlaşan taş duvarlar üzerimize üzerimize geliyordu sanki. Bizi ve bu kütüphanedeki zamanı gittikçe sıkıştırıyordu. Yoğun bir sessizlik vardı. Kapının ardından gelen ayak sesleri ve eski, yıpranmış sayfaların hafif hışırtısı duyuluyordu yalnızca.

Bu haritalar, sadece yol bulmak için çizilmiş basit rehberler değildi. Bu haritalar, Euria'nın fetihlerinin can damarıydı. Hükmünün geleceğiydi.

Nori heyecanla haritalardan birini çıkarıp diğerlerinin üzerine yaydı. Tecrübeli bakışları çizimin üzerinde gezerken hafifçe gülümsedi. "Sarayın gizli geçitlerinin bir haritası," dedi, alçak ama zafer dolu bir sesle. "Giriş çıkışlarımızda yardımı dokunur."

Parmaklarım yıpranmış, üzeri lekelerle dolu haritaya dokundu. Sarayın altındaki karmaşık tünel ağını, tüm gizli kapıların detaylı olarak çizilmiş konumlarını görünce nefesim kesildi. Dudaklarımı ısırırken yüzüme bir gülümseme yayıldığını hissedebiliyordum. "İşe yarar," dedim sırtarak. "Al bunu."

"Ya yok olduğunu fark ederlerse?" dedi, Nori haritayı katlarken. "Ezberlesek daha mantıklı olmaz mı?"

Omuzlarımı silktim. "Birazdan Euria Vaseva'ya en yakın iki suikastçıyı kendi tarafımıza çekeceğiz. Bir haritanın yokluğundan önce endişe edeceği çok daha fazla şey var."

Aniden kütüphanenin devasa kapıları şimşek gibi hızla açıldı. Hepimiz irkilerek kapıya döndük, ellerimiz içgüdüsel olarak silahlarımıza gitti. Parmaklarım elle tutulur bir gerilimle yüklüydü. Kendimi savunma dürtüsüyle sırtımı dikleştirdim ve hemen saldırı pozisyonuna geçtim. Kapı eşiğinde Dane ve Delhin duruyordu; etraflarındaki hava gerilimden çatlıyordu.

Uzun boylu, heybetli olan Dane koyu kahverengi darmadağın saçlarıyla gözlerini kısarak bize baktı. Keskin yüz hatlarında kasıtlı, delici bir ifade vardı. Karmaşık şekilde tasarlanmış deri zırhı kaslı vücuduna yapışmıştı. Her an savaşmaya hazır görünüyordu ama o da kız kardeşi gibi muhafızlara ya da askerlere benzemiyordu. İkisi de suikastçı kimliklerini kaybetmemişlerdi. Sırtlarındaki kapüşon,

bellerindeki küçük bıçak ve hançerler bunu kanıtlıyordu. Dane'in kıskaçları her zamanki gibi fırlatılmaya hazır, parmaklarının arasında emir bekliyordu.

Delhin de tüm zarafeti ve güzelliğiyle erkek kardeşinin yanında dimdik duruyordu. Uzun, ceviz ağacı gövdesi rengindeki saçları yüzünü çevreliyordu. Soğuk, hesaplı gözleri sanki ruhumu okuyordu. Gümüş detaylarla süslenmiş, vücuduna tam oturan, siyah deri bir kıyafet giyiyordu; hareketleri bir yılanınki kadar akıcı ve ölümcüldü.

Gözlerimiz buluştu ve bir an için oda sessiz bir düşmanlıkla doldu. Gerginlik elle tutulur düzeydeydi. Hepimiz her an saldırmaya, daha doğrusu kendimizi savunmaya hazırдық. Dane'in kıskaçlarını tutan eli Kairon/Euria ile göz göze gelince gevşedi. "Euria," diye mırıldandı. İkizler aynı anda Kairon/Euria'nın karşısında gardlarını indirdiler ve itaatkâr bir şekilde başlarını eğdiler.

Ancak Dane, Kairon/Euria'ya adıyla seslenmişti. Majesteleri, dememişti. Kraliçem, dememişti. Yalnızca ismini kullanmıştı. Ona saygı duymuyor muydu yoksa tahta geçmeden önce sahip oldukları samimiyetin bir sonucu muydu bu? Euria böyle bir ihlali hoş bulur muydu? Dane'in bakışlarını daha dikkatli izledim. Gözlerinin küçümsemenin ve isyanın karşımı bir tavırla titreştiğini fark ettim. Bu korku veya saygıyla sindirilmiş bir itaatkârlık değildi. Ama Euria Vaseva'yı yakından tanıyan, onunla ve onun için savaşan, onu çok az kişinin anladığı gibi anlayan, çok az kişinin sevdiği gibi seven bir adamın tavrı da değildi. Dişlerini sıktığında çenesindeki gerilimle dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydım. Tüm planı oluştururken haklıydım. Dane, Euria Vaseva'dan ölesiye nefret ediyordu.

Gülümsedim. Dane'in, Euria'ya karşı olan kişisel memnuniyetsizliklerinin hepsini kendi lehimize çevirebilecektik. Onunla kendi hedeflerimizi ve sebeplerimizi paylaşarak aynı tarafta savaşmamızı sağlayabilecektik. Dikkatimi Delhin'e çevirdiğimde vücut dilinin Dane'inkine benzer ama onun kadar nefret dolu olmadığını fark ettim. Onun nefreti daha az keskin görünse de Dane'in tutumlarından etkileneceğine emindim. Eğer Dane'i samimiyetimize ve davamızın

doğruluğuna ikna edebilirsek Delhin'in karşı çıkacağını sanmıyordum.

Kelimelerimi dikkatli bir şekilde seçmem gerekiyordu. Derin bir nefes aldım. "Kairon," dedim, ses tonumu ölçülü kullanmaya çalışarak.

Kairon/Euria, bana baktığında başımla yavaşça onayladım. Kairon hiçbir şey söylemeden tekrar kapıya, Dane ve Delhin'in durduğu yere döndü. Başını kaldırdı ve Euria'nın dış görünüşünden sıyrılarak alışık olduğum gezgin, beyaz saçlı, güler yüzlü çocuğun görüntüsüne büründü.

Dane ve Delhin birer küfür savurarak geri çekildiler. Kairon'un dönüşümü gerçekleşirken şaşkınlıkla onu izlediler. Âdeta dilleri tutulmuştu. Onları suçlayamazdım çünkü hayatları boyunca tanıdıkları tek yetenekliler Euria, Cyra, Kamari ve Nori'nin abisi olmalıydı. Başka bir yeteneğin varlığından da sınırlarından da habersizlerdi. Euria'nın soğuk, hükmeden, acımasız bakışlarından Kairon'un rahat, genç haline geçişini mucizevi bir an yaşanır gibi izlediler. Ancak yaşadıkları bu kısa hayret ve hayranlık uzun sürmedi. Yerini hızla şüpheye bıraktı ve ikizler silahlarını hazır hale getirerek savunma pozisyonuna geçtiler.

"Hangi diyar çukurundan çıktınız siz?" diye tısladı Delhin. Artık kınından kurtulmuş halde bekleyen hançeri kütüphanenin soluk ışığında uğursuz bir parıltı yayıyordu. "Saige Nerth," dedi, gözlerini kısarak. "Seni biliyoruz ama diğerleri, siz kimsiniz ve ne istiyorsunuz?"

Dane'in gözleri kısıldı. Parmaklarında sallanan kısıkcı kolunu çekerek atmaya hazırlandı. "Hemen açıklayın," dedi. Sesi alçak ve hırıltılıydı ama endişeli değildi. Bizden korkmuyordu.

Birinin ilk adımı atması gerekiyordu. Birinin odadaki gerginliğe bir son vermesi gerekiyordu. Kılıcımın kabzasını bırakıp ellerimi sakinleştirici bir hareketle kaldırdım ve öne çıktım. Mesafemi Kairon'la aynı hizaya getirerek Dane'in gözlerinin içine baktım. "Sakin olalım," dedim, sesimi yükseltmeden. "Düşman değiliz." Başımla Kairon'u işaret ettim. "Kairon bir şekil değiştiren ve ender, hatta paha biçilmez bir yeteneğe sahip. Buraya girmemize yardım etti."

“İmparatorluğun Elçisi'nin, Gümüş Saray'a sızmak için ne gibi bir sebebi olabilir?” diye sordu Delhin. Tedbiri elinden bırakmasa da omuzları gevşemişti.

“Buraya bir amaç için geldik,” diye açıkladım. “Bu savaşın gidişatını tamamen değiştirebilecek ve Euria Vaseva'yı devirebilecek bir ittifak önermek için.”

Delhin'in gözleri kardeşine kaydı. Ondan bir ipucu istiyor olmalıydı. Bizi dinleyecekler miydi yoksa bu sarayı mezarımız mı yapacaklardı? Tüm diyarın ve bizim kaderimiz sonraki birkaç cümleye bakıyordu. Dane, hâlâ gözle görülür biçimde temkinli durmasına rağmen başını hafifçe salladı. “Dinliyoruz,” dedi. Ses tonu hiçbir saçmalığa vakti olmadığını belirtircesine sabırsızdı. “İkna et.”

Yutkundum. “Miath savaşında, bize yardım ettin,” dedim kendimden emin bir ses tonuyla. “Hem sarayı vuracaklarını söyledin hem de enkaz altında kalıp ölmememiz için tünellerden bahsettin. Bizim o gün hayatta kalmamızı sağladın. Bunun bir nedeni olmalı.”

Dane'in gözleri parladı. “Nedenlerimiz vardı,” dedi, kayıtsız kalmaya çalışarak. Ama ikizinin tepkisine bakacak olursak Dane'in bizi hayatta tutmaya çalıştığından Delhin'in bile haberi yoktu. “Bu nedenler bize ait,” diye devam etti Dane, hiç istifini bozmadan. “Sizle ittifak kuracağımızı düşündüren nedir?”

Güvence istiyor, diye düşündüm. Bizimle ittifak kurabilmek için onları yarı yolda bırakmayacağımızdan emin olmak istiyor. Euria Vaseva'ya karşı olan savaşta kazanan tarafta olmayı umuyor. O halde ona istediğini verelim. “Çünkü siz de bizim kadar iyi biliyorsunuz ki Euria'nın hükümdarlığı bu topraklara yalnızca acı ve felaket getirdi. Onun başlattığı yıkımı, yok ettiği hayatları gördünüz. Zulmüne de hükmüne de son verecek imkânlarla sahip olmamıza çok az kaldı. Ama bu yolda müttefiklere ihtiyacımız var. Güçlü müttefiklere. Sizin gibi müttefiklere.”

Delhin, Dane'den çok daha rahatsız ve tereddütlü görünüyordu. Gözlerini kıstı ve biraz bekledikten sonra bir adım atarak kollarını göğsünde bağladı. “Peki size nasıl güveneceğiz? Dediğiniz gibi Euria'nın başına gelenleri en yakından izledik biz. Herkes, herkese

ihanet edebilir. Tüm hayatlar bir yalanla son bulabildiği gibi bir yalanla kurtulabilir. Bizi tehlikeye atmayacağınıza nasıl güvenebiliriz?”

Başımı iki yana salladım. “Buraya gelirken üçümüz de hayatlarımızı riske attık çünkü Euria’nın elinden kurtarabileceğimiz barış dolu bir geleceğe inanıyoruz. Bir düşünün, bizi tam şu an, burada muhafızlara verseniz ne yapabiliriz ki? Düşman sarayında, yalnızca üç kişi, nasıl savaşıp hayatta kalabiliriz? Buradayız çünkü doğru tarafı seçeceğinize inanıyoruz. Buradayız çünkü sizin de Euria Vaseva yüzünden canınızın yandığını düşünüyoruz. Sizin için ölümcül bir riski göze aldık çünkü diyarın ölmesini, ölmeye devam etmesini istemiyoruz.”

Dane derin bir nefes verdi. Düşünceli düşünceli parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Sizi kurtardım çünkü iyi bir savaş uğruna mücadele ettiğinizi düşündüm. İmparatorluğu korumaya çalıştığınızı biliyordum. Diğer elçiyi, Zaiden Regheena’yı ve seni kişisel olarak tanımasam da onurlu olduğunuzu düşündüm. Ama bu bir ittifak. Barış dolu bir gelecekte bahsettiğini anlayabiliyorum ama niyetinizin tamamen saf olduğundan nasıl emin olabiliriz?”

“Çünkü biz kişisel kazancımızın peşinde değil, adaletin, özgürlüğün ve halkın geleceğinin peşinde koşuyoruz. Niyetimizin saflığından tamamen emin olamazsınız. Ancak Euria’nın vahşetine en ön sıradan şahit oldunuz ve bunun ne denli yıkıcı olduğunu tahmin edebiliyorum. Benim size verebileceğim tek şey savaşın olmadığı bir diyar sözü. İmparatorluğun Kılıcı unvanım üzerine yemin ederim ki tek amacım Euria’yı durdurmak ve bunu ancak sizin yardımınızla yapabilirim.”

“Yani bir gün şahsi meselelerinizle, bencil intikamlarınızla diyarın geleceği arasında seçim yapmak zorunda kalsan diyarı seçersen, öyle mi Saige Nerth?”

Hiç duraksamadan, düşünmeden, yüreğimle cevapladım. “Evet.”

Delhin’in bakışları artık yumuşamıştı. “Peki bizim size nasıl bir yardımımız dokunacak? Ne yapmamıza ihtiyacınız var?”

Göğsümde bir rahatlamayla hafifçe gülümsedim. “Birçok konuda yardımcı olabilirsiniz. Bilginize, istihbaratınıza, savaş becerilerinize

ihtiyacımız var. Euria'nın taktiklerini ve düşünme şeklini herkesten daha iyi biliyorsunuz. Sizin yardımınızla onun güç kazanma planlarına engel olabilir, küçük değişikliklerle büyük hareketleri durdurabiliriz. Bize yol göstermenize, bizimle birlikte savaşmanıza ve biraz da düzenbazlığınıza ihtiyacımız var.”

Dane'in gözleri benimkilerle buluştuğunda artık bakışlarında ihtiyatlı bir saygı seyrediyordu. “Bunun üzerine iyice düşünmüşsün,” dedi hafifçe sırıtarak.

Hiçbir şey söylemeden yalnızca bir cevap bekledim. Bunu takip eden sessizlik derin düşüncelerle doluydu. Dane ve Delhin birbirlerine baktılar, aralarında sessiz bir konuşma geçti. Sonunda Dane kısaca başını salladı. “Eh,” dedi, omuzlarını silkerek. “Madem hayatınızı bir kere kurtardık, bir kereden daha zarar gelmez.”

Bununla birlikte odadaki gözle görülen ve hissedilen gerilim azaldı. Göğsümde yükselen o içgüdü Dane ve Delhin'in dürüst davrandığını, bize yardımcı olacaklarını fısıldıyordu. Ama içgüdüm yeterli değildi. Nori'ye soru sorar gibi baktığımda Nori, anında Dane ve Delhin'e döndü. Parmaklarını hafifçe oynatarak üzerine odaklandığında ikizler bundan anında rahatsız olarak birbirlerine baktılar. “Arkadaşın iyi mi?” diye sordu Delhin, yüzünü buruşturarak.

Kendimden emin, umursamaz bir tavırla başımı salladım. “Yalnızca doğruyu söyleyip söylemediğinizi anlamaya çalışıyor.”

Nori dürüstlüklerini ölçemezdi ama şüphelerini, paniklerini, heyecanlarını anlayabilir ve bunların üzerinden aşağı yukarı bir fikir sahibi olabilirdi.

“O da mı bir yetenekli?” diye sordu Dane.

“Evet,” dedim. “O bir Valor.” Sanki bu kelimeyi öğreneli birkaç gün olmamıştı da ismi bile kendim koymuştum. Tavrım o kadar etkiliydi ki Dane ve Delhin başlarıyla onaylamakla yetindiler.

Ardından Nori bana döndü. “İçleri rahat,” diye yanıtladı memnuniyetle.

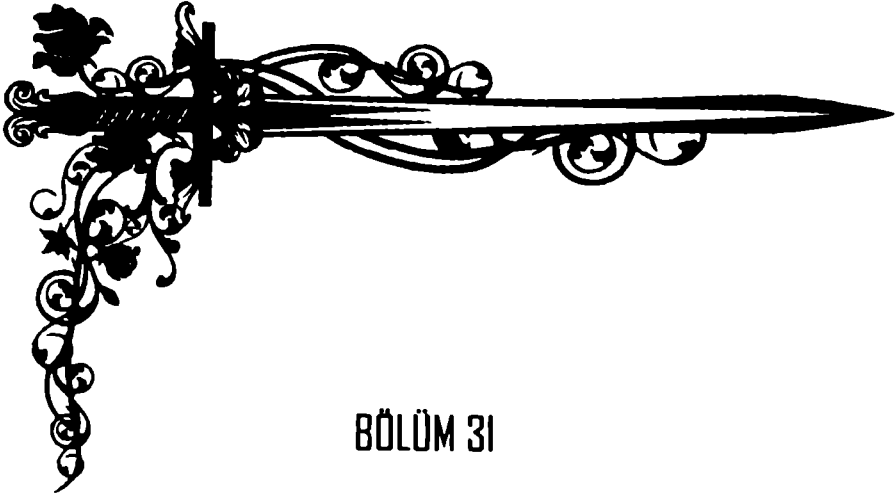
“Harika,” derken gülümsedim.

“O halde ilk yapmamız gereken şey başka kimse görmeden sizi ve kendimizi bu saraydan dışarı atmak olmalı,” dedi, Dane.

Bir parmağımı kaldırdım. “Ondan önce saraydan almamız gereken küçük bir şey var.”

Dane kaşlarını çattı. Bakışları, *Daha ittifakımızın üzerinden bir gün geçmemişken talepte mi bulunuyorsunuz?* der gibiydi. “Nedir?”

“Euria’nın şifacısını da kaçırmamız gerekiyor.”

BÖLÜM 31

HANÇER YUVASI

Çatışmaların felaketinde, kılıçlar gök gürültüsü gibi çarpışırken hava kan kokusuyla ağırlaşır ve gerçeklik keskin bir netlikle ortaya çıkar zihninizde. Düşman dediklerimiz, her adımımızı takip eden karanlık hayaletler misali, bizi kırılmaz, bükülmez, aşınmaz çeliklere dönüştüren alevlerdir. Her karşılaşmada ve savaşta, zayıflıklarımız dövülüp atılarak, sadece gerçek benliğimizin sert çekirdeği bırakılır geriye. Her savaş, her yara, direncin bir kanıtıdır; bugün, düne göre daha güçlü olduğumuzu hatırlatır. Güneş her gün bir önceki günden daha fazla cesaretle doğar yüreğimize. İyi bir demircinin çekicinin acımasız vuruşları gibi düşmanlarımız bizi şekillendirir. Karşısavları, kırılğan yönlerimizin ve zaaflarımızın acımasız olduğu kadar dürüst bir yansımasıdır. Ama bunun aksine müttefikler, düşmanlardan çok daha farklıdır. Müttefikler leş kargaları gibi kurnaz, aslanağızları kadar hain olabilir. Müttefik dediğimizin dostluğu, bir nebze rahatlatıcı olsa da kontrol edilmezse bizi rehavete sürükler. Rahatlığın nazik kucaklaması, itimat zincirlerine dönüşerek karar verme yeteneğimizi bulandırır. Müttefikler, yüzleşmemiz gereken sert gerçeklerden bizi koruyabilirler. Bahar esintisinin yumuşak fısıltısı gibidirler... Uzun süre dayanamayacak kadar zayıf ve kısa ömürlüdürler. İyi niyetli gayeleri, bizi daha güçlü yapacak olan zorlukları gizleyebilir.

En sinsi tehlikeyse, dost kılığına girmiş müttefiklerde yatar. Müttefiklerden daha riskli, düşmanlardan daha ölümcüldür. Bu kişiler asıl maksatlarını en derin, karanlık gölgelerde saklı tutan ve sadakat-

leri ince bir buz tabakası kadar kırılğan olan, koyun postuna bürünmüş kurtlardır. Yumuşak ve bembeyaz kürkleri, içlerindeki korkunç karanlığı maskeler. Onlarla geçirdiğiniz zaman bir bıçağın keskin ucunda yapılan hassas bir vals gibidir; tek bir yanlış adım felakete sürüklenmemize yol açabilir. Onlara söylenecek tek bir yanlış kelime, boynunuzdaki darağacı ipinin en sıkı düğümünü atar. Dost kılığına giren müttefikler, en azılı düşmanlarımızdan daha tehlikelidir çünkü en güçlü kaleler dışarıdan değil, içten fethedilir. Güven bağlarını aşındırır, şüphe tohumları ekerler ve ruhunuz hiçbir şeyin farkına varmaz. Bu sahte müttefikler, ölümcül sona sürükleyen efsanevi sirenlerdir. Kulağa hoş gelen cümleleri, farkına varmadan bizi tehlikeli sulara çeker.

Tam da bu yüzden gerçek ve kalıcı bir zafer için, en beklenmedik ortakla, düşmanımızın içinde barındırdığı çatlakla bir ittifak kurmalıyız. Her düşmanın bir zayıf noktası vardır. En derin korkularını ve en büyük güçlerini yansıtan bir ayna gibi. Bu çatlak, düşmanlığın karanlık bulutlarındaki seyrek bir ışıktır; çatışmanın kanlı arazisinde toprak altına sürülmüş bir mücevherdir. Bu küçük ama etkili çatlağı tespit ederek bizi karşı karşıya getiren küçük düşmanlıkların ötesine geçebilir ve ortak anlayışa giden bir yol oluşturabiliriz.

Bu nedenle de diyarı bekleyen epik destanımızın muazzam bünyesinde aramamız gereken, düşmanımızın eksikliğidir. Bu hassas dengede, sadece müttefiklerin rahatlığıyla değil, düşmanlarımızın getirdiği külfetle zafere ulaşırız.

Euria Vaseva'nın güçlü bir düşman olduğu kadar zayıflıklara da sahip olması tam bu noktada işe yarıyordu. Sözde kusurları olan bir kraliçenin, o kusurları tam karşımızda duruyordu ve onlar ihtiyacımız olan müttefikliği yerine getirmeye hazırdılar.

Şaka yapmadığım, önerimde gayet ciddi olduğum anlaşılınca odaya ağır bir sessizlik çöktü. Dane ve Delhin birbirlerine baktılar, şüpheleri açıkça belli oluyordu. Kairon ise bana bakıyordu. Yorgun görüldüğü için masanın etrafında duran ağır koltuklardan birini ona doğru çektim ve oturmasını işaret ettim. Sanırım yeteneğini kullanmak onu fiziksel olarak yoruyordu.

“Eurria'nın şifacısını kaçırmak...” diye fısıldadı Delhin. “Biz de seni aklı başında biri zannediyorduk.”

Sırtım için dudağımın içini ısırardım. “Şifacının önemi sandığınızdan çok daha büyük. Zaiden, diğer elçi, o...” Ne diyeceğimi bilemediğim için bir anlığına duraksadım. “Şifacıya ihtiyacı var.”

“Eh, oldu o zaman,” dedi, Delhin ellerini beline koyarak. “Hazır gelmişken Kraliçe'nin Kalkanı'nı da kaçıralım da ekip tamamlansın.”

Göz ucuyla Nori'ye baktım. Bir sonraki adımımızın tam olarak bu olduğunu biliyordu. Ama yüz ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Bundan memnun kalarak yeniden Dane ve Delhin'e döndüm. “Bazı sözler verdim ve bu sözleri tutacağım.”

Dane'in çenesi sıkıldı. “Ne istediğinin farkındasın, değil mi?” Gayet sakin konuşuyordu. Tonunu ustalıkla kontrol ediyordu. “Eurria'nın şifacısı, onun en değer verdiği varlıklarından birisi. Büyük bir riskten bahsediyoruz. Kadın tek eliyle insanların kalbini içten yakabiliyor.”

“Tüm risklerin ve tehlikelerin farkındayım,” dedim, kararlılıkla onun gözlerine bakarak. “Ama dediğim gibi, bir söz verdim ve ben verdiğim sözleri tutarım.”

“Aynı zamanda çok da inatçıdır,” diye ekledi Kairon.

Nori başıyla onayladı. “Birkaç cümleyle onu aksine ikna etmenize imkân yok. Vazgeçmez. Aklına koyduğunu yapar.” İç çekerek hafifçe gülümsedi. “Bu yüzden işin ne kadar tehlikeli olduğu hakkında söylenmek yerine plan yapmaya başlasınız daha iyi olur.”

“Zamanımız önemli,” dedi Kairon, Nori'yi onaylayarak.

Bu sefer dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. “Zamanımız çok kıymetli.”

Dane iç çekti. “Pekâlâ, ama sağlam bir planımız olmalı.”

“Şimdiden sizinle müttefik olmamız konusunda şüpheler duymaya başladım,” dedi Delhin, başını iki yana sallayarak.

“Güvenilirliğimiz hakkında mı?” diye sordum.

“Can güvenliğimiz hakkında...”

Dane araya girerek konuşmaya devam etti. “Sizin de belirttiğiniz gibi çabuk ve sessiz hareket etmemiz gerekecek. Bir kere daha Euria gibi görünebilir misin?” diye sordu Kairon’a dönerek.

Kairon, hâlâ solgun ama kararlı bir şekilde başını salladı.

“Euria olmaz,” dedim, “zaten saraya girerken yeteri kadar dikkat çektik. Tekrar Euria Vaseva olarak görünmesi fazla şüpheli olur. Bunun yerine saray gardiyanlarından biri gibi gözükmek daha mantıklı. Yeterince yetkili ama fazla dikkat çekmeyecek kadar yüksek rütbeli olmayan biri gibi.”

“Kapıdaki muhafız olabilir,” dedi Nori ve soru sorar gibi ikizlere döndü.

“Muhafız Sata’dan bahsediyorsunuz, değil mi?” diye sordu Delhin. “Bayağı uzun boylu ve heybetli bir muhafız.”

Başımınla onayladığımda Kairon derin bir iç çekti. O ayağa kalkıp dönüşümüne odaklanırken ben de Dane’le Delhin’e döndüm. “Şifacı nerede? Kendi odası var mı?”

“Eskiden annesiyle beraber kalıyordu ama artık tek başına, ayrı bir odada tutuyorlar. Bir kat yukarıda, muhafızlar tarafından korunan bir odası var,” diye açıkladı Delhin.

“Dikkat dağıtmaya ihtiyacımız var mı?” diye sordu Nori, ellerini birbirine sürterek. Gözleri aniden muziplikle parladı. “Yangın çıkarmaya alıştım ben.”

“Sana yakın mesafede ihtiyacımız var,” diye yanıtladım. Nori’nin güçlerine aniden ihtiyaç duyabilirdik.

Dane başıyla onayladı ancak aklına yatmayan bir şeyler vardı sanki. “Çok göze batacağız,” dedi, düşünceli düşünceli. “Bir şifacıyı odasından çıkarmaya giden muhafıza dört kişi eşlik etmemiz hiç doğal görünmez.”

Kaşlarımı çattım. “Önerin nedir?”

Dane dudaklarını ısırıdıktan sonra derin bir nefes verdi. “İkiye ayrılalım. Delhin seni sarayın altındaki geçitlere götürsün. Kairon ve...” Gözlerini kısarak Nori’ye döndü.

Adını unuttuğunu fark eden Nori gözlerini devirdi. “Nori.”

“Ben de Kairon’la Nori’yi şifacının odasına götüreyim. Hatta Nori’ye ihtiyacımız kalmayabilir bile,” dediği anda Nori öne çıktı.

“Hayır!” diye çıkıştı aniden, hiç ondan beklemediğim bir tavırla. “Ben de gelmek istiyorum. Yardım edebilirim,” dedi ama gözlerindeki endişeyi fark ettiğimde asıl niyetinin yardım etmek olmadığını anladım. Abisini görmeyi umut ediyordu. Ve Nori, abisiyle göz göze geldiği anda tüm plan suya düşebilirdi.

“Dane haklı,” dedim, istemeye istemeye. “Dane ve Kairon, şifacıyı almaya gitsinler. Biz üçümüz saraydan çıkmaya bakalım.”

Nori hızla bana döndü. “Ama...”

“Nori,” dedim, hemen gözlerinin içine bakarak. “Sözüm söz.”

Derin derin nefesler alarak öylece gözlerime baksa da sonunda itaatkâr bir şekilde başını eğdi.

“Onları, Hançer Yuvası geçidine götür,” dedi Dane ikisine bakarak. “Geçit girişinde buluşuruz.”

Delhin talimatı aldığını başını sallayarak kesinleştirdi. Plan belirlenince hızla harekete geçtik. Kairon, iri bir saray muhafızı kılığına bürünmüş olarak zırhını düzeltti ve Nori ile bana başını salladı.

“Hazırım,” dedi, sesi kendinden emindi. Kütüphaneden önce Dane ve Kairon çıktı. Biraz bekledikten sonra da biz de yola koyulduk.

Kairon ve Dane, şifacının odasına doğru ilerlerken, Delhin, Nori ve ben sarayın altındaki geçitlere gitmek üzere yola koyulduk. Karanlık koridorlarda ilerlerken hava yoğun bir gerginlikle doluydu, her adımda arkadan biri saldıracak gibi hissediyordum. Sanki saray canlıydı ve içinde davetsiz misafirlerin gezdiğinin farkındaydı. Her an tuzaga düşebilirdik. Her an Euria Vaseva karşımıza çıkabilir ve bizden onlarca adım önde olduğunu gösterebilirdi.

İnsan ne kadar özgüvene sahip olursa olsun, düşmanın ininde, düşmanın sarayının karanlık koridorlarında yürürken bu özgüven biraz da olsa sarsılıyordu. Her adım, taşlardan sekerek yankılandığında, savaşların ve yalanların sırlarını fısıldayan duvarların arasında uğursuz bir çan sesi gibi duyuluyordu. Meşaleler, cesaretin titrek alevi gibi dalgalanarak uzun, güçsüz gölgeler yaratıyordu. Bu gölgeler

sanki beni düşmanın ininin daha da derinlerine çekmeye hazır olan siyah eller gibi uzanıyordu.

Ayna gibi mermerin üzerine baktığımda kendi yansımamı gördüm. Ama bu, alışık olduğum benliğimden çok daha farklıydı çünkü sarayın aynalı zemini benim yerime bedenimin bozulmuş bir görüntüsünü yansıtıyordu; cesaret pelerinine bürünmüş bir savaşçıydı karşımdaki, korkunun gölgeleri tarafından ele geçirilmişti.

Her adım sesi, uzaktaki muhafızların zırhlarından gelen her metalik hışırtı, kendime duyduğum güvenin zırhını delip geçen bir tereddüt hançeri gibiydi. Büyük, labirenti andıran koridorlar sonsuzmuş gibi uzanıyordu. Her köşe dönüşü, gizli tehditler için bir saklanma yeri gibi görünüyordu.

Geçitlerin girişine ulaştık. Geniş, tüylü dokusuyla oldukça ağır görünen bir duvar halısının arkasına saklanmış dar ve işaretli bir kapıydı bu. Delhin kapıyı omzuyla iterek açtı ve karanlığa inen dik bir merdiven ortaya çıktı. Yeraltının küf kokusu hemen burnuma çarptı. Delhin bir yandan halıyı açık tutarken bir yandan da duvarda asılı duran meşalelerden birini kaptı. İnmeden önce sarayın temiz havasından derin bir nefes aldım.

“Yakın durun,” diye talimat verdi Delhin, merdivenlerden inerken. “Bu geçitler nadiren kullanılır, genelde sadece biz kullanırız ama yine de tetikte olalım.”

İnerken duvarlar etrafımızda genişledi. Gittikçe iki yana açılan alanda yalnızca adımlarımızın sesi duyuluyordu. Merdivenlerden indikçe hava serinledi ve titrek meşale ışığı pürüzlü duvarlarda ürkütücü gölgeler oluşturdu. Kairon ve Dane’in ne yaptığı, görevlerinin plana uygun gidip gitmediği zihnimde dönüp duruyordu ama endişeyi bir kenara atıp önümüzdeki adımlara odaklandım.

“Daha ne kadar yolumuz var?” diye fısıldadı Nori.

“Fazla değil,” diye yanıtladı Delhin. “Bu geçit bizi gözlerden uzak bir çıkışa götürecektir ama biz burada Kairon, Dane ve Kamari’yi bekleyeceğiz. Sonra bir araya geldiğimizde Dane’in bahsettiği üsse gideceğiz. Oradan sonrası sizde,” dedi, bana dönerek. Gözlerinde şüphayle karışık manalı bir bakış vardı. “Umarım kendinize doğru

düzgün bir saklanma yeri ayarlayıp gelmişsinizdir çünkü Euria'nın ona ihanet ettiğimizi anladığı an ilk arayacağı yerler bizim üsler.”

“Düzgün veya gizli olduğu tartışılır,” dedim, sırtarak. “Ama bir saklanma yerimiz var.”

“Aman ne güzel,” diye mırıldandı Delhin. Basamakların sonuna vardığımızda derin bir nefes verip merdivene oturdu. Girişte ancak tek kişinin sığabileceği genişlikte olan geçit şimdi beş, belki altı kişinin yan yana durabileceği kadar genişti.

“Burada mı bekleyeceğiz?” diye sordu Nori, Delhin'e bakarak. Delhin, meşaleyi Nori'ye doğru uzatıp tutmasını işaret etti ve başıyla onayladı. Nori bıkkınlıkla meşaleyi eline alırken Delhin'den biraz uzağa, tıpkı onun gibi üçüncü basamağa oturdu.

Sessizlik içinde bekledik. Nefes sesleri sonsuzluk gibi uzadı ve her kalp atışı içimdeki endişeyi besledi. Karanlık, tehditkâr bir sükûnetle bana yakalanacağımızı fısıldayıp duruyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak, elimi kılıcımın kabzasının etrafında gezdirerek, bir sağa bir sola yürüyüp kendi etrafımda dönerek bekledim. En sonunda geçidin kapısının açıldığını belli eden hafif bir esinti dikkatimi çekti. Nihayet ayak sesleri duyduğumda heyecanla merdivenin en başına döndüm. Gölgelelerin arasında elinde meşale tutan ve hâlâ bir muhafız gibi görünen Kairon'un, küçük, kıvrıkcık saçlı şifacı Kamari'nin ve onun elinden tutan Dane'in silüetini görebildik.

“Sonunda!” dedi Delhin, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. O sırada Delhin'in ikizinden ayrıldığı andan itibaren hiç endişeli davranmadığını fark ettim. İkizine o kadar güveniyordu ki bir anlığına bile başarısız olabileceğinden şüphe etmemişti.

Kairon'un gözlerinin içine bakıp gülümsedim. Bu gülümseme bir tebrikti. Bir gururdu. Bir teşekkürdü. Kairon eski haline geri dönerken meşalesini Dane'e verdi ve eski beyaz saçlarıyla yeniden o tanıdık haline büründü. Kamari'ye bunu hiç de garip karşılamamıştı. Bizim aksimize yeteneklilerin bilindiği bir diyardandı o. Euria Vaseva'nın sarayında kimbilir nelerle karşılaşmıştı, şaşırması normaldi.

Büyük, koyu kahverengi gözleriyle sakin ama meraklı bir tavırla etrafa bakındı. “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Güvenli bir yere,” diye yanıtladım. Elimi tutabilmesi için uzattığımda Kamari yalnızca elime bakarak Dane’e biraz daha sokuldu. Elbette, ona güveniyordu. Belki de bu beni sinirlendirmeliydi ancak aksine daha da memnun olmuşum. Ekipte yakından tanıdığı, güvendiği, belki de ailesinin bir parçası olarak gördüğü iki kişiyle çok daha rahat hissedecekti.

Kararlı bir ifadeyle başını sallayarak anladığını belirtti.

Hızla geçitte yürümeye, gölgeler içinde çabuk adımlarla ilerlemeye koyulduk. Yolumuz devam ettikçe karanlık ağırlaştı. Meşalelerin soğuk ışığında hava da serinlemeye devam etti. Küf ve hafif nemli toprak kokusuna alışmaya başlamıştım.

Nori, aniden duraksadı ve bizi de durdurabilmek için elini kaldırdı. “Bekleyin,” diye fısıldadı yere bakarak. “Biri geliyor.”

“Bir kişi mi?” diye sordu Dane, Kamari’yi bacaklarının arkasına doğru iterken.

Nori başıyla onayladı. “Duygusu çok yoğun,” diyerek gözlerini kıstı, emin olmak istercesine duraksadı. “Tiksinti hissediyor,” dedi, bunu saçma bulduğunu belirten bir yüz ifadesiyle.

Geçitten başka bir yere çıkış yoktu. Gelene kadar duvarları dikkatlice incelemiş, farklı bir koridora açılıp açılmadığını, başka bir geçitle birleşen yollarının olup olmadığını görmeye çalışmıştım ama yoktu. Geri gidemezdik, tek yol ileriye. Bu da yaklaşan kişi her kimse onunla yüzleşmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Ancak karanlık figür, çoktan aramıza katılmıştı bile. Sert duvara sırtını dayamış, bizim ona gelmemizi bekliyordu.

“Ethel,” dedim, sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye çabalayarak. “Bizi uğurlamaya mı geldin?”

Ethel derin bir nefes alarak sırtını duvardan kurtardı. Hiçbir ışık kaynağı olmadan, yalnızca pelerinin kafasına geçirmiş şekilde kimbilir ne kadar süre bizi beklemişti. Birkaç adım öne çıkarak geçidin ortasına, tam karşımıza ilerledi. Gözleri grubumuzun üzerinde gezindi. Belirsiz sadakati, gizemli bakışları ikizlerin üzerinde dolaştı. “Belki de aynı şeyi ben size sormalıyım.”

Dane, Kamari'yi biraz daha arkasına iterken Delhin hızla ikisinin de önüne geçti. "Biliyor muydun?"

Ethel dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra kafasını hafifçe yana eğdi ve gülümsedi. "Tabii ki biliyordum. Dane, tatlı sevgilisinin Euria tarafından öldürüldüğünü öğrendiğinden beri bir tuhaf davranıyor zaten. Miath'da da pek istekli görünmüyordunuz. Şaşırdığımı söyleyemeyeceğim. İhanet, tüm ekibinizin içinde vardı. Önce Fenris, sonra Kalisa ve şimdi de siz ikiniz. Doğrusu aile dediğiniz şeyin, tek şerefli ve onurlu üyesi Zedy'ydi."

Delhin irkildi. "Onun adını ağzına alma."

Ethel olduğu yerde hafifçe sarsılarak güldü. "Zaten bir gün saraydan ve Euria'dan kaçmaya çalışacağınızı tahmin etmiştim ama emekli olursunuz diye düşünmüştüm. Düşmanla işbirliği yapmaksızın sizin gibi hain kanlılar için bile fazla onursuzca."

Delhin'in saldırıya hazırlandığını hissettim. Kılıcını sıkıca tuttu ve çekmek için gerekli pozisyona geçti. Ama kılıcını çekmeden öne çıkıp elimi nazikçe ona doğru uzattım. "Yapma," dedim sakın bir ses tonuyla.

"Onu sağ mı bırakacağız?" diye sordu Delhin, şaşkınlıkla bana dönerek. Başımla onayladığımda alaylı bir nefes verdi. "Saraya döndüğü anda ilk yapacağı şey bizi gammazlamak olacak."

"Ethel saraya varıp Euria'ya olan biteni anlatana kadar biz çoktan güvenli bir yere gitmiş olacağız. Üstelik Euria eninde sonunda şifacısının kaçırıldığını ve sizin ihanet ettiğinizi öğrenecek. Kimden öğrendiği önemli değil."

Delhin başını sertçe iki yana salladı. "Bırakalım Euria kendi kendine çözsün." Ölümcül bakışlarla Ethel'a döndüğünde yalnızca bakışlarıyla bile onu kesip doğrayabilirmiş gibi görünüyordu. Ya da en azından bunu umut ediyordu.

"Adil bir savaş olmaz," dedim, başımı iki yana sallayarak. "Biz altı kişiyiz, o tek." Ancak doğrusunu söylemek gerekirse zaman aleyhimize işlerken burada oturup Ethel'ın çenesiyle başa çıkmak ya da arkamızda bir ceset bırakmak istemiyordum. Tek istediğim şey en hızlı şekilde saraydan uzaklaşmak ve Kamari'yi, Zaiden'a ulaştırmaktı.

“Merhametine ihtiyacım yok,” dedi Ethel tükürürcesine.

Ona bakıp hafifçe gülümsedim. “İnan bana, merhamet etmiyorum.”

Delhin her ne kadar kararından memnun gözükme de elini kılıcından çekti. Öfkeli bir nefes vererek Ethel’a doğru yürüdü ve yanından geçip gitti. Ardından eliyle bize işaret verdi. “Hadi, gelin,” dedi, sesinden akan bir bıkkınlıkla. “Bu taraftan.”

Ethel, biz onun yanından teker teker geçerken hâlâ gülümsemeye devam ediyordu. Ben grubun arkasında kalarak herkesin önden gitmesine izin verdim ve Ethel’ın simsiyah saçlarının yanından son geçen kişi oldum.

“Pişman olacaksınız,” diye mırıldandı Ethel arkamızdan. Hiçbiri cevap vermedik. Ben hariç. Kılıcımı çekip kabzasıyla Ethel’ın başına sert bir darbe indirdim. Kızın bedeni ani saldırıma karşılık bile veremeden yere yığılıverdi.

Herkes şaşkınlıkla bana dönerken omuzlarımı silktim. “Zaman kazanırız.”

Ekip cevap vermeden yola devam etti, ben de en arkadan onları izledim. Asıl savaş şimdi başlıyordu. Tüm diyar nefesini tutmuş, kaos ve güç çatışmasının içinde kaderlerine karar vermemizi bekliyordu. Zaiden’la olan yolculuğumuz artık yalnızca kâhin peşinde koşmaktan ibaret değildi, tarihi yazdığımız bir yolculuğa dönüşmüştü. Attığımız her başarılı adım riskin bireysel değil, tüm diyara bedel olduğunu anlatıyordu.

Zaiden’in sağlığına kavuşmasının anahtarı olan Kamari, Euria Vaseva’nın kaybettiği masumiyetin ve merhametin bir simgesiydi. Aramızdaki varlığı, Dane’in elini tutan küçük parmakları neden savaşmamız gerektiğini hatırlatıyordu. Yok olmanın eşliğindeki diyarda büyüyen bir fidandı. Onu, Euria Vaseva’ya nasıl geri verebileceğimi bilmiyordum.

Euria Vaseva’yla oynayacağımız bu küçük oyunda ne bir kural ne de kesinlik vardı. Yalnızca hayatta kalmamız ve değer verdiğimiz şeyleri korumamız gerekiyordu. Tutmam gereken sözlerim vardı. Almam gereken bilgiler vardı. Bu oyunu o kadar stratejik

oynamalıydım ki Euria Vaseva'nın büyük bir yıkıma yol açmasını engelleyerek ondan istediklerimi alabilmeliydim: Nori'ye söz verdiğim için abisini, imparatorluğa olan görevim için Cyra Lovell'ı. Kamari'ye, bir şifacıya karşılık bir kalkan ve bir suçlu. Bir yetenekliye karşı iki yetenekli. Zor bir pazarlık olacaktı.

Yutkundum ve bunu başarabileceğimi kendime hatırlattım. Savaşçılardan, gezginlerden, isyancılardan, suikastçılardan oluşan bir ekiptik ve ortak bir amaç etrafında birleşmiştik. Farklı geçmişlerimiz olması aynı amaç uğruna savaşmamıza engel değildi. Ortak amacımızın gücü çok yakında kanıtlanacaktı. Savaşçılar olarak kaslarımız, öfkemizi serbest bırakmaya hazır avcı yayları gibi gergindi. Gezginler olarak gözlerimiz uzak krallıklarda geçirilmiş günlerin, sayısız yolculukların ve tanışılmış bambaşka insanların izlerini taşıyordu. İsyancılar olarak kalplerimiz meydan okuma ritmiyle, adil olmayan hükümdarlara karşı bir direniş isteğiyle atıyordu. Suikastçılar olarak zihinlerimiz keskin, duyularımız gölgelerde gizlenen en ufak bir tehlikeyi bile tespit edebilecek kadar aydınlıktı.

Derin bir nefes alarak kendimi topladım. Biz parçalarımızın toplamından çok daha fazlasıydık. Biz umuttuk.

“Sonunda,” dedi Kairon, bıkkın bir nefes vererek. “Güneş ışığını özlemiştim!”

Geçidin sonuna varmıştık. Hançer Yuvası dedikleri üsse ahşap bir merdivenle sırayla çıktık. Küçük ama aydınlık bir kulübeydi burası. İşin iyi tarafı ise silahlarla dolu olmasıydı.

“Etkileyici,” diye mırıldandı Nori, parmaklarını silahların üzerinde gezdirirken.

Dane sıırttı ve başıyla dolapları işaret etti. “İstediginizi alın, sonra da hemen yola koyulalım. Ethel çok yakında peşimize düşer.”

Onay almak ister gibi bana döndüğünde onu başımı sallayarak tasdik ettim. Artık esas oyun başlamıştı ve diyar, bir daha asla aynı olmayacaktı.

BÖLÜM 32

GEZGİNİN GİZEMİ

Siren'in Çağrısı'ndan mırıltılar yükselirken ve bira bardaklarının vurulduğu masaların sesi havaya yayılırken iki gruba ayrıldığımız ekibin ilk kısmıyla, yani Dane ve Kamari'yle hanın kapısını omuzlayarak açtık. Zaiden hâlâ aynı masada oturmuş, boş bira bardaklarını birbiri üzerine dizerek kendini oyalıyordu. Fawn ise hemen karşısında, sırtını arkasına yaslamış bir şekilde uzun, yeşil saçlarının bir tutamıyla oynuyordu.

Kapı sesi duyulduğu gibi Fawn boşluğa bakarak gülümsedi ve Zaiden ayağa fırladı. Beni gördüğü anda yüzünün geçirdiği değişim tarif edilemezdi. Endişeli, sinirli, kaşları çatılmış gergin hali bir anda tamamen rahatlamış ve bakışları benim gözlerimi bulmuştu. Yanımda kim olduğunu umursamadan, Dane'in ve küçük şifacı kız Kamari'nin varlığını sorgulamadan hızla dönüp bana doğru koştu ve kollarını bedenime sararak ayaklarımı yerden kesti. Zaiden'in güçlü kolları arasında tam bir tur döndürüldükten sonra sersemlemiş halde yere indirildim.

Zaiden mutlulukla iki elini yanaklarıma koydu. Nasırlı başparmaklarının pürüzlü yüzeyi tenimde gezindi. Gözlerimin içine, dudaklarıma, saçlarıma ve boynuma baktı. Sanki yokluğum süresince nefes alamamış ve varlığımla zaman durduğu yerden akmaya başlamıştı.

İyisin.

Başımınla onayladım. "İyiyim. Hepimiz iyiyiz," diye ekledim, Fawn'ın da dinlediğini bildiğim için.

“Diğerleri nerede?” diye sordu Fawn, sandalyesinden kalkarak.

Elimle geldiğimiz yönü işaret ettim. “İkiye ayrıldık. Kairon, Nori ve Delhin arkadan geliyorlar, birazdan burada olurlar.”

Her şey yolunda gitti mi?

Hâlâ Dane’e, Kamari’ye bakmıyor, gözlerini benimkilerden ayırmıyordu. Neredeyse şifacı ve konuşabilme yeteneğini geri kazanacak olması umurunda değil gibiydi. Ya da umurundaydı, yalnızca önceliği değildi.

Kendimi onun kollarından sıyrıp Dane ve Kamari’yle arasından çekildim. İki tarafın birbirine bakabilmesini sağladım. Zaiden şu anda ilgilenmiyor olsa bile Kamari’nin tedaviye başlaması için can atıyordum. “Bu Dane,” dedim, Dane’i işaret ederek. Zaiden çoktan Dane’le ilgili tüm bilgilere sahipti ancak yine de ekibimize dahil edilmesinin sonucunda bir tanıştırma anı gerekiyor gibi hissetmiştim.

Zaiden’in kaşları tehditkâr bir tavırla çatıldı.

Hatırlıyorum.

Dane’in orman diline hâkim olmadığına adım kadar emindim. Zaiden’in söylediklerini anlayamıyor olsa bile çevirme ihtiyacı hissetmedim. Zaiden’in bakışları ve tavırları o kadar güçlüydü ki açıklama gerektirmiyordu.

“Bu da Kamari,” dedim, bu sefer sesimi yumuşatarak. Kamari’nin koyu yeşil renkli, küçük elbisesinin eteklerine basmamaya çalışarak yanında eğildim. Kendimi onunla aynı hizaya getirerek gözlerinin içine baktım. Siyaha çalan kahverengi gözleri kocaman olsa da endişeli görünmüyordu. Daha çok meraklı duruyordu.

“Kamari,” dedim, elimi ona uzatarak. Bu sefer benden kaçınmak yerine Dane’in elini bırakıp karşımda dik durdu. Yine elimi tutmasa da gelişme gösterdiğimizi düşünerek devam ettim. “Bu benim çok yakın bir dostum. Dane ve Delhin’in de yakın arkadaşı,”

“Ya ne demezsin,” dedi Dane sırtarak.

Zaiden ona bir bakış atıp bana döndü.

Sürekli sırtıp duruyor mu bu?

“Sana orman dilinde Dane’le çok iyi anlaştıklarını söyledi,” dedim, tekrardan Kamari’ye dönüp gülümsediğimde. Kamari

şüpheyle başını kaldırıp Zaiden'a döndüğünde Zaiden anında korkutucu, nefret dolu, tehditkâr bakışlarını suratından silip bir gülümseme yerleştirdi. Şirin gözükmeye çalışıyordu.

"Boyu çok uzun," dedi Kamari dudaklarını büzerek.

Anında Zaiden'ın kolunu tutup onu aşağı çektim. Bu haliyle bile Kamari'yle aynı boyda olmasa da en azından artık yüz yüze bakabiliyorlardı.

"Zaiden'ın yardıma ihtiyacı var," dedim, elimi Zaiden'ın bacağına koyarak. Güvenilir olduğunu, hepimizin güvenilir olduğunu ve ona zarar vermeyeceğimizi anlamasını istiyordum.

Kamari, Zaiden'a dönüp ona bir adım yaklaştı. Zaiden, Kamari ona yaklaşmaya devam ederken kılını bile kıpırdatmıyordu. Yüzüne uzun süre bakmadığı da gözümünden kaçmamıştı. Yara iziyle Kamari'yi korkutmaktan kaçınıyor olabilirdi ama bu kız neredeyse bir savaşın içine doğmuş becerikli bir şifacıydı. Kimbilir güçleri keşfedildiğinden beri neler görmüştü... Küçük bir yara izinin onu ürkütebileceğini sanmıyordum. Hatta o kadar sakin ve soğukkanlı bir yapısı vardı ki boynu yarılmış, kopmak üzere olan bir asker görse muhtemelen hiç tereddüt etmeden iyileştirmeye başlardı.

Ben bunları düşünürken Kamari ellerini uzatıp bir tanesini Zaiden'ın yanağına, bir diğerini eline yerleştirdi. "Yardım edebilirim," dedi, kendinden emin bir sesle. "Eskiden olsa yapamazdım ama Kraliçe Euria Vaseva'nın, gücümü geliştirebilmem için sağladığı çeşitli bitkiler sayesinde çok daha güçlüyüm."

Bunun üzerine kalbim sızladı. Kamari'yi kurtaran, ona yuva veren bir kadındı Euria Vaseva. Bizim gözümüzde zalim bir hükümdarken Kamari, onu çok daha yakın görüyor olmalıydı. Bir abla gibi olmasa bile bir kraliçe olarak saygı duyduğu barizdi. Tüm diyarın çektiklerini idrak edebilmesi ve doğru tarafı seçebilmesi için henüz küçüktü. Ona ne kadarını anlattıklarını bile bilmiyordum.

"Sanırım buna ihtiyacın olacak," dedim ve isyancı kampından beri yanımdan ayırmadığım, Meldrik'ten aldığım şeyi temiz bezlere sarınmış haliyle Kamari'ye uzattım. Kamari avcunu açtı. Bezleri

açmadan, kumaşa dokunduğu anda irkildi. Ne olduğunu anlamıştı. En azından bir vücut parçası olduğunu hissetmiş olmalıydı.

Başıyla onayladı. “Evet,” dedi. “Kesinlikle işe yarar.” Ardından Dane’e dönerek soru sorar gibi baktı. Aralarındaki sessiz anlaşmayı çözümesem de Kamari’nin bir şey için izin istediğini, Dane’in de buna izin verdiğini anlayabilmişim.

“Hadi gel,” dedi Kamari, Zaiden’in elini tutarak. O sırada tedavi için onu bir odaya götürdüğünü anladım. Yalnız kalmak istiyordu ama ben bunu istemiyordum. Bu olurken, Zaiden’in yanında durmak istiyordum.

Kamari’yi, Zaiden elini tutmuş merdivenlere doğru götürürken arkasından seslendim. “Ben de gelebilir miyim?” On yaşlarında bir çocuktan izin istediğime inanamıyordum.

Zaiden da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı çünkü dönerken suratında alaycı bir gülümseme vardı. Kamari gelebileceğimi söylemek yerine yalnızca bana bakıp başıyla onayladı ve tekrardan Zaiden’in elini çekti. İkisi merdivenlerden çıkarken arkalarından takip ettim.

Han odalarından birine geçtiğimiz gibi Kamari, “Kapıyı kapatır mısınız?” diye sordu, arkasını dönmeden. Zaiden bu sırada küçücük bir çocuktan aldığım emri anında yerine getirdiğim için bana imalı imalı gülüyordu. Kamari, Zaiden’i yatağa yönlendirip oturmasını işaret etti, yanına tırmandı ve dönmesini sağladı. Gayet mütevazı bir odaydı, çift kişilik yatağı ve küçük ahşap bir masası olan han odalarından farksızdı. Her hanın kendine özgü detayları olsa da hepsinin belli bir noktada birbirine benzediğini inkâr edemezdim.

Yatağın yanına bir sandalye sürükleyerek Zaiden’la Kamari’nin kenarına geçtim. Kamari bezin katlarını açarken uzanıp Zaiden’in bacağına elimi yerleştirdim. Her ne kadar biraz sonra iyileşecek olsa da bunu görmesi bile onun için çok zor olmalıydı. Başparmağımla dizini yavaşça okşarken o da elini elimin üzerine kapattı. Kamari’ye ya da bez parçasına değil, birbirimize baktık. Kamari işe başlarken onu düşünmemeye çalıştım.

Zaiden, çok acı verici bir tecrübeye benzese de cesur bir şekilde, yerinde kıpırdamadan durdu. Gözünü kırpmıyor, arada bir irkiliyordu

ancak Kamari, kesilen dilinin parçasını doğru bir şekilde diliyle birleştirmeyi başarıyor gibi görünüyordu. Odanın küçücük bir penceresi olduğu için içeri doğru dürüst ışık girmiyordu. Bu yüzden ne yaptığını tam olarak göremesem de az çok tahmin edebiliyordum.

Kamari uğraşmaya devam ederken Zaiden'in elimin üzerindeki parmaklarının kasıldığını hissettim. Epey acı çekiyor olmalıydı ancak kısa bir süre sonra vücudu gevşedi. Acı sona erdiğinde ve Kamari ellerini çektiğinde sıkığı parmaklarını rahatlattı.

"Yanınızda merhem var mı? Belki biraz lora sürersek faydası dokunur," dedi Kamari geri çekilirken.

Hızla başımı salladım. "Var ama... şu anda da iyileşti, değil mi?" diye sordum yarı heyecan, yarı endişeyle.

Kamari o sırada bana dönüp ilk defa gülümsedi. "Gayet iyi durumda."

Duygular üzerime yıkıcı bir sel gibi aktı. Ne yapacağımı bilemiyordum. Zaiden'in kollarına mı atlamalıydım? Kamari'ye teşekkür mü etmeliydim? Gidip kremi mi getirmeliydim? Kalbim kulaklarımda atarken düşüncelerimden çok nabzımı duyuyordum.

"Ben Dane'in yanına gidiyorum," diyerek yataktan atladığında, ani kararıyla Kamari'ye şaşkınlıkla döndüm.

"Teşekkürler," diyebilirdim yalnızca. Ellerim titremeye başlamıştı. Yüksek ihtimalle sesim de titriyordu. Kamari cevap vermeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Zaiden?" dedim, hemen yanına oturarak. "Nasıl hissediyorsun? Konuşabilecek gibi misin?" Birinin dili koparılıp günler sonra tekrar dikildiğinde konuşması ne kadar sürerdi? Bir iyileşme süreci var mıydı? Canı yanıyor muydu yoksa eskisi gibi mi hissediyordu? Merakla, gözlerimde cevaplanmamış yüzlerce soruyla ona baktım.

Zaiden, bana doğru döndü ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. Birkaç kere yutkundu ve sonra dudaklarından diyarın en güzel kelimeleri, ruhumun en derinlerine işleyen bir sesle döküldü. "Siyah Kuğu."

Sesini, derin tonunu, kelimeleri telaffuz edişini, adım söyleyen dudaklarını... Hepsini o kadar özlemiştim ki gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Konuşuyorsun," dedim, burnumu çekerek.

Hafifçe gülümsedi ve başıyla onayladı. “Konuşuyorum.”

“Daha çok konuş!” diyerek daha fazla dayanamadım ve kollarımı boynuna doladım. Saçları benim saçlarıma karışırken kokusunu içime çektim ve onu sıkı sıkı tuttum. O da aynı şekilde beni tüm bedeniyle kavrayıp kendine bastırdı.

“Seni özledim,” dedi kulağıma. “Seni seviyorum, Siyah Kuğu.”

Tek önemli şey sesini ve sevgisini onun dudaklarından duyabilmek oldu. Kalbim onun kalbinin ritmine uyum sağladı. Kollarında yeniden onu bulduğumu hissettim. Bizi bir ekip yapan, eski Zaiden’in gülümsemesi geri dönmüştü. Görev arkadaşım, yol arkadaşım, dostum, sevdiğim adamın bakışları yeniden can bulmuştu.

Başımı boynuna yasladım. Aldığı nefesi dinlerken içime bir huzur yayıldı. Boğazından çıkan her hırıltı onun benim için ne kadar değerli olduğunu, onu asla kaybetmemem gerektiğini hatırlatıyordu. Sesini duyabilmek bir anda tüm endişelerimi, korkularımı, onun için hissettiğim acıyı silip süpürmüştü. Yalnızca sesine ve kelimelerine kavuşabilmesinin verdiği mutluluğu hissediyordum. İçimde biriken tüm duygular gözyaşı olarak kendilerini bıraktılar. Acının, hüznün ya da pişmanlığın değil, rahatlama ve sevginin gözyaşlarıydı bunlar.

“Zaiden,” diye fısıldadım titreyen sesimle. “Bunun işe yarayacağını ummuştum ama gerçekten işe yaraması... Ben...” Devam edemedim.

Güçlü kolları beni daha sıkı sardı. Dudaklarını saçımda, alnımda, omzumda gezdirdi. “Siyah Kuğu,” dedi derin ve güven verici sesiyle. “Eğer sen olmasaydın asla burada olamazdım. Yeniden konuşabileceğime dair inancım en başından beri yoktu, sen bunu sağlamayı kafana koyduğunu söylediğin ana kadar...”

Geri çekildim ve parmaklarımla yüz hatlarını, çenesini, dudaklarını nazikçe okşadım. “Sesini o kadar özledim ki... Gerçek değil gibi geliyor.”

Zaiden’in gülümsemesi, o tanıdık, sıcak dudaklarının kıvrılışı kalbimi ısıttı. “Bu gerçek,” dedi, gözlerimin içine bakarak. Ardından boynumu öptü. “Ben gerçeğim,” dedi ve dudağımın kenarını öptü.

“Buradayım ve seni asla bırakmayacağım,” dedi ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdi.

Yarından sonra ne olacağını bilemezdim. Yarından sonra, bir daha nasıl böyle bir fırsat yakalayıp yakalamayacağımızı bilemezdim. Çekilip Zaiden’in gözlerinin içine baktım. Göğsümdeki düğümlerin hepsi birer birer çözüldü ve tırnak uçlarıma kadar ürpertici bir titreşim yayıldı. Nazikçe Zaiden’in kucağına tırmanıp iki bacağıma kalçasının etrafına doladım. “Seni ilk gördüğümde kendini beğenmiş, züppe prensin teki olduğunu düşünmüştüm,” dedim, gözlerinin içine bakarak.

Zaiden bir eliyle boğazımı sardı ve dudakları hafifçe kıvrılırken gözlerimi inceledi. “Biliyorum.”

Ruhuma, tenime, her noktama işleyen sıcak öpücüklerle beni kucağından indirmeden yataktan kalktı ve hızla, sertçe, sabırsızlıkla sırtımı duvara verdi.

“Süslü, kırmızı takımlarını hatırlıyor musun? Diyar aşkına, Zaiden nereden buluyordun o komik takımları?”

Zaiden’in çenesinin hem sinirle hem de tutkuyla kasıldığını fark ettiğimde memnuniyetle dudaklarımı ıslattım. Tereddüt etmeden daha tutkulu öpmesini beklerken dudaklarım beklentiyle aralandı.

“En azından ben senin gibi tozpembe, kabarık elbiseler içinde dolaşmak zorunda değildim, Siyah Kuğu.” Lafının üzerine boğazımdan yarı öfkeli, yarı kahkaha dolu bir ses yükseldi. Hiç beklemeden tüm tepkimi altdudağını yakalayıp ısırarak çıkardım ve Zaiden’in boğazından hafif bir hırıltı yükseldi.

“Okuldan atılmanı çok istemiştım,” dedim, onu sinir etmek için çabalayarak. Elimi ensesine kaydurdım ve yumuşak tenine sıkı sıkı tutundum.

Dudaklarımız çok yakın, neredeyse birbirlerine dokunur haldeyken fısıldadı. “Öyle mi?”

“Şimdiyse senin için kendi yanımdan başka bir yer düşünemiyorum,” dedim. Zaiden’in gözleri, sözlerimdeki ani değişimle şaşkın bir ifadeye büründü ve hafifçe açıldı.

“Neredeyse yedi yıl,” diye fısıldadı Zaiden bir kere daha. “Bu yolculuğa ilk başladığımızda da seni seviyordum, şimdi de seni

seviyorum. Kraliyet Okulu'ndan zaferle ayrılmak hiçbir zaman önemli olmadı benim için, kâhini bulmak umurumda bile değil, diyar yanıp kül olsa hiç üzülmem... Benim tek amacım, tek isteğim, tek değer verdiğim şey sensin, Siyah Kuğu. Okulda seni gördüğüm ikinci andan beri âşığım sana...”

Kaşlarımı çattım. “Neden ilk gördüğün andan itibaren değil?”

Zaiden suratında geniş bir gülümseme belirdi. “Kendini yemeklere öyle bir vermiştin ki hayatında erkeklerden çok yemeklere yer verdiğini düşünmüştüm.”

Gözlerimi devirdim ama gülümsemeden de edemedim. Onunla konuşmayı o kadar özlemiştim ki ne derse desin umurumda değildi, beni mutlu ediyordu. “Beni nasıl rahatlatacağını çok iyi biliyorsun,” diye mırıldandım dudaklarına doğru. “Kelimelerin olsa da olmasa da.”

“Sen de beni imkânsıza nasıl inandıracağını iyi biliyorsun, Siyah Kuğu,” diye yanıtladı. Kalın, derin sesi kulağımda titreşti. Gözlerimin içine bakabilmek için hafifçe geri çekildi. “Bunun benim için ne ifade ettiğini tahmin edemezsin.”

Kaşlarımı çattım ve hemen söze girdim. “Teşekkür etmek yok, unuttun mu?”

“Doğru,” dedi, sırtarak. “Ama eğer böyle bir söz vermemiş olsaydım sana benimle olduğun için teşekkür ederdim. Bana yaşamak için bir sebep verdiğin için teşekkür ederdim. Sevginin iyi olabileceğini öğrettiğin için teşekkür ederdim. Benim yerime aldığın her bıçak darbesi için, her savaşın için, fedakârlıkların için, mücadelen için teşekkür ederdim. Bana umut verdiğin için teşekkür ederdim.” Bakışları yumuşadı ve dudaklarıma bir öpücük daha kondururken bir eliyle bacağımdan tutarak kucağındaki duruşumu destekledi.

Zaiden'in dudakları yeniden dudaklarımı buldu ve bu seferki öpücük hepsinden daha şiddetliydi. Öfkeli, sabırsız, paylaştığımız ama söylenmemiş tüm sözleri ifade ediyordu. Hissettiğimiz ama dile getiremediğimiz tüm duygular adına konuşuyordu. Öpücükleri ve dokunuşları derinleştikçe daha önce hiç hissetmediğim bir tamamlanmışlık duygusuyla ona daha da sıkı tutundum.

Sonunda nefes nefese bir şekilde ayrıldığımızda ikimizin de simsiyah saçları birbirine karışmıştı. “Seni seviyorum,” dedim, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Zaiden’in gözleri kalbimi hızlandıracak bir yoğunlukta benimkilerle birleşti. “Sen, bana kelimelerimi geri verdin ve ömrümün geri kalanı boyunca bu kelimeleri yalnızca seni ne kadar çok sevdiğimi anlatmak için harcayacağım,” diye yanıtladı. Dudakları tüy kadar hafif bir dokunuşla benimkilerin üzerinde gezdi.

Elleri çaresiz, doyumsuz bir ihtiyaçla vücudumda dolaşiyor, içimde kontrol edemediğim bir yangını alevlendiriyordu. “Zaiden,” diye fısıldadım kulağına, tırnaklarım istemsizce onun sırtına batıyordu.

Bir sırtıyla dudaklarını ıslattı ve beni zahmetsizce yasladığı duvardan çekerek yatağa taşıdı. Bedenimi hiç de nazik olmayan şekilde yatırdı, dudaklarımı derinden, tutkuyla öperken vücudu benimkini kapladı, elleri cildimin her noktasında istekle gezdi. “Bir daha asla ayrı kalmayacağız,” diye fısıldadı dudaklarıma, nefesi sıcak ve baştan çıkarıcıydı.

Başımı salladım, dudakları boynumdan aşağı doğru hareket ederken, dokunduğu her yerde ateşten bir iz bırakırken sözcüklerimi kaybettim. Dokunuşu hem sahiplenici hem de şefkatliydi, vahşi ve sabırsızdı, beni arzudan deliliğin eşğine getiriyordu. “Zaiden,” dedim bir kere daha, sanki zihnimdeki tüm kelimeler uçup gitmişti ve yalnızca onun adı kalmıştı.

“Gitmene asla izin vermeyeceğim,” diye söz verdi, gözleri kendi verdiği vaatle kararmıştı.

Bacaklarımı beline doladım ve onu daha da yakına çektim, daha fazlasını hissetmeye ihtiyaç duyuyordum. “Göster bana,” diye fısıldadım. “Beni ne kadar sevdiğini göster.”

Bu söylediklerim bardağı taşıran son damla oldu, öpücükleri hızlandı, dokunuşu daha talepkâr hale geldi. Birbirimizde kendimizi kaybettiğimizde, aramızdaki tutku bizi tamamen tükettiğinde dışarıdaki diyar yok oldu.

Orada birbirimizin kollarında sarılmış uzanırken, aşağıda kimin ne yaptığını unutup gitmiştik. İkizler bizimkilerin canına mı okuyordu, bizimkiler onları sinir mi ediyordu, yoksa Fawn ve Kamarri grubun en akıllıları olarak kaliteli bir sohbete mi tutuşmuşlardı, bilmiyordum, düşünmek istemiyordum, umursamıyordum. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Birbirimize sahiptik ve bu yeterliydi.

Zaiden'in parmakları sırtımda tembel desenler çiziyordu, dokunuşu sakinleştirici ve rahatlatıcıydı. "Saçlarına âşığım," dedi yavaşça. "Dudaklarına bayılıyorum. Dokunduğum anda kızaran bembeyaz tenine... Hepsi bana hayat veriyor. Kalbim, ruhum, var olmaya devam etme nedenim."

Bu sözlerle içimi bir huzur kapladığını hissettim. Karşılaştığımız zorluklar ne olursa olsun, onlarla birlikte yüzleşeceğimizi biliyordum. Sevgimiz güçlüydü, kırılmazdı ve her şeyin üstesinden gelmemizi sağlardı. Zaiden'in kollarında ona biraz daha sokuldum ve gülümsedim. Ruh eşimi, sonsuzluğumu bulmuştum ve hiçbir şey bunu benden alamazdı.

"Diğerleri şu anda ne yapıyor, merak ediyorum," dedim, boştaki elinin parmaklarıyla oynarken.

Zaiden alaycı bir nefes verdi. "Birbirlerini boğazlıyor olsalar bile umurumda değil. Biz bu odadan çıkana kadar istediklerini yapabilirler."

Başımınla onayladım. "Nori ile Kairon görev sırasında çok iyidiler. Nori'ye pek iş düşmedi ama Kairon'un fazlasıyla faydası dokundu. Hatta hepimizden daha fazla işe yaradığını söyleyebilirim."

"Kairon'un ekibe katılmasından memnunum," dedi, Zaiden. Bu sırada parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, arada bir eğilip küçük öpücükler kondurup devam ediyordu. "Becerikli ve sandığımızdan daha bilgili. Kimbilir başka ne yetenekleri var."

Haklıydı. Kairon her geçen gün farklı bir yönüyle bizi şaşırtmayı başarıyordu. En beklenmedik anlarda günü kurtarabiliyor, tahminlerde bulunabiliyor ya da ihtiyacımız olan bilgiyi sağlayabiliyordu. Bunun üzerinde düşünürken bir anda zihnimin berraklaştığını hissettim. Taşlar yerine otururken gerçek bir şimşek gibi çaktı.

Hızla yatakta doğrularak gözlerim fal taşı gibi açılmış halde Zaiden'a döndüm. "Siktir."

"Ne?" diye sordu Zaiden, anında endişeyle dirsekleri üzerinde sırtını dikleştirerek. "Ne oldu?"

Yıllar önce ilk kehanet saraya geldiğinde bu kehanetin bir kadın tarafından gönderildiği söylenmişti. Ocroya'da yaşayan bir kadındı bu. Yani Kairon'un doğup büyüdüğü yer. Bizi en başında Miath'a yönlendiren kişi kâhindi ve haritayı veren kişi de Kairon'du. Koca diyarda gerçek kâhinin neye benzediğini kimse bilmiyor, net bir tasvir veremiyordu. Kadın veya erkek olduğu hakkında bile sabit bir şey söyleyebilen yoktu çünkü zaten kâhinin dış görünüşü de sabit değildi. Kâhin bir şekil değiştirendi. Tıpkı Kairon gibi. Aynı zamanda Ocroya'nın son hali hakkında bilgisi olan tek kişi de Kairon'du. Bunları bir gezgin olduğu için bildiğini iddia etmişti ancak onu aldığımız köyden beri kimseyle bu konuda konuşmamıştı, üstelik uzun zamandır Ocroya'ya yolu da düşmemişti. O halde bu kadar güncel bilgileri nasıl edinebilirdi? Dış görünüşü, cinsiyeti, nasıl hareket ettiği hakkında hiçbir fikrimizin olmadığı kâhin, başka kim olabilirdi?

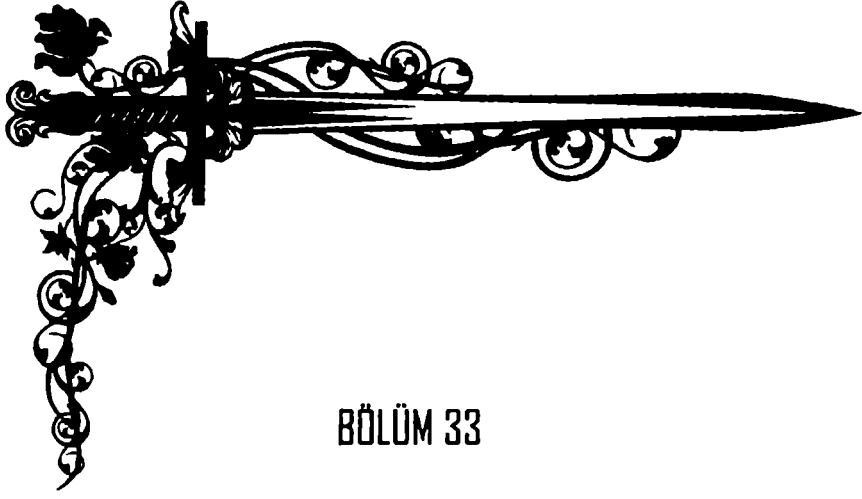
Yutkundum ve gözlerimi kırıştıtarak Zaiden'a döndüm. "Kâhin bunca zamandır dibimizdeymiş. Kâhin, Kairon."

Zaiden bana baktı, ciddiyetimin farkına varınca gözleri büyüdü. "Emin misin?" diye sordu, sesi alçak ve ihtiyatlıydı.

Başımı salladım, aklım bu zamana kadar karşılaştığımız ama fark etmediğimiz detayları yarıştıırıyordu. "Eminim."

Zaiden kaşlarını kaldırdı ve ardından alaycı bir gülümsemeye başını salladı.

"Harika, yani her sabah çizmelerini nereye bıraktığını unutan adam, tüm diyarı kurtarmamızı sağlayacak olan kâhin," dedikten sonra aklına bir şey gelmiş gibi bir anda gözleri büyüdü. "Demek o yüzden oynadığımız bahisleri sürekli kazanıyordu, şerefsiz."

BÖLÜM 33

KRALİÇENİN DÜŞÜŞÜ

“Bir kardeşe sahip olmak nasıl bir duygu?” diye sordum, Zaiden’a. Şafağın turuncu renkli ışıkları gökyüzüne dağılırken dün gece uyuyakaldığımız odayı aydınlatıyordu. Gri bulutlar, Ocroya’nın bugün de yeterince güneş ışığı almadığından emin olmak istercesine havada parça parça süzülüyordu. Belki de bir yağmur bekliyordu bizi, karanlık bulutların umduğumuz zafer öncesinde son bir darbesi olacaktı.

Zaiden yattığı yerde homurdanarak bana döndü. Bu, aşkımızı itiraf ettikten sonra beraber geçirdiğimiz, aynı yatakta uyandığımız ikinci seferdi. Huzurluydu. Sevgi doluydu ve zamansızdı. Onunla sonsuza kadar aynı yatakta uyanmak istiyordum. Hayatımın sonuna kadar, gözlerimi açtığım her sabah onun gözlerini bulmak istiyordum. Her yeni güne onun nefesiyle başlamak istiyordum. “Eh,” dedi, yatakta hafifçe gerinerek. “Bazen tatlı oluyorlar ama sinir bozucu yanları daha fazla.” Kollarını iyice başının üzerine kaldırdıktan sonra yeniden indirdi ve parmaklarını yüzümde dolaştırarak saçlarımı geri attı. “Neden soruyorsun?”

“Kamari’yi, Euria’ya geri vermek istemiyorum,” dedim, hiç duraksamadan.

Savaşta fedakârlıklar yapılması gerektiğinin farkındaydım. Dağlar kadar eski, güneşin doğuşu kadar kaçınılmaz bir gerçektir bu. Savaş alanları askerlerin kanıyla lekelenmiş alanlardan ibaret değildi; kaderlerin çarpıştığı ve hayallerin amansız dalgalar altında kumdan

kaleler gibi ufalandığı arenalardı. Her fedakârlık kaosun ortasında dimdik duran, zaferin ve özgürlüğün bedeline tanıklık eden sessiz bir muhafızdı. Her zafer, cesurların kanından ve masumların umutlarından kazanılırdı. Feda edilenler, sonbahar yaprakları gibi kaderin rüzgârları tarafından sürüklenirdi. Hayatları tarihin, bedenleri toprağın bir parçası olurdu. Diğer insanlar tarafından yalnızca bir sayı olarak görülen fedakârlıklar gelecek nesillerin temelini atardı. Ama Kamari'nin bu fedakârlıklardan biri olmasını istemiyordum. İyi niyetli, masum bir çocuğu Euria'nın zalim ellerine geri verecek olmak iyi hissettirmiyordu.

Zaiden bir iç çekti ve başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. “Ben de bunu söylemeden korkuyordum,” diye mırıldandı, hafifçe gülümseyerek.

“Başka bir alternatif bulmalıyız,” dedim, kararlı bir sesle. “Kamari'nin, Euria'nın ellerinde yozlaşmasını engelleyecek bir çözüm.”

“Euria herkese karşı zalim olabilir, Siyah Kuğu ama Kamari'ye o şekilde davranmadığını hepimiz biliyoruz. Ayrıca Cyra'yı ve Nori'nin abisini almak için elimizden gelen en iyi çözüm bir pazarlık teklif etmek.” Ardından burnunu kırıştırdı. “Nori'nin abisinin adı neydi? Adama sürekli Nori'nin abisi, diyoruz.”

Hafifçe gülümsedim. “Ben de bilmiyorum. İkizler ona, Kraliçenin Kalkanı diyor.”

Gözlerini devirip homurdandı. “Bu isim daha uzunmuş. Abi demeye devam o halde,” dedi ve beni gülümsettiğinden emin olduktan sonra devam etti. “Yani Siyah Kuğu, Kamari kötü şartlar altında yaşamıyor. Özellikle dışarıdaki birçok çocuğa göre. Euria'yı durdurduğumuz gibi onun da iyi bir geleceğe sahip olduğundan emin oluruz.”

Hiç hoşuma gitmese de haklıydı. Tüm diyarda, fetihler sırasında ölen ya da savaşların getirdiği yoksulluktan, kaçmaya çalışırken karşılaştıkları zor şartlar yüzünden hayatını kaybeden yüzlerce çocuk vardı. Yalnızca Kamari'nin iyiliği için yüzlerce, binlerce, on binlerce çocuğun geleceğini nasıl riske atabilirdim? Alınması zor bir karar olduğunu inkâr edemezdim ama savaşta alınan kararların hangisi kolaydı?

“En azından bir şeyler ters giderse, geri çekilelim ve yeniden plan yapalım,” dedim Zaiden’a. Ancak bunu söylerken kendimi, Kamarı’nın iyiliğini düşündüğüme ikna ederek vicdanımı rahatlatmaya çalıştığımın farkındaydım.

Zaiden eğilip alınımı öptü. “Merak etme, Siyah Kuğu. Her şey yolunda gidecek. Plan başarısız olsa bile birbirimizi kollayacağız ve o saraydan sağ çıkacağız. Gerekirse yeniden plan yapıp tekrar savaşacağız.”

Uzanıp dudaklarını uzun uzun öptüm. Parmaklarımı ensesinde, çıplak göğsünde ve boynunda usulca dolaştırdım. Zaiden tam belime sarılıp beni daha da kendine çekecekken hızla doğruldum. Buna vakit yoktu. Aşağı inip ekibi toplamamız ve yola koyulmamız gerekiyordu. Euria, bizi beklerdi.

“Zaiden,” dedim, iç çekerek. “Eğer işler yolunda gitmezse benden önce Kairon’u korumalısın.”

Zaiden gürültülü bir kahkaha kopardı. “Sabah sabah mizah anlayışın yerinde bakıyorum,” dedi, ayağa kalkarak. Odada gömleğini aramaya koyuldu. Dün gece nereye fırlattığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Ciddiyim,” diye yineledim. “O aradığımız kâhin, diyarın geleceği ona bağlı.”

“Benim geleceğim sensin,” dedi, Zaiden düşünceli düşünceli gömleğini aramaya devam ederek.

Dudaklarımı ısırdım. Zaiden hep ikna edilmesi zor biri olmuştu. “Eğer Kairon geberip giderse Diyarların Yazarı’nı asla bulamayız. Diyarların Yazarı’nı bulamazsak diyar yok olur ve bizim de yaşayabileceğimiz bir gelecek kalmaz. Bunu anlıyor musun?” diye sordum, gözlerinin içine bakmaya çalışarak. O ise benden kaçıyordu. Bakarsa karşı koyamayacağını biliyordu.

“Kimliğini öğrendiğimizi Kairon’a söylememe konusunda kararlı mısın?” diye sordu, konuyu değiştirmek istercesine.

Başımınla onayladım. Dün gece bunun üzerine uzun uzun konuşmuştuk. İhtimalleri değerlendirmiş, bulduğumuz ipuçlarını birleştirmiş ve bir sonuca varmıştık. Kairon çok güçlüydü. Ama soğukkanlı

kararlar verebilecek kadar tecrübeli değildi. Savaş sırasında kafasının karışması hepimizin sonu olabilirdi. Kimliğini sakladığı için büyük bir tartışma yaşanacağını tahmin ediyorduk, bu yüzden onunla konuşma işini görev sonrasına bırakmaya karar vermiştik. Bugün dikkatinin dağınık olmaması gerekiyordu. Bugün hepimizin odağı yerinde olmalıydı. En ufak bir hata bile sonumuzu getirebilirdi.

“Onunla konuşma zamanı geldiğinde öyle bir hesap soracağım ki...” dedi Zaiden. Gömleğini bulmuştu. Kollarını geçirirken karnındaki kaslarda bir süre oyalandı gözlerim. Onu giyinirken izledim. Zihnim görevimizin muhtemel sonuçlarıyla çalkalanıyor, göğsüm nedenini çözemediğim bir ağırlıkla eziliyordu. Yine de kendimi manzaraya bakmaktan alamıyordum.

Kamari’yi tehlikeye atmak canımı sıksa da risklerin ve duyguların kararlarımı gölgelemesine izin veremezdim. Irithel ve Drystan, kişisel ve duygusal kararlar almam için görevlendirmemişlerdi beni. Ne kadar vurdumduymaz olduğumu bilerek göndermişlerdi beni bu göreve. Zor kararlar alabileceğime inanmışlardı ve nihayet o gün gelip çatmıştı. İmparatorluğumu, diyarımı, en yakın dostlarımı yarı yolda bırakamazdım. Diyarın geleceği, planın başarısına ve Diyarların Yazarı’nın anahtarını elinde bulunduran kâhinin, yani Kairon’un sağlam imparatorluğa dönmesine bağlıydı.

En başından anlamış olsaydım onu asla Ocreya’ya getirmezdim. Miath yolunda İmparatorluk Sarayı’na uğrar, kışına tekme basar ve onunla Asano ailesinin ilgilenmesini sağlardım ancak iş işten geçmişti. Kâhin bizim sorumluluğumuzdaydı. Onu korumak zorundaydık.

Kendi üstümü de giyindikten sonra, “Hadi inelim,” dedim. Bir zırhı andırarak kadar kalın ve sıkı deri kıyafetlerimin tanıdık ağırlığı rahatlatıcıydı. Verdiğim ve hayatta kaldığım sayısız savaşı hatırlatıyordu.

Zaiden başını salladı. Kapıyı açmak üzere kolumu uzatmıştım ki Zaiden bir elini kapıya çarparak geri kapattı. Aynı anda belimi tutan diğer eliyle bedenimi ona doğru döndürdü ve gözlerimin içine baktı. “Unutma, Siyah Kuğu,” dedi, neredeyse fısıldar gibi. “Gereksiz kahramanlıklar yok.”

Başımı sallayarak parmaklarımın ucunda yükseldim ve söz vericesine öptüm.

Geri çekildiğimde Zaiden'in her zamanki muzip ve şakacı ifadesi geri dönmüştü. Hızlı hareket ederek odamızdan çıktık ve hanın loş koridorlarından merdivenlere, oradan da alt kata ilerledik.

Diğerleri çoktan uyanmış, iki masa birleştirerek herkesin oturabileceği kadar geniş bir yer ayarlamış, kişi sayısı kadar sandalye dizmişlerdi etrafına. Yüzlerindeki çelik gibi kararlılık, endişelerini en derine gömüyordu. Masanın üzerinde kahvaltılıklar ve haritalar bulunuyordu. Merdivenin başında duraksayıp birbirleriyle muhabbet eden ekibe bir baktım.

Nori, en uzakta oturan kişiydi. Elinde bir kalem vardı ve haritanın başında duruyordu. Keskin, hesaplı gözleri neredeyse yırtıcı bir hayvan gibi haritanın üzerinde dolaşıyordu.

Hemen sağ tarafında oturan Dane ise sırtını sandalyesine yaslamış, geniş kollarını korunaklı bir kale gibi görünen göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Nori'nin ona sorduğu soruları cevaplıyor gibi görünüyordu çünkü Dane konuştuğu zaman Nori başını kaldırıp ona bakmasa da başıyla onaylıyor, ara sıra tepki veriyordu.

Dane'in hemen karşısında ise Delhin oturuyordu. Fawn'la beraber ikisinin arasında oturan Kamari'yle ilgileniyor, kahvaltı yapmasına yardımcı oluyorlardı. Sona kalan Kairon ise Fawn'ın yanındaydı elbette. Kendi tabağında hiç dokunulmamış halde duran yeşillikleri Fawn'ın tabağına dolduruyordu.

“Hepiniz buradasınız,” dedi, Zaiden.

Sesini duydukları anda herkesin kafası bize döndü. Ben tüm ciddiyetimle herkese hitap etmeden önce Kairon ayağa fırladı ve kollarını kocaman açarak zeminden bir basamak yukarıda duran Zaiden'a sarıldı. “Dostum,” dedi, neredeyse ağlamaklı bir sesle. “Sesini duymak ne güzel.”

Zaiden, bana bir bakış attı. Aramızda geçen sessiz konuşmayla ne yapması gerektiğinden emin olamadığımı anladım. Omuzlarımı silk-tim. Ben de ne yapması gerektiğini bilmiyordum. Zaiden, Kairon'a

soğuk davranmanın bir faydası olmayacağını düşünmüş olacaktı ki geri çekildiğinde omzuna dostça vurdu. “Sağ ol.”

Herkes mırıltılar eşliğinde Zaiden’a geçmiş olsun dileklerini iletirken masaya ilerleyip bizim için ayrılan iki sandalyeye oturdular. “Kahvaltı yapmışsınız,” dedim, kendi tabağıma da bir şeyler alırken. İştahım yoktu. Boğazımdan tek bir lokmanın bile geçebileceğini sanmıyordum ancak savaş öncesi gücümü toplamam gerekiyordu. Ben birkaç peynir çeşidinden alırken Zaiden neredeyse masadaki her şeyi kendi tabağına boca etmeye koyuldu. Onu izlerken mutlu olsam da hemen kendimi toparlayıp yeniden diğerlerine döndüm.

Liderliğin getirdiği yük omuzlarıma binerken derin bir nefes aldım. “Kamari’nin, Kraliçe’nin Kalkanı ve Cyra Lovell için iyi bir pazarlık olacağını düşünüyorum,” dedim, ciddi bir ses tonuyla. “Onlara karşılık Kamari’yi vermeyi teklif edeceğiz. Başından beri plan bu şekilde. Ethel çoktan Euria Vaseva’ya bilgi vermiştir. Bu nedenle geleceğimizi biliyor olacak. Hazırlıksız yakalamak gibi bir şansımız yok ki zaten hiçbir zaman böyle bir umudumuz olmadı.”

Delhin’in kaşları çatıldı. “Euria’nın ve imparatorluğun acımasız oyununda Kamari’yi bir piyon olarak kullanacaksınız. Onun hayatını riske atmak istemiyorum.”

Başımı sertçe iki yana salladım. “Euria’nın, Kamari’ye verdiği değer onun can güvenliğinin teminatı zaten. Bu avantajdan yararlanacağız. Euria acımasız, zalim, kötü birisi ama aptal değil. Stratejik düşünecektir. Kamari faydalı olduğu sürece zarar görmez. Euria’yı siz daha yakından tanıyorsunuz. Aynısını söyleyemez misiniz?”

Delhin ve Dane birbirlerine baktılar. Dane hırıltılı iç çekişinin ardından hoşnutsuz bir tavırla başıyla onayladı. “Kamari’yi tehlikeye atmayacağı konusunda haklısın. Ama iş pazarlığa gelince, orası umduğumuz gibi gitmeyebilir.”

Hafifçe öne doğru eğildim. “Bunun farkındayım. Birincil hedefimize ulaşırsak Kamari güvende olacak. Ancak Euria’nın hamlelerimizi tahmin etmeye çalışacağını biliyorum. Biz bir adım ötesini hesaplarken o onlarca adım ötesini hesaplamış olacak.”

“Kamari bir koz ama kurbanlık kuzumuz değil,” dedi, Zaiden ağzı dolu bir şekilde. “Eğer işler umduğumuz gibi gitmezse yapılacak şey basit: Öldür ve kaç.”

Dane hafifçe sırttı. “Sahiden mi?”

Kairon o sırada söze girdi. “Kıçımızı kurtarabileceğimiz kadar adamı öldürüp oradan kaçmak ve yeni bir plan yapmak en mantıklısı.”

“Bu kadının tek yumrukla birimizin kalbini parçalayabileceğinin farkındasınız, değil mi?” diye sordu Delhin şaşkınlıkla gözlerini açarak.

Derin bir iç çektim. “Evet ama işler planı bırakıp koşarak kaçmaya gelirse yalnızca birimizi öldürebileceği kadar vakti olur.”

“Riske mi atacağız?” diye sordu bu sefer.

İstemeye istemeye de olsa omuzlarımı silktim. “Ölmek için sekizde yedi şansınız var.”

“İhtimaller canınızdan yana,” dedi Zaiden hafifçe sırtarak.

Dane ve Delhin, *deli bunlar*, dercesine birbirlerine baktılar. Ama gözleri yalnızca deli olduğumuzdan bahsetmiyordu, *biz de en az onlar kadar deliyiz*, diyordu.

Zaiden ağzına doldurduğu büyük lokmayı yuttuktan sonra boğazını temizledi. “Üç birime ayrılacağız. Kamari, Saige ve ben en önde, Euria ile pazarlığı gerçekleştirecek ekip olacağız. Nori ve Fawn, sağ ve sol tarafta duracak. Eğer beklenmedik bir saldırı gerçekleşirse muhafızları oyalayacaklar. Dane ve Delhin ise en arkada olacak. Kuvvet ve koruma ekibi olarak tetikte duracaklar. Kaçma durumunda yolu temizleyecekler. Kairon ise bu dairenin en ortasında olacak. Euria'nın dikkatini dağıtmak gerekirse, şekil değiştirmeye hazır bir halde.”

Kairon'un aslında dikkat dağıtmak için değil, güvende olması için en ortada duracağını yalnızca Zaiden ve ben biliyorduk. Diğerlerine anlattığımız yalnızca bir bahane olsa da herkes mantıklı bulmuş gibi görünüyordu.

Dane masaya doğru eğilerek dirseklerini tahta zemine dayadı. Gözleri düşünceli bir şekilde kısıldı. “Bu planla ilgili birkaç çekincem var. Bölündüğümüz birimlerin ve amaçların hepsi hem mantıklı hem de sağlam sebeplere dayanıyor ancak işin zamanlamasını

dikkate almalıyız. Siz uzun süredir birbirinizle çalışıyor olabilirsiniz ancak Delhin ve ben, bu ekipte yeniyiz. Doğaçlama kararlarınıza alışık değiliz. Kaçış yolumuzun güvenlik altına alındığından emin olacağız ancak siz de planda en ufak bir değişiklik dahi olsa bizi sözlü olarak bilgilendirmelisiniz.”

Fawn ve Nori birbirlerine bakıp başlarıyla onayladılar. “Biz görevimizi anladık,” dedi, Nori ikisinin yerine konuşarak.

Ancak Delhin, ikna olmuşa benzemiyordu. “Ya Euria pazarlık yapmak istemezse? Ya bizim aklımıza gelmeyen bir planı varsa? Onu hafife alıyoruz ve bu büyük bir hata. Euria’nın zekâsı da zalimliği kadar keskin.”

Zaiden’in bakışları sertleşti. “Euria beklemediğimiz bir şey yaparsa biz de ona uyum sağlayacağız. Esnek davranmaya açık bir planımız var. Herkes, aniden rol değiştirmeye hazır olmalı. Bir yüzleşme olursa, herkes birbirini korumalı.”

Dane başıyla onayladı ve uzanıp Delhin’in elini tuttu. “Neler neler gördük Dels. Bunun da altından kalkabiliriz.”

Delhin hiç de yürekten görünmeyen bir tavırla kabullendiğini belli etti. Zaiden elini kimse görmeden arkama attı ve nazikçe belimi okşadı. Dokunuşu sağlam ve güven vericiydi. Bana inandığını hissettirmeye çalışıyordu.

“Diyar ve uğruna savaştığımız gelecek için,” dedim, kendimden emin bir sesle. İnsanları bir amaca inandırmanın birinci yolu kendine inanmaktı. Ya da en azında inanıyor gibi yapmaktı. Küçük bir ekip ya da koca bir ordu fark etmezdi; lidersen kitlenin karşısında fırtınalı denizde dimdik duran bir deniz feneri gibi parlamalıydın. İçinde belirsizlik rüzgârı olsa da dışarıdan yıkılmaz bir kale gibi gözükmeliydi lider. Sözleri eski bir meşe ağacının kökleri kadar sarsılmaz olmalıydı. Lider, büyük bir yanılsama yarattığını düşünse bile inandırdığı insanlar sayesinde davası gerçeklikle şekillenir, kendi başına hayat kazanır ve bir süre sonra yarattığı yanılsama kendi gerçekliğine bürünürdü.

Goodwin’e son ödemesini de yaptıktan sonra handan çıktık. Euria’yla olan görüşmemiz iyi de gitse kötü de gitse, bir gece daha

krallıkta kalmamızın anlamı yoktu. Özellikle de istediğimizi elde ettiğimiz anda buradan en hızlı şekilde uzaklaşmalıydık. Biz tartışırken gökyüzü, yüreğimizdeki gerilimi hissetmiş ve bizi gün ışığından mahrum bırakmaya karar vermiş gibiydi. Yaklaşan savaşın uğursuz habercisi gibi üst üste binen karanlık, çalkantılı bulutlar tüm gökyüzünü kaplamıştı. Elle tutulur bir gerginlik, her nefeste yaklaşan fırtınanın tadı vardı. Yağmur hafif hafif bastırmıştı bile. Sanki tüm doğa bugünün ciddiyetini güçlendirmek için bir araya gelmiş, nefesini tutmuş gibiydi. Ya da ben tüm bunları kendime yoruyordum. Geldiğimizden beri değişmeyen gökyüzü, ruh halimle uyum içindeydi.

“Kairon,” diye seslendim, yürümeye devam ederken. Fawn’ın dibinden ayrılmayan Kairon, hemen başını kaldırıp döndü. “Sence bugün başarılı olacak mıyız?”

Kairon derin bir nefes aldı. Tereddütlü bir ifadesi vardı. “Olacağız,” dedi, hafifçe gülümseyerek. İçgüdülerim dürüst davrandığını söylüyordu. Ancak başarı kişiden kişiye göre değişirdi. Nori’nin abisini ve Cyra’yı geri almak mı başarıydı yoksa günün sonunda hayatta kalmak mı?

Yürümeye devam ederken hafifçe çiseleyen yağmur yoğunlaştı. Her bir damla tenimde alev etkisi yaratıyordu sanki. Kayganlaşan, düzensiz taşlı kaldırımlar ve yollar puslu havada parlıyor, kararlı adımlarımızın altında eziliyordu. Taşların üzerinde tıkırdayan her adımımız, çarpan çizmelerimizin sesi, kaderin bizim için seçtiği bu yolda ritmik bir şekilde ilerliyordu.

Zaiden hemen yanımdaydı. Bir eli kılıcının üzerinde, diğer eli boştaydı. Yaklaşmakta olan ölümcül fırtınadaki tek dayanak noktamdı. Kalkan gibi kaldırdığı karanlık bakışlarında bana olan inancını, cesaretini, güvenini, umudunu görebiliyordum. Ona baktığımı fark ettiğinde çatık kaşlarını yumuşatarak döndü ve bir anlığına gözlerimin içine baktı. Bu bakışıyla ne anlatmak istediğini bilmesem de içim kıpır kıpır olmuştu. Her göz göze geldiğimizde böyle hissetmeye alışabilirdim belki de. Zaiden’in yanımda olduğunu, beni desteklediğini bilmek endişelerimi azaltıyordu.

Zaiden'in sözleri zihnimde yankılandı o sırada. *Kamari bir koz ama kurbanlık kuzumuz değil.* Onun mantıklı yaklaşımı kalbimdeki kargaşaya merhem oluyordu. Planın sağlam olduğuna inanmak istiyordum ama sağlam falan değildi. Kendimizi, kendi ölümümüze götürüyor bile olabilirdik. Euria'nın öngörülmezliği içimi kemiriyordu. Ya tüm hareketlerimizi çoktan tahmin ettiyse, ne olacaktı? Ortada bir aldatmaca yoktu, adil bir anlaşma sunacaktık ona. Ancak onun gibi bir hükümdar, bir fatih, bu anlaşmayı kabul edecek miydi?

Yağmur, kalbimin hızına uyum sağlarcasına yoğunlaştı. Saray kapısına yaklaştığımızda aklım diğerlerine kaydı. Dane tecrübesi ve sessiz tavırlarıyla güvenilir bir kayaydı. Delhin'in baştaki isteksizliği şimdi yerini şiddetli bir gözü karalığa bırakmıştı. Nori ve Fawn, aralarındaki geçimsizliğe rağmen deneyimli bir ekibin uyumuna sahip hareketlerle ilerliyordu. Kairon'un başı dikti. Endişesi aşikârdı ama bugün sağ kalacağından emin olduğum için benim içim rahattı. Zaiden'in, her ne kadar karşı koysa da mantıklı seçimi yapacağını ve onu koruyacağını biliyordum.

Saraya yakınlaştığımızda yağmur daha da sertleşti. Etrafımızdaki zamanı bulanıklaştıran amansız bir çağlayandı yağmur âdeta. Sarayın gümüş rengi duvarlarından şelale gibi akıyordu. Euria bizi nerede bekliyordu? Yanımıza mı gelecekti yoksa güvenli bir mesafede mi bekleyecekti? Yüz yüze duracak mıydık? Gözlerinin içine bakabilecek miydim? Sarayın içine girersek çıkışımız olmazdı, bu sebeple kapıda görüşmemiz en mantıklısıydı. Peki Euria, bizi sarayın içine davet ederse ne olacaktı? Ona karşı çıkarsak dövüşmek zorunda kalır mıydık? Tek bir olumsuz cevapta kalbimi yakıp çürütür müydü? Eğer bunu yaparsa, Zaiden'in şahit olacağını düşündüğümde canım yandı.

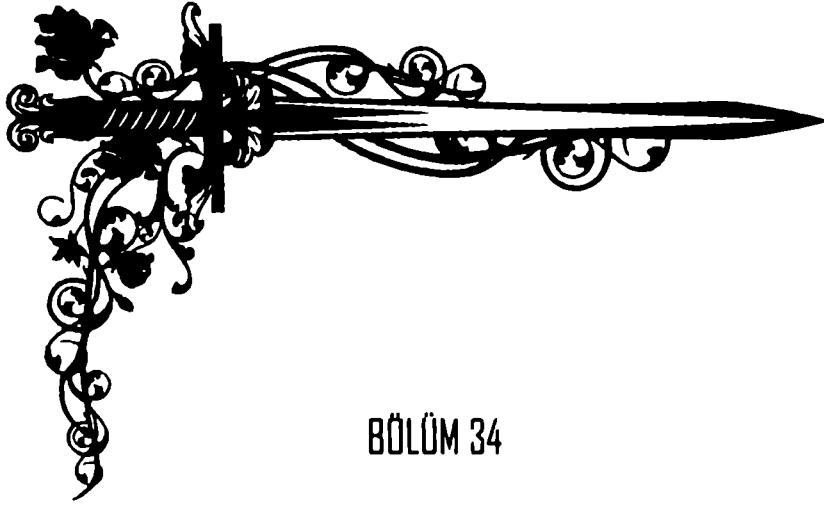
Sarayın kapısına vardığımızda bir farklılık olduğunu sezdim. Uzun, taştan girişin güvenli bir mesafesinde, önde Zaiden ve ben, arkamızda ekibin geri kalanı duracak şekilde yürümeye bir son verdik. Kapılar çoktan açılmıştı. Euria, geldiğimizi muhafızlarına haber vermiş olmalıydı. Kapının kenarlarında duran altı muhafız da geldiğimize şaşırmış görünmüyordu. Kollarını bile kıpırdatmıyorlardı.

Evet, geleceğimizin haberi verilmişti ve Euria Vaseva çoktan hazırlığını yapmıştı. Yine de acımasız kraliçe ortalarda gözüküyordu.

Gözlerimi kısıp neyin farklı geldiğini çözmeye çalıştım. Kapının açık olması dışında başka bir şey daha olmalıydı. Daha dikkatli incelediğimde, cevabın sarayın en uzun kulesinde yattığını fark ettim. Haklıydım, dün geldiğimde dört adet olan taç sayısı artmıştı. Aralarına bir kanlı taç daha eklenmişti.

“Zaferimi fark ettin demek, Saige Nerth,” dedi buz gibi bir ses, sarayın kapısının hemen yanından. Sağanak yağmurun delici damlalarının arasından, puslu havanın karanlık eşliğinden bir silüet çıktı ortaya. Bembeyaz saçlarını atkuyruğu şeklinde toplamış, üzerine lacivert renkli, gümüş işlemeli görkemli bir pelerin giymişti. İfadesi her zamankinden daha acımasız, gözleri daha kararlıydı. Yüzünde kendini beğenmiş, üstten bakan bir gülümseme seyrediyordu. Masmavi gözleriyle kulede asılı duran taca bakıp yeniden bana döndü. Bakışlarıyla karşılaştığım anda, sanki etrafımızdaki tüm yağmur damlaları havada asılı kalmış gibi hissettim. Kıvrılmış soluk dudakları, bir bıçak kadar keskindi. Kapının ortasına doğru bir adım attı, varlığı emredici ve korkutucuydu, bakışları bulunduğumuz mesafeden bile ruhumu deliyordu sanki. Etrafındaki muhafızlarsa oldukları yerde hareketsizlerdi, Euria'nın hâkimiyetinin silik gölgeleriydiler.

“Cisenil Kraliçesi'nden aldım.”

BÖLÜM 34

VAADİN YENİLGİSİ

Bu bir pazarlık değildi. Bu, diyardaki en acımasız ve kurnaz hükümdarın zihnine karşı verdiğim bir zekâ sınavıydı. Euria'nın soğuk, neşeden yoksun, hafif gülüşü kulaklarıma ulaştı. Ocreya'nın sınırında bu kadar az asker olmasının sebebini az önce öğrenmiştik. Kızıl Ordu yalnızca Miath'a değil, Cisenil'e de saldırmıştı. Askerlerini, iki krallığı birden kuşatmaya gönderdiği için buradakilerin sayısı azdı. Euria, geçmiş günlerde, biz dibimizdeki kâhini bulmak için çabalarken bir krallığı daha fethetmişti.

Ocreya, Quarith, Nothersea, Krazir, Miath ve şimdi de Cisenil.

Her hareketi, bizi esaret altında tuttuğunun bilinciyle yapılan hesaplı bir hâkimiyet göstergesi olmasına rağmen kararlılığım sarsılmamalıydı. Derin bir nefes alarak başımı dik tuttum. “Zaferini tebrik etmemi beklemiyorsun herhalde,” dedim, sesimi sabit tutarak. “Buraya müzakere etmek için geldik, zalimlik dolu fetihlerine hayranlık duymak için değil.”

Masmavi, cam gibi gözleri açılırken gülümsemesi genişledi. Bakışlarında acımasız bir keyif parıltısı vardı. Bizi karşısında görmekten, bizimle konuşmaktan, başarılarını göstermekten keyif alıyordu. “Tanıştığımız zamandan bu yana pek değişmemişsin, Saige Nerth. Her zaman çok ciddisin.”

Euria, tam o sırada kafasını hafifçe oynatarak kapının ardına bir işaret verdi. Zaiden bunu fark ettiği anda eli kılıcının kabzasında, güçlü bir kale gibi bana bir adım attı ancak tehlike yoktu. Euria,

kapının arkasında saklanan birine, oradan çıkmasını işaret etmişti. *Kraliçe'nin Kalkanı. Nori'nin abisi.*

“Gördüğüm kadarıyla Andros’un küçük ailesini de yanında getirmişsiniz,” dedi, gözleriyle Nori’yi işaret ederek. Biliyordu. İsyancı kampından haber gitmiş olmalıydı. *Andros*, dedim kendi kendime, demek adı buydu.

Andros, Euria’nın yanına geldiği anda insanın ruhunu görebiliyormuş gibi baktığı, âdeta gecenin bir parçasını taşıdığını düşündüğüm lacivert gözlerini Nori’ye çevirdi. Gözleriyle uyumlu koyu lacivert saçları, hem vahşi bir görünüm yaratıyordu hem de doğal dalgaları halktan biri olmanın getirdiği dizginlenemez ruhunu, sıradan soyunu gösteriyordu. Güçlü, açılı bir çene hattı vardı. Yüksek elmacikkemikleri, kısa sürede hızla kilo vermiş gibi, yontulmuş bir görüntüye sahipti. Cildindeki gümüş tozuna benzer lekeler ona, neredeyse diyar dışından gelmiş gibi bir görünüm katıyordu.

Derin mavi peleriniyle, karmaşık olmayan düz desenlerle Euria için çalıştığı belli oluyordu. Yüz ifadesi, omuzlarında çok ağır bir yük taşıyormuş gibi yoğun bir karamsarlık içinde görünüyordu ama bu ifadesi Nori’yi gördüğünde az da olsa yumuşamıştı.

Nori’nin ne tepki verdiğini göremiyordum. Ne hissettiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ancak aklından her ne geçiyorsa, hareket etmemesini diliyordum. Hem kendinin hem abisinin iyiliği için. Görevin başarısı için bana güvenmesi şarttı. Bir anlık gafletle kendi rolünden vazgeçerse tüm plan sarsılabilirdi. Bu nedenle süreci hızlandırmayı amaçlayarak tekrardan Euria’ya döndüm ve Andros hiç orada değilmiş gibi davrandım. “Bir takas için buradayız,” dedim, kesin bir dille.

Euria umursamaz bir tavırla gözlerini devirdi. “Evet, orasını biliyorum. İki hain sayesinde şifacımı kaçırmışsınız. Peki karşılığında ne istiyorsunuz?”

“Kraliçe’nin Kalkanı ve Cyra Lovell’a karşılık şifacın.”

Euria tek kaşını kaldırdı, gözleri Zaiden’la aramızda duran Kamari’ye kaydı. “Sahiden bunun adil bir takas olacağını mı düşünüyorsunuz?”

Başımı hafifçe yana yatırdım. “Adil değil, tıpkı senin tüm diyara yaşattığın savaş gibi.”

Kasıtlı bir şekilde, yavaş yavaş yaklaştı. Bunu yaparken gözlerini bir anlığına bile benden ayırmadı. “Neden bir şifacı için, en değerli iki yeteneklimden vazgeçeyim?”

Kalbim kulaklarımda atarken, Zaiden’in bana cesaret verici bir bakış attığını fark ettim. *Konuş*, diyordu gözleri. *Euria’yı ikna edebilirsin*. “Kamari’ye ihtiyacın var,” diye başladım. “Ama ona yalnızca bir şifacı olarak değil, bir sembol olarak ihtiyacın var. Kamari küçük bir çocuk olarak umudu, masumiyeti, korunmaya değer bir şeyi temsil ediyor. Sen sadece bir fatih değilsin, Euria. Stratejiden anlıyorsun ve sembollerin büyük güç taşıdığını hepimizden daha iyi bilmen gerekir. Kamari’yi sarayında, güvende ve rahatta tutmak, onu korumak, uğruna savaşılacak bir kraliçe olduğunun kanıtıdır.”

Euria bir süre beni inceledi, ifadesini anlayamıyordum. Gözleri bir benim üzerimde bir Zaiden’in üzerinde dolaştıktan sonra güldü. Kısa süreli, gürültülü kıkırtısı yağmurda ıslanmış zeminin üzerinde ürkütücü şekilde sekti. “Kamari’yi öne çıkar.”

Heyecanla yutkundum. Kabul edecek miydi? Kamari’yi takas edecek miydi? Zaiden güven verici tavırla kenara çekildi ve Kamari’nin öne çıkabilmesi için ihtiyacı olan alanı ona açtı. Bir elimi nazikçe omzuna koyarak onu öne doğru yönlendirdim. Kamari’nin gözlerinde ne korku ne de şaşkınlık yatıyordu. Euria’yla tanışmasından sarayda yaşamaya başlamasına kadar bu çocuk bir anlığına dahi olsa Euria’nın kötü yüzünü görmemişti. Ondan hiç korkmamıştı ve şimdi de korkmuyordu. Karşısında bir hükümdar değil, kendi ablası varmış gibi bakıyordu Euria’ya.

Bizden yaklaşık üç adım uzakta, Euria’ya yaklaşık yirmi adım yakında durdu. Havadaki gerginlik elle tutulur haldeydi. Kamari’nin küçük bedeni, Euria’nın heybetli varlığı karşısında gölgede kalıyordu.

Euria yaklaştı, Kamari’ye bakarken ilk defa gözlerinde bir insanlık parıltısı gördüm. Merhametin küçücük bir kırıntısı, yalnızca bir anlığına belirdi zalim gözlerinde. “Umudun sembolü,” dedi, sesli

düşünür gibi. Ardından başını sertçe bana çevirdi. Yeniden soğuk ve yırtıcı gülümsemesi yüzüne oturmuş, meydan okuyan gözleriyle, küçümseyerek bakıyordu. “Gerçekten bu müzakerenin savaşın gidişatında rol oynayacağına mı inanıyorsun?”

Başımla onayladım ve kendimi onun bakışlarına tutunmaya zorladım. “Bu sadece Vivalon ile Ocreya arasında değil, imparatorluk ile Acıların Hükümdarı arasında geçen bir müzakere.”

Euria'nın gülümsemesi genişledi. Eğlendiği açıkça görülüyordu. “Sen ne düşünüyorsun, Andros?” dedi, kafasını çevirmeden. “Saige Nerth'ün bu müzakeresini mantıklı buluyor musun?”

Andros, kız kardeşine baktı. İfadesi parçalanmıştı. Yüzünde tek bir mimik olmamasına rağmen bakışları o kadar çok şey anlatıyordu ki kalbim sızladı. “Yetersiz bir pazarlık, kraliçem,” dedi, en sonunda. Boğazım düğümlendi. *Hayır*, diye düşündüm. *Ben Euria'yı ikna etmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz.*

Ancak Euria, Andros'un yanıtından gayet memnun görünüyordu. Kalbim göğsümde güm güm atarken, kulaklarım nabzımın sesiyle uğuldarken Euria zalim, alaycı bir sesle yeniden güldü. “Ne yazık ki Saige, Andros haklı. Bu çok ama çok yetersiz bir pazarlık. Ama benim size bir teklifim var.”

Yutkunarak ifademi sabit tutmaya çalıştım. “Ne öneriyorsun?”

Euria'nın dudakları hesaplı bir şekilde kıvrıldı. “Sen bana Andros'un kız kardeşini, Valor'u, Kamari'yi ve arkadaki hain ikizleri ver, ben de sana Cyra Lovell'ı vereyim.”

O sırada Nori'yi neden istediğini anladım. Andros'u kontrol altında tutabilmek ve onu dilediği gibi kullanabilmek için koza ihtiyacı vardı. Biz bu kozu isyancı kampından kaçırmış, kendi tarafımıza çekmiştik. Şimdiyse onu tekrar istiyordu. İkizleri, Dane ve Delhin'i istemesinin sebebi ise basitti. Cezalarını vermek için.

Kanım dondu. “Hayır,” dedim, kesin bir dille.

Euria'nın gözleri kısıldı, ifadesi tehlikeli bir hal aldı. “Beni reddediyorsun,” dedi, gözlerini kırpmadan. “Büyük hayal kırıklığı. Ben de seni mantıklı birisi zannetmiştim,” derken derin bir iç çekti ve ifadesi hafif de olsa yumuşadı. “Sen de çok iyi

biliyorsun ki Saige, bazen çoğunluğun iyiliği için bazı fedakârlıklar yapmak gerekir.”

Kaşlarımı çattım. Kılıımı bile kıpırdatamıyordum. O kadar belirsiz ve tahmin edilemez hareket ediyordu ki bir sonraki hamlesini çözemiyordum.

Euria bu sefer başını hafifçe yana yatırarak sağ elini pelerinin altından çıkarıp Kamari’ye uzattı. Ona gelmesini işaret etti nazik bir şekilde. “Bu seferlik teklifini kabul ediyorum, Saige Nerth,” dedi, gülümseyerek.

Bu, Kamari’ye karşılık hem Cyra’yı hem de Andros’u vermeyi kabul ettiği anlamına geliyordu. Ama neden doğruyu söylüyormuş gibi hissetmiyordum? İçimdeki ses, Euria’nın dürüst davranmadığını fısıldıyordu. Ve konu karşımdaki kişinin doğruyu söyleyip söylemediği olduğunda içgüdülerim her zaman haklı çıkardı.

Tıpkı Jaheer’in yalan söylediğini iddia ettiğim zamanki gibi...

Tıpkı Kairon’un en başta ekibe katıldığında güvenilir olduğunu anladığım zamanki gibi...

Fırtınalı gecede Nori’nin dürüst davrandığını hissettiğim zamanki gibi...

Bizi Miath savaşında kurtardığında Dane’in samimiyetine inandığım gibi...

İsyancıların kampından kaçtığımız gece Fawn’ın kurduğu o cümle düştü aklıma: *Sen insanların doğru söyleyip söylemediğini anlayabiliyorsun.* O gün, onu geçiştirmiştim ama şimdi ne demek istediğini anlayabiliyordum. Fawn herkesten önce çözmüştü bunu. Benim gücümü, benden bile önce fark etmişti. Alaycı bir nefes verdim kendi kendime, koca diyarda insanlar tek yumrukta kalp patlatabiliyor, duyguları manipüle edebiliyor, demir bükebiliyor, geleceği tahmin edebiliyordu ve bana karşımdaki kişinin doğru mu yoksa yalan mı söylediğini anlamak mı düşmüştü?

Neredeyse ellerim titriyordu ve bu güce, içgüdüye uzanmaya çalıştım. Euria Vaseva, teklifi kabul ettiğini söylerken...

Evet, yalan söylüyordu.

Bu bir tuzak.

Ben tepki bile veremeden Euria'nın açığa çıkardığı elinde mavi bir alev topu oluştu. Parmaklarını sertçe kapatarak yumruğunu sıktı ve Kamari'nin bedeni, sesini bile çıkaramadan yere yığıldı.

“Hayır!” diye bağırarak ileri koştum ama Zaiden belimden yakalayarak beni geri çekti. “Kamari!”

Muhafızlar bile şaşkına dönerken ortalık ölüm sessizliğine büründü. Euria, Kamari'nin yerdeki cesedine bakıp hafifçe gülümsedi. Kamari'nin bedeninin üzerine gökten yağmur damlaları süzülüyordu. *Hayır, diye düşündüm. O küçücük bir çocuk. Masum bir çocuk. Diyardaki hiç kimse bu kadar zalim olamaz. Bunu nasıl yapabilir? Euria Vaseva, gözünü bile kırpmadan bunu nasıl yapabilir?*

Gözlerimden yaşlar bile dökülmüyordu. Öylesine nefret doluydum ki, tek yapmak istediğim şey kılıcımı Euria'nın boğazından geçirmektir. Geç kalmıştım. Kendi gücümü bile zamanında keşfedememişim. Benim hatamdı. Euria'nın yalan söylediğini anlayamamak benim hatamdı. Kamari'nin ölümü benim hatamdı. Şimdi hepimiz, Euria Vaseva'nın eline düşmüştük ve bunların hepsi benim hatamdı.

Euria, ciddi bir ifadeyle bana baktı. Gözleri soğuk ve duygusuzdu. “Umudun sembolü,” dedi, alay edercesine. “Artık yok.”

Yağmur daha da sert yağıyordu artık. Her damlası taş avluya amansız bir kırbaç gibi vuruyor, gözlerimden akamayan yaşların yerine akıyordu suratımdan. Dökülen masum kan için ağlıyordu bulutlar. Bir canın, gözlerimizin önünde alınmasına gürlüyordu gök gürültüyle. Zaiden kolumu daha sıkı tuttu. Bu, kontrolü kaybetmeyi göze alamayacağımızın sessiz bir işaretiydi. Ancak Kamari'nin soğuk ve acımasız zemindeki narin, kırılğan ve... cansız bedeninin görüntüsü dayanılmazdı.

Boğazımdan ham, gırtlaktan gelen kulak delici bir çığlık koptu; fırtınada yankılanan, üzerimize uğursuz bir şekilde çakan şimşeklere karışan bir ses. “Kamari!” İsmi bir yakarıştı, diyara bir haykırıştı, yapılanları geri almak için çaresiz, ümitsiz bir çağrıydı. Ama ne bir yanıt geldi ne de bir müdahale. Yalnızca aralıksız yağmurun damlalarının düşüşü ve Euria'nın soğuk, acımasız bakışı...

Beni başarısızlığa uğrattığımız çocuğun yanında yere yığılmaktan koruyan şey yalnızca Euria'ya olan nefretim ve Zaiden'in güçlü ve boyun eğmeyen eli idi. Onun tutuşu beni bir halat gibi hâlâ bir görevimizin olduğu ve hâlâ kurtarmamız gereken hayatların olduğu acımasız gerçekliğe bağlıyordu. "Gitmeliyiz," diye fısıldadı, sesi keder ve öfkeyle kalınlaşmıştı. "Buradan çıkmalıyız, Saige."

Görüşüm bulanıklaştı, etrafımdaki dünya bir nefret ve öfke sisine dönüştü. Ekibimin dehşet ve umutsuzlukla kaplanmış yüzlerini zar zor seçebiliyordum. Nori, çenesi öfkeyle kasılmış, kaskatı duran Andros'a tutunurken Fawn'ın kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. Kairon, hemen arkamızda diz çökmüştü, yüzünü acıyla buruşturmuş, Kamari'ye bakıyordu.

"Zaiden," dedim, sesim bir fısıltıdan farksızdı. "Onu güvende tutacağımıza söz verdim."

"Biliyorum," diye yanıtladı Zaiden, sesi çatallanarak. "Biliyorum, Saige. Ama gitmemiz lazım. Şimdi."

Geri çekilmeye başladığımızda Kamari'nin cansız bedenine son bir umutsuz bakış attım. Bir zamanlar umudun ve masumiyetin sembolü olan küçük, kırılğan beden, amansız savaşımızın trajik bir kaybı olarak şimdi çamurun içinde, terk edilmiş halde yatıyordu. Her adımda kalbim yeniden paramparça oldu, ölümünün ağırlığı beni tüketmekle tehdit eden ezici bir yükü.

Euria'nın soğuk, alaycı sesi fırtınayı delip geçti. "Önce elçileri, sonra yeteneklileri yakalayın. İkizleri sağ bırakmanıza gerek yok."

"Koşun!" diye bağırdı Zaiden, hızla arkasına dönerek. Ben de onunla aynı anda sırtımı Euria'ya dönsem de bir düzine muhafız bizi arkadan kısıtırmıştı. Saray ve Ocreya'nın sokakları arasında, iki düzineden fazla asker tarafından sarılmış şekilde kapana kısılmıştık. Euria müdahale etmiyordu. *Bizimle oynuyor*, diye düşündüm. *Bizimle kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor ve canımız için savaşmamızı istiyor.*

"Sokayım böyle işe," diye küfretti Zaiden, muhafızlar adım adım bize doğru yaklaşırken. *Onu ve Kairon'u buradan çıkarmalıyım*, diye düşündüm. *Ne olursa olsun onlar hayatta kalmalı.*

Zaiden kılıcını çekti, yağmur suyuyla parıldayan çeliği en yakın muhafıza doğru savurdu. Metalin metale çarpma sesi, şiddet ve kararlılıkla kulaklarımda yankılandı. Kendi silahımı çektiğimde kılıcım havada ölümcül bir hassasiyetle savruldu. Her darbemde umutsuzluğu hissettim, çaresizliği tattım ve nefretimi kustum.

Gözlerim, sönmeyen bir alevle parlarken tüm kaslarım gerginlikle dolmuştu. Şimşeklerden farksız, doğanın hızlı ve ölümcül bir gücü gibi hareket ediyordum. Zaiden da kılıcını gümüşü bir bulanıklıkla bir muhafızın ardından diğerine indiriyordu. Göz ucuyla ona baktığımda başına doğru gelen bir darbeyi savuşturdu. Tam o sırada karşımdaki adama döndüm ve vücudumu bükerek bana savrulan kılıcı karşıladım. Rakibimi yere seren ölümcül bir karşı darbenin ardından sonraki muhafıza geçtim.

Zaiden'la omuz omuza, sırt sırta savaşıyorduk ve kılıçlarımız bir ölüm kasırgasıydı. Bir muhafızın açıkta kalan bölgesine saldırdım, kılıcım bedeninin en derinlerine saplandı, kanı yüzüme sıçradı, yağmurun ıslaklığıyla karıştı, yılmadım. Kalbime doğru gelen bir darbeyi ustalikle savuşturdum, yan tarafa kaçıp kılıcımı çevirdim ve zırhının altından karnına sapladım. Öldüğünden emin olmak için kılıcı karnında büküp geri çektim. Taştan yollar, akıttığım kanlarla boyandı.

“Kairon'u korumalıyız,” dedim, Zaiden'a yaklaşarak. Sesim savaşın ve fırtınanın gürültüsünde zar zor duyuluyordu.

Zaiden'ın gözleri kısa bir an için benimle buluştu ve orada anladığını belirten bir ifadeyle karşılaştım. Hafifçe başını salladı. Kairon'u yakalayarak onu güvenceye alsada da düşmanlarımız acımasızdı ve sayıları çok fazlaydı.

Delhin ve Dane çıkış yolumuzu açmaya çalışırken Nori de tıpkı bizim gibi, saraya yakın tarafta vahşice savaşıyordu. Hareketleri yavaş olsa da etkiliydi. Bir yandan parmaklarını oynatarak gücünü kullanıyor, diğer yandan fiziksel olarak dövüşüyordu. Bir muhafızı göğsüne hızlı bir tekme atarak devirdi, ardından onu duygularıyla yerle bir etti. Ama o bile bu kadar kalabalığa karşı direnemiyordu. Bir muhafız onu arkadan yakaladığında kollarını sırtına doğru

büktü ve sıkı sıkı kavradı. Nori mücadele etse de adama bir başkası daha yardım etti ve onu sürükleyerek saraya çekmeye başladılar.

“Nori!” diye haykırdım. Onu canı pahasına debelenirken görünce yüreğim burkuldu. Kurtarmak için savaştım ama daha fazla muhafız bizi sıkıştırmaya devam ediyordu. Birinin darbesini savuşturduğum sırada omzuma bir yük bindi. Kemiğimin, kılıcın gücü altında çözüldüğünü hissettim. Kolumdan aşağı oluk oluk kan akmaya başladı ve o anda anladım. Buradan hepimizin sağ çıkmasına imkân yoktu.

Fedakârlık yapma sırası bendeydi.

Zaiden, düşmanlarının cesetlerinden bir çıkış yolu döşeyerek hepsini zarafet ve vahşetin destansı karışımıyla kesip biçiyordu. Ama o bile yorulmaya başlamıştı. Hareketleri belli belirsiz yavaşlamıştı. Başka gözlerin bunu fark etmesi imkânsızdı ancak onu çok iyi tanıyordum. Her ne kadar darbelerinin hızı ağırlaşa da saldırılarına etkili şekilde devam ediyordu.

Bir muhafız ona doğru hamle yaptı, kılıcı başına doğru yöneldi. Hemen muhafızla Zaiden’in arasına girdim. Eğildim ve döndüm, kılıcımı ölümcül bir yay gibi kaldırarak çenesinin altına sapladım. Gırtlığından çıkan bir çığlıkla yere düştü ama hemen yerine bir başkası geçti. Kolum kanamaya devam ediyordu, sızısı göğsüme doğru yayılıyordu. Etrafım sarılmıştı ve daha fazla dayanamayacağımı biliyordum.

“Kairon!” diye bağırdım, sesim çaresizlikten kısılmıştı. “İkizlere doğru ilerle!”

Kairon tereddüt etti, gözleri korku ve kafa karışıklığıyla doluydu. Ardından yapması gerekeni anlayarak başını salladı. Döndü ve ikizlere yönelerek savaş kasırgasının içine daldı.

Zaiden dövüşmeye, kılıcını etrafa savurmaya devam ederken yanıma yaklaştı, yüzü kararlılıkla doluydu. “Diğerlerine zaman kazandırmalıyız,” dedi, çoktan verdiğim karardan habersiz. *Doğru*, diye düşündüm kendi kendime. *Sizin için zaman kazandırmalıyım.*

Başımı salladım, kararlılıkla kılıcıma sıkı sıkı sarıldım. Birlikte ilerledik, muhafızlar arasında bir yol açarak savaştık. Her adım bir savaştı, her kılıç darbesi hayatta kalmak için çaresiz bir girişimdi.

Gücümün azaldığını hissediyordum ama pes etmeyecektim. Zaiden ve Kairon buradan sağ çıkacaktı.

Bir muhafız arkamdan vurdu, darbe beni dizlerimin üzerine düşürdü. Acı vücuduma yayıldı ama ayağa kalkmaya, savaşmaya zorladım kendimi. Zaiden hemen yanımdaydı, kılıcı bana vuran muhafızı gözünü bile kırpmadan ikiye böldü. Kolumdan sıkıca tutup tek hamlede bedenimi yükledi ve beni ayağa kaldırdı.

“Fırsatımız varken gidelim, Saige,” dedi, titrek bir sesle.

Ama kaçmaya döndüğümüzde daha fazla muhafız etrafımızı sardı. Hiç düşünmeden Zaiden’i arkama aldım ve onu, neredeyse canını yakacak bir güçle ittim. Kılıcımı savunma pozisyonuna alarak Zaiden ve diğerleriyle saray muhafızları arasında bedenimi bir duvar gibi gerdim. “Git!” diye bağırdım. “Onları oyalayacağım.”

“Saçmalama,” dedi, Zaiden sertçe.

“Mecbursun,” dedim. “Bana bir söz verdin. Diyar, Kairon’un sağ salim imparatorluğa ulaşmasına bağlı, Zaiden.”

Kararlı bir şekilde muhafızlarla arama yeterli mesafe koydum. Görevim ile Zaiden’a olan sevgim arasında sıkışmıştım. Ama Zaiden’in gözlerindeki kararlılığı, inadımı görmesi gerekiyordu. Haklı olduğumu o da biliyordu. Tüm diyarın geleceği için beni arkada bırakmak basit bir fedakârlık olmalıydı.

Tam o sırada, yapabileceğim tek şeyi yaptım. Nori’den yardım istedim. Yalvaran bakışlarım, Nori’ye uzakta da olsa yetti ve gözleri gözlerimi yakaladığında ne yapması gerektiğini anladı. Bir yandan kurtulmaya çalışırken diğer yandan Zaiden’a odaklandığını fark ettiğimde göğsüm az da olsa rahatlamıştı.

“Sözünü tut Zaiden,” dedim, yutkunarak. *Şimdi değil Saige, onun gözlerinin içine bakarken zayıflık gösteremezsin.* Zaiden’in simsiyah gözlerini son bir kere buldu gözlerim. “Beni ne kadar sevdiğini göster.”

Ardından ona sırtımı döndüm. Yürek burkan ifadesini aklımdan çıkarmasam da muhafızlara doğru koştum, adımlarım hüznle ağırlaştı. Saray muhafızlarının arasına dalarken en ufak bir tereddüdüm yoktu. Onlarla savaştım, kılıcım yoluma çıkmaya cüret eden

herkesi keserken parlıyordu. Etrafımda verdiğim savaşın seslerini, çelik çarpışmalarını ve acı çığlıkları duyabiliyordum.

Sonra bir muhafız yan taraftan vurdu ve kılıcıyla savunmamı del-di. Yere düştüm, sırtıma bir darbe daha indi ve kılıcım elimden kaydı. Acı göğsümü delip geçti ama ayağa kalkmaya, savaşmaya devam etmeye zorladım kendimi.

Zaiden, diye bağırdım içimden kimsenin duyamadığı bir çığlıkla, sesim acıyla kısıldı. *Arkana bakma*.

Bir muhafız beni yakaladı, kollarımı arkamdan çekip kaba bir iple bağladı. Mücadele ettim ama nafileydi. Tuzağa düşmüştüm.

“Saige!” Zaiden’in sesi öfke ve acı doluydu. Onu böyle bir seçim yapmak zorunda bıraktığım için üzgündüm. Beni arkada bırakması gerektiği için neler hissettiğini tahmin edebiliyordum. Eğer diyara karşı bir sorumluluğumuz olmasa buradaki tüm muhafızlara karşı gücünün son damlasına kadar savaşacağını biliyordum. Ama yapmayacaktı çünkü söz vermişti. Gerektiğinde benim yerime Kairon’u seçeceğine dair söz vermişti ve bunu tutacaktı. *Diyarın geleceği için, bizim geleceğimiz için*.

“Gidin!” diye bağırdım son kez. *Kairon’u koru. Diyarı kurtar. Sana güveniyorum*.

Zaiden’in gözleri öfkeyle ve gözyaşlarıyla dolmuştu ama ne yapılması gerektiğini biliyordu. Çenesini sıkarak, gözlerini kısarak başını sertçe iki yana salladı ve seçimini yaptı. Kairon’a giden yolda savaştı, genç kâhini tutup planladığımız kaçış yoluna doğru itti. “Eğer burada geberip gidersen seni diriltip kendi ellerimle tekrar gebertirim,” dediğini duydum tüm çınlamaların arasından. Ardından onu bir kere daha iterek çıkışı gösterdi. “Arkana bakmadan koş.”

Zaiden, Kairon’un yeterince uzaklaştığından, çıkışı kapatan muhafızların arasından sıyrıldığından emin olduktan sonra bana döndü, yüzü kararlılıkla doluydu. Artık onu duyamayacağım kadar uzaktaydı. Bu yüzden onu gördüğüm son anda kelimeleri dudaklarından değil, parmaklarından döküldü.

Senin için geri döneceğim.

“Biliyorum,” diye fısıldadım, duyamayacağını bilsem de. Ona son bir kez bakarken kalbim de bu savaş alanında parçalanmış gibi hissediyordum. “Biliyorum.”

Sonra muhafızlar üzerime çullandı, beni sıkıca bağlarken ekip geri çekilmeyi başardı. Nori ile ben sarayın kapısının önünde, dizlerimizin üzerinde tutulurken ve yağmur bizi boğmak istercesine yağarken birbirimize baktık. Euria'nın soğuk kahkahası avluda yankılanırken olanları zevkle izledi, gözleri zalim bir memnuniyetle parlıyordu.

Euria'nın muzaffer sesi, ete saplanan bir bıçak gibi kargaşayı delip geçti, sözleri ruhumun mağaralarında yankılandı. Kulağıma, “Sevgi işte budur, Saige,” diye fısıldadı. Sesi bir cenaze çanı kadar soğuk ve keskindi. “Sevgi ölümdür ve sen onun ölümcül bedelini üstlendin.”

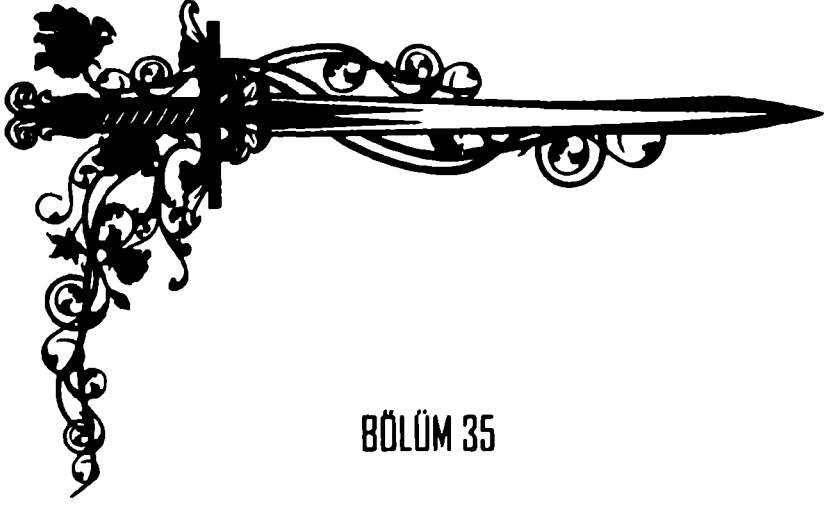
Onun beyanı, içimde hakikatin ve azabın korkunç bir senfonisi gibi yankılandı.

Muhafızların demir pençeleri yenilgimle dövülmüş prangalar gibi beni sürükleyip götürürken, Zaiden'a son, yürek burkan bir bakış attım. Parçalanmış hayallerim, acıyla atan kalbimi de yanında götürerek uzaklaşıyordu. Kamari'nin cansız bedeninin manzarası önümde belirdi, zihnimin duvarlarında silinmez bir yara izi bıraktı ve başarısızlığımızın ezici ağırlığı kurşundan bir örtü gibi omuzlarıma çöktü. Sarayın karanlık derinliklerine doğru sürüklenirken, kendi ölümüne iniyormuşum gibi geliyordu. Karanlık, kaçınılmaz bir kâbusun boğucu kucaklaması gibi etrafımda dolaşıyordu.

Ruhum sönmüştü ve arkasında kalbimin soğuk küllerini bırakmıştı. Arkadaşlarımı, amacımı, sevdiğim adamı, diyara karşı olan sorumluluğumu... Her şeyimi kaybetmiştim.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM 35

KUĞUNUN SON ÇIRPINIŞI

Öldürülmediğime şaşırmamıştım. Ama öldürülmeyi umuyordum.

Aldığım her nefes, mühürlendiğine inandığım kaderimden sahip olmadığım anları çalan bir suikastçı gibiydi. Zihnim, yaşam ve ölümün parmaklarını birbirine geçirmiş, ağır hareketlerle dans ettiği, çığlıklar ve kılıç çınlamalarından oluşan kaotik bir senfoniden ibaretti. Bir hayalet gibi hissediyordum. Ayaklarımın altındaki zemin soğuk ve ıslaktı. Aldığım canların, parçaladığım bedenlerin kanıyla ıslanmıştı.

Bir fedakârlıkta bulunmuştum. İstemediğim ama yapmak zorunda olduğum bir fedakârlıktı. Sonucunda ölümü göze aldığım bir fedakârlıktı. Ancak kaderin başka planları vardı; beni yaşayanlar diyarına bağlı, kendi hatalarımın esiri olarak tutuyordu. Küllerle dolu bir dünyada hayatta kalan tek kişi gibi hissediyordum. Düşüncelerimin arasında kaybolmuşken attığım her adımın son olmasını umut ediyordum. Ancak ölümü yakalamak zordu. Ölüm benimle alay edercesine, acımasız oyununu oynamaya devam edecekti ve beni hikâyemin henüz bitmediğine dair unutulmaz farkındalıkla boğuşmak zorunda bırakacaktı.

Gümüş Saray'ın derinliklerinde, yaşamın ve ışığın gömüldüğü, terk edilmiş bir zindan yatıyordu. Umutsuzluğun ve gölgelerin diyarı... Hava, asırlık taşların ve kalıcı ölümün kokusunu taşıyan nemli bir soğukla ağırlaşmıştı. Titreşen meşale ışığı soğuk, nemli duvarlar

boyunca dans ediyor, ölüme terk edilmiş mahkûmların ve kayıp ruhların hikâyelerini fısıldar gibi dalgalı gölgeler oluşturuyordu.

Koridorlar iki tarafa uzanıyordu. Zamanla paslanmış demir çubuklar geçitlere dizilmişti. Her hücre tek kişi için tasarlanmıştı. Birden fazlasını alacak kadar geniş olmalarına rağmen anlaşılan bunu tercih etmiyorlardı. Euria Vaseva, her tutsağının ayrı kalmasını istiyor olmalıydı. Bileğime takılı zincirler, boyun eğmez, başı dik ruhunun esir düşmüş kalıntıları olarak taş zeminde yumuşak bir şekilde tıngırdadı.

Zindan bir hapisshaneden daha fazlasıydı; umudun öldüğü bir yerdi.

Gölgeli hücrelerden benimle bitişik olanda, tıpkı benim gibi bacaklarını kendisine çekmiş, ürkek bir figür oturuyordu. Zindanın ıssızlığının ortasında varlığı neredeyse görünmeyen bir kızdı bu.

Altın buklelerden bir çağlayan oluşturan saçları, karanlıktaki loş meşale ışığında bile güneş ışığı gibi parlıyordu. Her bir dalgalı, hatta neredeyse kıvrıkcık denebilecek saç teli ufak ışık parıltılarını yakalıyor, başının etrafında bir hale etkisi yaratıyor ve umutsuzluğun güç bulduğu bu zindanda onu başka bir diyardan gelmiş gibi gösteriyordu. Nazik ışıltısı, ruhani açık teni büyüleyici görünüyordu.

Dış görünüşü ilk başta bana Cyra'yı andırırsa da, yüzünü döndüğünde o olmadığını anladım. Bu kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Toprağın en bereketli halini yansıtan kahverengi gözlerinde tatlı bir samimiyet yatıyordu. Onu hapseden demirler ve soğuk taş duvarlarla mükemmel bir zıtlık içindeydi. Gözlerinde henüz kırılmamış hayallerin yansıması ve zindanın bunaltıcı karanlığı tarafından ezilmemiş bir ruh görülebiliyordu. Saçlarına örülmüş kuru çiçekler zindanın kasvetine, dış dünyanın güzelliğine bir dokunuş katıyordu. Ormanın papatyaları, menekşeleri, kır çiçekleri saçlarına dolanmış, zindanın acımasız ve çorak doğasına meydan okuyordu.

Tıpkı benim gibi hapsolmuş, zincirlenmiş olmasına rağmen dingin bir havası vardı, sakindi. Neredeyse doğaüstü görünen bir

zarafetle hareket ediyordu. Sanki karanlık onun saflığını lekelemeye cesaret edemiyormuş gibi, kumaşı narin ve tertemiz, sade, dökümlü bir elbise giymişti. Yumuşak fildişi rengindeki elbisesi, zarif çiçek desenleriyle süslüydü ve onun doğayla ve zindan duvarlarının ötesindeki yaşamla olan bağına daha da vurguluyordu.

“Merhaba,” diye fısıldadı gülümseyerek, ona baktığımı fark ettiğinde. “Sonunda uyandın.”

Boğazım kupkuruydu. Omzumdan akan kan yerleri de boyamıştı ama bir şekilde yarayı kapatmayı başarmışlardı. Başım, daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir şiddetle ağrıyordu. Konuşmadan önce birkaç kere yutkunmam gerekti. “Gümüş Saray’ın zindanlarındayız, değil mi?” diye sordum zar zor.

Altın bukleli kız başını salladı. “Evet.”

“Bizden başka kimse geldi mi?”

Başıyla ikimizin karşısında duran hücreyi işaret etti. O sırada hücrede yatan mavi saçları fark ettim. Bu Nori’ydi ama kendinde değildi. “Sanırım onu fazla sarstılar,” dedi kız, düşünceli düşünceli. “Sürekli Andros’un adını haykırdığı için en sonunda kafasına vurarak bayılttılar. Ama sen daha sakindin,” dedi, yeniden gülümseyerek. Sözlerinde ve tavrında, insanın içini ısıtan bir şeyler vardı. Samimiyetini tüm bedenimde hissedebiliyordum.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum merakla. Uzun süredir zindanda kalmış, nöbet düzenlerini, öğünleri, Euria’nın ziyaretlerini ezberlemiş birisi oldukça işime yarayabilirdi.

Kız hafifçe kafasını yana yatırdı ve düşündü. “Sanırım iki hafta falan oldu. Burada günleri saymak biraz zor oluyor.”

Anlayışla başımı salladım. “Seni suçlayamam.”

“Eee,” dedi kız, merakla aramızdaki demir parmaklıklara yaklaşır narin parmaklarını etrafına sararak. “Adın ne?”

“Saige,” diye yanıtladım, iç çekerek.

Bir anda gözleri kocaman açıldı. “Adını duymuştum!” dedi, bir anda neşeyle. “İmparatorluğun Elçisi!”

“Evet.”

“Beni aradığını da duymuştum,” diye ekledi ardından.

Bir anda tüylerim diken diken oldu. Bu da ne demekti böyle? Kâhin'in Kairon olduğu konusunda yanlış mıydım yoksa? Kâhin bu kız mıydı? Kaşlarımı çattım ve ciddiyetle olduğum yerde doğruldum. "Sen kimsin?" diye sordum dikkatlice.

Gözlerimin içine bakarken kahverengi gözlerini kırıştırdı. "Adım Lin," dedi. "Diyarların Yazarı'yım."

